Emily Brontë

Stormfulde Højder

Bibliotek 1800

Emily Brontë

Stormfulde Højder

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Emily Brontë: *Stormfulde Højder* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Emily Brontë: *Stormfulde Højder* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

I

1801. – Jeg er netop kommet hjem fra et besøg hos min grundherre, den eneste nabo, jeg skal plages med. Dette er i alt fald en meget skøn egn. Jeg tror ikke, jeg havde kunnet finde nogen i hele England, der er mere afsondret fra alle samfundets bevægelser. Det er en sand himmel for en misantrop, og mr. Heathcliff og jeg er et meget passende par til at dele denne udørk sammen. En fortræffelig fyr. Han anede ikke, hver varmt mit hjerte slog ham i møde, da jeg ved min ankomst så hans sorte øjne trække sig mistroiske tilbage under deres bryn og hans hånd fare dybere ind under vesten, da jeg nævnede mit navn.

"Mr. Heathcliff?" sagde jeg.

Et nik var svaret.

"Mr. Lockwood, Deres ny forpagter, sir. Jeg har taget mig den frihed straks efter min ankomst at aflægge Dem et besøg, for at udtale det håb, at De ikke har følt Dem generet af mine halsstarrige bestræbelser for at komme til at bebo Thrushcross. Jeg hørte i går, at De havde haft tanker –"

"Thrushcross tilhører mig, sir," afbrød han mig; "jeg tillader ingen at genere mig, når jeg kan forhindre det. Kom ind!"

Dette "Kom ind!" blev udtalt med sammenpressede tænder og udtrykte snarere: "Rejs ad Bloksbjerg til!" Selv døren, han lænede sig over, gjorde ingen bevægelser, der svarede til ordene, og jeg tror, at denne omstændighed bevægede mig til at modtage indbydelsen. Jeg følte interesse for en mand, der

syntes at være endnu mere overdrevent tilbageholden end jeg selv.

Da han så min hests bringe nærme sig skranken, strakte han sin hånd ud for at åbne den og gik derpå med en sur mine foran. Idet vi trådte ind i gården, råbte han:

"Joseph, tag mr. Lockwoods hest og bring noget vin op!"

"Det må formodentlig være hele tjenerskabet," var den tanke, der påtrængte sig mig ved denne tvetydige ordre. "Så er det intet under, at græsset vokser mellem stenene og hækkene kun bliver beklippet af kvæget."

Joseph var en aldrende, ja en gammel, måske meget gammel mand. skønt rørig og muskuløs.

"Gud stå os bi!" mumlede han misfornøjet, mens han befriede mig fra min hest, og satte desuden et så surt ansigt op, at jeg, som en god kristen, tænkte, han måtte behøve guddommelig hjælp for at fordøje sin middagsmad, og at hans hjertesuk intet hensyn havde til mit uventede komme.

Mr. Heathcliffs ejendom fører navnet Wuthering Heights. Ordet "Wuthering" er et betegnende, provinsielt prædikat, som beskriver den atmosfæriske tumult, huset på grund af sin høje beliggenhed er udsat for i stormvejr. Her må man til enhver tid indånde en ren, styrkende luft. Man kan gøre sig et begreb om nordenvindens magt, når man ser den yderst skæve stilling af nogle forkrøblede fyrretræer ved enden af huset og den række nøgne tjørnebuske, der alle strækker deres grene til én og samme side, som om de bad solen om en almisse. Til alt held har arkitekten været så fornuftig at bygge huset stærkt; de smalle vinduer sidder dybt inde i muren, og hjørnerne beskyttes af store fremspringende sten.

Inden jeg gik over tærsklen, blev jeg stående for at beundre noget grotesk stenhuggerarbejde, der er anbragt ødselt på facaden og navnlig omkring døren, og hvor jeg mellem et kaos af forvitrede oldinge og skamløse smådrenge opdagede årstallet 1500 og navnet "Hareton Earnshaw". Jeg havde gerne gjort et par bemærkninger desangående og anmodet den vrantne ejer om husets historie i korthed; men hans stilling i døren syntes at fordre min snarlige indtrædelse eller øjeblikkelige bortfjernelse, og jeg ønskede ikke at forøge hans utålmodighed, førend jeg havde beset det indre.

Vi kom direkte ind i dagligstuen som her *par excellence* kaldes *huset*. Den plejer ellers at indbefatte køkkenet med, men jeg tror, at dette på Wuthering Heights er blevet nødt til at trække sig ganske tilbage; i det mindste skelnede jeg lyden af kvindetunger og køkkenredskaber dybt i det indre og bemærkede om den uhyre kamin hverken tegn til kogning, stegen eller bagen, ej heller kobber- eller messingtøj på væggen. Dog tilbagestrålede den ene side såvel lyset som kaminilden på en blændende måde; for her sås, ophængt på en svær egestander lige til loftet, en mængde rækkevis ordnede tinfade samt sølvkrus og bægre. Loftet havde aldrig været belagt med brædder, men hele dets anatomi lå åben for det forskende blik, med undtagelse af et sted, hvor det var skjult af et træstillads med havrekager og grupper af bedeköller og skinker. Over kaminen hang diverse hæslige gamle geværer og et par saddelpistoler, og gesimsen var prydet med tre brogetmalede tedåser. Gulvet bestod af glatte, hvide sten, stolene var højlænede, grønmalede, primitive siddemaskiner, og i skyggen sås endnu et par andre store sorte ditto. I en hvælving under

køkkenbrættet lå en stor læderfarvet hønsehundstæve, omgivet af en sværm bjæffende unger, og i andre rum sås andre hunde.

Stuen og møblerne ville intet overordentligt have haft ved sig, hvis de havde tilhørt en almindelig nordengelsk forpagter med et firkantet ansigt og kraftige, med knæbukser og gamacher dækkede ben. Sådanne individer ses hyppigt i denne egn sidde i deres lænestol med det skummende ølkrus foran sig på det runde bord, når man besøger dem til rette tid, dvs. efter middagsmåltidet.

Men mr. Heathcliff danner en sælsom kontrast til sin bolig og levemåde. I sit udvortes er han en mørkfarvet sigøjner, i dragt og manerer derimod en gentleman, det vil sige så god en gentleman som mangen en landjunker, noget skødesløs måske, men dog ikke ubehagelig at se til, for han besidder en rank, smuk holdning og er noget sær, mange mennesker kunne mistænke ham for en udannet stolthed, men en sympatetisk streng i mit indre siger mig, at denne formodning er ugrundet. Jeg ved instinktivt, at hans tilbageholdenhed har sin grund i hans utilbøjelighed til at udtale sine følelser højt og vise sin velvilje åbenlyst. Han vil elske lige så hemmeligt som hade, og anse det for en slags impertinens, når man elsker eller hader ham igen – dog, jeg karakteriserer ham for hurtigt – jeg tildeler ham alt for gavmildt mine egne egenskaber. Mr. Heathcliff kan have ganske andre grunde end jeg til at være indesluttet, når han træffer en såkaldt bekendt. Vi vil håbe, at min sindsstemning næsten er original; min kære moder plejede at sige, at jeg aldrig ville få et behageligt hjem, og endnu sidste sommer beviste jeg, at jeg er et sådant ganske uværdig.

Mens jeg tilbragte en skøn måned ved kysten, kom jeg i selskab med en virkelig fortryllende skabning, en ægte gudinde i mine øjne, så længe hun ingen notits tog af mig. Jeg gjorde hende aldrig mundtlig bekendt med min kærlighed, men har blikket et sprog, ville selv en vanvittig have opdaget, at jeg var forelsket til op over ørene. Hun forstod mig endelig og tilkastede mig et tilsvarende blik, det sødeste af alle optænkelige blikke, men hvad gjorde jeg? Jeg tilstår det med skamfuldhed, jeg trak mig iskold tilbage i mit indre, som en snegl; for hvert blik blev jeg koldere og mere frastødende, indtil det arme, uskyldige barn endelig tvivlede om sine egne sanser og overvældet af forvirring over sin formentlige vildfarelse, overtalte sin mama til at forlade stedet.

Ved denne ejendommelige karakter har jeg fået ord for at være forsætligt hjerteløs, og hvor uretfærdigt dette ry er, formår kun jeg at bedømme.

Jeg tog plads ved den ene side af kaminen og udfyldte den indtrædende pause med et forsøg på at kærtegne hønsehunden, der forlod sine unger, sneg sig som en ulvinde hen imod mine lægge og med sine hvide tænder syntes at aspirere til et bid i samme.

Den udstødte en lang dyb knurren.

"Lad hunden være!" brummede mr. Heathcliff og afværgede mere fjendtligsindede demonstrationer med et spark; "den er ikke vant til at blive forkælet ... det er ingen skødehund!"

Derpå gik han hen til en sidedør og råbte på ny:

"Joseph!"

Joseph mumlede et par utydelige ord fra dybet af kælderen, men viste ingen tilbøjelighed til at komme op. Hans herre

dukkede derfor ned til ham og lod mig ene med den knurrende tæve og et par skabede fårehunde, der delte dens skinsyge og årvågne bevogten af alle mine bevægelser.

Da jeg ingen lyst havde til at komme i berøring med deres tænder, blev jeg siddende stille, dog bildte jeg mig ind, at de næppe ville forstå stumme bevægelser, jeg fandt uheldigvis på at gøre grimasser ad trioen, og en modifikation af mit fysiognomi fortørnede damen i den grad, at hun pludselig fløj som rasende mod mit knæ. Jeg slyngede hende tilbage og skyndte mig at stille bordet imellem os.

Denne forholdsregel bragte hele sværmen i oprør. Et halvt dusin firføddede sataner af forskellig størrelse og alder kom fra skjulte huler og kroge styrtende frem mod det fælles midtpunkt. Jeg følte, at mine fødder og frakkeskøder var de fornemste genstande for angrebet, afparerede de større modstandere, så godt jeg kunne, med ildrageren, men blev dog nødt til at forlange bistand af et af husets medlemmer til fredens genoprettelse.

Mr. Heathcliff og hans tjener klatrede med ærgerlig flegma op ad kældertrappen.

Jeg tror ikke, de bevægede sig et sekund hurtigere end sædvanlig, skønt arnestedet frembød en hel storm af gøen og bjæffen.

Til alt held kom en beboerinde af køkkenet hurtigere til, et kraftigt fruentimmer med opskørtet kjole, nøgne arme og et af varmen purpurrødt ansigt stormede, svingende en bradepande, midt ind imellem os og betjente sig så ivrigt både af dette våben og tungen, at stormen lagde sig som ved et trylleri, og hun stod

der alene, bølgende som havet efter en stærk blæst, da hendes herre trådte op på skuepladsen.

"Hvad djævelen står her på?" spurgte han og betragtede mig på en måde, som jeg efter denne ugæstfrie behandling havde ondt ved at døje.

"Ja, De kan nok sige, hvad djævelen!" mumlede jeg. "Den besatte svinehjord kan ikke have været værre djævle end Deres dyr her. De kunne lige så godt have sluppet en fremmed alene ind i en tigerhule."

"De rører ingen, som ikke rører noget," bemærkede han, idet han stillede flasken hen for mig og atter satte bordet på dets gamle plads. "Hundene gør rigtigt i at være vagtsomme. Drik et glas vin!"

"Nej, jeg takker."

"De er dog ikke blevet bidt?"

"Var det sket, ville jeg have sat mit mærke på bideren."

Heathcliffs mine antog et smilende udtryk.

"Nå nå," sagde han, "De er ophidset, mr. Lockwood; her, tag De noget vin! Gæsterne er så ualmindelig sjældne i dette hus, at jeg gerne tilstår, at jeg og mine hunde næppe ved, hvorledes vi skal modtage dem. På Deres sundhed, sir!"

Jeg bukkede og drak, for jeg begyndte at indse, at det ville være tåbeligt at gøre mig vred for nogle køteres slette opførsels skyld, desuden ville jeg ikke give fyren videre anledning til at gøre sig lystig på min bekostning, nu da hans lune havde taget denne retning.

Af hensyn til det ukloge i at fornærme en god forpagter blev han sandsynligvis bevæget til at aflægge sit lakoniske væsen noget, og ledede samtalen hen på en, som han troede, for mig

interessant genstand, nemlig det fordelagtige og ufordelagtige ved min nuværende bopæl.

Jeg fandt ham sjældent intelligent med hensyn til de genstande, han berørte, og inden jeg red hjem, tilbød jeg mig at besøge ham igen dagen efter.

Han ønskede tydeligvis ingen gentagelse af mit besøg, men jeg vil alligevel tage derhen. Det er forbavsende, hvor selskabelig jeg forekommer mig selv i sammenligning med ham.

2

Eftermiddagen i går begyndte kold og tåget; jeg havde halvt om halvt lyst til at tilbringe den ved ilden i mit studerekammer, i stedet for at vade over heden og gennem moradser til Wuthering Heights.

Men da jeg i denne hensigt kom fra middagsbordet – notabene, jeg spiser mellem kl. elleve og ét; for min husholderske, en gammelagtig dame, som jeg har overtaget med huset som et andet familiemøbel, kunne eller ville ikke begribe mit ønske, at spise kl. fem – da jeg altså kom op af trappen og trådte ind i mit værelse, så jeg en tjenestepige, omgivet af koste og kulskuffer, ligge på knæ foran kaminen og jage en afskyelig støvsky i vejret, idet hun slukkede flammerne med en dynge kul. Dette syn drev mig øjeblikkelig tilbage, jeg tog min hat og kom, efter en spadseretur på fire (engelske) mil, netop betids nok ind i mr. Heathcliffs have til at undgå de første flager af et snefog.

På højen var jorden hårdfrossen og luften så kold, at jeg skælvede i alle lemmer. Da jeg ikke formåede at løsne kæden, sprang jeg over, løb op på den med stenfliser belagte og af enkelte stikkelsbærbuske indfattede vej, og bankede forgæves på døren, indtil mine fingre brændte og hundene hylede.

"Du elendige beboer af dette hul!" råbte jeg i tankerne. "For din plumpe ugæstfriheds skyld fortjente du en evig afsondring fra din kone! I det mindste ville jeg ikke således holde min dør aflåset om dagen. Lige meget, jeg vil ind!"

Med denne beslutning greb jeg fat i klinken og rystede den heftigt. Joseph stak sit eddikefjæs ud af et rundt vindue i laden.

"Hvad vil De?" råbte han. "Herren er nede i gården. Gå om på den anden side, hvis De vil tale med ham!"

"Er der ingen derinde, der kan åbne døren?" råbte jeg tilbage.

"Ingen anden end madamen, og hun lukker ikke op, om De så larmede til i morgen."

"Hvorfor? Kan De ikke sige, hvem jeg er, Joseph?"

"Gud fri mig! Jeg vil ikke have noget at bestille med det," mumlede han og trak hovedet til sig.

Sneen begyndte at falde tættere; jeg greb atter klinken for at gøre et nyt forsøg, da en ung mand med en møggreb på skuldrene kom til syne i baggrunden af gården. Han råbte til mig, at jeg skulle følge ham og efter at vi var vandret gennem et vaskehus og over en brolagt gård, der indeholdt et kulskur, en vandpost og et dueslag, kom vi endelig ind i det store, varme, behagelige værelse, hvor jeg var blevet modtaget første gang.

Det strålede i glansen af et uhyre bål af kul, tørv og brænde, og ved bordet, det var dækket til et rigeligt aftensmåltid, bemærkede jeg med fornøjelse madamen, et individ, hvis nærværelse jeg hidtil ikke havde anet.

Jeg bukkede og ventede, da jeg troede, hun ville byde mig en stol. Hun så på mig i en tilbagelænet stilling og forblev stum og ubevægelig.

"Det er et råt vejr!" bemærkede jeg. "Jeg er bange for, mrs. Heathcliff, at gulvet må lide under følgerne af Deres folks magelighed. Det holdt hårdt at få dem til at høre."

Hun lukkede ikke sin mund op.

Jeg stirrede på hende, og hun ligeledes på mig. I alt fald holdt hun sine øjne fæstet på mig på en koldblodig, ligegyldig, yderst forbløffende og ubehagelig måde.

"Sæt Dem!" sagde den unge mand råt. "Han kommer snart."

Jeg adlød, rømmede mig og kaldte på den bidske Juno, som ved denne anden sammenkomst nedlod sig til at logre med den yderste spids af sin hale, for at vise, at jeg var hende bekendt.

"Et smukt dyr!" bemærkede jeg. "Har De i sinde at skille Dem ved ungerne, madame?"

"De hører ikke mig til," svarede den elskværdige veninde, endnu mere frastødende end Heathcliff havde kunnet svare.

"Ah! Deres favoritter!" vedblev jeg, idet jeg vendte mig hen imod en i skyggen liggende pude, hvorpå der lå nogle katteagtige dyr.

"Et rart udvalg af favoritter!" bemærkede hun hånligt.

Ulykkeligvis var det en hoben døde kaniner. Jeg rømmede mig endnu engang og rykkede nærmere hen til kaminen, idet jeg gentog min bemærkning om det slette vejr.

"De skulle ikke have gået ud," sagde hun, rejste sig og hentede to af de malede tedåser fra gesimsen.

Hidtil havde hendes plads ikke været beskinnet af lyset, men nu kunne jeg tydeligt se hele hendes figur og ansigt. Hun var slank og tilsyneladende næppe udviklet endnu, en beundringsværdig skikkelse og det nydeligste lille ansigt, jeg nogen sinde har haft den fornøjelse at se: små træk, en sjælden hvid teint, hørgule eller rettere gyldne, løst over den fine nakke nedhængende lokker og øjne, som ville have været uimodståelige, hvis deres udtryk havde været behageligt. Til alt held for mit følsomme hjerte vaklede det eneste udtryk, der lå i

dem, mellem foragt og en slags fortvivlelse, som her forekom mig højst unaturlig.

Tedåserne stod næsten for højt for hende. Jeg gjorde en bevægelse for at stå hende bi; hun vendte sig om imod mig, som en ågerkarl ville vende sig om, når nogen forsøgte på at hjælpe ham med at tælle hans penge.

"Jeg behøver ikke Deres hjælp," sagde hun, "jeg kan selv nå Dem."

"Jeg beder om forladelse," skyndte jeg mig at svare.

"Er De blevet indbudt til te?" spurgte hun, idet hun bandt et forklæde om sin smukke sorte kjole og kom nogle af tebladene i en ske.

"Jeg vil med fornøjelse tage mod en kop te," svarede jeg.

"Er De blevet indbudt?" gentog hun.

"Nej," sagde jeg, halvt smilende, "De et netop den rette person til at indbyde mig."

Hun kastede atter skeen ned i dåsen og satte sig ærgerlig ned igen, hendes pande var rynket og hendes røde underlæbe fremskudt, som et barns, der er nær ved et græde.

Imidlertid havde den unge mand iført sig en forslidt busseronne, han stillede sig hen foran ilden og så ned på mig fra sine øjenkroge, som om der fandt en endnu uafgjort dødelig fejde sted imellem os. Jeg begyndte at tvivle, om han var en tjener eller ej; hans dragt og ord var rå og manglede ganske den overlegenhed, man bemærkede hos mr. og mrs. Heathcliff. Hans tykke, brune lokker bølgede vilde og uredte omkring ham; hans bakkenbart dækkede kinden på en bjørneagtig måde og hænderne var brune som en almindelig arbejders, men alligevel

var hans opførsel fri og næsten overmodig, og man så hos ham intet af den opmærksomhed, et tyende skylder sin madmoder.

Af mangel på klare beviser for hans stand holdt jeg det for rådeligt ingen notits at tage af hans besynderlige opførsel, og fem minutter efter befriede Heathcliffs indtræden mig nogenlunde fra min ubehagelige stilling.

"De ser, sir, at jeg er kommet som jeg lovede," udbrød jeg med påtaget munterhed, "og jeg er bange for, at vejret vil tvinge mig til at dvæle her en halv times tid, hvis De kan forunde mig husly så længe."

"En halv time!" gentog han, idet han rystede de hvide flager af sin frakke. "Det undrer mig, at De vælger et snefog til at spadsere i. Ved De, at De kan risikere at forvilde Dem mellem moradserne? Selv de, der er fortrolige med disse heder forfejler deres vej en aften som denne, og jeg kan sige Dem, at der for øjeblikket ingen udsigt er til en forandring."

"Måske jeg blandt Deres karle kan finde en fører, som da kunne blive i Thrushcross til i morgen tidlig … har De råd til at undvære en?"

"Nej."

"Virkelig? Nå, så må jeg forlade mig på min egen skarpsindighed."

"Vil du lave teen til?" spurgte han med den forslidte busseronne, idet han vendte sit glubske blik fra mig hen på den unge dame.

"Skal *han* have noget?" spurgte hun Heathcliff.

"Vil du straks gøre den færdig!" var svaret, som blev udstødt ved en sådan voldsomhed, at det forfærdede mig. Tonen i disse

ord forrådte et ondt hjerte. Jeg følte mig ikke længere tilbøjelig til at kalde Heathcliff en fortræffelig fyr.

Da tilberedelserne var endt, indbød han mig med de ord:

"Nu, sir, ryk Deres stol nærmere!"

Vi tog alle, den brutale unge mand indbefattet, plads ved bordet, hvor der herskede en streng tavshed, mens vi indtog vort måltid.

Jeg tænkte, at siden det var mig, der havde fremkaldt skyen, var det også min pligt at bortjage den. De kunne ikke sidde der hver dag så mørke og tavse, og det var umuligt, hvor slet et humør de end kunne være i, at de skumle miner, de havde antaget, var deres hverdagsfysiognomi.

"Det er mærkeligt," begyndte jeg under den pause, der gik forud for den anden kop, "hvorledes vanen kan omforme vore tilbøjeligheder og ideer. Mange ville ikke kunne tænke sig nogen lykke i et så ganske fra verden afsondret liv, som De fører, mr. Heathcliff; men jeg mener dog at De, omgivet af Deres familie og med Deres elskværdige kone som Deres hjems og Deres hjertes ledende genius –"

"Min elskværdige kone!" afbrød han mig med et næsten djævelsk hånsmil; "hvor er hun?"

"Jeg mener mrs. Heathcliff, Deres ægtefælle."

"Nå ja ... De mener, at hendes ånd har indtaget en skytsengels post og våger over Wuthering Heights, selv efter at hendes legeme er borte, ikke sandt?"

Jeg indså, at jeg havde begået en bommert, og søgte at råde bod på mit misgreb. Jeg burde have set, at der var for stor en forskel mellem deres alder, til at det kunne være sandsynligt, at de var mand og kone. Han var vel en fyrre år, en alder, hvori

mændene sjældent hengiver sig til den illusion, at pigerne ægter dem af kærlighed. Denne drøm bliver os forbeholdt til trøst for vor oldingealder. Hun så ud, som om hun endnu ikke var fyldt sytten.

Nu fo'r den idé gennem mig:

"Bondebengelen ved min side, som drikker sin te af en skål og spiser sit brød med uvaskede hænder, kunne snarere være hendes mand – naturligvis Heathcliff junior! Der ser vi følgerne af en levende begravelse: hun har af ren uvidenhed om bedre individers eksistens kastet sig i armene på denne lømmel. Det er jammerskade! Jeg må vogte mig for at få hende til at angre sit valg."

Den sidste tanke kunne synes at være indbildsk; men det var den ikke. Min nabo forekom mig i høj grad frastødende. Jeg vidste af erfaring, at jeg var tåleligt tiltrækkende.

"Mrs. Heathcliff er min svigerdatter," sagde værten, og bestyrkede min formodning. Han kastede ved disse ord et ejendommeligt blik hen til der sted, hvor hun sad ... et blik, som jeg ville kalde hadsk, hvis han ikke havde haft de mest halsstarrige ansigtsmuskler, der ikke ville tolke hans sjæls sprog, således som de andres.

"O, ja, nu forstår jeg! De er den lykkelige besidder af den gode fe!" sagde jeg, idet jeg vendte mig til min nabo.

Dette var værre end det første. Ynglingen blev purpurrød og knyttede næven, som om han havde til hensigt at løbe storm på mig. Han syntes dog snart at betvinge sig igen og dæmpede uvejret med en brutal ed, der gjaldt mig, men som jeg dog ingen notits tog af.

"De er uheldig i Deres gisninger, sir," bemærkede min vært. "Ingen af os har den lykke at besidde den gode fe; hendes mand er død. Jeg sagde, at hun var min svigerdatter, og derfor må hun have ægtet min søn."

"Og denne unge mand er –"

"Alt andet end min søn."

Heathcliff smilede atter, som om det var en noget for dristig spøg at tilskrive ham paterniteten til denne bjørn.

"Mit navn er Hareton Earnshaw," brummede denne, "og jeg vil råde Dem til at respektere det."

"Jeg har ingen mangel på respekt vist," var mit svar, idet jeg i mit indre lo over den værdighed, han præsenterede sig med.

Han fæstede sit blik på mig i længere tid, end jeg havde lyst til at besvare det, da jeg frygtede for, at jeg kunne føle mig fristet til enten at give ham en ørefigen eller lade min munterhed blive højrøstet. Jeg begyndte at føle mig på den urette plads i denne familiekreds. Den mørke åndeagtige atmosfære overvejede de fysiske bekvemmeligheder, vi var omgivet af, og mere end neutraliserede dem. Jeg besluttede at vogte mig for at komme tredje gang under dette tag.

Efter at måltidet var endt, trådte jeg, da ingen lod et selskabeligt ord falde, hen til vinduet, for at se til vejret.

Jeg så et sørgeligt skuespil. Den mørke nat brød allerede frem, og himmel og bjerge smeltede sammen i en uhyggelig hvirvel af blæst og fygende sne.

"Jeg holder det ikke for muligt at komme hjem nu uden vejviser," kunne jeg ikke afholde mig fra at udbryde. "Vejene må allerede være udfyldte, og selv om de ikke var det, ville jeg næppe kunne se i en fods afstand foran mig."

"Hareton, driv fårene ind under skuret; de vil blive indesneet, hvis de bliver i folden hele natten ... og sæt så en bom for!" sagde Heathcliff.

"Hvorledes skal jeg bære mig ad?" vedblev jeg med stigende heftighed.

Mit spørgsmål fik intet svar, og da jeg så mig om bemærkede jeg ingen anden end Joseph, der bragte et trug ind med et slags miskmask til hundene, og mrs. Heathcliff, der lænede sig over ilden, for at more sig med at brænde et knippe svovlstikker, som var faldet ned fra kamingesimsen, da hun atter stillede tedåserne på deres plads.

"Det undrer mig, at De kan holde ud at blive siddende der i lediggang og noget endnu værre, når de alle er gået ud. Men De er en døgenigt, og det nytter til ingenting at tale til Dem. De bliver aldrig bedre, men rejser sporenstregs Fanden i vold, ligesom moder før Dem."

Jeg troede i førstningen, at denne prøve på veltalenhed skulle gælde mig, og nærmede mig rasende den gamle skurk, for at transportere ham ud af døren med et spark.

Men mrs. Heathcliff forhindrede mig i det, idet hun svarede:

"Din afskyelige gamle hykler, frygter du ikke for at blive slæbt herfra med hud og hår, når du nævner Djævelens navn? Jeg advarer dig, tir mig ikke, hvis du ikke vil, jeg skal udbede mig din hedenfart som en gunst! Se her, Joseph," vedblev hun og tog en lang, mørk bog ned fra en hylde, "jeg vil vise dig, hvor langt jeg er kommet i den sorte kunst. Jeg vil snart være i stand til at klare huset. Den røde ko døde ikke ved et tilfælde, og din reumatisme kan næppe regnes blandt Forsynets tilskikkelser."

"O, du ugudelige!" stønnede den gamle. "Herre, fri os fra det onde!"

"Nej, du kæltring, du er en forvorpen – se at pakke dig herfra, eller jeg skal ramme dig for alvor! Jeg skal lade jer alle modellere i voks og ler, og den første, der overskrider de grænser, jeg bestemmer, skal – jeg vil ikke sige, hvad der skal overgå ham, men I skal få det at se. Gå, jeg *ser* på dig!"

Den lille heks lagde et fremhyklet udtryk af ondskab i sine skønne øjne, og Joseph ilede, sitrende af sand skræk, ud af værelset med udråbet: "Ugudelige!"

Jeg troede, hendes opførsel måtte hidrøre fra en slags sørgelig ophidselse, og nu, da vi var alene, bestræbte jeg mig for at indgyde hende deltagelse for min nød.

"Mrs. Heathcliff," sagde jeg alvorligt, "De må undskylde, at jeg ulejliger Dem – jeg tror, De vil gøre det, fordi jeg er overbevist om, at De med dette ansigt ikke kan andet end være god. Giv mig nogle kendemærker, jeg kan finde min vej hjem ved. Jeg ved lige så lidt, hvorledes jeg skal nå Thrushcross, som De ville vide, hvorledes De skulle komme til London."

"Tag den vej, De er kommet," svarede hun, idet hun satte sig tilrette i en lænestol med et lys og den lange bog foran sig. "Det er et kort råd, men det er så godt, som jeg kan give det."

"Men når De nu hører, at jeg er blevet fundet død i et smuthul eller i en tilsneet grøft, vil Deres samvittighed da ikke tilhviske Dem, at det for en del er Deres skyld?"

"Hvorledes da? ... Jeg kan ikke ledsage Dem; man vil ikke engang lade mig gå til havemuren."

"*Dem?* Det ville gøre mig ondt at bede Dem gå over dørtærsklen en nat som denne for min skyld!" udbrød jeg. "Jeg

beder Dem om at sige, men vise mig vejen, eller også overtale mr. Heathcliff til at give mig en fører."

"Hvem? Her er han, Earnshaw, Zillah, Joseph og jeg. Hvem af dem vil De have til det?"

"Er der ingen arbejdere på godset?"

"Nej."

"Så er jeg altså nødsaget til at blive."

"Det kan De afgøre med Deres vært; jeg har intet med det at bestille."

"Jeg håber, det vil lære Dem ikke herefter at foretage lignende overilede rejser mellem disse bjerge," lød Heathcliffs mørke stemme fra køkkendøren. "Hvad det angår at blive her, har jeg ingen lejlighed til gæster; vil De blive, må De ligge hos Hareton eller Joseph."

"Jeg kan sove på en stol i denne stue," svarede jeg.

"Nej, nej, en fremmed er en fremmed, hvad enten han er fattig eller rig. Det behaget mig ikke at lade nogen drive frispas i huset, så længe jeg ikke er på vagt," sagde den grove slyngel.

Ved denne fornærmelse var min tålmodighed til ende. Jeg udstødte et udråb af modbydelighed og stormede forbi ham ned i gården, hvor jeg i mit hastværk tørnede lige mod Earnshaw. Det var så mørkt, at jeg ingen udgang kunne se, og mens jeg famlede omkring efter en, hørte jeg et yderligere bevis på deres høflige opførsel mod hinanden.

Først syntes den unge mand at ville stå mig bi.

"Jeg vil gå med ham til parken," sagde han.

"Du vil gå med ham til Helvede!" råbte hans herre, eller hvorledes nu forholdet var imellem dem. "Hvem skal så se efter hestene?"

"Et menneskeliv er vigtigere end hestenes forsømmelse en eneste aften. Nogen må gå!" udbrød mrs. Heathcliff venligere end jeg havde ventet.

"Ikke på din befaling," svarede Hareton, "har du noget til overs for ham, gør du bedst i at holde din mund."

"Så håber jeg, at hans ånd må spøge hos dig, og at mr. Heathcliff ingen forpagter må finde, førend Thrushcross er en ruin," svarede hun skarpt.

"Hør, hør, hun bander dem!" mumlede Joseph, som jeg netop var styret hen til.

Han sad i hørevidde og malkede køerne ved hjælp af en lygte, som jeg uden videre greb og ilede hen imod den nærmeste port med, idet jeg råbte, at jeg ville sende den tilbage næste morgen.

"Herre! Herre! Han stjæler lygten!" skreg den gamle, idet han forfulgte mig. "Her, Pasop, her, Skulker! Puds!"

Da jeg åbnede den lille låge, fo'r to lodne uhyrer mig i struben, rev mig omkuld og slukkede lyset, mens en vrinskende latter fra Heathcliff og Hareton satte kronen på min forbitrelse og ydmygelse.

Til alt held syntes dyrene at være mere tilbøjelige til at strække sig og gabe og logre med halen end til at sluge mig levende, men de ville ikke tillade mig at rejse mig, og jeg var nødt til at blive liggende, til det behagede deres ondskabsfulde herre at forløse mig. Uden hat og bævende af vrede befalede jeg umenneskene at lukke mig ud, og udstødte flere trusler om gengæld, som i kraft og energi kunne sammenlignes med kong Lears.

Min heftige bevægelse forvoldte et stærkt næseblod, og endnu stedse vedblev Heathcliff at le og jeg at bruge mund. Jeg

ved ikke, hvorledes denne scene ville være løbet af, hvis der ikke havde været en person i nærheden, som var noget fornuftigere end jeg og noget mere menneskekærlig end min vært.

Dette var Zillah, den kraftige husholderske, som endelig kom ud, for at erkyndige sig om grunden til larmen. Hun tænkte, at de andre havde lagt voldsom hånd på mig, og da hun ikke vovede at angribe sin herre, rettede hun sit lokalartilleri mod den yngre tølper.

"Nå, mr. Earnshaw, jeg gad vide hvad De vil foretage Dem næste gang. Skal vi nu begynde at myrde folk på vor dørtærskel? Jeg ser nok, at dette hus aldrig vil passe for mig; se blot på den stakkels unge mand, han er nær ved at kvæles! Nå, stille nu, og tag ikke således på veje! Kom kun ind, så skal jeg kurere Dem! For det første vil dette hjælpe."

Med disse ord hældte hun mig pludselig et krus iskoldt vand ned over nakken og trak mig ind i køkkenet. Mr. Heathcliff fulgte os og hans tilfældige munterhed gjorde snart plads for hans sædvanlige surhed.

Jeg befandt mig meget slet, jeg var svimmel og svag og så mig derfor tvunget til at modtage et natteleje under hans tag. Han befalede Zillah at give mig et glas cognac og gik derpå ind i den indre stue, mens hun kondolerede mig i anledning af min sørgelige forfatning og ledsagede mig til sengs, efter at have adlydt hans ordre, hvorved jeg blev noget vederkvæget.

3

Mens hun førte mig op ad trappen, bad han mig slukke lyset og ingen larm gøre, da hendes herre havde sine egne sælsomme ideer om det kammer, hun ville anbringe mig i, og ikke gerne lod nogen bebo det.

Jeg spurgte om grunden.

Hun svarede, at den kendte hun ikke; hun havde kun været et par år i huset, og dets beboere opførte sig så besynderligt, at hun nu ikke kunne begynde at blive nysgerrig.

For bedøvet til selv at være nysgerrig lukkede jeg min dør af og så mig om efter sengen. Hele husgerådet bestod i en stol, et klædeskab og en stor alkove af egetræ, hvor der øverst oppe var udskåret firkantede huller, der lignede karetvinduer.

Jeg nærmede mig dette aflukke, så ind og bemærkede, at det var en sælsom, gammeldags seng, der havde en såre bekvem indretning, således at man derved undgik nødvendigheden af at ethvert medlem af familien havde sit eget værelse. Den dannede virkelig et slags eget aflukke, og karmen af et i dette anbragt vindue tjente til bord.

Jeg skød panelerne tilbage, gik derind med mit lys, skød dem atter sammen, og følte mig nu sikker for Heathcliffs årvågenhed, som for enhver andens.

I en krog af vindueskarmen, hvor jeg satte mit lys, lå nogle skimlede bøger opstablet og i malingen havde man indkradset nogle skrifttegn. Disse bestod dog ikke af andet end et navn, som var gentaget med alle slags bogstaver, store og små, nemlig

Catherine Earnshaw, hist og her afvekslende med Catherine Heathcliff og Catherine Linton.

Jeg lænede ligegyldigt hovedet mod vinduet og vedblev at bogstavere: Catherine Earnshaw – Heathcliff – Linton, til mine øjne lukkede sig; men der var ikke forløbet fem minutter, førend et skær af hvide bogstaver fremtrådte spøgelsesagtigt i mørket – luften vrimlede af Catherine'r, jeg rejst mig op for at undgå det påtrængende navn, og opdagede nu at min lysevæge var kommet i berøring med en af de gamle bøger og opfyldte alkoven med lugten af brændt kalveskind.

Jeg pudsede lyset, satte mig over ende, halvsyg af kulde og den lidte behandling i porten og lagde den beskadigede bog foran mig på sengetæppet. Det var en gammel udgave af det ny testamente, som lugtede stærkt af skimmel. På det forreste hvide blad stod ordene:

"Denne bog tilhører mig, Catherine Earnshaw", samt en dato, der lå et kvart århundrede tilbage i tiden.

Jeg lukkede den i og tog en anden og tredje frem til jeg havde besigtiget dem alle. Catherines bibliotek var udvalgt og dets forfaldne tilstand beviste, at det var blevet stærkt benyttet, om end just ikke til det rigtige øjemed. Der var næppe et eneste kapitel, der var undgået en skriftlig kommentar, som udfyldte ethvert hvidt sted, som bogtrykkeren havde efterladt.

En del af dem var afbrudte sætninger, andre dele antog form af en med en uøvet barnehånd ført dagbog. På et hvidt blad, der formodentlig var blevet betragtet som en sand skat, da ejerinden så det første gang, bemærkede jeg til min store morskab en fortræffelig karikatur af min ven Joseph, der var råt, men kraftigt skitseret.

Øjeblikkelig vågnede i mit indre en vis interesse for den ubekendte Catherine, og jeg begyndte straks at dechifrere hendes henblegnende hieroglyffer.

"En forfærdelig søndag!" begyndte det nedenunder skrevne. "Jeg ville ønske, min fader levede endnu: Hindley er en elendig erstatning for ham – hans opførsel mod Heathcliff er afskyelig! H. og jeg vil rebellere; vi har i aften gjort det første skridt.

Regnen strømmede ned den hele dag. Vi kunne ikke gå i kirke: Joseph fandt sig derfor beføjet til at samle en menighed på kvistkammeret, og mens Hindley og hans kone varmede sig nede ved en behagelig ild og vist ikke læste i Bibelen, fik Heathcliff, jeg og den ulyksalige plovdreng ordre til at tage vore bønnebøger frem og komme op. Vi blev stillet i en række på en kornsæk og stønnede og skælvede og håbede, at Joseph også måtte skælve og for sin egen skyld holde en kort præken.

Forgæves håb! Gudstjenesten varede akkurat i tre timer, og dog havde min broder, da han så os komme ned, mod til at råbe:

"Hvad? Allerede færdig?"

Før fik vi altid lov til at lege søndag aften, når vi ikke gjorde for megen støj; nu er en sagte fnisen nok til at skaffe os hen i krogen.

"I glemmer, at I har en herre her," siger tyrannen, "den første, der gør mig vred, skal jeg knække halsen på! Jeg forlanger den største artighed og stilhed. Aha, dreng, var du på spil der? Frances, tag ham i toppen, når du går forbi ham, jeg hørte ham knipse med fingrene."

Frances trak ham dygtigt i håret og satte sig derpå på min broders skød, og der sad de som to børn og kyssedes og våsede

sammen i hele timer – tåbeligt nonsens, som vi ville skamme os over.

Under nøglebrættet gjorde vi os det så bekvemt som muligt. Jeg havde netop bundet mine forklæder sammen og hængt dem op som et gardin, da Joseph kom ind fra stalden. Han rev mit arbejde ned, gav mig en ørefigen og hvæsede:

"Herren er næppe begravet, og sabbatten er endnu ikke ovre, og lyden af evangeliet toner endnu i jeres øren, og I vover at gøre jer lystige! Skam jer og sæt jer hen, uartige børn! Der er gode bøger nok, hvis I vil læse. Sæt jer hen og tænk på jeres sjæls frelse!"

Dermed tvang han os til at indtage en sådan stilling, at kun et svagt lysskær fra ilden viste os indholdet af det vrøvl, han pånødte os.

Jeg kunne ikke holde den læsning ud. Jeg tog min lasede og smudsige bog og slyngede den hen i hundekrogen, idet jeg påstod, at jeg hadede enhver "god" bog.

Heathcliff sparkede sin med foden hen i den samme krog.

Nu lå der et hus. "Mr. Hindley!" skreg vor kapellan, "kom! Skynd Dem! Miss Cathy har revet ryggen af *Frelsens Hjelm* og Heathcliff trådt første del af *Den brede Vej til Fordømmelse* under fode! Der er afskyeligt, hvis De lader dem drive Deres spil på den måde! Ak, den gamle ville have tærsket dem dygtigt igennem; men han er borte!"

Hindley ilede fra sit paradis ved kaminen, greb den ene af os ved kraven, den anden ved armen, og kastede os begge ud i bagkøkkenet, hvor den Sorte, som Joseph påstod, lige så vist ville hente os, som vi levede, og med denne trøst opsøgte enhver af os en krog og ventede på hans komme.

Jeg tog denne bog og et blækhus ned fra en hylde, åbnede døren halvt og har nu fordrevet tiden med at skrive i tyve minutter. Men min kammerat er utålmodig og påstår, at vi skal bemægtige os malkepigens kåbe og under dens beskyttelse springe omkring ude på heden. Det er et behageligt forslag – og så kan den afskyelige Joseph, når han kommer ind, antage, at hans spådom er gået i opfyldelse – vi kan ikke blive vådere eller fryse mere derude i regnen end her."

Sandsynligvis havde Catherine udført sit projekt; for det næste stykke handlede om en anden genstand, hun begyndte med nogle jeremiader:

"Hvor lidet drømte jeg, at Hindley nogensinde ville få mig til at græde!" skrev hun. "Mit hoved gør så ondt, at jeg ikke kan tåle det på puden, og alligevel kan jeg ikke give efter. Den stakkels Heathcliff: Hindley kalder ham en vagabond og vil hverken lade ham blive i stuen hos os eller spise længere med os, og han siger, at vi ikke må lege længere sammen, og truer med at kaste ham ud af huset, hvis vi overtræder hans forbud.

Han dadlede vor fader (hvor turde han det?) fordi denne havde behandlet Heathcliff for godt, og sværger på, at han skal anvise ham hans rette plads –"

Jeg begyndte at nikke over de utydelige kragetæer, mit blik svævede fra manuskriptet over på det prentede. Jeg så en rød, udpyntet titel: "*Halvfjerdsindstyve Gange syv og den første af den énoghalvfjerdsindstyvende, en Præken, holdt af den Velærværdige Jabez Branderham i Kapellet i Gimmerden*", og mens jeg endnu halvt

vågen brød min hjerne med, hvad Jabez Branderham kunne sige om sit tema, sank jeg tilbage på sengen og sov ind.

Ak, I virkninger af dårlig te og dårligt humør! Hvad kunne ellers være grunden til, at jeg tilbragte en så frygtelig nat?

Siden jeg er blevet tilgængelig for lidelser, kan jeg ingen anden erindre, der i fjerneste måde tør sammenlignes med denne.

Allerede inden jeg ophørte at miste bevidstheden om lokalet, begyndte jeg at drømme. Jeg syntes, det var morgen og at jeg havde tiltrådt hjemvejen, ledsaget af Joseph. Sneen lå alenhøj på vor vej, og mens vi vadede gennem den, kedede min ledsager mig med bebrejdelser over, at jeg ingen pilgrimsstav havde taget med mig, idet han påstod, at jeg uden en sådan aldrig ville komme ind i huset, og pralende svingede en knippel med en svær knap over hovedet.

Jeg anså det et øjeblik for tåbeligt, at jeg skulle behøve et sådant våben for at få adgang til mit eget hus. Da fo'r en anden idé mig gennem hjernen. Jeg gik ikke hjem, vi var på vejen til at høre den berømte Jabez Branderham præke over teksten "*Halvfjerdsindstyve Gange Syv*" og enten havde Joseph eller jeg eller præsten begået den første af den enoghalvfjerdsindstyvende og skulle ekskommunikeres, efter at have stået åbenbar skrifte.

Vi kom til kapellet – jeg er på mine spadsereture virkelig kommet to eller tre gange der forbi, det ligger i en fordybning mellem to høje – en højtliggende dal i nærheden af en sump, hvis mosevand siges at indbalsamere de få lig, som her begraves. Taget er hidtil blevet holdt vedlige, men da den gejstliges løn kun beløber sig til tyve pund årligt, og hans bolig

kun består af to kamre, der truer med snart at falde sammen til ét, vil ingen gejstlig overtage en præsts pligter, især da det almindeligt hedder, at hans menighed heller vil lade ham sulte ihjel end forbedre kaldet med en eneste styver af deres egen lomme.

I min drøm havde Jabez imidlertid en talrig og opmærksom menighed, og han prækede – gode Gud, hvilken præken! Den var inddelt i firehundrede og halvfemsindstyve afsnit, af hvilke hvert i omfang lignede en almindelig tale, og hvert afsnit omhandlede en særskilt synd. Hvor han havde fået dem alle fra er det mig umuligt at sige. Han havde en ejendommelig måde at fortolke synden på, og det syntes at være nødvendigt, at hans broder hver gang havde begået en forskellig brøde.

De var af den mærkværdigste beskaffenhed – sælsomme overtrædelser, som jeg tidligere ikke havde anset for mulige. O, hvor jeg blev træt, hvor jeg krummede mig og gabte og nikkede og atter levede op! Hvor jeg kneb mig selv og stak mig med nåle og gned mine øjne og stod op og satte mig igen og stødte til Joseph for at spørge ham om præsten vel nogensinde blev færdig!

Jeg så mig fordømt til at høre alt til enden – endelig kom han til den første af den enoghalvfjerdsindstyvende. Ved denne krisis kom en pludselig begejstring over mig: ånden bevægede mig til at stå op og anklage Jabez Branderham som skyldig i den synd, ingen kristen plejer at tilgive.

"Sir!" råbte jeg. "Mens jeg har siddet her mellem disse fire vægge, har jeg måttet døje og tilgive de firehundrede og halvfemsindstyve afsnit af Deres præken. Halvfjerdsindstyve gange syv har jeg taget min hat i hånden og villet bortfjerne

mig. Halvfjerdsindstyve gange syv har De tvunget mig til atter at indtage min plads. Den firehundrede og énoghalvfemsindstyvende er for meget! Løs på ham, mine lidelsesfæller! Slæb ham ned og knus ham til atomer, på det at dette hellige sted, som nu kender ham, ikke skal kende ham mere!"

"*Du er manden!*" skreg Jabez efter en højtidelig pause, idet han lænede sig over prækestolen. "Halvfjerdsindstyve gange syv har du gabende fortrukket dit ansigt. Halvfjerdsindstyve gange syv har jeg holdt råd med min sjæl og sagt: se, det er menneskelig svaghed, også dig vorde tilgivelse skænket. Den første af den enoghalvfjerdsindstyvende er kommet. Brødre, udfør den skrevne dom på ham! Slig ære har alle hellige."

Ved disse ord opløftede alle tilhørerne deres pilgrimsstave og stormede samtidigt løs på mig, og da jeg intet våben havde at forsvare mig med, begyndte jeg at slås med Joseph, min nærmeste og mest rasende angriber, om hans. Ved mængdens sammenstød krydsede forskellige knipler hinanden, og mange af de mig bestemte slag faldt på andre hjerneskaller. Hele kapellet genlød af puf og genpuf. Alles hånd var hævet mod hans nabos, og Branderham, der ikke ville stå ledig, gav sin iver luft i en hagl af heftige slag mod prækestolens brædder, der lød så kraftigt, at de til min ubeskrivelige trøst endelig vækkede mig.

Og hvad var det, der havde bragt mig på ideen om denne forfærdelige tummel? Hvad havde spillet Jabez' rolle i dramaet? Intet andet end en fyrrekvist, som, sat i bevægelse af stormen, stødte an mod mit vindue og lod sine tørre kogler rasle mod ruderne.

Jeg lyttede en tid lang, inden jeg kunne opdage, hvem fredsforstyrreren var, vendte mig derpå om og nikkede og drømte videre, om muligt endnu ubehageligere end første gang.

Denne gang vidste jeg, at jeg lå i egealkoven, og hørte tydeligt vindstødene og den fygende sne; jeg hørte, hvorledes fyrregrenen gentog sin drillende larm, og udledte denne fra dens rette årsag, men var så ærgerlig over den, at jeg besluttede, om muligt at bringe den til tavshed. Det forekom mig, at jeg stod op og prøvede på at åbne vinduet. Krogen var imidlertid loddet fast, en omstændighed, som jeg havde bemærket i vågen tilstand, men atter glemt.

"Det får ikke hjælpe," mumlede jeg, idet jeg jog den knyttede hånd gennem glasset og strakte armen ud for at gribe den påtrængende gren, men i dens sted omsluttede mine fingre en lille, iskold hånd.

Mareridtets rædsler greb mig; jeg søgte at trække min arm tilbage; men hånden holdt den fast, og en yderst vemodig stemme hulkede:

"Slip mig ind! Slip mig ind!"

"Hvem er du?" spurgte jeg, kæmpende for at rive mig løs.

"Catherine Linton!" svarede det skælvende. (Hvorfor tænkte jeg på *Linton*? Jeg havde vel læst de tyve gange Earnshaw for én gang Linton.) "Jeg kommer hjem nu; jeg har forvildet mig på heden."

Ved disse ord skimtede jeg utydeligt et barneansigt, som så ind gennem vinduet – skrækken gjorde mig grusom, og da jeg fandt mit forsøg på at ryste dette væsen af mig forgæves, trak jeg dets håndled ind imod den sønderslåede rude og pressede

den mod den, til blodet strømmede ned og gennemvædede lagnerne; men endnu stedse jamrede det: "Slip mig ind!" og holdt så fast, at jeg næsten blev vanvittig af frygt.

"Hvor kan jeg det?" sagde jeg endelig. "Slip mig, hvis du vil, jeg skal lukke dig ind!"

Fingrene gav efter; jeg trak min hånd gennem hullet, dyngede bøgerne skyndsomt op i en pyramide indenfor og holdt for mine øren, for ikke at høre den klagende bøn.

Jeg beregnede, at jeg holdt dem således lukkede et kvarter, men i det øjeblik, jeg atter lyttede, lød det stønnende, jamrende skrig igen.

"Bort!" råbte jeg, "jeg lukker dig ikke ind, om du så bad mig om det i tyve år!"

"Det er tyve år siden," klagede stemmen, "tyve år – jeg har været indespærret i tyve år!"

Derpå begyndte en sagte kradsen udenfor, og bogpyramiden bevægede sig, som om den blev skubbet fremad.

Jeg forsøgte på at springe op, men kunne intet lem bevæge og skreg højt i min rasende frygt.

Til min forvirring opdagede jeg, at skriget ingen drøm var. Hastige skridt nærmede sig min kammerdør, den blev stødt op af en kraftig hånd, og gennem de firkantede huller på den øverste side af sengen skinnede et lys. Jeg sad endnu over ende, gysende og tørrende sveden af min pande, mens den indtrædende syntes at nøle og mumlede noget hen for sig. Endelig hviskede han, øjensynlig uden at vente svar:

"Er nogen her?"

Jeg holdt det for rigtigst at tilstå min nærværelse, for jeg kendte Heathcliffs stemme og frygtede for, at han kunne søge

videre, hvis jeg forholdt mig rolig.

I denne hensigt vendte jeg mig om og åbnede panelerne – men jeg vil aldrig glemme den virkning, min bevægelse frembragte.

Heathcliff stod der, i skjorte og benklæder, med et lys i hånden og kalkhvide kinder. Den første knirken af egetræet gennemfo'r ham som et elektrisk slag, lyset faldt ad af hans hånd, og hans sindsoprør var så stort, at han næppe formåede at tage det op igen.

"Det er kun Deres gæst, sir," sagde jeg, for at spare ham for det ydmygende i yderligere beviser for hans fejhed. "Jeg var så ulykkelig, på grund af et forfærdeligt mareridt, at komme til at skrige i søvne. Det gør mig ondt, at jeg har forstyrret Dem."

"O, Gud fordømme Dem, mr. Lockwood! Jeg ville ønske, De var i –" begyndte min vært og satte lysestagen på en stol, fordi han ikke havde kræfter til at holde den.

"Og hvem har vist Dem op i dette værelse?" vedblev han, idet han gravede neglene ind i håndfladerne og skar tænder, for at skjule sin mundkrampe, "hvem var det? Jeg har stor lyst til i dette øjeblik at kaste ham ud af huset."

"Det var Deres pige Zillah," svarede jeg, idet jeg sprang ud på gulvet og hastigt klædte mig på. – "Jeg skulle intet have imod, at De gjorde det, mr. Heathcliff, hun fortjener det til fulde. Hun må vel på min bekostning have ønsket et yderligere bevis for, at det spøger i huset. Nå, således forholder det sig virkelig: det vrimler af gengangere og spøgelser. De gør ret i at holde dette kammer tillåset, det kan jeg forsikre Dem. Ingen vil takke Dem for natteleje i en sådan hule."

"Hvad mener De? Og hvad har De i sinde?" spurgte Heathcliff. "Læg Dem igen, til det bliver dag, siden De engang er her; men for Himlens skyld, gentag ikke denne græsselige larm! Den kan ikke undskyldes undtagen hos et menneske, som halsen bliver skåret over på."

"Var den lille satan kommet ind igennem vinduet, ville hun sandsynligvis have kvalt mig," svarede jeg; "jeg har ingen lyst til endnu engang at udsætte mig for Deres salige forfædres forfølgelser! ... Var den velærværdige Jabez Branderham ikke beslægtet med Dem på mødrene side? Og tøsen Catherine Linton eller Earnshaw, eller hvad hun hed – det må have været en rigtig skifting – den ugudelige lille sjæl! Hun fortalte mig, at hun havde spøgt i tyve år, uden tvivl en retfærdig straf for hendes jordiske synder."

Ordene var næppe udtalt, førend jeg mindedes forbindelsen mellem navnene Heathcliff og Catherine i bogen; jeg havde hidtil ganske forglemt den. Jeg rødmede over min ubetænksomhed, men skyndte mig at tilføje, uden at give flere beviser for, at jeg var mig min forseelse bevidst:

"Jeg har nemlig tilbragt den første del af natten med –" Her holdt jeg inde på ny; jeg ville nemlig have sagt: "med at læse disse gamle bøger"; men da dette ville have forrådt mit bekendtskab såvel med deres skrevne som med Deres trykte indhold, rettede jeg mig selv og vedblev:

"Med at læse de på vinduesgesimsen indkradsede navne. En ensformig beskæftigelse, som egnede sig til at hidføre søvnen, ligesom når man tæller eller –"

"Hvad kan De mene med at tale til *mig* på denne måde?" tordnede Heathcliff i det heftigste raseri. "Hvor tør De vove –

under mit tag – min Gud, han er gal, at han bruger sådanne ord!" – og han slog sig for panden med knyttet næve.

Jeg vidste ikke, om jeg skulle blive vred over dette sprog eller fortsætte min forklaring, men han syntes at være så heftigt bevæget, at jeg fattede medlidenhed med ham og vedblev at fortælle min drøm, samtidig med at jeg forsikrede ham, at jeg aldrig havde hørt navnet Catherine Linton før, men at det hyppige syn af det havde frembragt et indtryk, der havde personificeret sig, da min indbildningskraft ophørte at stå under mit herredømme.

Mens jeg talte, trak Heathcliff lidt efter lidt tilbage i alkovens mørke og satte sig endelig ned, næsten ganske skjult af den.

Dog kunne jeg høre af hans uregelmæssige, stønnende åndedræt, at han kæmpede for at undertrykke et heftigt indre oprør.

Jeg ville ikke lade mig mærke med at jeg hørte denne kamp, men fortsatte mit toilette noget larmende, tog derpå mit ur op, så på det og sagde til mig selv, forundret over nattens længde:

"Ikke tre endnu! Jeg ville have svoret på, at den var seks. Tiden bliver stående her; vi må allerede være gået til sengs klokken otte."

"Om vinteren altid klokken ni, og vi står altid op klokken fire," svarede min vært med en undertrykt stønnen, idet han, som jeg troede at se af armens skygge, bevægede den som for at tørre en tåre af øjet.

"Mr. Lockwood," sagde han, "De kan gå ind i mit kammer. De vil kun være i vejen, når De kommer så tidligt ned, og hvad mig angår, har Deres barnagtige skrig jaget min søvn ad Helvede til."

"Min med," svarede jeg, "jeg vil gå omkring i gården, til det bliver lyst, og da begive mig hjem. Senere behøver De ikke at frygte for, at jeg skal forny min påtrængenhed. Jeg er nu ganske fri for at finde fornøjelse i selskab, det være sig i byen eller på landet. En fornuftig mand må finde tilstrækkeligt selskab i sig selv."

"Et kosteligt selskab!" mumlede Heathcliff. "Tag lyset og gå, hvorhen De vil, jeg skal straks være hos Dem. Men bliv fra gården; hundene er løse ... og fra forstuen også, der er Juno på vagt ... og – nej, De kan kun opholde Dem på trappen og i gangene – men afsted med Dem! Jeg skal være hos Dem om to minutter."

Jeg adlød for så vidt som jeg forlod kammeret; men da jeg ikke vidste, hvorhen de smalle gange førte, måtte jeg blive stående og blev nu et ufrivilligt vidne til et bevis på overtro hos min vært, som stod i en sælsom modsætning til hans tilsyneladende forstandighed.

Han steg op på sengen, rev vinduet op og udbrød samtidig i en strøm af tårer.

"Kom ind! Kom ind!" hulkede han. "Cathy, jeg beder dig, kom ind! O, gør det kun en eneste gang endnu! O, mit hjertes elskede, gør det blot denne gang! Catherine, kom endelig!"

Spøgelset viste den sædvanlige kaprice hos spøgelser – det gav intet tegn på sin tilværelse; men sneen og vinden hvirvlede vildt ind og trængte helt ind til det sted, hvor jeg stod, således at lyset gik ud.

I den kummer, hvormed hans ord blev udtalt, lå en sådan pine, at jeg i min medlidenhed overså det tåbelige deri, og jeg bortfjernede mig, halvt fortørnet på mig selv over, at jeg

overhovedet havde lyttet og ærgerlig over, at jeg havde fortalt min latterlige drøm, siden den frembragte denne pine, skønt årsagen dertil gik over mit begreb.

Jeg steg forsigtigt ned til de nedre regioner og nåede bagkøkkenet, hvor nogle sammenragede endnu ulmende kul satte mig i stand til at tænde mit lys igen.

Intet andet rørte sig end en stribet grå kat, der krøb frem fra asken og hilste mig med et vrantent "Miav!"

Kaminen var omgivet af to bænke i flere segmenter; jeg strakte mig ud på en af dem, og Pus besteg den anden. Vi nikkede begge, inden nogen trængte ind i vort asyl, og da var det Joseph, som klavrede ned af en træstige, der forsvandt gennem en falddør i loftet, formodentlig opgangen til hans kvistkammer.

Han kastede et mørkt blik på den lille flamme, jeg havde bragt til at spille i kaminen, kastede katten ned fra dens ophøjede standpunkt, udfyldte det tomme sted med sin egen person og begyndte den operation at stoppe en tre tommer lang pibe fuld af tobak. Min nærværelse i hans helligdom var øjensynlig en alt for skandaløs uforskammethed til, at han skulle værdige mig en bemærkning desangående. Tavs anbragte han røret mellem sine læber, slog armene overkors og smøgede ivrigt.

Jeg lod ham hygge sig uforstyrret ved denne nydelse, og efter at han havde udstødt den sidste røgsky og draget et dybt suk, stod han op og bortfjernede sig lige så højtideligt, som han var kommet.

Nu i nærmede mere elastiske skridt sig, og jeg åbnede min mund til et godmorgen, men lukkede den igen, uden at have

udtalt min hilsen; for Hareton Earnshaw forrettede *sotto voce* sin morgenbøn i en række forbandelser imod enhver genstand han berørte, mens han i en krog famlede omkring efter en spade eller skovl til at grave sig gennem snedriverne med. Han stirrede med opsvulmede næsebor på bænkeryggen og tænkte lige så lidt på at udveksle høfligheder med mig som med min selskabsdame, katten.

Jeg gættede af hans forberedelser, at udgangen var fri, forlod mit hårde leje og gjorde en bevægelse for at følge ham. Han bemærkede dette og stødte med enden af spaden til en indre dør, idet han med en uartikuleret lyd antydede, at dette var stedet, jeg måtte passere, når jeg skiftede opholdssted.

Døren gik ud til den forreste stue, hvor fruentimmerne allerede var i virksomhed. Zillah drev ved hjælp af en uhyre blæsebælg, store flammetunger op i skorstenen, og mrs. Heathcliff læste ved skæret af disse, knælende, i en bog.

Hun holdt hånden mellem ovnheden og sine øjne, syntes at være ganske fordybet i sin beskæftigelse og ophørte kun med den for at skænde på pigen, fordi denne dængede hende til med gnister eller for nu og da at skubbe en hund fra sig, der snøftede hende op i ansigtet.

Jeg blev overrasket over ligeledes at finde Heathcliff der; han stod ved ilden med ryggen imod mig og endte netop en storm mod den stakkels Zillah, der fra tid til anden afbrød sit arbejde, for at løfte på snippen af sit forklæde og udstøde en forbitret stønnen.

"O du, du døgenigt af en –" udbrød han, da jeg trådte ind, og tiltalte sin svigerdatter med et ord, som vel er lige så uskadeligt

som "and" eller "får", men i almindelighed udtrykkes ved en tankestreg.

"Der ligger du atter og dovner! De andre tjener deres brød – du lever af min velgørenhed. Læg det dumme vås hen og bestil noget! Du skal betale mig for den plage, at jeg evig og altid har dig for mine øjne. Hører du, fordømte rufferske?"

"Jeg vil lægge det dumme vås til side, fordi du kan tvinge mig til det, hvis jeg vægrer mig," svarede den unge dame, idet hun lukkede bogen og kastede den på en stol, "men jeg bestiller ikke andet end hvad der behager mig, om du så også bandede dig tungen ud af halsen."

Heathcliff hævede sin hånd, og hun, som tydeligvis var bekendt med dens vægt, sprang straks bort i en sikker afstand.

Da jeg ingen lyst havde til at lade mig underholde af en katte- og hundekamp, trådte jeg hastigt nærmere, som om jeg var begærlig efter at dele varmen fra kaminen og intet vidste om den udbrudte strid. De havde begge så megen anstændighedsfølelse, at de opsatte fjendtlighederne: Heathcliff stak hænderne i sine lommer for ikke at bukke under for fristelsen; mrs. Heathcliff begav sig hen til en afsides stående stol, hvor hun holdt sit ord, idet hun, så længe jeg blev der, spillede en statues rolle.

Min dvælen varede ikke længe. Jeg afslog den morgenmad, de tilbød mig, og benyttede det faste morgenskær til at flygte ud i den frie luft, der nu var klar og stille og kold som ulegemlig is.

Men inden jeg nåede enden af haven, råbte mr. Heathcliff til mig, at jeg skulle standse: han ville selv tjene mig som vejviser over heden. Det var en lykke, at han gjorde det; for hele bjergryggen var et hvidt ocean med stivnede bølger, hvis stigen

og falden ingen tilsvarende hæven og sænken af jordbunden antydede – i det mindste var mange fordybninger udfyldt i niveau med det øvrige og hele rækker af grushøje i stenbruddene udslettede af det kort, min spadseretur den foregående dag havde efterladt i min hukommelse.

På den ene side af vejen havde jeg bemærket en række opretstående sten, der strakte sig over bjerget i hele dets længde. De var blevet anbragt her og bestrøget med kalk, for at tjene til førere i mørket og i tilfælde som dette, når de dybe moradser på begge sider ikke kunne skelnes fra den faste sti. Men med undtagelse af en hist og her synlig smudsplet var alle spor af deres tilværelse forsvundet, og min ledsager måtte hyppigt advare mig om at styre til højre og venstre, mens jeg bildte mig ind, at jeg fulgte vejens drejninger rigtigt.

Vi talte så lidt sammen, og han gjorde holdt ved indgangen til Thrushcross Park, hvor jeg, som han sagde, ikke længere kunne tage fejl af vejen. Vor afsked indskrænkede sig til et hastigt buk, og derpå ilede jeg videre, idet jeg forlod mig på mine egne hjælpekilder, for endnu har portnerlogen ingen beboer.

Afstanden fra parkporten til våningshuset udgør to mil. Jeg tror, jeg fik fire ud af dem, idet jeg ofte forvildede mig under træerne og sank i sne til halsen – en nydelse, som kun de, der har oplevet den, formår at værdsætte. Hvorledes nu end min vandring var beskaffen, slog klokken tolv, da jeg betrådte mit hus, og dette angav akkurat en time for hver mil gennem Thrushcross og Wuthering Heights.

Min kvindelige slægtning og hendes satellitter stormede til for at byde mig velkommen, og råbte larmende, at de havde opgivet mig som aldeles fortabt. Alle havde troet, jeg måtte

være omkommet om natten, og vidste blot ikke, hvor de skulle søge mine levninger.

Jeg påbød dem tavshed, da de nu så mig i behold hjemme, og slæbte mig, stiv og gennemisnet, op ad trappen, hvorfra jeg efter at have taget tørre klæder på og spadseret tredive-fyrre gange frem og tilbage, for at genvinde den animalske varme, begav mig til mit studerekammer. Jeg var svag som en nyfødt killing, næsten for svag til at nyde den flammende ild og den dampende kaffe, tjeneren havde tilberedt til min vederkvægelse.

4

Hvad vi dog er for tåbelige vejrhaner! Jeg, der havde besluttet at holde mig fjernt fra alt selskabeligt samkvem og takket min stjerne for, at jeg var stødt på et sted, hvor der næsten intet fandtes, jeg svage mand så mig, efter at have kæmpet lige til aften med min nedslagenhed og min ensomhed, endelig tvunget til at stryge flag og opfordrede, under påskud af at erkyndige mig om min husholdning, mrs. Dean, da hun bragte mig min aftensmad, til at blive, mens jeg fortærede den, for jeg håbede oprigtigt, at hun var en ægte sladdersøster, der enten kunne opmuntre mig eller dysse mig i søvn ved sit præk.

"De har levet her længe," begyndte jeg; "sagde De ikke i seksten år?"

"Atten, sir. Jeg kom, da husets frue giftede sig, og efter hendes død beholdt herren mig som sin husholderske."

"Så?"

Der indtrådte en pause. Hun var altså desværre ingen sladdersøster, undtagen hvad hendes egne anliggender angik, og de kunne næppe interessere mig.

Men efter at hun havde siddet der en tidlang med en hånd på hvert knæ og en eftertænksom sky på sit af luften brunede ansigt, udbrød hun:

"Ak, tiderne har forandret sig såre siden den tid!"

"Ja," bemærkede jeg, "De har velsagtens set en mængde forandringer."

"Det har jeg ... og oplevet uro nok," sagde hun.

"Jeg vil lede samtalen hen på mr. Heathcliffs familie," tænkte jeg, "det er et godt tema; og den smukke unge kone, enken, hendes historie gad jeg kende: om hun er født her i egnen eller, hvad der forekommer mig sandsynligere, er en fremmed plante, som de surmulende indfødte ikke vil anerkende som beslægtet med dem."

I denne hensigt spurgte jeg mrs. Dean, hvorfor Heathcliff havde bortforpagtet Thrushcross og foretrukket at bo på en langt ringere ejendom.

"Er han ikke rig nok til at holde godset ved lige?" spurgte jeg.

"Rig, sir?" gentog hun. "Han har Gud ved hvor mange penge, og de tager til for hvert år. Ja, ja, han er rig nok til at bo i et smukkere hus end dette, men han er yderst karrig – gerrig, og selv om han havde haft til hensigt at flytte til Thrushcross, ville han, så snart han fik høre tale om en god forpagter, ikke have kunnet bekvemme sig til at renoncere på muligheden af, at hente et par hundrede pund mere. Det er mærkeligt, at folk er så havesyge, når de står alene i verden."

"Han havde en søn, lader det til?"

"Ja, han har haft en – han er død."

"Og den unge dame, mrs. Heathcliff, er hans enke?"

"Ja."

"Hvorfra stammer hun?"

"Ih, hun er min salig herres datter, hendes pigenavn var Catherine Linton. Jeg har selv opdraget det arme barn. Det var mit ønske, at mr. Heathcliff havde villet flytte hertil, så kunne vi atter have været sammen."

"Hvad? Catherine Linton?" udbrød jeg forbavset.

Men en kort eftertænken beviste mig, at det ikke kunne være min spøgelsesagtige Catherine.

"Min forgænger hed altså Linton?" vedblev jeg.

"Ja."

"Og hvem er denne Earnshaw – Hareton Earnshaw, som bor hos mr. Heathcliff? Er de slægtninge?"

"Nej, han er en nevø af den afdøde mrs. Linton."

"Altså den unge dames fætter?"

"Ja, og hendes mand var også hendes fætter, den ene på moderens, den anden på faderens side; Heathcliff ægte mr. Lintons søster."

"Jeg ser, at navnet Earnshaw er indhugget på facaden af Wuthering Heights. Er det en gammel familie?"

"En meget gammel, sir, og Hareton er den sidste af dem, ligesom Cathy er den sidste af os – jeg mener af Linton'erne. Har De været på Wuthering Heights? Undskyld, at jeg spørger, men jeg ville gerne vide, hvordan det går hende."

"Mrs. Heathcliff? Hun så ud til at befinde sig vel, og smuk er hun; men lykkelig tvivler jeg på, hun er."

"Min Gud, hun er langt fra lykkelig! Men hvordan behagede herren Dem?"

"En noget bidsk mand, mrs. Dean, er det ikke hans karakter?"

"Bidsk som en sav og hård som en møllesten. Jo mindre De får at bestille med ham, desto bedre!"

"Han må dog have oplevet genvordigheder, siden han er blevet en sådan bjørn. Kender De noget til hans historie?"

"Det er en gøgs historie, sir. Jeg kender det hele, undtagen hvor han er født, og hvem der var hans forældre, og hvorledes han er kommet til sine første penge. Hareton er blevet kastet ud

af reden som en nøgen fugleunge; den ulykkelige dreng er i hele sognet den eneste, der ikke gætter, hvorledes han er blevet bedraget."

"Det vil være en god handling af Dem mrs. Dean, hvis De fortæller mig noget om mine naboer. Jeg føler, at jeg ingen hvile vil få, når jeg går til sengs; vær derfor så god at sætte Dem her og passiare en times tid med mig."

"O, gerne sir; jeg vil blot hente mit sytøj og så skal jeg blive siddende, så længe De vil. Men De har forkølet Dem; jeg så Dem ryste, og De må have noget havresuppe til at fordrive det."

Den gode kone fjernede sig, og jeg rykkede nærmere til ilden; mit hoved brændte, men hele mit øvrige legeme var iskoldt, desuden var mine nerver og min hjerne ophidset i højeste grad. Det gjorde mig ikke syg, men vakte en frygt hos mig for alvorlige følger af dagens begivenheder, som jeg nærer endnu.

Mrs. Dean kom snart tilbage med en dampende skål og en arbejdskurv, og efter at hun havde sat den første over ilden, rykkede hun sin stol nærmere, øjensynlig glad over at finde mig så selskabelig.

"Inden jeg flyttede hertil," begyndte hun, uden at opfylde en gentagen opfordring til at begynde sin historie, "var jeg næsten altid på Wuthering Heights, for min moder havde opammet mr. Hindley Earnshaw, Haretons fader, og jeg vænnet mig til at lege med børnene, desuden gik jeg ærinder og hjalp til ved høhøsten og drev omkring på godset og var rede til at forrette ethvert arbejde, man gav mig.

En smuk sommermorgen – det var i begyndelsen af høstens tid, som jeg endnu kan erindre – kom mr. Earnshaw, den gamle herre, ned af trappen, påklædt til en rejse, og efter at have sagt

til Joseph, hvad der skulle gøres den dag, vendte han sig til Hindley og Cathy og mig – for jeg sad hos dem og spiste morgenmad – og han sagde til sin søn:

"Nå, min lille mand, i dag tager jeg til Liverpool: hvad skal jeg bringe med hjem til dig? Du kan vælge, hvad du vil, men det må være noget småt, for jeg går frem og tilbage til fods, og tres mil til byen og tres hjem igen er en lang vej."

Hindley forlangte en violin, og derpå spurgte han miss Cathy, som næppe var seks år gammel, men kunne ride på enhver hest i stalden; og hun valgte en ridepisk.

Mig glemte han heller ikke, for han havde et godt hjerte, om han også sommetider var streng. Han lovede mig at medbringe en lomme fuld af æbler og pærer, og derpå kyssede han sine børn til afsked og brød op.

De tre dage, hans fraværelse varede, forekom os alle meget lange, og den lille Cathy spurgte ofte, hvornår han ville komme hjem. Mrs. Earnshaw ventede ham til aftensmåltidet den tredje dag, og hun udsatte det den ene time efter den anden; man så dog intet tegn til, at han ville komme, og endelig blev børnene trætte af at løbe ned til porten og se ud; det blev endelig mørkt og hun ville have dem i seng, men børnene bad gudsjammerligt om lov til at blive oppe, og netop på slaget elleve blev døren sagte åbnet og herren trådte ind. Han kastede sig leende og stønnende på en stol og befalede dem alle at blive borte fra ham, for han var halvdød; han ville ikke gøre en sådan tur igen for alle tre kongeriger.

"Og så oven i købet at slæbe sig til døde!" sagde han, idet han åbnede sin chenille, som han havde holdt sammenviklet på sine arme. "Se her, kone, jeg har aldrig været så plaget i mit liv før,

men du må tog modtage det som en Guds gave, om det også næsten er så sort, som om det kom fra Djævelen selv."

Vi stimlede til, og over miss Cathys hoved kastede jeg et blik på et smudsigt, pjaltet, sorthåret barn, der var stort nok til at kunne gå og tale – dets ansigt så endog ældre ud end Catherines – men da det blev stillet på benene, stirrede det blot omkring sig og udstødte en slags pluddervælsk, som ingen kunne forstå. Jeg blev først forskrækket, og mrs. Earnshaw havde stor lyst til at kaste det ud af huset. Hun blev vred og spurgte, hvorledes han kunne optage en sigøjnerunge i sit hus, skønt de havde nok at gøre med at føde og klæde deres egne børn – hvad han ville gøre med det, om han var blevet vanvittig.

Herren forsøgte at forklare sagen, men han var virkelig halvdød af mathed, og under hendes skænden kunne jeg kun høre, han fortalte, at han havde fundet drengen forhungret, uden ly og så godt som stum på Liverpools gader og samlet ham op og erkyndiget sig om, hvem han hørte til; – intet menneske vidste det, sagde han, og hans penge og hans tid havde begge været så indskrænkede, at han anså det for rigtigst straks at tage drengen med sig hjem, end der indlade sig på unyttige bekostninger, da han dog engang var bestemt på ikke at forlade ham således, som han havde fundet ham.

Nå, enden på det hele blev, at min madmoder skændte sig hæs og mr. Earnshaw sagde til mig, at jeg skulle vaske barnet, give det rent på og lade det sove hos børnene.

Hindley og Cathy lod sig nøje med at se og høre, til freden var genoprettet, og da begyndte begge at gennemlede faderens lommer efter de foræringer, han havde lovet dem. Den første var en fjortenårig dreng, men da han trak den i tusind stykker

sønderslagne violin ud af chenillen, græd han højt, og da Catherine erfarede, at herren havde tabt hendes ridepisk, idet han tog drengen op, ytrede hun sit gode lune derved, at hun gjorde grimasser ad den dumme lille tingest og spyttede på ham, hvorpå hendes fader gav hende en dygtig ørefigen for hendes ulejlighed, for at lære hende pænere manerer.

De vægrede sig ubetinget ved at lade drengen komme i deres seng eller blot ind i deres kammer og jeg havde heller ikke bedre forstand, men lagde ham på trappen og håbede, han ville være borte næste morgen. Tilfældigvis, eller hidlokket af mr. Earnshaws stemme, krøb han hen foran dennes dør, og der fandt herren ham, da han forlod sit værelse. Han efterforskede, hvorledes barnet var kommet der, jeg måtte tilstå det og blev til løn for min fejhed og umenneskelighed jaget ud af huset.

Således kom Heathcliff i familien. Da jeg kom tilbage nogle dage efter – for jeg overholdt ikke min forvisning for evigt – fandt jeg, at man havde givet ham navnet Heathcliff som en i sin tidlige barndom afdød søn havde båret, og som siden har tjent ham både til døbe- og familienavn.

Miss Cathy og han var nu gode venner; men Hindley hadede ham og jeg gjorde sandt at sige det samme, og vi plagede og behandlede ham afskyeligt, for jeg var ikke forstandig nok til at føle min uretfærdighed, og konen i huset sagde aldrig et ord til hans gunst, når hun så, der blev gjort ham uret.

Han syntes at være et forstokket, tålmodigt barn og var måske blevet hærdet mod slet behandling. Han tålte Hindleys slag uden at fortrække en mine eller fælde en tåre, og når jeg kneb ham, trak han kun vejret stærkt og åbnede øjnene vidt op,

som om han tilfældigt havde beskadiget sig selv og ingen anden kunne dadles for det.

Denne standhaftighed gjorde den gamle Earnshaw rasende, da han opdagede at hans søn forfulgte det stakkels forældreløse barn, som han kaldte "den fremmede". Han fik Heathcliff overordentlig kær, troede på alt, hvad han sagde – hvilket rigtignok kun var lidt og for det meste altid sandhed – og forkælede ham langt mere end Cathy, der havde for mange luner og for meget lyst til dumme streger af en favorit at være.

Således afstedkom han fra den første begyndelse af gensidig uenighed i huset, og efter mrs. Earnshaws død, der fandt sted henved to år efter, havde den unge herre allerede lært at betragte sin fader mere som en undertrykker end som en ven og Heathcliff som en usurpator af den faderlige kærlighed; og hans rugen over disse fornærmelser gjorde ham forbitret.

Jeg sympatiserede en tid med ham, men da børnene blev syge af mæslinger og jeg måtte pleje dem og overtage en voksen kvindes pligter, forandrede jeg snart mine ideer. Heathcliff var farligt syg, og mens han befandt sig værst, forlangte han bestandig, at jeg skulle komme hen til hans hovedgærde; han følte sandsynligvis, at jeg gjorde meget for ham, og han havde ikke forstand nok til at gætte, at der var noget, jeg var nødt til.

Jeg vil dog sige så meget, at han var det roligste barn, som en sygeplejerske nogensinde har haft at pleje. Forskellen mellem ham og de andre tvang mig til at være mindre partisk; Cathy og hendes broder plagede mig forfærdeligt, men han var tålmodig som et lam, skønt hårdhed og ikke blidhed bevægede ham til at volde mig så liden ulejlighed.

Han kom sig, og doktoren påstod, at han først og fremmeste havde mig at takke for det, og roste mig for min omhu. Jeg var forfængelig over hans lovtaler, mit hjerte blev blødt mod det væsen, der havde indbragt mig dem, og således mistede Hindley sin sidste allierede.

Men jeg kunne dog ingen ømhed føle for Heathcliff, og undrede mig ofte over, hvad bemærkelsesværdigt herren så hos den forstokkede dreng, der, så vidt jeg kan erindre, aldrig gengældte hans overbærenhed med noget tegn på taknemmelighed. Imod sin velgører var han vel ikke insolent, men ganske følelsesløs, skønt han vidste, hvor meget denne holdt af ham, og at han blot behøvede at tale, for at tvinge hele huset til at føje sig efter hans ønsker.

Som et eksempel på dette husker jeg, hvorledes mr. Earnshaw engang på markedet købte to føl og gav hver af drengene et. Heathcliff tog det smukkeste, men det blev snart lamt, og da han opdagede det, sagde han til Hindley:

"Du må bytte hest med mig: min behager mig ikke, og hvis du ikke gør det, fortæller jeg din fader, at du har banket mig tre gange i denne uge, og viser ham min arm som er grøn og blå lige op til skulderen."

Hindley rakte tunge af ham og gav ham et par ørefigener.

"Du gør bedst i at falde til føje," sagde Heathcliff og ilede hen til døren (de var i stalden) – "du bliver nødt til at gøre det. Og hvis jeg taler om pryglene, får du dem tilbage med renter."

"Væk, hund!" råbte Hindley og truede ham med en jernvægt, som blev brugt til at veje kartofler og hø med.

"Kast den kun!" svarede Heathcliff og blev stående, "men når jeg fortæller, hvordan du har rost dig af, at du vil kaste mig på

porten, når han er død, se så, om det ikke er dig, der bliver kastet på porten!"

Hindley kastede vægten og traf ham på brystet. Han styrtede, men rejste sig øjeblikkelig igen, åndeløs og bleg, og hvis jeg ikke havde hindret ham i det, ville han være gået således til herren og have erhvervet sig en fuldstændig hævn, idet han lod sin tilstand tale for sig og angav, hvem der havde forvoldt den.

"Så tag mit føl, din sigøjner!" sagde den unge Earnshaw, "jeg ville blot ønske, det må knække halsen på dig! Tag det og vær fordømt, tiggerunge, og smisk dig kun alting til fra min fader; men vis ham blot siden, hvad du er, din lille djævel – og tag det. Jeg vil håbe, det sparker hovedet i stykker på dig!"

Heathcliff var gået hen til dyret for at løse det og bringe det hen i den dertil bestemte bås; han befandt sig netop bagved det, da Hindley satte kronen på værket, derved at han kastede ham under dets hove og løb derfra, uden at vente efter, om hans håb blev opfyldt eller ej.

Jeg så til min forbavselse, hvor koldblodigt barnet rejste sig op og fortsatte sin dont, han skiftede saddel og alting, og satte sig derpå ned på et bundt hø for at komme sig af det ildebefindende, som det voldsomme slag havde bevirket, inden han vendte tilbage til våningshuset.

Jeg overtalte ham let til at tilskrive hesten skylden for de skrammer, han havde fået, han bekymrede sig kun lidt om, hvad der blev sagt, når han kun fik, hvad han ville have. Han beklagede sig overhovedet så sjældent over sådanne optrin, at jeg virkelig ikke anså ham for hævngerrig. Men deri tog jeg fejl, som De senere vil høre.

5

Med tiden begyndte mr. Earnshaw at sygne hen. Han havde været frisk og rørig, men hans kræfter forlod ham pludselig, og da han så sig indskrænket til kaminkrogen, blev han yderst pirrelig. En bagatel kunne ærgre ham, og mistanken om at hans anseelse blev ringeagtet, gav ham næsten krampe.

Det sås især, når nogen søgte at undertrykke hans yndling eller behandle ham på en bydende måde. Det skar ham i sjælen, når han troede, at nogen henvendte et skævt ord til ham, og han syntes at have sat sig den tanke i hovedet, at netop fordi han holdt af Heathcliff, hadede alle andre ham og længtes efter at spille ham alskens slemme puds.

Det var skade for drengen, for de venligere blandt os ville ikke ærgre herren og rettede os derfor efter hans partiskhed, eg denne eftergivenhed var den bedste næring for barnets stolthed og mørke luner. Men lidt efter lidt blev Heathcliff på en vis måde nødvendig. Hindleys åbenbare foragt for ham havde to eller tre gange, når faderen var til stede, ophidset den gamle til raseri. Han greb sin stok for at slå ham med den, og skælvede af raseri over, at han ikke kunne gøre det.

Endelig rådede vor præst – vi havde en præst dengang, som forøgede sin løn ved, at han var lærer for de små Earnshaws og Lintons og selv drev jordbruget på præstegården – han rådede, som sagt, til at sende den unge mand til universitetet, og mr. Earnshaw gav sit samtykke til det, skønt med et tungt hjerte, for han sagde, at Hindley var en usselryg, og det ville aldrig gå ham så godt i livet som ham selv, faderen.

Jeg håbede af hjertet, at vi nu måtte få fred. Det gjorde mig ondt, når jeg betænkte, at herren led for sin egen gode handlings skyld; jeg bildte mig ind, at alderdommens vrantenhed og sygdomme udsprang af familieubehageligheder, som han selv påstod; men De kan nok vide, sir, at det lå i hans svækkede legeme.

Ikke desto minde ville vi være kommet tåleligt ud af det, hvis to mennesker ikke havde været: miss Cathy og Joseph, karlen, som De vel formodentlig har set derovre. Han var og er sandsynligvis endnu den kedsommeligste, mest selvretfærdige farisæer, der nogensinde har pløjet en bibel for at sanke forjættelser for sig selv og forbandelser over sin næste. Det lykkedes ham ved sin præken og holden fromme taler at frembringe et stort indtryk; og jo svagere herren blev, desto større indflydelse vandt han.

Han plagede ham ubarmhjertigt med hensyn til hans sjæls frelse og desuden også til børnenes opdragelse. Han bestyrkede ham i at betragte Hindley som et udskud, og hver aften udbrummede han en lang række historier mod Heathcliff og Catherine. Og dog vidste han at vinde Earnshaw ved at smigre hans svaghed, idet det fortrinsvis var den sidste, han dadlede.

Hendes opførsel var unægtelig også ganske anderledes end jeg endnu har bemærket hos noget barn, og hun opirrede os vel de halvhundrede gange om dagen. Fra det øjeblik af, hun kom ned af trappen, til hun gik i seng, var vi intet minut sikre på, at hun ville slippe fra sine streger med liv og lemmer i behold, hendes luner havde altid højvande, hendes tunge havde aldrig ro – bestandig lo og sang hun og plagede enhver, der ikke ville gøre det samme. Hun var et vildt, ugudeligt barn – men hun

havde det venligste blik og det sødeste smil og den letteste fod i sognet, og når alt kommer til alt, tror jeg dog, hun ikke mente det så slemt, for når hun først havde bragt én alvorligt til at græde, så blev hun næsten altid hos én og tvang én til at være rolig, for at hun selv kunne blive beroliget.

Hun havde Heathcliff alt for kær. Den største straf, vi kunne pålægge hende, var den at holde hende afsondret fra ham, og dog døjede hun mere for hans skyld end nogen af os andre.

Under sine lege ville hun gerne være den lille herskerinde, brugte sine hænder efter behag og kommanderede sine legekammerater; hun prøvede det også med mig, men jeg tålte ikke hendes slag og befalinger og lod hende vide det.

Mr. Earnshaw forstod ingen spøg af sine børn. Han havde altid været streng og alvorlig imod dem, og Catherine kunne ikke begribe, hvorfor hendes fader skulle være mere vranten og mindre tålmodig, end han havde været dengang han var rask.

Hans ærgerlige bebrejdelser bevirkede, at hun fandt glæde i at være barn. Hun var aldrig lykkeligere, end når vi alle på én gang skændte på hende og hun bød os trods med sit dristige, spottende blik og sin stedse færdige tunge, gjorde Josephs religiøse forbandelser latterlige, drev mig til det yderste og netop gjorde, hvad hendes fader hadede mest, idet hun viste ham, hvorledes hendes påtagne insolens, som han holdt for oprigtig, udøvede større magt over Heathcliff end hans godhed. Drengen opfyldte desuden hendes befalinger i alt, men hans kun når de stemte overens med hans egen tilbøjelighed.

Efter at hun havde opført sig den hele dag så slet som muligt, kom hun undertiden smigrende til ham om aftenen, for at gøre det godt igen.

"Nej, Cathy," plejede den gamle mand da at sige, "jeg kan ikke holde af dig; du er værre end din broder. Gå og bed Gud om forladelse, barn! Din moder og jeg kommer vel endnu til at angre, at vi har bragt dig til verden."

I begyndelsen græd hun over dette, men så forhærdede de stadige irettesættelser hende, og hun lo, når jeg befalede hende at sige, at hendes fejl gjorde hende ondt og at hun bad om tilgivelse for dem.

Men endelig kom det øjeblik, der gjorde ende på mr. Earnshaws sorger og bekymringer her på jorden. En oktoberaften døde han roligt i sin lænestol ved kaminen.

En stærk blæst omsusede huset og peb i skorstenen; den lød vildt og stormende, men var ikke kold, og vi befandt os alle sammen – jeg lidt fra ilden, beskæftiget med at strikke, og Joseph ved bordet, fordybet i sin bibel, for tyendet opholdt sig dengang for det meste i dagligstuen når de havde forrettet deres arbejde. Miss Cathy var blevet upasselig, og det holdt hende stille. Hun lænede sig til faderens knæ, og Heathcliff lå på gulvet med sit hoved i hendes skød.

Jeg husker endnu, hvorledes herren, inden han sov ind, strøg hendes smukke hår; det behagede ham overordentligt at se hende så stille og blid, og han sagde:

"Hvorfor kan du ikke altid være en god pige, Cathy?"

Og hun løftede hovedet i vejret og lo og svarede:

"Hvorfor kan du ikke altid være en god mand, fader?"

Men da hun atter så ham i rynke panden, kyssede hun hans hånd og sagde, at hun ville synge ham i søvn. Hun begyndte at synge meget sagte, indtil hans fingre sank ud af hendes og hovedet ned på brystet. Da sagde jeg til hende, at hun måtte

være stille og ikke røre sig, for ikke at vække ham. Vi holdt os alle ganske stille en hel halv time og ville have gjort det længere, hvis Joseph ikke havde rejst sig, efter at han havde læst sit kapitel til ende, og sagt, at han måtte vække herren til bøn og sengegang.

Han trådte hen til ham og kaldte ham ved navn og tog ham i skulderen, men herren ville ikke røre sig – han tog derfor lyset og så på ham.

Jeg tænkte, at det ikke måtte være rigtigt fat, da han stillede lyset hen på bordet og tog børnene ved armen og hviskede til dem, at de skulle gå ganske stille op af trappen; de kunne bede alene den aften, han havde noget at bestille.

"Først vil jeg sige godnat til fader," sagde Catherine og slyngede sin arm om hans hals, inden vi kunne hindre hende i det.

Det arme barn opdagede straks, hvad hun havde mistet, og skreg:

"O, han er død, Heathcliff! Han er død!"

Og begge udstødte høje, gribende veklager.

Jeg stemmede lydeligt og bittert i med, men Joseph spurgte, hvad vi dog tænkte, at vi kunne brøle således for en helgens skyld i Himlen. Han befalede mig at tage min kåbe på og løbe over til Gimmerton, for at hente præsten og doktoren. Jeg kunne ikke tænke mig, hvad nogen af dem kunne nytte til her.

Dog ilede jeg afsted gennem blæst og regn og bragte den ene, doktoren, med mig tilbage; den anden sagde, han ville komme næste morgen.

Jeg overlod Joseph at forklare sagen og løb op til børnenes værelse. Deres dør stod blot på klem, og jeg så, at de ikke havde

lagt sig endnu, skønt det var over midnat; men de havde beroliget sig noget og behøvede ikke mig til trøst. De små sjæle trøstede hinanden selv med bedre tanker, end jeg ville have kunnet; ingen præst i verden har endnu skildret Himlen så skønt, som de gjorde det i deres uskyldige tale, og mens jeg hulkende lyttede til dem, kunne jeg ikke undertrykke det ønske, at vi alle var histoppe.

6

Mr. Hindley kom hjem til begravelsen og bragte, til vor forbavselse og til alle naboernes forundring en kone med sig.

Hvem hun var og hvorfra hun stammede, meddelte han os aldrig; efter al sandsynlighed anbefalede hun sig hverken ved formue eller familie; ellers ville han næppe have holdt forbindelsen hemmelig for sin fader. Hun var intet fruentimmer, der af egen drift ville have bragt megen uorden i huset.

Fra det øjeblik af, hun trådte over dørtærsklen, syntes enhver genstand, hun så, og alt, hvad der foregik omkring hende, med undtagelse af tilberedelserne til begravelsen og de sørgendes nærværelse, hende ligegyldigt.

Hendes opførsel, mens dette stod på, forekom mig halvt sindssvag. Hun løb op på sit værelse og befalede mig at komme med, skønt jeg skulle have klædt børnene på, og der sad hun, skælvende og med foldede hænder, og spurgte gentagne gange:

"Er de endnu ikke borte?"

Og så begyndte hun med en hysterisk bevægelse at beskrive de følger, som synet af den sorte farve frembragte på hende, og fo'r sammen og rystede og begyndte endelig at græde – og da jeg spurgte, hvad der var i vejen, svarede hun, at hun vidste det ikke, men hun var så bange for at dø!

Jeg tænkte, at hun havde lige så lidt udsigt til at dø som jeg. Hun var noget mager, men ung, havde en frisk teint, og øjnene strålede som diamanter. Vel bemærkede jeg, at gangen op ad trappen fik hende til at ryste stærkt og dybt, at den ringeste

pludselige støj fik hende til at skælve, og at hun nu og da hostede heftigt; men jeg vidste intet om disse symptomers betydning og følte ingen drift til at sympatisere med hende.

Vi sluttede os sjældent til fremmede, mr. Lockwood, når de ikke først sluttede sig til os.

Den unge Earnshaw havde forandret sig meget i de tre år, han havde været borte; han var blevet mere mager, havde mistet sine røde kinder og talte og klædte sig ganske anderledes end før; og endnu den første dag efter sin hjemkomst sagde han til Joseph og mig, at vi skulle indkvartere os i bagkøkkenet og overlade ham dagligstuen til hans eget brug. Han ville belægge et lille værelse med tæpper og lade det tapetsere, for at gøre det til et herskabsværelse; men hans kone lagde så megen glæde for dagen over det hvide gulv og den vældige kamin, tinfadene og fajanceservicet og hundekrogen og det store rum, hvori de kunne bevæge sig, at han anså den påtænkte forandring for unødvendig for hendes bekvemmelighed og derfor opgav den.

Hun udtrykte endvidere sin glæde over at hun fandt en søster blandt sine ny bekendte og sladrede med Catherine og kyssede hende og løb omkring med hende og gav hende i begyndelsen en mængde foræringer.

Hendes forkærlighed for hende tabte sig dog snart, og da hun begyndte at blive vranten, blev Hindley tyrannisk. Nogle ord fra hende, som vidnede om antipati mod Heathcliff, var tilstrækkelige til atter at vække hele hans tidligere drengehad imod ham. Han forviste ham fra herskabets selskab til tjenestefolkenes, berøvede ham præstens undervisning og forlangte, han skulle arbejde i marken, og tvang ham til at slide og slæbe som enhver anden karl på godset.

I begyndelsen tålte han sin nedværdigelse så temmelig, fordi Cathy fortalte ham, hvad hun lærte og legede eller arbejdede med ham i marken. Man kunne vente, at de ville vokse op som et par rå ville, da den unge herre ikke brød sig det mindste om, hvorledes de opførte sig og hvad de lavede, når de blot blev ham fra livet. Han ville ikke engang have set på, om de gik i kirke om søndagen, men Joseph og præsten gjorde ham bebrejdelser, når de ikke var der, og dette mindede ham om at tildiktere Heathcliff en dragt prygl og dømme Catherine til at faste ved middags- eller aftensbordet.

Men en af deres hovedforlystelser bestod i at løbe ud om morgenen på heden og blive derude hele dagen, og den straf, de senere fik for det, blev dem ligefrem latterlig. Præsten kunne opgive Catherine så mange kapitler, han ville, til at lære udenad og Joseph kunne slå sig armen lam på Heathcliff – så snart de atter var sammen eller havde smedet en ugudelig hævnplan, glemte de alt på ny, og jeg græd mangen gang, når jeg så, hvorledes hun for hver dag blev mere og mere ligegyldig med alt og jeg ikke vovede at ytre en stavelse, for ikke at miste den smule magt, jeg havde over de to venneløse skabninger.

En søndag aften traf det sig, at de blev vist ud af dagligstuen, fordi de havde lavet for megen støj eller begået en anden lille forseelse, og da jeg gik ud for at kalde dem til aftenbordet, kunne jeg intetsteds opdage dem.

Vi gennemsøgte huset fra det øverste til det nederste, og gården og staldene, men de var og blev usynlige, og endelig befalede Hindley os opbragt at låse dørene og svor på, at ingen måtte lade børnene komme ind den nat.

Alle gik til sengs, men da jeg var for bekymret til at kunne lægge mig, åbnede jeg mit vindue og strakte hovedet ud for at lytte, skønt det regnede, for jeg var bestemt på trods af forbuddet at lukke dem ind, når de kom tilbage. Efter nogen tids forløb hørte jeg skridt, som nærmede sig på landevejen, og skinnet af en lygte trængte gennem døren.

Jeg kastede et sjal over mit hoved og ilede ud for at forebygge, at de vækkede den unge herre ved at banke på.

Heathcliff kom alene, og jeg blev forskrækket, da jeg så ham uden Catherine.

"Hvor er miss Cathy?" udbrød jeg hastigt. "Der et dog vel aldrig tilstødt hende nogen ulykke?"

"Hun er i Thrushcross," svarede han, "og jeg ville også være der, hvis de havde været så høflige at bede mig blive."

"Nå, du skal få!" sagde jeg. "Du bliver dog aldrig tilfreds, førend man jager dig bort. Hvad i alverden har bragt jer på den idé at gå til Thrushcross?"

"Lad mig få mine våde klæder af, og jeg skal fortælle dig alt, Nelly," svarede han.

Jeg opfordrede ham til ikke at tale så højt, for ikke at vække herren, og mens han klædte sig af og jeg ventede for at slukke lyset, fortsatte han:

"Cathy og jeg flygtede ud af vaskehuset, for at spadsere på heden og se lysene skinne i Thrushcross. Vi tænkte, vi ville dog engang gå derhen og se, om børnene også der tilbragte deres søndagaftener med at stå og fryse i krogene, mens deres forældre sad ved ilden og spiste og drak og sang og lo. Tror De, de gør det? Eller at de læser prækener og bliver katekiseret af

gårdskarlen? Og at de må lære en hel side bibelnavne, når de ikke svare ordentligt?"

"Nej," svarede jeg, "det er uden tvivl gode børn, som ikke fortjener den behandling, der bliver jer til del for jeres slette opførsel."

"Tal ikke så farisæisk, Nelly," sagde han. "Nonsens! Vi løb helt oppe fra Heights, uden at standse, lige til parken – men det bekom Catherines fødder ilde, for hun var barfodet: i morgen kan du lede efter hendes sko i sumpen. Vi krøb gennem en hæk, listede os op af vejen og stillede os på et blomsterbed under et af salsvinduerne. Lyset kom derfra, de havde ikke lukket skodderne, og gardinerne var kun trukket halvt for. Vi kunne begge to se ind, når vi steg op på muren og holdt os fast ved gesimsen, og vi så – o, hvor det var smukt! – et prægtigt værelse, belagt med karmoisinrøde tæpper, og stole og borde med karmoisinrødt betræk og et hvidt loft med forgyldte striber og en regn af glasdråber midt under loftet; de hang ned fra det i sølvkæder og strålede af små lys. De gamle Lintons var der ikke, Edgar og Isabella havde stuen for sig selv alene. Måtte de ikke have været lykkelige? Vi i deres sted ville have tænkt, vi var i Himlen! Men gæt nu, hvad dine gode børn gjorde! Isabella – jeg tror, hun er elleve år, et år yngre end Cathy – lå hylende i den anden ende af stuen og skreg, som om hun blev stukket af hekse med gloende nåle. Edgar stod ved kaminen og græd stille, og midt på bordet sad en lille hund og rystede sine poter og bjæffede, og vi mærkede på deres gensidige bebrejdelser, at de næsten havde revet den midt over, de tosser! Det var deres fornøjelse at kives om, hvem der skulle holde fast i en tot af varme hår og så begge begynde at hyle, fordi ingen af dem ville

have den, efter at de havde været oppe at slås om den. Vi lo over de forkælede unger, vi foragtede dem. Hvornår ser du, at jeg ønsker at have, hvad Catherine vil have, eller at vi, når vi er alene, finder morskab i at græde og hyle og vælte os omkring på gulvet, den ene i én krog, den anden i en anden? Jeg ville ikke for alt i verden ombytte min stilling her i huset med Edgar Lintons i Thrushcross – nej, ikke engang hvis jeg derved kunne købe mig ret til at vælte Joseph ned fra tagmønningen eller bestryge huset med Hindleys blod."

"Stille! Stille!" afbrød jeg ham. "Du har endnu ikke sagt mig, Heathcliff, hvorfor Catherine er blevet der?"

"Jeg har jo sagt dig, at vi lo," svarede han. "Lintons hørte os og fo'r hen til døren som pile. Først var der stille, men så kom skriget: "O, Mama! Mama! – O, Papa! O, Mama! Kom! Skynd dig! O, Papa! O!" Sådan noget hylede de virkelig. Vi gjorde en forfærdelig larm, for at forskrække dem endnu mere, og så sprang vi ned, da vi hørte nogen skyde slåerne fra, og vi indså, det ville være rigtigst at flygte. Jeg greb Cathy ved hånden og trak hende med mig; men pludselig styrtede hun om."

"Løb, Heathcliff, løb! De har sluppet bulbideren løs, og den holder mig!"

Hunden havde hende fat om anklerne, Nelly, jeg hørte dens afskyelige snøften. Hun skreg ikke – nej, hun ville ikke have skreget, selv om en rasende ko havde spiddet hende på sine horn. Men jeg gjorde det; jeg udstødte forbandelser nok til at tilintetgøre alle bulbidere i verden, og tog en sten og pressede den ind imellem dens tænder og forsøgte af alle livsens kræfter at stoppe halsen til på den. Endelig kom et kvaj af en tjener med en lygte og råbte:

"Hold fast, Skulker, hold fast!"

Men piben fik en anden lyd, da han så, hvem Skulker havde fat i. Hunden blev revet løs fra Cathy, dens store purpurrøde tunge hang den en halv fod ud af gabet, og et blodigt spyt fløød ned af dens gab. Manden løftede Cathy op; hun var næsten afmægtig, ikke af frygt, det er jeg overbevist om, men af smerte. Han bar hende ind, og jeg fulgte ham under eder og hævnråb.

"Hvad er byttet, Robert?" spurgte Linton, der stod i døren.

"Skulker har fanget en lille pige," svarede han, "og her er en dreng," tilføjede han med et greb efter mig, "der ser ud som en ægte galgenfugl. Det er sandsynligt, at tyvene har villet sende dem ind igennem vinduet, for at de skulle lukke døren op for banden, når vi var kommet til ro, og myrde os i vore senge. Hold sin mund, du bandende spidsbub! Du undgår så dog ikke galgen. Mr. Linton – læg ikke deres gevær bort, sir!"

"Nej, nej, Robert!" svarede den gamle nar; "skurkene vidste, det var betalingstermin i går, og tænkte, at nu skulle de gøre en rigtig fangst. Kom ind! Jeg skal modtage dem behørigt. Der, John, gør kæden fast, og du, Jenny, giv Skulker noget at drikke. Byde en fredsdommer trods i hans eget hus, og det oven i købet en helligdag! Hvor vidt vil de vel endnu drive deres frækhed! Min kære Mary, vær ikke bange! Se her, det er kun en dreng, men skurken står ham skrevet så tydeligt i ansigtet, at det ville være en fortjeneste at hænge ham øjeblikkelig, inden han viser sin natur i handling, som nu i sine træk."

Han trak mig hen under lysekronen, og mrs. Linton satte sine briller på næsen og opløftede forfærdet sine hænder. De feje børn krøb ligeledes nærmere, og Isabella læspede:

"Spær ham inde i kælderen, Papa! Han ser akkurat ud som spåkvindens søn, hende, der stjal min tamme fasan; ikke sandt, Edgar?"

Mens de besigtigede mig, kom Cathy til; hun hørte de sidste ord og lo. Efter at Edgar Linton havde stirret lidt på hende, havde fyren dog forstand nok til at kende hende igen. De ser os i kirken sommetider, ved du, selv om det også kun sker en sjælden gang.

"Det er miss Earnshaw!" hviskede han til sin moder. "Se, hvor Skulker har bidt hende – hvor hendes fod bløder!"

"Miss Earnshaw? Nonsens!" skreg den gamle. "Miss Earnshaw strejfer ikke omkring i landet med en sigøjner! ... Og dog – barnet bærer sorg – ja, det er virkelig hende! Og hun kan blive lam for hele sin livstid!"

Hvilken utilgivelig letsindighed af hendes broder!" råbte mr. Linton, idet han vendte sig fra mig til Catherine. "Jeg har hørt af pastor Shielders, at han lader hende vokse op som en ren hedning, men hvem er han her? Hvor har hun opfisket denne kammerat? Oho, det må være den sælsomme akkvisition, min nabo gjorde på sin rejse til Liverpool! En lille lascar, eller en amerikansk eller spansk udvækst!"

"I alle tilfælde er det en ugudelig dreng," bemærkede den gamle dame, "og ganske upassende for et anstændigt hus! Hørte du hans sprog, Linton? Det er forfærdeligt, at mine børn også hørte det!"

Jeg begyndte atter at bande – bliv ikke vred, Nelly – og Robert fik derfor befaling til at jage mig ud. Jeg ville ikke gå uden at have Cathy med. Han slæbte mig ud i haven, trykkede mig lygten i hånden, forsikrede mig, at mr. Earnshaw skulle erfare

min opførsel, befalede mig at pakke mig og slog døren til efter mig.

Gardinerne var endnu åbne i det ene hjørne af vinduet, og jeg indtog atter min plads som spion, fordi det var min mening, hvis Catherine selv ønskede at komme derfra, at slå deres store ruder i millioner af stykker, til de slap hende ud.

Hun sad roligt på sofaen. Mrs. Linton tog malkepigens grå kåbe af hende, som vi havde lånt til vores udflugt, og rystede på hovedet og gjorde hende formodentlig forestillinger; hun var en ung dame, og man behandlede hende anderledes end mig. Derpå bragte pigen en skål ind med varmt vand og vaskede hendes fødder, og mr. Linton lavede et glas negus til hende, og Isabella rystede hende en tallerken fuld af kager i skødet, og Edgar stod i nogen afstand og spærrede flaben op. De tørrede og kæmmede hendes smukke hår og gav hende et par pelssko på og skød sofaen hen til ilden, og da jeg gik min vej, var hun så lystig som man kan tænke sig og delte sine kager ud mellem den lille hund og skulker, som hun morede sig med at knibe i snuden, og derved fik hun en funke af liv til at flamme op i Linton'ernes dvaske blå øjne, et kummerligt genskin af hendes eget fortryllende ansigt. Jeg så, at de var fulde af stum beundring – hun er dem så umådelig overlegen – som hun er ethvert andet menneske på jorden – ikke sandt Nelly?"

"Den historie vil have alvorligere følger, end du aner," svarede jeg, idet jeg dækkede ham til og slukkede lyset. "Du er uforbederlig, Heathcliff, og mr. Hindley vil se sig nødt til at skride til yderlige forholdsregler. Se, om han ikke gør det!"

Mine ord gik mere bogstaveligt i opfyldelse end jeg ønskede.

Det ulykkelige eventyr gjorde Earnshaw rasende og dertil kom, at mr. Linton selv besøgte os næste dag, for at gøre sagen endnu bedre, og læste den unge herre så alvorligt teksten i anledning af den måde, han bestyrede sin familie på, at han næppe fandt et ord at svare.

Heathcliff fik ingen prygl, men det blev ham sagt, at han ganske bestemt ville blive jaget på porten ved det første ord, han igen vekslede med miss Catherine, og mrs. Earnshaw påtog sig at holde sin svigerinde behørigt i ave, når hun kom hjem igen, og hun gjorde det også og anvendte list til det – for med magt ville det have været hende umuligt.

7

Cathy blev i Thrushcross i fem uger, lige til jul. Da hun kom tilbage, var hendes fødder fuldkommen lægt, og hendes manerer er havde forbedret sig. I mellemtiden besøgte mrs. Earnshaw hende tit og begyndte sine reformplaner ved, at hun søgte at forhøje hendes selvagtelse ved smukke klæder og ved smiger, som fandt et villigt øre, så at vi, i stedet for at se en barhovedet lille vildkat springe ind i huset og trykke os alle op til sig, til vejret forgik os, så en værdig dame med brune lokker, som bølgede ned under en fjerhat, stige ned af en smuk sort pony og komme sejlende ind i en lang ridekjole, som hun måtte løfte op med begge hænder.

Hindley løftede hende af hesten og råbte henrykt:

"Ej, Cathy, du er blevet en rigtig skønhed; jeg ville næppe have kendt dig igen. Nu ser du ud som en lady; Isabella Linton kan slet ikke mere sammenlignes med hende – kan hun vel, Frances?"

"Isabella har ikke hendes personlige fordele," svarede hans kone, "men hun må tage var på sig selv, at hun ikke bliver vild her igen. Ellen, hjælp Catherine af med hendes tøj. Vent, kære barn, lad mig løse dit hattebånd, ellers bringer du dine lokker i uorden."

Jeg hjalp hende ridedragten af, og under en kostbar, ternet silkekjole stak et par blændende hvide benklæder og atlaskes sko frem, og mens hendes øjne lynede af glæde, da hundene kom springende til for at byde hende velkommen, vovede hun

næppe at røre dem, for at de ikke skulle tilsmudse hendes smukke klæder.

Hun kyssede mig venligt; jeg var ganske fuld af mel, for jeg havde bagt julekager, og det ville ikke have gået an at trykke mig op til sig. Derpå så hun sig om efter Heathcliff.

Mr. og mrs. Earnshaw iagttog dette møde med ængstelighed, da de tænkte, det ville sætte dem i stand til at bedømme, hvorvidt deres håb om at skille begge vennerne ad ville lykkes eller ej.

Det var til at begynde med vanskeligt at finde ham. Havde før Catherines fraværelse ingen bekymret sig om ham og han om ingen, så var det senere blevet endnu ti gange værre.

Ud over mig viste ingen ham så meget som den opmærksomhed at kalde ham en smudsig dreng og befale ham at vaske sig, og børn i hans alder finder sjældent fornøjelse i brugen af sæbe og vand. Hans klæder havde i tre måneder forrettet en lang tjeneste i støv og smuds, og hans ansigt og hænder var gruelig skidne, for ikke at tale om hans tykke, uredte hår. Han havde god grund til at skjule sig bag stolen, da han i stedet for at se et spejlbillede af sig selv, som han havde ventet, så en så smuk, elegant dame træde ind i huset.

"Er Heathcliff ikke her?" spurgte hun, idet hun trak sine handsker af og blottede to hænder, som lediggang og hendes ophold inden huse havde givet en fin hvid farve.

"Heathcliff, du må komme frem!" råbte Hindley, der glædede sig over hans nedslåethed og med fornøjelse så, hvilken frastødende ung bengel, der ville præsentere sig. "Du må nok komme frem og byde miss Catherine velkommen, som de andre tjenestefolk."

Cathy, som opdagede sin ven i hans smuthul, fløj hen til ham for at omfavne ham; i det første sekund gav hun ham syv eller otte kys på kinden, trådte derpå tilbage, begyndte at le og sagde:

"Ej, hvor du ser sort og ilter ud! Du tåbelige nar! ... Men det kommer af, at jeg er vant til Edgar og Isabella Linton. Nå, Heathcliff, har du forglemt mig?"

Hun havde nogen grund til at stille ham dette spørgsmål, for skamfuldhed og stolthed gjorde hans ansigt dobbelt mørkt og ham selv ubevægelig.

"Giv hende hånden, Heathcliff," sagde mr. Earnshaw nedladende. "For én gang er det undtagelsesvis tilladt."

"Jeg vil ikke," svarede drengen, som endelig fandt mælet igen, "jeg vil ikke stå her for at lade mig le ud; det kan jeg ikke finde mig i!" – og han ville trænge sig ud af kredsen; men miss Cathy greb hans hånd.

"Det var ikke min mening at le ad dig," sagde hun, "men jeg kunne ikke bare mig for det. Giv mig i det mindste hånden, Heathcliff! Hvorfor ser du så sur ud? Det var blot, fordi du så så besynderlig ud. Hvis du vasker dit ansigt og reder dit hår, så kan dit udseende igen blive ret anstændigt, men du er så smudsig."

Hun så bedrøvet på de brune fingre, hun holdt i sin hånd, og på sin kjole, der, som hun frygtede, intet havde vundet ved berøringen med hans dragt.

"Du behøver ikke at røre ved mig," svarede han, idet han fulgte hendes blik, og rev sin hånd til sig, "jeg vil være så smudsig som jeg finder for godt – og jeg er gerne smudsig, og jeg *vil* være smudsig!"

Og dermed stormede han, under herrens og hans kones latter og til Catherines bedrøvelse, som ikke kunne begribe, hvorfor hendes bemærkninger skulle have et sådant bevis på slet lune til følge, ud af værelset.

Efter at jeg havde betjent Cathy som kammerpige og sat mine kager i ovnen og opvarmet huset og køkkenet ved hjælp af store bål, som det sømmede sig på en juleaften, satte jeg mig hen og morede mig med at synge julesange, uden at agte på Josephs bemærkning om, at mine muntre melodier ikke var langt fra at ligne gadeviser.

Han havde trukket sig tilbage til sit kammer, for at bede, og mr. og mrs. Earnshaw fængslede Cathys opmærksomhed ved diverse brogede småting, som de havde købt for at forære de små Lintons dem til tak for deres godhed.

De havde indbudt dem til at tilbringe den første helligdag på Wuthering Heights, og indbydelsen var blevet modtaget; men mrs. Linton havde gjort det til en betingelse, at "hendes hjertegryn skulle holdes omhyggeligt borte fra den slemme, bandende dreng."

Under disse omstændigheder blev jeg alene. Jeg indåndede duften af de varme kager og beundrede det glinsende køkkentøj, der med stikpalmer prydede stueur, sølvskålene, som var stillet på en præsenterbakke, for at fyldes med krydret øl til aftensmåltidet, og frem for alt den pletfri renhed, der udmærkede genstanden for min specielle omhu, det skurede og fejede gulv.

Jeg ydede i tankerne enhver genstand det tilbørlige bifald, og nu kom jeg til at huske på, hvorledes den gamle mr. Earnshaw plejede at komme ned, når alt var i orden, og kaldte mig en flink

pige og gav mig en shilling i julegave; og derpå kom jeg til at tænke på hans forkærlighed for Heathcliff og hans frygt for at denne skulle blive tilsidesat efter hans død; og dette ledede mig ganske naturligt til at overveje den stakkels drengs nuværende stilling, så at jeg fra at synge kom til at græde. Det faldt mig dog snart ind, at det ville være fornuftigere at bestræbe mig for at gøre en del af den ham tilføjede uret god igen end at fælde tårer over det; jeg stod derfor op og gik ud i gården for at lede ham op.

Han var ikke langt borte. Jeg fandt ham i stalden, hvor han striglede den ny ponys glinsende hud glat og fodrede de andre dyr, som han plejede i ældre tider.

"Skynd dig, Heathcliff," sagde jeg, "i køkkenet er der så behageligt, og Joseph er ovenpå – skynd dig at pynte dig på det bedste, inden miss Cathy kommer ud; og så kan I sidde sammen og have hele kaminen for jer selv og passiare, til I skal i seng."

Han fortsatte sit arbejde, uden en eneste gang at dreje hovedet om imod mig.

"Kom! Kommer du ikke?" vedblev jeg. "Der er nogle kager til jer begge to – næsten nok til at blive mæt af, og det vil vare en halv time, inden du bliver påklædt."

Jeg ventede i fem minutter, men forlod ham, da jeg intet svar fik. Catherine spiste med sin broder og svigerinde, og Joseph og jeg holdt et uselskabeligt måltid, som på den ene side bliv krydret med bebrejdelser, på den anden med spottende ord. Heathcliffs kage og ost blev liggende hele natten igennem på bordet til nisserne. Han vedblev at arbejde til klokken ni og begav sig da til sit kammer, stum og hård.

Cathy blev længe oppe, da hun havde en utallig mængde ting at gøre til sine ny venners modtagelse. Engang kom hun ud i køkkenet for at tale med sin gamle ven, men han var borte, og hun blev kun så længe derude til hun havde erfaret, hvor han var, hvorpå hun gik ind igen.

Næste morgen stod han tidligt op og bar, da det var en højtidsdag, sit dårlige humør ud på heden, hvorfra han ikke vendte tilbage, førend hele familien var gået i kirke. Faste og eftertanke syntes at have vakt en bedre ånd i ham. Han drejede sig en tid lang omkring i min nærhed og udbrød pludselig, som om han tog mod og mandshjerte til sig:

"Nelly, hjælp mig med min påklædning, jeg vil være god."

"Det er på den høje tid, Heathcliff," svarede jeg. "Du har bedrøvet Catherine. Det gør hende sikkert ondt, at hun kom tilbage igen. Det lader næsten til, at du misunder hende, fordi man skatter hende højere end dig."

Den tanke at misunde Catherine var ham ubegribelig; men den, at han havde forvoldt hende smerte, forstod han klart nok.

"Har hun sagt, at hun er bekymret?" spurgte han med et yderst alvorligt ansigt.

"Hun græd, da jeg sagde til hende i morges, at du atter var borte."

"Nå, i aftes var det mig, der græd," sagde han, "og jeg havde mere grund til at græde end hun."

"Ja, du havde den grund, at du var gået til sengs med stolthed i hjertet og tomhed i maven," svarede jeg. "Stolte folk volder sig selv megen kummer. Hvis du skammer dig over din ømfindtlighed, så må du bede hende om forladelse, når hun kommer tilbage. Du må gå til hende, give hende et kys og sige –

du ved selv bedst, hvad man plejer at sige – men du må gøre det hjerteligt og ikke som om du tænkte, at hendes smukke klæder havde forvandlet hende til en fremmed. Og nu vil jeg, skønt jeg skal lave maden, stjæle så megen tid, at du kan komme i orden; Edgar Linton skal se ud som en marionetdukke imod dig. Det gør han, for vel er du yngre, men højere og dobbelt så bred over skuldrene; du kunne på et øjeblik kaste ham til gulvet – føler du ikke, at du kunne?"

Heathcliffs ansigt opklarede sig et øjeblik, men det blev atter mørkt, og han sukkede:

"Men om jeg også kastede ham tyve gange til gulvet, Nelly, ville det dog ikke gøre ham mindre smuk, og *jeg* blev derfor ikke smukkere. Jeg ville ønske, jeg havde blondt hår og en hvid hud og var så godt klædt og opdraget og havde udsigter til at blive så rig engang, som han vil blive."

"Og skrige hvert øjeblik på mama," tilføjede jeg, "og skælve, når en bondedreng løftede næven imod dig, og sidde hele dagen hjemme, når det regner. O, Heathcliff, der taler du som en gammel kælling. Kom hen til spejlet, og jeg skal vise dig, hvad du burde ønske. Bemærker du begge linjerne mellem dine øjne og de tykke bryn, som i stedet for at hæve sig i en bue, sænker sig på midten og de to sorte dæmoner, som ligger så dybt begravet nedenunder og aldrig lukker deres vinduer dristigt op, men lurer derinde som djævlespioner? Ønsk og lær at glatte de hæslige rynker, at opløfte øjnene frit og forvandle dæmonerne til tillidsfulde, uskyldige engle, der aldrig nærer tvivl eller mistanke og stedse ser venner, hvor de ikke er visse på at have fjender for sig. Antag ikke udtrukket af en bidsk hund, der synes at vide, at han fortjener de spark, han bliver trakteret

med, og dog hader hele verden så vel som den, der sparker ham, for hvad han lider."

"Med andre ord, jeg skal ønske mig Edgar Lintons store blå øjne og glatte pande," svarede han. "Det gør jeg, men derfor får jeg dem dog ikke."

"Et godt hjerte medfører et smukt ansigt, min dreng, selv om du var en sort morian," svarede jeg; "og et slet gør det smukke grimt og endnu værre end grimt. Og nu, da vi er færdige med at vaske, kæmme og surmule, sig mig nu, om du ikke holder dig selv for ret køn; jeg må sige dig, at jeg gør det. Du ser ud som en forklædt prins. Hvem ved, om din fader ikke var kejser af Kina og din moder en indisk dronning, som hver især kunne købe Wuthering Heights og Thrushcross tilsammen for en uges indtægter? Du er måske blevet røvet af onde søfolk og af dem bragt til England. Var jeg i dit sted, ville jeg have en høj idé om min herkomst, og tanken om, hvad jeg var, ville give mig mod og værdighed til at tåle en lille godsejers undertrykkelser."

Således sladrede jeg løs, og lidt efter lidt forsvandt Heathcliffs mørke mine. Han begyndte ligefrem at se smuk ud, da vor samtale pludselig blev afbrudt af en raslen, som trængte fra landevejen ind i gården. Han ilede til vinduet, og jeg til døren, hvor vi ankom betids nok til at se de små Lintons, næsten kvalte under kåber og pelsværk, stige ud af deres familiekaret på samme tid, som Hindley, hans kone og søster steg ned af deres heste, for om vinteren red de ofte til kirke.

Catherine tog begge børnene ved hånden og bragte dem ind i huset og lod dem sætte sig foran ilden, som snart gjorde deres hvide ansigter røde.

Jeg opfordrede nu min unge protegé til at slutte sig til dem og vise sit gode humør, og han adlød gerne. Men ulykken ville, at da han åbnede den dør, der førte fra køkkenet ind til stuen, trådte Hindley ind fra den anden side. De mødte hinanden, og herren, som blev ærgerlig over at se ham renlig og munter, eller måske ville holde det løfte, han havde givet mrs. Linton, kastede ham tilbage med et pludseligt stød og sagde opbragt til Joseph:

"Hold drengen ude af stuen og spær ham inde på loftskammeret, til bordet er forbi! Han vil ellers stikke sine fingre i postejerne og stjæle frugten, hvis man lader ham være et minut med den."

"Ej, sir," kunne jeg ikke bare mig for at sige, "han vil ingen ting røve ...og desuden skal han jo dog også have sin part af de lækre sager, så godt som vi andre."

"Han skal have sin part af min hånd, hvis jeg træffer ham nede igen, førend det bliver mørkt," råbte Hindley. "Væk med dig, din landstryger! Hvad? Du vil spille laps, ikke sandt? Men vent! Får jeg fat i dine elegante lokker, skal jeg trække dig dem noget længere!"

"De er allerede lange nok," bemærkede mr. Linton, som så ind igennem døren, "det undrer mig, at han ikke får hovedpine af det. Over øjnene ligner det akkurat en følmanke."

Han havde ikke til hensigt at fornærme ham med denne bemærkning; men Heathcliffs heftige karakter ville ikke tåle så meget som skinnet af impertinens hos én, som han allerede dengang syntes at hade som sin rival. Han greb en terrin med varm æblesauce, det første, der kom ham i hånden, og kastede Linton den i hovedet, så indholdet strømmede ned over halsen,

hvorpå denne øjeblikkelig begyndte på en jeremiade, der straks lokkede Isabella og Catherine til.

Mr. Earnshaw bragte forbryderen op på hans kammer, hvor han uden tvivl afkølede sin heftighed ved et råt middel, for da han atter kom ned, var han ganske rød og forpustet. Jeg tog borddugen og aftørrede Edgars næse og mund på en ganske eftertrykkelig måde, idet jeg erklærede, at der var sket ham hans ret; hvorfor blandede han sig i, hvad der ikke vedkom ham? Hans søster begyndte grædende at ønske sig hjem, og Cathy stod forbløffet hos og rødmede for os alle.

"Du skulle ikke ham tiltalt ham," – sagde hun til master Linton – "han var i ondt lune og nu har du fordærvet dig din glæde, og han vil få bank – det er mig en ren kval, når han bliver banket – jeg kan hverken spise eller drikke! Hvorfor talte da til ham, Edgar?"

"Det gjorde jeg ikke," stammede drengen, idet han rev sig løs af mine hænder og rensede sig fuldstændigt med sit batistestørklæde. "Jeg lovede mama ikke at tale et ord til ham, og det har jeg heller ikke gjort."

"Nå, nå, græd ikke!" sagde Catherine foragteligt. "Du er ikke blevet myrdet. Gør det ikke værre end det er – der kommet min broder, vær nu rolig! Og du også, Isabella! Er der nogen, der har gjort dig noget ondt?"

"Så børn, tag nu plads!" råbte Hindley, der trådte helt geskæftig ind. "Den slyngel af en dreng har gjort mig ganske varm. Næste gang, mr. Edgar, er det bedst, du tager dig selv til rette, det vil give dig appetit."

De lille selskab genvandt sit gode lune ved synet af det rigelige måltid. Ridtet og kørslen havde gjort dem sultne, og de

trøstede sig let, da ingen virkelig skade var sket.

Mr. Earnshaw fyldte deres tallerkener, og husmoderen opmuntrede dem med sin passiar. Jeg stod bag ved en stol, for at varte op, og så med pinefuld bevægelse, hvorledes Catherine med tørre øjne og en ligegyldig mine begyndte at sønderlemme den foran hende liggende gåsevinge.

"Det er et følelsesløst barn," tænkte jeg; "hvor let tager hun sig ikke sin gamle legekammerats ulykke! Jeg havde ikke anset hende for at være så egoistisk."

Hun løftede en bid op til sin læber, men lagde den ned igen, hendes kinder blev blodrøde og tårerne strømmede ned over dem. Hun lod sin kniv og gaffel falde ned på gulvet og bukkede sig hastigt under bordet for at skjule sin bevægelse. Jeg kaldte hende ikke følelsesløs mere, for jeg bemærkede, at hun den hele dag var ligesom i skærsilden og længtes efter at blive alene eller at aflægge Heathcliff et besøg, da denne var blevet indespærret – hvilket jeg opdagede, da jeg ville bringe ham noget at spise.

Om aftenen dansede vi. Catherine bad om at han måtte slippe ud, da Isabella ingen danser havde, men hendes forestillinger var forgæves, og jeg måtte træde i hans sted.

Dansen mildnede vor mørke stemning, og vor glæde steg ved synet af det femten mand stærke Gimmerton'er musikkorps. Hver jul går det, sammen med sangere, rundt til alle anstændige huse og indsamler gaver, og vi holdt det for en stor nydelse at høre deres musik.

Efter at de sædvanlige julesange var afsunget, spillede musikanterne nogle andre melodier; mrs. Earnshaw elskede musik, og vi blev derfor rigeligt forsynet med den.

Catherine elskede den også, men hun sagde, den lød behageligt, når man hørte den ovenfra, og gik op af trappen i mørket. Jeg fulgte hende. Døren blev lukket nedenunder, uden at man lagde mærke til vor fraværelse, da der var så mange folk i huset. Hun standsede imidlertid ikke på etagen ovenpå, men steg højere op, lige til loftskammeret, hvor Heathcliff befandt sig, og kaldte på ham. En tidlang vægrede han sig hårdnakket ved at svare; men hun var lige så påståelig i sit forlangende og overtalte ham endelig til at tale med sig gennem bræddevæggen.

Jeg lod de stakkels børn underholde sig uforstyrret med hinanden, indtil jeg troede, sangene ville ophøre og folkene nyde nogle forfriskninger, hvorpå jeg klatrede op ad stigen, for at advare dem.

I stedet for at finde hende udenfor døren, hørte jeg hendes stemme inde i kammeret. Den lille kat var klatret igennem tagvinduet, gået over taget, steget ind ad loftskammerlugen, og det lykkedes mig kun med den yderste vanskelighed at lokke hende tilbage igen med smigrende ord.

Da hun endelig kom, var hun ledsaget af Heathcliff, og hun forlangte, jeg skulle tage ham med mig ned i køkkenet, da Joseph var gået hen til en nabo, for at være i behørig afstand fra lyden af vore djævleviser, som han behagede at kalde dem.

Jeg sagde til dem, at jeg ingenlunde havde til hensigt at fremme deres streger, men da arrestanten havde fastet siden den foregående dags middag, ville jeg denne ene gang se igennem fingre med at mr. Hindley blev bedraget.

Han gik ned. Jeg satte en skammel til ham ved ilden og bød ham en mængde lækkerbiskener; men han havde det ikke så

godt og kunne kun spise ubetydeligt, så at mine bestræbelser for at beværte ham var spildt. Han støttede begge sine albuer på knæene og hovedet på hænderne og sad der, hensunken i stum eftertanke.

Da Jeg spurgte ham om genstanden for hans tanker, svarede han alvorligt:

"Jeg søger at finde ud af, hvorledes jeg skal betale Hindley; det er mig det samme, hvor længe jeg skal vente, når jeg blot engang bliver i stand til at gøre det. Jeg håber, han ikke må dø forinden."

"Skam dig, Heathcliff," sagde jeg, "det er Guds sag at straffe onde mennesker; vi må lære at tilgive."

"Nej, Gud vil ikke føle den tilfredshed ved at gøre det som jeg," svarede han. "Jeg ville blot ønske, jeg kendte den bedste måde. Lad mig være alene, og jeg skal nok finde ud af det; så længe jeg tænker på det, føler jeg ingen smerte."

Men jeg glemmer, mr. Lockwood, at disse historier ikke kan underholde Dem. Det ærgrer mig, at det er faldet mig ind at foresladre Dem sådan noget; Deres havresuppe bliver kold, og De længes efter sengen. Jeg kunne have fortalt Dem alt, hvad De behøver at vide om Heathcliffs historie, med et halvt dusin ord."

Husholdersken stod op og ville lægge sit sytøj til side, men jeg følte mig ikke i stand til at forlade kaminen og var langt fra at føle mig søvnig.

"Bliv siddende, mrs. Dean," sagde jeg, "bliv endnu en halv time; De har gjort rigtigt i at fortælle historien udførligt; det er den metode, der behager mig, og De må bringe den til ende på samme måde. Jeg interesserer mig mere eller mindre for enhver af det personer, De har omtalt."

"Nå, hvis jeg skal fortsætte min historie som en ægte bedstemoder, gør jeg bedst i at fortælle videre og vil kun lade mig nøje med at springe den følgende sommer over, sommeren i 1778, det vil sige den for næsten treogtyve år siden.

8

Om morgenen på en smuk dag i juni blev mit første lille plejebarn født, det sidste af den gamle familie Earnshaw.

Vi var beskæftiget med høhøsten på en eng temmelig langt fra huset, da pigen, som plejede at bringe vor frokost, kom rendende over engen en time tidligere end ellers og kaldte på mig.

"O, hvilket stort barn!" stønnede hun, "den smukkeste dreng, man kan se! Men doktoren siger, at det bliver madamens død. Han siger, hun har allerede haft svindsot i mange måneder. Jeg hørte, han sagde det til mr. Hindley – og nu er der intet, der kan redde hende mere; hun vil være død, inden vinteren kommer. Du må straks komme hjem, du må pleje ham, Nelly, fodre ham med sukker og mælk og sørge for ham dag og nat … Jeg ville ønske, jeg var i dit sted; for når moderen er borte, bliver han helt og holdent din."

"Er hun da så svært syg?" spurgte jeg, idet jeg kastede riven fra mig og tog min hat på.

"Det må hun vel være, men hun ser godt ud," svarede pigen, "og hun taler, som om hun troede at opleve at se ham vokse op til mand. Hun er ude af sig selv af glæde, så smuk er drengen. Var jeg i hendes sted, ville jeg vist ikke dø. Jeg ville blive frisk ved det blotte syn af ham, til trods for Kenneth. Jeg er ganske indtaget i ham. Jordemoderen bragte den lille engel til herren i dagligstuen, og hans ansigt begyndte netop at klare op, da den gamle hvæsende ravn trådte ind og sagde:

"Earnshaw, det er en velsignelse, at Deres kone har levet så længe, at hun kunne efterlade Dem denne søn; allerede da hun kom hertil, var jeg vis på, at vi ikke ville beholde hende længe, og nu må jeg sige Dem, at hun sandsynligvis ikke vil overleve vinteren. Græm Dem ikke for meget over det; det lader sig ikke ændre, og desuden burde De have været så fornuftig ikke at ægte et sådant siv af en pige."

"Og hvad svarede herren?" spurgte jeg.

"Jeg tror han bandede; men jeg lagde ikke mærke til det. Jeg trængte mig nærmere for at se barnet ..."

Og i sin henrykkelse begyndte hun at beskrive det på ny.

Jeg var lige så ivrig som hun og ilede hjem, for ligeledes at beundre det, skønt det gjorde mig ondt for Hindley. I sit hjerte havde han kun plads for to afguder, sin kone og sig selv, og tilbad begge. Jeg kunne ikke tænke mig, hvorledes han ville bære tabet.

Da vi kom til Wuthering Heights, stod han i døren, og jeg spurgte ham ved min indtræden, hvordan barnet befandt sig.

"Det kan næsten løbe, Nelly," svarede han og antog et muntert smil.

"Og moderen?" vovede jeg at spørge, "doktoren siger, at hun –"

"Fanden i vold med doktoren!" afbrød han mig og rødmede; "Frances har fuldkommen ret: om otte dage vil hun være frisk som en fisk. Går du op? Vil du sige til hende, at jeg kommer, når hun lover mig ikke at tale? Jeg forlod hende, fordi jeg ikke kunne holde mund, og hun *må* ikke sladre med mig. Sig hende, at mr. Kenneth har befalet, hun skal holde sig rolig."

Jeg udrettede dette ærinde til mrs. Earnshaw; hun syntes at være i det fortræffeligste lune og svarede muntert:

"Jeg talte næppe to ord, Ellen, og dog gik han to gange ud og græd. Nuvel, sig ham, at jeg lover ham at tie; men det forpligter mig ikke til at lade være at smile til ham."

Den arme sjæl! Lige til en uge førend hendes død forlod denne muntre stemning hende ikke, og hendes mand vedblev med en næsten talende halsstarrighed at påstå, at hendes helbred bedrede sig for hver dag. Da Kenneth gjorde ham opmærksom på, at hans lægemidler var unyttige på dette stadium af sygdommen, og at han ikke behøvede at sætte sig i videre bekostning i den henseende, svarede han:

"Jeg ved, at det er unødvendigt; hun er frisk, hun behøver ikke Deres besøg længere, hun har aldrig haft svindsot; det var en feber, og nu er det forbi – hendes puls slår nu lige så langsomt som min, og hendes ansigt et lige så køligt som mit hoved."

Det samme sagde han til sin kone, og hun syntes at tro ham. Men en nat, mens hun lænede sig til hans skulder og netop sagde, at hun troede at kunne stå op næste morgen, blev hun betaget af et let hosteanfald; han løftede hente op i sine arme, hun slyngede begge sine arme om hans hals, hendes ansigt fortrak sig, og hun var død.

Drengen Hareton faldt, som pigen havde forudsagt, udelukkende i mine hænder. Mr. Earnshaw var altid tilfreds, hvad ham angik, når han kun så ham frisk og sund og aldrig hørte ham skrige. Men forresten blev han fortvivlet. Hans smerte var af den beskaffenhed, som ikke klager. Han hverken

græd eller bad. Han bandede og trodsede, bespottede Gud og mennesker og overlod sig utøjlet til alle udsvævelser.

Tyendet kunne ikke holde hans slette og tyranniske opførsel længe ud. Joseph og jeg var de eneste, der ville blive. Jeg havde ikke hjerte til at forlade barnet, og forresten havde jeg været Hindleys fostersøster, ved De, og undskyldte hans opførsel lettere end en fremmed ville have gjort det.

Joseph blev, for at tyrannisere fæsterne og arbejderne, og fordi det var hans kald at være, hvor der var megen ugudelighed at dadle.

Herrens afskyelige levned og slette omgang var et smukt eksempel for Catherine og Heathcliff. Den måde, han behandlede den sidste på, var nok til at forvandle en helgen til en satan, og det lod virkelig til, at drengen i den tid ligefrem var besat af noget djævelsk. Han fandt den største glæde i at se, hvorledes Hindley nedværdigede sig, indtil al bedring blev umulig, og hvorledes han dagligt udmærkede sig mere og mere ved vild forvovenhed og ondskab.

Jeg kan ikke beskrive, hvilket helvede vort hus var. Præsten ophørte med sine besøg og til sidst kom der intet anstændigt menneske i vor nærhed mere, med undtagelse af de gange, Edgar Linton besøgte miss Cathy. I sit sekstende år var hun egnens dronning, hun havde ikke sin lige, og hvilken hovmodig, egensindig skabning blev hun ikke! Jeg tilstår, at jeg ikke kunne lide hende mere, da hendes børneår var forbi, og jeg ærgrede hende ofte ved mine forsøg på at formindske hendes anmasselse, uden at hun dog derfor fattede had til mig. Hun var forunderlig urokkelig i alle sine tilbøjeligheder, og Heathcliff beholdt uafbrudt sin indflydelse over hende. Og den

unge Linton blev det, med al hans overlegenhed, vanskeligt at frembringe et lige så dybt indtryk.

Han var min sidste herre, der over kaminen ser De hans portræt. Før hang det altid på den ene side, og hendes på den anden; men hendes er taget bort, ellers ville De kunne have gjort Dem et begreb om, hvordan hun var. Således så *han* ud."

Mrs. Dean løftede lyset i vejret, og jeg så et blidt ansigt, der havde en slående lighed med den unge dames på Heights, men besad et mere tankefuldt og elskværdigere udtryk. Det var et kosteligt maleri. Det lange blonde hår var kruset ved tindingerne, øjnene store og alvorlige, figuren næsten for graciøs. Jeg undrede mig ikke over, at Catherine Earnshaw kunne forglemme sin barndomsven for et sådant individs skyld; men det undrede mig såre, at han med en ånd, der stemte overens med hans personlighed, formåede at finde behag i Catherine Earnshaw, således som jeg tænkte mig hende.

"Et højst indtagende portræt!" bemærkede jeg. "Ligner det?"

"Ja," svarede husholdersken, "men han så bedre ud, når han var animeret, dette er hans hverdagsansigt. Han havde i almindelighed ikke meget liv.

Catherine havde fortsat sit bekendtskab med Lintons lige siden sit fem uger lange ophold hos dem, og da hun ikke blev fristet til at vise sin rå side i deres selskab og besad forstand nok til at skamme sig ved at være uhøflig, hvor hun blev modtaget med en så uforanderlig forekommenhed, skuffede hun uvilkårligt den gamle dame og herren ved sin naive hjertelighed, vandt Isabellas beundring og hendes broders hjerte og sjæl – akkvisitioner, som lige fra begyndelsen

smigrede hende, for hun var overordentlig ærgerrig, og bevægede hende til at antage en dobbelt karakter, uden at det egentlig var hendes hensigt at blænde nogen.

På det sted, hvor hun havde hørt Heathcliff blive omtalt som en "gemen ung skurk" og "værre end et dyr", bestræbte hun sig for ikke at handle som han; men hjemme viste hun kun ringe hang til at øve en høflighed, der blot ville blive leet ad, eller tøjle en ubændig natur, hvilket hverken ville have indbragt hende ros eller ære.

Mr. Edgar havde sjældent mod til at besøge Wuthering Heights åbenlyst. Han havde en vis skræk for Earnshaws rygte og undgik at møde ham, og dog blev han stedse modtaget med vore bedste bestræbelser for at vise os forekommende imod ham. Herren selv vogtede sig for at fornærme ham, da han vidste, hvorfor han kom, og holdt sig i afstand, når han ikke kunne være høflig. Jeg tror, Edgars besøg der var Catherine ubehageligt, hun besad ingen snuhed, spillede aldrig kokette, og det var hende øjensynlig ukært, at begge hendes venner traf sammen; for når Heathcliff i Lintons nærværelse udtalte sin foragt for denne, kunne hun ikke holde halvt med ham, som hun gjorde i Edgars fravær, og når Linton viste antipati og ringeagt for Heathcliff, vovede hun ikke at optage hans ytringer med ligegyldighed, som om hendes barndomsven intet værd havde i hendes øjne.

Jeg har ofte leet over hendes forlegenhed og pinefulde nød, som hun forgæves søgte at dølge for mine drillerier. Dette lyder ikke venligt; men hun var så stolt, at det virkelig var umuligt at føle medlidenhed med hendes bekymringer, indtil hun beflittede sig på større ydmyghed.

Endelig overvandt hun sig så vidt, at hun skriftede for mig. Der var ellers ingen sjæl til stede, som hun havde kunnet vælge til rådgiver.

Da Hindley var gået ud en eftermiddag, og Heathcliff havde, som en følge deraf, fundet for godt at holde ferie. Han var dengang henved seksten år gammel og gjorde, uden egentlig at have grimme træk eller røbe mangel på forstand, et indtryk, som man med sandhed kunne kalde modbydeligt. Det er ikke tilfældet nu.

For det første havde han dengang atter mistet fordelene ved sin tidligste opdragelse, det bestandige, tidligt begyndte og sent endte arbejde havde betaget ham al den forkærlighed for bøger og lærdom, som engang havde besjælet ham. Den følelse af overlegenhed, som den gamle Earnshaws partiskhed havde vakt hos ham i hans drengeår, var aldeles forsvundet. Han bestræbte sig længe for at holde trit med Catherine i hendes studier og opgav det til sidst aldeles med dyb, men tavs ærgrelse; og det var umuligt at bevæge ham til at gøre et skridt fremad, da han fandt, at han nødvendigvis måtte synke ned under sit tidligere niveau. Hans personlige ydre kom således i samklang med hans åndelige fornedrelse, holdning blev slavisk og hans udseende uædelt; hans af naturen tilbageholdende karakter gik over til en næsten fjantet, frastødende vrantenhed, og han syntes at finde en uhyggelig glæde i snarere af vække sine få bekendtes aversion end deres agtelse.

Catherine og han var endnu altid sammen i hans fritimer, men han var holdt op med at udtrykke sin kærlighed i ord og trak sig med forbitret mistro tilbage for hendes pigeagtige kærtegn, som om han vidste, at der ingen nydelse kunne være i

at ødsle sådanne beviser på tilbøjelighed på ham. Ved den lejlighed, jeg her omtaler, kom han ind i huset for at meddele os sin hensigt om intet at bestille, mens jeg hjalp Catherine med hendes toilette. Hun havde ikke gjort regning på, at han havde besluttet at gå ledig, og da hun troede, hun ville få hele huset for sig selv alene, havde hun hemmeligt underrettet mr. Edgar om sin broders fraværelse og forberedte sig netop til at modtage ham.

"Cathy, har du noget at bestille i eftermiddag?" spurgte Heathcliff; "skal du nogen steder hen?"

"Nej, det regner," svarede hun.

"Hvorfor har du da din silkekjole på?" vedblev han, "her kommer dog ingen, håber jeg?"

"Det ved jeg ikke," stammede hun. "Men du skulle være ude på marken ved denne tid. Det er længe siden, vi spiste, og jeg troede, du var borte."

"Hindley befrier os ikke ofte fra sin fordømte nærværelse," svarede ynglingen, "i dag vil jeg ikke arbejde mere, jeg vil blive hos dig."

"O, men Joseph vil forråde dig," mente hun, "du gjorde bedst i at gå."

"Joseph læsser kalk på den anden side Peniston-klippen; det vil beskæftige ham til det bliver mørkt, så han kan ikke forråde mig."

Med disse ord slentrede han hen til ilden og satte sig. Catherine tænkte et øjeblik efter med rynket pande; hun fandt det nødvendigt at jævne vejen for sin gæsts ankomst.

"Isabella og Edgar Linton talte om, at de ville komme i eftermiddag," sagde hun efter et øjebliks forløb; "da det regner,

kan jeg næppe vente dem, men det er dog muligt, at de kommer, og du risikerer at få skænd."

"Befal Ellen at sige, du er optaget, Cathy," svarede han; "jag mig ikke bort for dine jammerlige, enfoldige venners skyld! 3eg kunne forresten beklage mig over at De – men nej, det vil jeg ikke."

"At de – hvad for noget?" udbrød Cathy og så på ham med en urolig mine. "O, Nelly," tilføjede hun og rev sit hoved ud af mine hænder ærgerligt ryk, "hvorledes er det, du bærer dig ad? Det er nok – lad mig være alene! Hvad ville du beklage dig over, Heathcliff?"

"Intet! – Betragt blot kalenderen deroppe på væggen," – han pegede på den omtalte genstand, der hang i nærheden af vinduet, og vedblev: "Korsene betegner de aftener, du har tilbragt med Lintons, punkterne dem, du har tilbragt med mig. Ser du – jeg har betegnet hver dag."

"Ja – tåbeligt nok; som om jeg brød mig noget om det," svarede Catherine i en ærgerlig tone. "Og hvad skal det betyde?"

"At jeg bryder mig om det," sagde Heathcliff.

"Og hvad skal jeg altid sidde hos dig for?" spurgte hun, stedse mere opbragt. "Hvad vinder jeg ved det? Hvad taler du om? Du taler og gør så lidt for at underholde mig, at du lige så godt kunne være en døvstum eller et svøbelsebarn."

"Du har endnu aldrig bemærket, at jeg talte for lidt, eller at mit selskab mishagede dig, Cathy," svarede Heathcliff i stor bevægelse.

"Det er slet intet selskab, når folk intet ved og ikke forstår at tale," mumlede hun.

Hendes legekammerat rejste sig, men fik ikke tid til at ytre sine følelser, for på landevejen hørtes lyden af hestetrav, og den unge Linton trådte, efter at have banket sagte på, ind med en mine, der strålede af glæde over den uventede indbydelse, han havde fået.

Uden tvivl bemærkede Catherine forskellen mellem sine to venner, da den ene kom ind og den anden gik ud. Kontrasten lignede den, De ser, når De flytter fra en ufrugtbar, bjergrig stenkuls-egn til en skøn, frugtbar dal, og den samme forskel viste sig mellem Edgars hilsen og stemme og den andens. Han havde en indtagende, vindende måde at tale på; han udtalte sine ord ligesom De, det vil sige blødere og mindre råt, end vi gør det her på egnen.

"Jeg er dog ikke kommet for tidligt?" sagde han, da han så, at jeg begyndte at vaske køkkentøjet af og bringe nogle skuffer i orden ved den anden ende af køkkenskabet.

"Nej," svarede Catherine. "Hvad er det, du bestiller der, Nelly?"

"Mit arbejde, miss."

Mr. Hindley havde befalet mig altid at være tredje person under de hemmelige besøg, mr. Linton aflagde.

Hun gik hen bagved mig og hviskede ærgerligt:

"Absentér dig med dine sager, når der er fremmede i huset; tjenestefolkene begynder ikke at skure og rydde op i værelserne, når der er selskab."

"Nu er der god lejlighed til det, da herren er gået ud," svarede jeg højt, "det er ham forhadt, at jeg sysler med sligt i hans nærværelse. Mr. Edgar vil vist undskylde mig."

"Det er *mig* forhadt, at du sysler med sligt i *min* nærværelse," sagde den unge dame i en bydende tone, uden at give sin gæst tid til at tale. Hun havde endnu ikke kunnet genvinde sin koldblodighed siden den lille ordstrid med Heathcliff.

"Det gør mig ondt, miss Catherine," var mit svar, og jeg fortsatte ivrigt min beskæftigelse.

Hun troede, at Edgar ikke kunne se hende, rev mig viskestykket af hånden og kneb mig længe og ondskabsfuldt i armen.

Jeg holdt, som sagt, ikke af hende og fandt endog behag i nu og da at bibringe hendes forfængelighed et stød; desuden havde hun gjort mig fortræd og jeg sprang derfor op fra min knælende stilling og skreg højt.

"O, miss, det var en hæslig streg – De har ingen ret til at knibe mig, og jeg vil ikke finde mig i det!"

"Jeg har ikke rørt dig, din løgnerske!" råbte hun, purpurrød i ansigtet af raseri, mens hendes fingre sitrede af lyst til at gentage handlingen. Hun formåede aldrig at dølge sin vrede, den fik altid hendes hele ansigt til at flamme.

"Hvad er da dette?" svarede jeg, idet jeg fremviste de røde pletter på armen som et uomstødeligt bevis.

Hun stampede i gulvet, vaklede et øjeblik og gav mig derpå, uimodståeligt drevet af den onde ånd i hendes indre, et slag i ansigtet, der fyldte begge mine øjne med tårer.

"Kære Catherine – Catherine –" råbte Linton, yderst bestyrtet ved den dobbelte fejl, hans idol havde gjort sig skyldig i: løgn og voldsomhed.

"Forlad værelset, Ellen!" gentog hun, bævende på alle lemmer.

Den lille Hareton, der fulgte mig over alt og sad på gulvet tæt ved mig, begyndte, da han så mine tårer, selv at græde og klagede sukkende over "den onde tante Cathy", hvilket bragte hendes vrede over han eget ulykkelige hoved. Hun greb ham ved skuldrene og rystede ham, til det arme barn blev som et lig i ansigtet og Edgar ubetænksomt greb hendes hånd for at frelse det. Men i næste øjeblik havde hun revet den løs og den unge mand følte den på sit eget øre, og det på en måde, der ikke kunne antages for spøg.

Han trådte bestyrtet tilbage. Jeg løftede Hareton op og begav mig med ham ud i køkkenet, men lod mellemdøren stå åben, da jeg dog var nysgerrig efter at høre, hvorledes deres tvist ville løbe af.

Den fornærmede gæst gik bleg og med dirrende læber hen til det sted, hvor han havde lagt sin hat.

"Det var ret," tænkte jeg. "Lad dig advare og skynd dig herfra! Det var en tjeneste, jeg viste dig, da jeg lod dig se hendes sande karakter."

"Hvor går De hen?" spurgte Catherine, idet hun gik hen til døren.

Han undveg hende og søgte at komme forbi.

"De må ikke gå!" råbte hun med styrke.

"Jeg må og vil!" svarede han med presset stemme.

"Nej!" vedblev hun og greb om klinken. "Endnu ikke, Edgar Linton! Sæt Dem ned; De skal ikke forlade mig i denne stemning. Jeg ville ellers blive elendig hele natten, og det vil jeg ikke udsætte mig for for Deres skyld."

"Kan jeg blive, efter at De har slået mig?" spurgte Linton.

Catherine forstummede.

"De har opfyldt mig med frygt for og skamfuldhed over Dem," vedblev han, "her kommer jeg ikke oftere."

Hendes øje begyndte at glinse og hendes øjenlåg at blinke.

"Og De har sagt en forfærdelig usandhed!" tilføjede han.

"Det har jeg ikke gjort!" udbrød hun. "Jeg har intet gjort med forsæt! Gå De nu, om De vil! Gå! Og nu vil jeg græde – jeg vil græde mig syg!"

Hun sank på knæ ned ved siden af en stol og begyndte at græde for ramme alvor.

Edgar holdt fast ved sin beslutning, til han var kommet ned i gården. Her betænkte han sig. Jeg besluttede at opmuntre ham.

"Cathy er forfærdelig lunefuld," råbte jeg, "værre end et forkælet barn; De gør bedst i at ride hjem, ellers bliver hun syg, blot for at ærgre os."

Den rige yngling så spørgende ind gennem vinduet – han besad lige så megen styrke til at fjerne sig, som en kat til at forlade en halvdød mus eller en halvfortæret fugleunge.

"Ak!" tænkte jeg; "han står ikke til at redde; han flyver sin skæbne i møde!"

Og således var det.

Han vendte sig pludselig om, ilede atter ind i huset, lukkede døren efter sig, og da jeg en times tid derefter gik ind for at meddele dem, at Earnshaw var kommet rasende fuld hjem og truede med at rive den gamle bygning ned over os – hans sædvanlige stemning i denne tilstand – så jeg, at striden blot havde hidført en større fortrolighed, nedstyrtet den jomfruelige undseelses udenværker, og sat dem i stand til at afkaste venskabets kåbe og gensidigt tilstå hinanden deres kærlighed.

Efterretningen om mr. Hindleys hjemkomst drev straks Linton ud af huset og Catherine op på hendes værelse. Jeg gik ud for at skjule den lille Hareton og trække ladningen ud af herrens fuglebøsse, som han i sin afsindige eksaltation gerne legede med og truede enhvers liv, som enten opirrede ham eller tiltrak sig hans opmærksomhed i en alt for stærk grad. Jeg plejede nu altid at tage kuglerne ud for at forebygge den skade, han kunne stifte, hvis han gik så vidt, at han affyrede geværet.

9

Han trådte ind under gruelige eder og overrumplede mig, som jeg var i begreb med at putte hans søn ind i køkkenskabet. Hareton nærede en gavnlig skræk for hans tigerømhed, som for hans dårekistelems-tone – for han svævede enten i fare for at blive klemt og kysset ihjel eller for at blive kastet i ilden eller knust mod muren – og det arme barn forholdt sig ganske stille, hvor som helst jeg forstak det.

"Der har jeg endelig fundet ham!" skreg Hindley, idet han trak mig tilbage ved halsen som en hund. "Ved Himmel og Helvede, jeg har svoret på at myrde skiftingen! Nu ved jeg, hvordan det går til, at han altid bliver skaffet til side; men med Satans hjælp vil jeg tvinge dig til at sluge forskærerkniven, Nelly! Du behøver ikke at le, for jeg har netop stukket Kenneth ned i Hestesumpen med hovedet nedad – og jeg *må* ombringe én af jer, jeg får ikke ro, førend jeg har gjort det."

"Men jeg lider ikke forskærerkniven, mr. Hindley," svarede jeg, "desuden skal jeg først skære spegesild i stykker med den; jeg vil hellere skydes, hvis De ikke har noget imod det."

"Du vil hellere være fordømt!" sagde han, "og det skal du blive. Ingen lov i England kan forbyde en mand at holde sit hus i orden, og mit er afskyeligt. Luk flaben op!"

Han holdt kniven i sin hånd og stak spidsen ind mellem mine tænder. Hvad mig angik frygtede jeg aldrig for hans gale streger. Jeg spyttede og påstod den smagte væmmeligt – jeg ville under ingen betingelser fortære den.

"O," sagde han og slap mig, "jeg ser, at den lille hæslige slyngel ikke er Hareton. Jeg beder dig om forladelse, Nelly. Er det ham, så fortjener han at blive levende flået, fordi han ikke siger et muk for at byde mig velkommen og vræler, som om jeg var et spøgelse. Kom her, du unaturlige nissebuk! Jeg skal lære dig at bedrage en godhjertet, troskyldig fader – tror du ikke, Nelly, at drengen ville blive smukkere, hvis man klippede ørene af ham? Det gør hundene vildere, og jeg elsker det vilde. Bring mig en saks! Desuden er det en satanisk affektation – en djævelsk indbildskhed, at vi beholder vore øren – vi er æsler nok uden dem. Stille, barn, stille! Nå, du er dog mit eget hjertegryn! Stille! Tør dine øjne; du er et rart barn! Kys mig! – Du vil ikke? Kys mig, Hareton! Gud fordømme dig, kys mig! ... Jeg fæ, som vil opdrage et sådant uhyre! Så sandt jeg lever – jeg knækker halsen på skiftingen!"

Den stakkels Hareton skreg og slog om sig af alle livsens kræfter i sin faders arme og fordoblede sine skrig, da han bar ham ned ad trappen og løftede ham op over gelænderet.

Jeg råbte, at barnet ville få krampe af skræk, og løb til for at frelse det.

Da jeg nåede dem, lænede Hindley sig over gelænderet for at lytte til en larm i forstuen, og glemte derved næsten, hvad han havde mellem hænderne.

"Hvem er det?" spurgte han, da han hørte, at nogen nærmede sig trappen.

Jeg bøjede mig ligeledes fremad, for at give Heathcliff, hvis skridt jeg genkendte, et tegn til ikke at komme nærmere, og i dit øjeblik, mit blik vendte sig fra Hareton, gjorde han et

pludseligt spring, hvorved han rev sig løs fra det skødesløse greb, der holdt ham, og faldt.

Vi fik næppe tid til at føle skræk, førend vi så, at den lille purk var i behold. Heathcliff befandt sig netop under ham i det kritiske øjeblik; han opfangede ham af et naturligt instinkt, satte ham ned, og så op for at opdage ophavsmanden til denne ulykke.

En ågerkarl, der har solgt et heldigt lotterilod for fem shillings og næste dag finder, at han har tabt fem pund på handelen, kunne ikke gøre et bedrøveligere ansigt end Heathcliff gjorde, da han fik øje på Earnshaw; det udtrykte tydeligere end ord den dybeste pine over, at han havde gjort sig selv til det redskab, der gavnede hans fjende. Havde det været muligt, ville han måske have rådet bod på sit misgreb ved at knuse Haretons hoved mod trappen; men vi havde set hans redning, og jeg var straks nede og trykkede min plejesøn til mit hjerte.

Hindley steg langsommere ned; men han var blevet ganske ædru og nedslået.

"Det er din skyld, Ellen," sagde han. "Du burde have unddraget ham fra mit blik – taget ham fra mig. Er han kommet til skade?"

"Til skade?" råbte jeg opbragt. "Er han ikke dræbt, vil han blive vanvittig! O, det undrer mig, at hans moder ikke stiger op af sin grav for at se, hvorledes han bliver behandlet. De er værre end en hedning, som behandler deres eget kød og blod på denne måde!"

Han forsøgte at røre vid barnet, som straks borthulkede sin skræk, da det befandt sig hos mig. Men næppe havde faderen

lagt fingeren på det, førend det skreg endnu højere end før og slog om sig, som om det fik krampeslag.

"De skal ikke røre ham!" vedblev jeg. "Han hader Dem! De bliver hadet af alle – det er den rene sandhed! De har en lykkelig familie og er kommet i en nydelig tilstand!"

"Jeg vil komme i en endnu nydeligere, Nelly," sagde den forvildede mand, som nu atter havde forhærdet sig, og lo. "Nu bort med ham og dig selv – og du, Heathcliff, se til at du også kommer af vejen – i nat vil jeg ikke myrde dig, undtagen hvis det skulle falde mig ind at stikke huset i brand; men det beror kun på mit eget lune."

Med disse ord tog han en literflaske med cognac ud af skabet og fyldte et ølglas.

"O, gør det ikke!" bad jeg mr. Hindley. "Lad Dem at advare! Hav medlidenhed med den ulykkelige dreng, om De end ikke har det med Dem selv!"

"Enhver anden ville sørge bedre for ham end jeg."

"Hav medlidenhed med Deres egen sjæl," vedblev jeg og forsøgte at rive ham ud af hånden.

"Nej, tværtimod, det vil være mig en stor glæde at få den evigt fordømt, for at straffe dens skaber!" råbte gudsbespotteren. "Dette glas på dens behørige fordømmelse!"

Han drak cognacen og befalede os utålmodigt at gå, idet han endte sin befaling med en række frygtelige eder, der var for slemme til at blive gentaget eller endog blot erindret.

"Det er skade, at han ikke kan pimpe sig ihjel!" bemærkede Heathcliff, som fremmumlede et ekko af forbandelser, da døren var lukket. "Han gør sig sin største flid, men hans konstitution byder ham trods. Kenneth siger, han vil sætte sin hest på, at han

overlever enhver på denne side Gimmerton og stiger i sin grav som en gråhærdet synder, hvis ikke et heldigt tilfælde kommer imellem."

Jeg gik ind i køkkenet og satte mig ned for at indlulle mit lille lam. Heathcliff gik, forekom det mig, igennem køkkenet ud til laden. Senere viste det sig, at han kun var kommet til den anden side af lænestolen, hvor han kastede sig ned på en bænk ved væggen, langt fra ilden, og blev liggende tavs.

Jeg vuggede Hareton på mit skød, da miss Catherine, der også havde hørt larmen fra sit kammer, stak hovedet ind og hviskede:

"Er du alene, Nelly?"

"Ja, miss," svarede jeg.

Hun trådte ind og nærmede sig kaminen. Jeg så op, da jeg ventede, hun ville sige noget. Udtrykket i hendes mine syntes at være forstyrret og ængsteligt, hendes læber stod halvt åbne, som om hun agtede at tale, og hun tog et dybt åndedrag, der dog kun løb ud i et suk i stedet for et ord.

Jeg begyndte atter at nynne på den vuggevise, der var blevet afbrudt ved hendes indtrædelse; for jeg havde ikke glemt hendes opførsel imod mig.

"Hvor er Heathcliff?" spurgte hun.

"Ved sit arbejde i stalden," var mit svar.

Hun modsagde mig ikke; han var måske faldet i søvn.

Der påfulgte atter en lang pause, under hvilken jeg bemærkede, at to dråber faldt fra hendes ansigt ned på stenfliserne.

"Er hun bedrøvet over sin usømmelige opførsel?" spurgte jeg mig selv. "Det ville være noget nyt. Men hun må sige, hvad hun

sige vil, jeg skal ikke hjælpe hende på gled."

Nej, hun følte sjælden eller aldrig bekymring over noget, undtagen når det gjaldt hendes egen person.

"O Gud!" råbte hun endelig, "jeg er højst ulykkelig!"

"Det er skade!" bemærkede jeg. "Det er vanskeligt at gøre Dem tilpas – så mange venner og så få sorger, og dog kan De ikke være tilfreds."

"Nelly, vil du bevare en hemmelighed?" vedblev hun, idet hun satte sig på hug foran mig og fæstede sit blik på mig med et udtryk, som måtte afvæbne ens onde lune, selv om man havde den største ret af verden til at hengive sig til det.

"Er den værd at bevare?" spurgte jeg mindre vrantent.

"Ja, og den piner mig, og jeg må ud med den – jeg må vide, hvad jeg skal gøre. Edgar Linton har friet til mig i dag, og jeg har givet ham et svar. Men inden jeg siger dig, om det var et samtykke eller et afslag, må du først sige mig, hvad det burde have været."

"Hvor kan jeg vide det, miss Catherine?" svarede jeg. "Når man betænker det skuespil, De opførte i dag i hans nærværelse, kunne jeg med sandhed sige, at det ville være klogt at give ham kurven – har han friet *efter* denne scene, må han enten være uforbederlig dum eller en indbildsk nar."

"Når du taler således, vil jeg intet mere fortælle," udbrød hun ærgerlig og rejste sig. "Jeg har givet ham mit Ja, Nelly, sig mig uden omsvøb, om det var urigtigt."

"De har givet ham Deres Ja? Hvad nytter det så at tale om det? ... De kan ikke tage Deres løfte tilbage."

"Men sig mig, om jeg burde have gjort det!" vedblev hun heftigt, idet hun gned sine hænder og rynkede panden.

"Mange ting må tages i betragtning, inden dette spørgsmål kan besvares behørigt," sagde jeg filosofisk. "For det første, elsker De mr. Edgar?"

"Hvem kan andet? Ja naturligvis!" svarede hun.

Derpå anstillede jeg følgende forhør, som ikke var så ufornuftigt endda for en toogtyve årig pige:

"Hvorfor elsker De ham, miss Catherine?"

"Nonsens! Jeg gør det, og det er nok!"

"Ingenlunde; De må sige, hvorfor."

"Nå, fordi han er smuk og behagelig i omgang."

"Det er en dårlig grund."

"Og fordi han er ung og munter."

"Også en dårlig grund."

"Og fordi han elsker mig."

"Det lader sig høre."

"Og han bliver rig, og jeg vil gerne være den fornemste kone i egnen, og jeg ville være stolt af at have en mand som ham."

"Det er det værste af alt! – Men sig mig nu, hvorledes De elsker ham!"

"Som alle andre elsker. Du er enfoldig, Nelly."

"Slet ikke," svarede jeg.

"Jeg elsker jordbunden under hans fødder og luften over hans hoved og alt, hvad han berører, og ethvert ord, han siger. Jeg elsker alt, hans blik og alle hans handlinger og ham selv helt og udelt. Der har du det!"

"Og hvorfor?"

"Nej, du spøger med sagen, det er ondskabsfuldt af dig; for mig er det ingen spøg!" sagde den unge dame med rynket pande og vendte ansigtet mod ilden.

"Jeg er langt fra at spøge," svarede jeg. "De elsker mr. Edgar, fordi han er ung og smuk og munter og rig og elsker *Dem*. Det sidste har dog ikke stort at betyde. De ville elske ham uden det, og selv om han elskede Dem, ville De ikke besvare hans kærlighed, hvis han ikke besad de fire første fortrin."

"Nej, jeg ville blot ynke, måske hade ham, hvis han var grim og udannet."

"Men der gives endnu mange andre smukke, rige unge mænd, måske smukkere og rigere end han. Hvad hindrer Dem i at elske dem?"

"Gives der sådanne, er de ikke i min nærhed – jeg har ingen set, der kommer Edgar nær."

"De kan få dem at se. Han vil ikke altid være smuk og ung, måske ikke engang rig."

"Han er det nu, og jeg har kun med det nærværende at gøre. Blot du ville tale fornuftigt!"

"Nå, det afgør sagen, har De kun med den dag i dag at gøre, så ægt Edgar Linton!"

"Det behøver jeg ikke din tilladelse til. Jeg *vil* ægte ham – men du har dog endnu ikke sagt mig, om jeg handler rigtigt derved."

"Fuldkommen rigtigt, hvis menneskene handler rigtigt i at gifte sig for øjeblikket. Og lad mig nu høre, hvorfor De føler Dem ulykkelig. Deres broder vil glæde sig – og jeg tror ikke, mr. Lintons forældre ser noget at indvende imod det. De vil fra et uordentligt og ubehageligt hus komme i et rigt og respektabelt. De elsker Edgar – og Edgar elsker Dem. Alt synes at være, som det bør være: hvor ligger hindringen?"

"Her – og her!" svarede Catherine, idet hun slog sig for panden med den ene og for brystet med den anden hånd; "hvor

det nu er, sjælen lever, i min sjæl og i mit hjerte et jeg overbevist om, at jeg handler urigtigt."

"Det er besynderligt – jeg forstår det ikke."

"Det et min hemmelighed; men hvis du ikke vil le mig ud, vil jeg forklare dig det. Jeg kan ikke gøre det tydeligt; men jeg vil lade dig føle, hvad jeg føler."

Hun satte sig ned hos mig; hendes ansigt blev mørkere og alvorligere, og hendes foldede hænder bævede.

"Nelly, har du aldrig sælsomme drømme?" spurgte hun pludselig, efter at have tænkt efter et øjeblik.

"Jo, nu og da," svarede jeg.

"Jeg også. Jeg har haft drømme i mit liv, som altid er blevet hos mig og har forandret min ånds farve. Nu skal jeg fortælle dig en af dem; men vogt dig for at smile ad den!"

"O, gør det ikke, miss Catherine!" råbte jeg. "Vi har sorg nok, uden at behøve at fremmane spøgelser og visioner, som kan forvirre os. Vær munter og lign Dem selv! Se den lille Hareton her, han drømmer intet sørgeligt. Hvor sødt han smiler i sin søvn!"

"Ja, og hvor sødt hans fader bander i sin ensomhed! Du kan dog vist huske ham, da han var et lille barn, næsten lige så ung og uskyldig som drengen der. Men jeg vil tvinge dig til at høre på mig, Nelly, det er ingen lang drøm, og i aften står det ikke i min magt at være munter."

"Jeg vil intet høre! Jeg vil intet høre!" gentog jeg heftigt.

Jeg var overtroisk dengang, hvad drømme angik, og er det endnu, og Cathy så så usædvanlig mørk ud, at jeg frygtede for at erfare noget, der kunne forekomme mig som et forvarsel for en frygtelig katastrofe.

Hun var ærgerlig, men fortsatte ikke. Hun optog tilsyneladende en anden materie og begyndte efter en pause:

"Hvis jeg var i Himlen, Nelly, ville jeg være højst elendig."

"Fordi De ikke passer for den," svarede jeg, "alle syndere ville være elendige i Himlen."

"Det er ikke af den grund. Jeg drømte engang, at jeg var der."

"Jeg siger, at jeg ikke vil høre på Deres drømme, miss Catherine! Jeg vil gå til sengs!" afbrød jeg hende igen.

Hun lo og holdt mig fast; for jeg gjorde en bevægelse for at forlade min stol.

"Det er ingenting!" råbte hun. "Jeg ville kun sige, at Himlen ikke syntes at være mit hjem, og at mit hjerte brast af længsel efter at komme tilbage til jorden, og englene var så onde, at de kastede mig ud, midt på heden, på toppen af Wuthering Heights, hvor jeg vågnede, hulkende af glæde. Det vil være nok til at forklare min hemmelighed. Jeg skulle egentlig lige så lidt ægte Edgar Linton som komme i Himlen, og hvis den ugudelige mand derinde ikke havde ladet Heathcliff synke så dybt, ville jeg aldrig have tænkt på det. Det ville nedværdige mig, at ægte Heathcliff nu. Han vil altså aldrig erfare, hvor højt jeg elsker ham, og det ikke fordi han er smuk, Nelly, men fordi han mere er mig selv, end jeg er det. Vore sjæle må nu være skabt af hvad de vil, hans og min er af samme stof, og Lintons er så forskellige fra os som en månestråle fra lynet eller frost fra ild."

Inden disse ord endnu var udtalt, bemærkede jeg Heathcliffs nærværelse. Jeg havde hørt en sagte bevægelse, vendt hovedet om og så blot, hvorledes han rejste sig fra bænken og sneg sig ud med lydløse skridt. Han havde beluret os, indtil han hørte

Catherine sige, at det ville nedværdige hende at ægte ham, og så opholdt han sig ikke for at høre mere.

Min lænestol skjulte hans nærværelse og bortgang for Catherine, som sad på hug; men jeg blev forskrækket og påbød hende tavshed.

"Hvorfor?" spurgte hun og så sig ængsteligt om.

"Joseph kommer," svarede jeg, da jeg i rette tid hørte den raslende lyd af hans karre på landevejen – "og Heathcliff er med. Jeg tror næsten, han var udenfor døren i dette øjeblik."

"O, der kunne han ikke høre mig," sagde hun. "Giv mig Hareton, mens du henter aftensmaden, og når den er færdig, så indbyd mig til at spise med dig; jeg ønskede gerne at berolige min samvittighed og være overbevist om, at Heathcliff ingen idé har om disse ting – ikke sandt, det har han ikke? Han ved ikke, hvad det er at elske."

"Jeg ser ingen grund til, at han ikke skulle vide det lige så godt som De," svarede jeg, "og er De hans valg, vil han blive den ulykkeligste skabning, der nogensinde har levet. Når De bliver mrs. Linton, mister han veninde og kærlighed og alt. Og hvorledes vil han kunne udholde at stå alene i verden, miss Catherine? For –"

"Stå alene? Vi skilles ad?" udbrød hun i en indigneret tone. "Jeg gad vide, hvem der skal adskille os! Nej, ikke så længe jeg lever – for noget dødeligt væsens skyld. Selv Linton kunne gå hen og hænge sig, inden jeg ville finde mig i at forlade Heathcliff. O, det er ikke det, jeg tilsigter, det er ikke det, jeg vil. Jeg ville ikke være mrs. Linton, hvis det skulle ske for den pris. For mig vil han være lige så meget som han har været hele sit liv. Edgar må aflægge sin antipati og i det mindste tåle ham. Han

vil gøre det, når han erfarer mine sande følelser for ham. Nelly, jeg ser nu, at du holder mig for en egoistisk pige. Men er der aldrig faldet dig ind, at vi ville blive betlere, hvis Heathcliff og jeg ægtede hinanden? Hvorimod jeg, når jeg ægter Linton, kan hjælpe Heathcliff til at rejse sig, og rive ham ud af min brødres vold?"

"Med Deres mands penge, miss Catherine, ikke sandt? De vil ikke finde ham så føjelig, som De bilder Dem ind, og skønt jeg næppe forstår at bedømme det, mener jeg dog, at dette er den sletteste grund, De har angivet til Deres forbindelse med den unge Linton."

"Det er det ikke," svarede hun, "det er den bedste. De andre var tilfredsstillelsen af mine luner og også for Edgars skyld, for at tilfredsstille ham. Men denne gælder én, der i sin person indbefatter mine følelser mod Edgar og mig selv. Jeg kan ikke udtrykke det, men du og enhver har sikkert en idé om, at der gives eller dog burde gives en eksistens udenfor dig. Hvad nyttede det, jeg var skabt, hvis jeg befandt mig helt og holdent her? Min største elendighed her på jorden har været Heathcliffs elendighed, og jeg har fra begyndelsen af iagttaget og følt denne. Min hovedtanke i livet er ham. Gik alt andet under og han blev, ville jeg dog vedblive at være til, og blev alt andet, men tilintetgjordes han, så gik universet over på en fremmed; jeg ville ikke synes at være nogen del af det. Min kærlighed til Linton ligner løvet i skovene. Jeg ved, at tiden vil forandre den, som vinteren træerne. Min kærlighed til Heathcliff ligner den evige klippe under os, den er kilden til kun liden synlig glæde, men den er nødvendig, Nelly; jeg er Heathcliff – han er evig, evig i min ånd – ikke som en glæde, lige så lidt som jeg altid er

mig selv en glæde, men som mit eget væsen. Tal altså ikke mere om vor adskillelse, den er umulig, og –"

Hun tav og skjult sit ansigt i min kjoles folder, men jeg stødte hende fra mig med magt. Jeg havde mistet tålmodigheden med hendes dårskab.

"Kan jeg få noget sundt ud af Deres nonsens, miss," sagde jeg, "så er det den overbevisning, at De enten et ubekendt med de pligter, De påtager Dem ved giftermålet, eller at De er en slet pige uden grundsætninger. Men plag mig ikke mere med Deres hemmeligheder; jeg lover Dem ikke at bevare dem."

"Denne vil du dog bevare?" spurgte hun ivrigt.

"Nej, det vil jeg ikke love," svarede jeg.

Hun ville trænge videre ind på mig, da Josephs indtræden gjorde ende på vor samtale; Catherine skød sin stol hen i en krog og holdt Hareton rolig, mens jeg tillavede aftensmåltidet.

Da det var kogt, begyndte jeg at tvistes med de andre om, hvem der skulle bringe en portion af det ind til mr. Hindley, og denne tvist fik ikke ende, førend det næsten var blevet koldt; da enedes vi om, at vi ville lade ham sige til selv, hvis han ønskede noget, for vi var navnlig bange for at komme i hans nærhed, når han havde været en tidlang alene.

"Er døgenigten endnu ikke kommet hjem fra marken?" spurgte karlen og så sig om efter Heathcliff. "Hvad har han for, den slyngel?"

"Jeg vil kalde på ham," sagde jeg, "han er uden tvivl i laden."

Jeg gik ud og kaldte, men fik intet svar. Ved min tilbagekomst hviskede jeg til Catherine, at han sikkert havde hørt en del af, hvad der var blevet sagt, og fortalte hende, at jeg havde set ham

forlade køkkenet, netop som hun talte om sin broders opførsel imod ham.

Hun sprang forskrækket op, kastede Hareton på en stol og løb ud for selv at opsøge sin ven, uden at give sig tid til at overveje, hvorfor hun var så forvirret eller hvorledes hendes ord måtte have berørt ham.

Hun var borte så længe, at Joseph foreslog ikke at vente på ham længere. Han ytrede snildelig den formodning, at begge holdt sig borte for at undgå hans lange bordbøn; de var slette nok til at man kunne tiltro dem alle mulige udyder, mente han og tilføjede den aften en speciel bøn til den sædvanlige kvarterlange, ja, ville endog have tiıføjet en til, hvis hans unge herskerinde ikke var kommet ind med den hastige befaling, at han skulle løbe ned ad vejen og bringe Heathcliff tilbage, hvor han end befandt sig.

"Jeg må og skal tale med ham, inden jeg går op," sagde hun, "og porten står åben, han må være et eller andet sted, hvor han ikke kan høre mig; for han svarede ikke, skønt jeg råbte på ham i gården, så højt jeg kunne."

Joseph fremkom i begyndelsen med nogle indvendinger, men hun mente det for alvorligt til at tåle modsigelser, og med en sur mine satte han endelig sin hat på hovedet og fjernede sig brummende.

Imidlertid gik Catherine frem og tilbage i værelset og råbte:

"Jeg gad vide, hvor han er! Jeg gad vide, hvor han kan være! Hvad har jeg sagt, Nelly? Jeg har forglemt det. Ærgrede han sig over mit onde lune i eftermiddag? Sig mig, hvad har jeg gjort, som kunne krænke ham? Jeg ville ønske, han var her!"

Hvilken larm for ingenting!" udbrød jeg, skønt selv noget urolig. "En ubetydelighed kan indjage Dem skræk. Det er dog ingen grund til bekymring, at Heathcliff gør sig en spadseretur på heden i måneskinnet eller ligger på høloftet og er for pikeret til at ville svare. Jeg tør vædde på, han har forstukket sig der. Nu skal De se, jeg skal opspore ham."

Jeg gik atter ud for at lede efter ham; men resultatet af min leden var et skuffet håb, og Josephs udflugt endte på samme måde.

"Den knægt bliver værre og værre!" bemærkede han, da han kom tilbage. "Han lader porten stå på vid gab, og ponyen er løbet ud på engen. Herren vil tage ham ordentlig i skole i morgen, og det gør han ret i. Han er tålmodigheden selv mod sådanne skødesløse, forsømmelige slyngler – han er tålmodigheden selv! Men det vil også få ende til sidst, det skal I alle få at se. I må ikke gøre ham katolsk i hovedet for ingenting."

"Har du fundet Heathcliff, æsel?" afbrød Catherine ham. "Har du ikke søgt ham op, som jeg befalede?"

"Jeg ville hellere opsøge hesten," svarede han, "det ville være langt fornuftigere; men i en nat som denne kan man hverken se mennesker eller dyr. Det er så mørkt som i en skorsten, og Heathcliff er ikke den mands søn, der bryder sig om min kalden – måske han vil være mindre tunghør hos jer."

Det var unægtelig usædvanlig mørkt af en sommernat at være. Skyerne syntes at true med et uvejr, og jeg sagde, vi ville gøre bedst i at sætte os alle sammen til bordet, den forestående regn ville vist drive Heathcliff hjem, uden at vi behøvede at gøre os videre ulejlighed.

Catherine ville dog ikke lade sig berolige. I en tilstand, der ingen rolighed tålte, blev hun ved at løbe fra døren til porten og tilbage igen og blev endelig stående ved muren i nærheden af landevejen, hvor hun, uden at agte på mine forestillinger og den buldrende torden og de store dråber, der begyndte at plaske omkring hende, fra tid til anden kaldte og lyttede, indtil hun endelig begyndte at græde.

Hen imod midnat, mens vi endnu var oppe, kom uvejret i fuldt raseri over Heights. Det var en stærk blæst, og denne – eller lynilden – splintrede et træ ved det ene hjørne af huset, således at en stor gren faldt hen på taget, og nedkastede en del af den østlige skorsten, så at sten og sod styrtede ned i kaminilden.

Vi troede lynet var slået ned midt imellem os, og Joseph faldt på sine knæ og bad Herren tænke på patriarkerne Noah og Loth og, som i gamle tider, skåne de retskafne, om han også fældede de ugudelige. Jeg havde også en følelse, som om der måtte være en straffedom over os. Jonas var efter min anskuelse mr. Earnshaw, og jeg rystede klinken på hans kammerdør for at erfare, om han endnu var i live. Han svarede hørligt nok, og det på en måde, der fik karlen til at råbe endnu højere end før, at der burde gøres en yderligere forskel mellem hellige som ham og syndere som hans herre. Men uvejret varede kun i tyve minutter og beskadigede ingen af os, med undtagelse af Cathy, som på grund af den hårdnakkethed, hvormed hun vægrede sig ved at søge ly, blev aldeles gennemblødt og stod der uden hat og sjal for at opfange så meget vand med hår og klæder, som hun kunne.

Hun kom ind og lagde sig i denne tilstand på bænken, idet hun vendte sit ansigt mod dens ryg og holdt hænderne for det.

"Nå miss," sagde jeg og berørte hendes skulder, "vil De forkøle Dem en sygdom til? Ved De, hvor sent det er? Klokken er halv et. Kom i seng; det nytter ikke at vente længere på den tåbelige dreng. Han må være gået til Gimmerton og bliver sagtens der. Han formoder, at vi ikke ville vente på ham til så langt ud på natten, i det mindste tror han, at mr. Hindley alene ville være vågen, og vil ikke lade sig lukke ind af herren."

"Nej, nej, han er ikke i Gimmerton," mente Joseph; "det skulle ikke undre mig, om han lå i en sump. Den hjemsøgelse er ikke kommet omsonst; og nu må De tage Dem i agt, miss, næste gang kommer turen til Dem. De udvalgte og udkårne tjener, Gud være lovet, alt til gode – I ved, hvad Skriften siger!"

Og han begyndte at citere forskellige sprog, samtidig med at han henviste til de kapitler og vers, hvor vi kunne finde dem.

Efter at jeg forgæves havde anmodet den egensindige pige om at rejse sig, lod jeg ham bede og hende skælve og begav mig til sengs med den lille Hareton, der sov så fast, som om alle omkring ham havde ligget i den dybeste ro.

Jeg hørte Joseph læse endnu en tidlang, derpå skelnede jeg hans langsomme skridt på stigen, og endelig sov jeg ind.

Da jeg atter som ned, noget senere end ellers, så jeg ved skinnet af solstrålerne gennem skoddernes sprækker miss Catherine endnu stadig siddende ved kaminen; også den yderste dør stod på klem; gennem ruderne i forstuevinduet strømmede et klart lys ind, Hindley havde ligeledes indfundet sig og stod søvnig og forstyrret ved kaminen i køkkenet.

"Hvad fejler dig, Cathy?" spurgte han, da jeg trådte ind. "Du ser så sørgelig ud som en druknet hvalp – hvorfor er du så våd og så bleg, barn?"

"Jeg er blevet våd," svarede hun vrantent, "og jeg fryser, det er det hele."

"O, hun er så egensindig!" udbrød jeg, da herren forekom mig tåleligt nøgtern. "Hun er blevet gennemblødt af regnen i nat og har siddet oppe hele natten igennem; jeg kunne ikke bevæge hende til at røre sig."

Mr. Earnshaw så forbavset på os.

"Hele natten oppe?" gentog han. "Hvad har holdt hende vågen? Dog ikke frygt for uvejret? Det er forbi for flere timer siden."

Hverken jeg eller hun ville omtale Heathcliffs fraværelse, så længe vi kunne dølge den; jeg svarede altså, at jeg ikke vidste, hvorfor hun havde fundet på at blive oppe, og hun sagde intet.

Morgenen var frisk og kølig; jeg åbnede skodderne, og værelset fyldtes straks med en sød duft fra haven. Men Catherine råbte heftigt til mig: "Ellen, luk vinduet, jeg fryser," – og hendes tænder klaprede, idet hun flyttede sig nærmere hen til de næsten udbrændte kul.

"Hun er syg," sagde Hindley og greb hendes håndled, "det har vel været grunden til, at hun ikke er gået til sengs. For Fanden, jeg vil ikke lade mig plage af mere sygdom her! Hvad fik dig til at gå ud i regnen?"

"Hun løb efter drengen, som sædvanlig," hvæsede Joseph, som ved vor tøven havde fået lejlighed til at stikke sin onde tunge imellem. "Var jeg i Deres sted, herre, ville jeg slå døren i for deres næse alle sammen, store og små. De kan ikke være

borte en eneste dag, uden at den kat Linton kommer listende hid, og miss Nelly – det er også en rar tøs! hun står skildvagt i køkkenet, og når De kommer ind af den ene dør sniger hun sig ud igennem den anden. Og så går Deres fornemme søster også ud på frieri. Det er en smuk opførsel at ligge på markerne efter klokken tolv om natten med den hæslige, modbydelige djævel af en sigøjner, Heathcliff! De tror, jeg er blind, men det er jeg ikke, gudskelov! Jeg har set den unge Linton komme og gå, og jeg så også dig, din heks," – her vendte han sig mod mig – "du løb ind i dagligstuen, da du så herrens hest komme galoperende op ad vejen."

"Ti, lurer!" råbte Catherine. "Ingen af dine uforskammetheder her! – Edgar Linton kom tilfældigvis i går, Hindley, og det var mig, der sagde til ham, at han skulle gå, fordi jeg vidste, at du i din daværende tilstand ingen lyst havde til at vende tilbage med ham."

"Du lyver, Cathy," svarede hendes broder, "og du er et fordømt ålehoved! Men bryd dig for øjeblikket ikke om Linton! Sig mig derimod, om du var sammen med Heathcliff i aftes. Tal sandhed; du behøver ikke at frygte for at volde ham skade. Om jeg også hader ham nok så meget, viste han mig dog en tjeneste i går, og min samvittighed tillader mig ikke at knække hans hals. For at forhindre det, vil jeg endnu i dag vise ham vintervejen, og når han er borte, råder jeg jer alle til at holde jer i skindet. Jeg vil blive så meget mere striks mod jer."

"Jeg så ikke Heathcliff i aftes," sagde Catherine med en bitter hulken; "og jager du ham bort, vil jeg gå med ham. Men måske du aldrig vil få lejlighed til det – måske han allerede er borte."

Her brød hendes ubændige smerte ud, og hendes ord blev uartikulerede.

Hindley overvældede hende med en strøm af foragtelige skældsord og befalede hende at gå øjeblikkelig op på sit kammer, ellers skulle hun ikke have grædt omsonst.

Jeg nødte hende til at adlyde, og jeg vil aldrig glemme den scene, hun opførte, da vi kom op i hendes værelse. Hun forfærdede mig – jeg troede, hun ville blive vanvittig, og bad Joseph løbe efter doktoren.

Det viste sig at være begyndelsen til et delirium; da mr. Kenneth så hende, erklærede han hende for farligt syg; hun havde feber.

Han årelod hende og sagde til mig, at hun kun måtte få valle og vandgrød, og at vi måtte bevogte hende, for at hun ikke skulle styrte sig ned af trappen eller igennem vinduet; og derpå gik han, for han havde nok at varetage i sognet, hvor to eller tre mil var den sædvanlige afstand fra den ene cottage til den anden.

Skønt jeg ikke kan sige, at jeg er nogen øm sygeplejerske, og Joseph og herren ikke var et hår bedre og vor patient var så egensindig og så vanskelig at passe som nogen patient kan være, så kom hun sig dog.

Den gamle mrs. Linton gjorde os flere besøg og bragte meget i orden og kommanderede os alle hid og did, og da det blev bedre med Catherine, forlangte hun, at hun skulle flyttes til Thrushcross, en forløsning, som vi alle takkede Gud for. Men den stakkels dame fik grund til at angre sin godhed: hun såvel som hendes mand blev smittet af feberen og døde, kun nogle få dage efter hinanden.

Vor unge dame vendte tilbage til os, egensindigere, stoltere og mere opfarende end nogensinde før. Heathcliff havde aldrig ladet høre fra sig siden hin aften, og en dag, da hun opirrede mig i højeste grad, havde jeg den ulykke at tillægge hende skylden for hans forsvinden – og det var, som hun vidste, heller ingen løgn. Fra det øjeblik af behandlede hun mig i flere måneder som en almindelig tjenestepige. Joseph faldt også i hendes unåde; han lod sig ikke afholde fra at udtale sin mening og gøre hende bebrejdelser, som om hun havde været et lille barn, og hun holdt sig for et voksent fruentimmer og vor herskerinde og tænkte, at hendes nysoverståede sygdom gav hende krav på at blive behandlet med overbærende føjelighed. Doktoren havde også sagt, at hun ikke ville tåle at blive modsagt, men at man måtte lade hende have sin vilje. Og i hendes øjne var det så godt som en dødssynd, når man dristede sig til at træde op imod hende og modsige hende med et eneste ord.

Fra mr. Earnshaw og hans selskab holdt hun sig fjernet, og efter Kenneths råd, der truede med alvorlige krampetilfælde under hendes vredesparoxysmer, bevilgede broderen hende alt, hvad det behagede hende at forlange og undgik som regel at forværre hendes hidsighed. Han var noget for eftergivende mod hendes luner, ikke af kærlighed, men af stolthed; han ønskede ivrigt, at hun skulle bringe familien ære ved en forbindelse med Linton, og så længe hun lod ham være i ro, brød han sig ikke om, at hun trådte os andre under fødder som slaver.

Edgar Linton var, som mange før ham og efter ham, forblindet og holdt sig på den dag, da han, tre år efter sin faders

dø, førte hende til alteret i Gimmerton-kapellet, for det lykkeligste menneske på jorden.

Imod min tilbøjelighed lod jeg mig overtale til at forlade Wuthering Heights og flytte hertil. Den lille Hareton var næsten fem år gammel, og jeg havde allerede begyndt at lære ham bogstaver. Vi skiltes med sorg fra hinanden; men Catherines tårer var mægtigere end vore. Da jeg vægrede mig ved at gå og hun fandt, at hendes bønner ikke formåede at bevæge mig, klagede hun sin nød til sin mand og broder. Den første bød mig en høj løn, den anden befalede mig at pakke sammen. Han behøvede ingen fruentimmer i huset, sagde han, siden hans kone var død. Og hvad Hareton angik, skulle præsten med tiden indvie ham i, hvad han behøvede at vide. Jeg havde altså kun ét valg: at gøre, hvad der blev mig befalet. Jeg sagde til herren, at han på den måde blot rev sig løs fra alle anstændige folk, for at han kunne styrte noget tidligere i fordærvelse; jeg kyssede Hareton for sidste gang, og siden den tid har han været en fremmed for mig. Det er besynderligt at tænke på, men jeg tvivler ikke om, at han har forglemt Ellen Dean, og dog var hun ham og han hende engang mere end alt andet i verden."

Da min husholderske var kommet til dette punkt i sin historie, kastede hun tilfældigvis et blik på uret over kaminen og var overrasket over at se, at det viste halv to. Hun ville intet høre om at blive et sekund til.

Jeg følte mig, sandt at sige, selv tilbøjelig til at opsætte fortsættelsen af hendes historie, og nu, da hun er forsvundet og gået til ro, vil jeg fatte mod til, trods den pinefulde træghed i mit hoved og mine lemmer, ligeledes at gå til sengs.

10

En kostelig indledning til et eneboerliv! Fire ugers tortur og sygdom! Jo, det er rart med disse kolde vinde og den grå nordiske himmel og de ufremkommelige veje og de kedelige landsbylæger – fremdeles med denne mangel på fysiognomier og, frem for alt, med Kenneths forfærdelige erklæring, at jeg ikke tør håbe at gøre et skridt udenfor døren før foråret!

Mr. Heathcliff har netop beæret mig med et besøg. For otte dage siden sendte han mig et par urhøns, de sidste i jagtsæsonen. Den slyngel er ikke ganske uskyldig i min sygdom, og jeg havde stor lyst til at sige ham det; men ak, hvorledes kunne jeg fornærme en mand, der besad kristenkærlighed nok til at sidde en stiv time ved min seng og tale om andre genstande end piller og miksturer, trækplaster og blodigler!

Dette er en ret venlig dag. Jeg er for svag til at læse, men føler dog, at jeg kunne finde nydelse i noget interessant. Hvorfor skulle jeg ikke kalde på mrs. Dean og lade hende fortsætte sin historie. Jeg kan mindes de væsentligste omstændigheder i den, så langt som hun kom.

Ja, jeg husker, at hendes helt løb sin vej og intet lod høre fra sig i tre år, og at heltinden blev gift. Jeg vil ringe på, og det vil glæde hende, at jeg atter kan tale muntert!

Mrs. Dean kom.

"Der er endnu tyve minutter, til De skal tage miksturen, sir," – begyndte hun.

"Væk, væk med den!" råbte jeg "Jeg ønsker –"

"Doktoren siger, vi kan høre op med pillerne."

"Hellere end gerne – men afbryd mig ikke! Sæt Dem her hen! Hold Deres fingre borte fra medicinflaskernes bitre falanx. Tag Deres strikketøj op af lommen – således! Og fortsæt nu mr. Heathcliffs historie fra det sted, hvor De hørte op, til den dag i dag. Fuldendte han sin opdragelse på Kontinentet og kom tilbage som en gentleman? Eller fik han et stipendium på et universitet? Eller begav han sig til Amerika og høstede ære i krigen mod irokeserne? Eller erhvervede han sig måske hurtigere en uafhængig formue på de engelske landeveje?"

"Han kan have gjort noget af alt, mr. Lockwood, men jeg bliver Dem forresten svaret skyldig. Jeg har allerede tidligere bemærket, at jeg ikke ved, hvorledes han er kommet til sine penge; lige så lidt kender jeg de midler, han anvendte for at hæve sin ånd op af den uvidenhed, hvori den var begravet; men med Deres tilladelse vil jeg fortsætte min fortælling på min egen manér, hvis De tror, det kan opmuntre og ikke vil kede Dem. Føler De Dem bedre i dag?"

"Langt bedre."

"Det er en god efterretning. – Jeg flyttede altså til Thrushcross med Catherine, og til min behagelige forundring opførte hun sig meget bedre end jeg havde vovet at håbe. Hun syntes at være næsten overdreven øm imod mr. Linton og viste også stor hengivenhed mod søsteren, begge var unægtelig også særdeles opmærksomme imod hende. Det var ikke tornebusken, der bøjede sig ned til kaprifolien, men kaprifolien, der omslyngede tornebusken.

Der skete ingen gensidige indrømmelser. Hun stod der oprejst, og de andre gav efter, og hvem kan være gnaven og ildesindet, når man hverken træffer på modstand eller ligegyldighed?

Jeg bemærkede, at mr. Edgar nærede stor frygt for at irritere hende. Han skjulte den for hende; men når han hørte mig svare skarpt eller et andet tyende blive utålmodigt over en bydende befaling fra hendes side, viste han sin uro ved en utilfreds panderynken, som han for sin egen skyld søgte at skjule, så godt han kunne.

Han talte mange gange strengt til mig i anledning af min heftighed og påstod, at et knivstik ikke kunne volde ham større smerte end den, han led, når han så sin kone ærgre sig.

For den gode herres skyld lærte jeg at være mindre ømfindtlig, og i et halvt år lå krudtet der lige så uskadeligt som sand, fordi ingen ild kom det nær.

Catherine havde nu og da sine mørke timer, de blev respekteret med tavs deltagelse af hendes mand, der søgte grunden til dem i en ved hendes farlige sygdom forårsaget forandring i hendes konstitution. Solens tilbagevenden blev modtaget med et tilsvarende solskin af hende. Jeg tror at kunne påstå, at de virkelig var i besiddelse af en dyb og tiltagende lykke.

Den fik ende.

En smuk septemberaften kom jeg fra haven med en stor kurv med æbler, som jeg havde plukket. Det var blevet mørkt og månen så ned over den høje gårdmur og frembragte ubestemte skygger i krogene af bygningens mange fremspringende dele. Jeg satte min byrde på trappen ved køkkendøren og dvælede for

al hvile ud og endnu indånde nogle drag af den milde, dejlige luft; mine øjne var vendt mod månen og min ryg mod indgangen, da jeg hørte en stemme spørge bagved mig:

"Nelly, er det dig?"

Det var en dyb stemme med en udenlandsk accent. Men i den måde, den udtalte mit navn på, lå noget vist, hvorved den lød fortrolig i mine øren. Jeg vendte mig om for at se, hvem den talende var, og blev grebet af frygt; for dørene var lukket og jeg havde intet menneske set, da jeg kom i nærheden af trappen.

Ved muren bevægede noget sig, og da jeg trådte nærmere, så jeg en høj mand i en mørk dragt og med et mørkt ansigt og hår. Han lænede sig til muren og havde lagt fingeren på klinken, som om han selv ville åbne døren.

"Hvem kan det være?" tænkte jeg. "Mr. Earnshaw? Nej, stemmen har ingen lighed med hans."

"Jeg har ventet her en time," vedblev han, mens jeg stirrede ufravendt på ham, "og alt har i hele den tid været dødstille; jeg vovede ikke at træde ind. Du kender mig ikke? Se, jeg er ingen fremmed."

En stråle faldt på hans træk; kinderne var halvt dækket med sorte bakkenbarter, panden rynket, øjnene dybtliggende og ejendommelige. Øjnene huskede jeg.

"Hvad?" udbrød jeg, uvis om jeg skulle betragte ham som en gæst fra denne verden, og jeg løftede forundret min hånd. "Hvad? Du er kommet tilbage? – Er det virkelig Dem? Er det –"

"Heathcliff, ja," svarede han, idet han så fra mig op til vinduerne, som vel reflekterede tyve skinnende måner, men intet lys fra det indre af huset. "Er de hjemme? Hvor er hun? – Nelly, du er ikke glad – du behøver ikke at se så forstyrret ud –

er hun her? Svar mig! Jeg må tale et ord med hende, din madmoder. Gå og sig, at nogen fra Gimmerton ønsker hende i tale."

"Hvorledes vil hun tage det op?" stammede jeg. "Hvad vil hun gøre? Overraskelsen har berøvet mig fatningen – den vil berøve hende forstanden! Og De er Heathcliff? ... Men hvor forandret! Nej, det er ubegribeligt. Har De været soldat?"

"Gå og udret mit ærinde!" afbrød han mig utålmodigt. "Jeg er som i skærsilden, til det sker!"

Han lukkede op, og jeg trådte ind. Men da jeg kom til stuen, hvor mr. og mrs. Linton befandt sig, kunne jeg ikke overvinde mig til at gøre et skridt videre.

Endelig besluttede jeg at bruge det påskud at spørge, om jeg skulle tænde lys, og jeg åbnede døren.

De sad sammen ved et af vinduerne. Værelset så vel som dets beboere og det skuespil, de betragtede gennem ruderne, så alt sammen yderst fredeligt ud. Jeg var bange for at udrette mit ærinde og ville gå bort igen uden at have udtalt det, efter at jeg havde opkastet mit spørgsmål angående lysene.

En følelse af min tåbelighed tvang mig dog til at vende tilbage og mumle:

"En mand fra Gimmerton ønsker at se Dem, madame."

"Hvad vil han?"

"Jeg har ikke spurgt ham om det."

"Godt, træk gardinerne for, Nelly, og bring teen op; jeg kommer straks tilbage."

Hun forlod stuen, og mr. Edgar spurgte ligegyldigt, hvem det var.

"En, som fruen ikke venter," svarede jeg. "Heathcliff, som boede hos mr. Earnshaw og som De vist husker, sir."

"Hvad? Sigøjneren? Plovdrengen?" udbrød han. "Hvorfor sagde du ikke det til Catherine?"

"Tys, De må ikke nævne ham ved dette navn, herre," sagde jeg. "Det ville gøre hende meget ondt at høre det. Hendes hjerte var nær ved at briste, da han løb bort, hans tilbagekomst må være hende en ren jubelfest."

Mr. Linton trådte hen til et vindue på den anden side, hvorfra man kunne overskue gården. Han åbnede det og lænede sig ud. De måtte uden tvivl være nedenfor, for han råbte:

"Bliv ikke stående der, kære barn! Bed manden komme op, hvis det er noget af vigtighed!"

Straks efter hørte jeg lyden af klinken, og Catherine ilede åndeløs og med flagrende hår op ad trappen. Hun var for bevæget til at vise glæde. Efter hendes ansigt at dømme, skulle man endog have troet, det var sket en stor ulykke.

"Edgar! Edgar!" stønnede hun og slyngede sine arme om hans hals, "Heathcliff er kommet tilbage, han er her!" – og hun trykkede ham så fast op til sig, at det voldte ham smerte.

"Nå, nå," svarede hendes mand i en vranten tone, "derfor behøver du ikke at kvæle mig; han er aldrig forekommet mig som nogen sjælden juvel, man behøver at blive entusiastisk over."

"Jeg ved, at du ikke kunne lide ham," sagde hun og lagde lidt bånd på sin henrykkelse, "men for min skyld må i nu blive venner. Skal jeg ikke bede ham komme op?"

"Hvor op?" spurgte han. "Her i dagligstuen?"

"Hvor ellers?"

Han så ærgerlig ud og foreslog køkkenet som et for ham mere passende sted.

Mrs. Linton betragtede ham med et mærkværdigt blik; hun vidste ikke, om hun skulle blive vred eller le højt.

"Nej," sagde hun efter en pause, "jeg kan ikke sætte mig i køkkenet. Stil to borde hen, Ellen, et til din herre og miss Isabella som fornemme folk, det andet til Heathcliff og mig, da vi hører til de lavere stænder. Vinder det dit bifald, kære, eller skal jeg lade tænde op et andet sted? Udsted i så henseende din ordre. Jeg vil løbe ned for at sikre mig min gæst. Jeg er bange for, at min glæde er for stor til at kunne være virkelig."

Hun ville atter bort; Edgar holdt hende tilbage.

"Sig du til ham, at han kan komme op," sagde han og vendte sig til mig, "og du, Catherine, gør du dig umage for, at din glæde ikke overskrider fornuftens grænser. Det er ikke nødvendigt, at hele huset bliver vidne til den søsterlige modtagelse, du beærer en bortløben karl med."

Jeg gik ned og fandt Heathcliff i forstuen, øjensynlig ventende på at blive indbudt til at træde nærmere. Han fulgte mig uden mange ord, og jeg førte ham op til herskabet, hvis blussende kinder vidnede om en ophedet samtale. Men hendes glødede af en anden følelse, da hendes ven viste sig i døren. Hun ilede ham i møde, tog begge hans hænder, førte ham hen til Linton og pressede dennes modstræbende fingre i hans.

Da jeg nu så ham ved kaminildens og vokslysenes klare skær, blev jeg virkelig forbavset over den forvandling, der var foregået med Heathcliff. Han var blevet en høj, atletisk, velbygget mand, mod hvem min herre så ganske slank og ungdommelig ud. Hans ranke og oprette holdning bibragte én den idé, at han

måtte have stået ved armeen. Efter det udtryk og den karakterfasthed at dømme, der lå i hans træk, så han meget ældre ud end mr. Linton. Hans ansigt var intelligent og havde intet spor tilbage af den tidligere fornedrelse. I de rynkede bryn og de af en mørk ild funklende øjne lurede endnu en halvciviliseret vildhed; men han undertrykte den; hans væsen var værdigt og uden den mindste råhed, om det end var for mørkt til at kaldes urbant.

Min herres forundring lignede min, ja overgik den måske. I et helt minut var han uenig med sig selv, hvorledes han skulle tiltale plovdrengen, som han havde kaldt ham; Heathcliff slap hans fintformede hånd og betragtede ham koldblodigt, indtil det måtte behage ham at begynde samtalen.

"Sæt Dem sir," sagde mr. Linton endelig. "Min kone ønsker, for ældre tiders skyld, at jeg skal modtage Dem med velvilje, og det er mig naturligvis kært, når der indtræffer noget, der kan glæde hende."

"Mig også," svarede Heathcliff. "især når det er noget, jeg her del i. jeg ville gerne blive her en times tid eller to."

Han tog en stol og satte sig overfor Catherine, der holdt sit blik ufravendt fæstet på ham, som om hun frygtede for, at han skulle forsvinde, hvis hun så et andet sted den. Han opløftede ikke ofte sine øjne på hende; et hastigt blik nu og da var tilstrækkeligt, men for hver gang tilbagelynede det med stedse større tryghed den ufordulgte henrykkelse, det udsugede af hendes.

De var begge to alt for besjælede af deres gensidige glæde til at være forlegne. Det modsatte var tilfældet med mr. Edgar. Han blegnede af ærgrelse, en følelse, der nåede sit højeste, da

mrs. Linton rejste sig, trådte hen til Heathcliff, greb hans hænder på ny og lo som ude af sig selv.

"I morgen vil jeg holde det for en drøm," udbrød hun; "jeg vil ikke kunne tro, at jeg har set, berørt, og i alt med dig endnu en gang, og dog. Du grusomme Heathcliff, du fortjener ikke denne velkomst. Være borte og stum i tre år og aldrig tænke på mig!"

"Mere måske end du har tænkt på mig," mumlede han. "Først for kort siden erfarede jeg dit giftermål, Cathy, og mens jeg ventede nede i gården, var det min hensigt at se dit ansigt endnu engang, for om muligt at opdage et spor af frugtesløs glæde i det, derpå gøre min regning op med Hindley og komme loven i forkøbet ved at fuldføre en eksekution på mig selv. Din modtagelse har forandret denne min plan, men vogt dig for at træde mig i møde med et andet ansigt næste gang. Nej, du vil ikke jage mig bort tiere; det gjorde dig virkelig ondt for mig, ikke sandt? Nå, det var der grund til. Siden jeg hørte din stemme for første gang, har jeg kæmpet mig igennem et bittert liv, og du må tilgive mig, for det er kun for dig, jeg har kæmpet."

"Catherine, vær så god at komme hen til bordet, hvis vi ikke skal drikke teen kold," afbrød Linton ham, idet han gjorde vold på sig selv for at bibeholde sin sædvanlige tone og et skin af heftighed. "Mr. Heathcliff vil, hvor han end opholder sig i nat, have en lang vej at gå, og jeg er tørstig."

Hun indtog sin plads foran maskinen, og Isabella kom ned, da der blev ringet, hvorpå jeg satte stolene i orden og forlod stuen.

Måltidet varede næppe i ti minutter. Catherine fyldte ikke en eneste gang sin kop; hun kunne hverken spise eller drikke, og

Edgar havde hældt sin te i underkoppen og nød næppe én slurk af den.

Deres gæst blev den aften kun en god times tid, og da han bortfjernede sig, spurgte jeg ham, om han gik til Gimmerton.

"Nej, til Wuthering Heights," svarede han. "Mr. Earnshaw indbød mig, da jeg besøgte ham i morges."

Mr. Earnshaw havde indbudt *ham* og *han* havde besøgt mr. Earnshaw! Jeg tænkte meget over disse ord, da han var borte.

"Er han blevet en hykler og atter kommet her til egnen for at stifte ondt i det skjulte?" spurgte jeg mig selv.

Jeg grundede over det og havde en hemmelig anelse om, at det ville have været bedre, om han var blevet væk for bestandig.

Ved midnat blev jeg vækket af min første søvn ved at mrs. Linton kom listende ind i mit kammer, satte sig ved min seng og trak mig i håret, for at vække mig.

"Jeg kan ikke sove, Ellen," sagde hun for at undskylde sig, "jeg trænger til en levende skabning, der kan gøre mig selskab i min lykke. Edgar ser surt, fordi jeg glæder mig over noget, som han ingen interesse har for. Han vil ikke lukke munden op, undtagen for at udstøde tåbelige, ærgerlige ord og talemåder, og han påstår, jeg er grusom og egoistisk, fordi jeg ønsker at tale, når han er søvnig og befinder sig ilde. Ved det allerringeste, der ikke går efter hans hoved, bliver han altid upasselig. Jeg ytrede et par gunstige ord om Heathcliff, og så begyndte han at græde, hvad enten det nu kom af hovedpine eller jalousi. Derfor stod jeg op og forlod ham."

"Hvad skal det gøre godt for at rose Heathcliff i hans påhør?" svarede jeg. "De havde allerede aversion mod hinanden som drenge, og Heathcliff ville blive lige så forbitret ved at høre

lovtaler over ham. Det er den menneskelige natur. Lad mr. Linton være i fred for ham, hvis De ikke vil foranledige en åbenlys fejde imellem dem."

"Men beviser det ikke en stor svaghed? Jeg er ikke misundelig; jeg føler mig aldrig såret over Isabellas guldgule hår og hendes hvide hud, hendes fine elegance og den kærlighed, hele familien viser hende. Selv du, Nelly, tager altid hendes parti, når vi er uenige om noget, og jeg giver efter som en tåbelig moder, kalder hende mit søde barn og kæler for hende, til hun atter kommer i godt humør. Det glæder hendes broder at se, vi er gode venner, og det glæder igen mig. Men de ligner hinanden i et og alt; det er to forvænte børn, som bilder sig ind, at hele verden kun er til for deres skyld, og om jeg også føjer dem begge, tror jeg dog, en behørig tugtelse ville være gavnlig."

"De tager fejl, mrs. Linton," svarede jeg, "det er tværtimod dem, der retter sig efter Dem – jeg ved, hvad følgen ville blive, hvis de ikke gjorde det. De kan nok tilfredsstille deres luner, så længe de lader det være sig magtpåliggende at opfylde alle Deres ønsker – men til sidst kan I dog komme i strid om noget, der er lige rigtigt for begge parter, og da kan de, som De kalder svage, meget let finde på at blive lige så hårdnakkede som De."

"Og da vil vi kæmpe på liv og død, ikke sandt, Nelly?" sagde hun leende. "Nej, jeg forsikrer dig, jeg nærer en så fast tillid til Lintons kærlighed, at jeg tror, jeg kunne ombringe ham, uden at han ville ønske at gøre gengæld."

Jeg rådede hende til at skatte ham højere for hans kærligheds skyld.

"Det gør jeg," svarede hun, "men han behøver ikke at tage sin tilflugt til tårer for bagatellers skyld; det er barnagtigt, og i stedet for at græde, fordi jeg sagde, at Heathcliff nu fortjente enhvers agtelse og at det ville være en ære for den første gentleman i landet at være hans ven, burde han selv have sagt det og været henrykt af sympati; han må vænne sig til ham – og skal nok lære at lide ham – især når man betænker, hvor stor grund Heathcliff har til at være hans fjende. Han har vist opført sig udmærket."

"Hvad tænker De om, at han besøger Wuthering Heights?" spurgte jeg. "Han har, som det synes, bedret sig i enhver henseende; han er blevet en sand kristen og byder alle sine fjender omkring sig den broderlige kærligheds hånd."

"Det har han forklaret mig," svarede hun. "Jeg var lige så forundret over det som du; men han sagde, at han var taget derhen, fordi han troede, du var der endnu, og ville indhente oplysninger om mig hos dig. Joseph sagde det til Hindley, som kom ud og spurgte ham, hvordan han havde det og hvorledes han havde levet, og endte med at opfordre ham til at komme ind – der var nogle fremmede inde i stuen, som spillede kort. Heathcliff sluttede sig til dem, min broder tabte nogle penge til ham og opfordrede ham, da han fandt, at han var rigeligt forsynet med dem, til at komme igen om aftenen, og Heathcliff indvilligede. Hindley er alt for sorgløs til at genere sig meget i valget af sit selskab; han bekymrer sig ikke om de grunde, han kan have til at mistro en mand, som han har tilføjet så megen uret – men Heathcliff påstår, at den fornemste grund, han har haft til at forny bekendtskabet med sin gamle forfølger, er den, at han derved kan opslå sit kvarter i en spadsereturs afstand fra

Thrushcross, hvortil også kommer den gamle forkærlighed for hans barndomshjem og det håb, at han derfra vil kunne se mig hyppigere, end hvis han bosatte sig i Gimmerton. Han agter at tilbyde en rigelig betaling for tilladelsen til at bo på Heights, og min broders havesyge er så stor, at den uden tvivl vil bevæge ham til at samtykke i det. Han har altid været gerrig, om han også smider ud med den ene hånd, hvad han har grebet med den anden."

"Det er et smukt sted for en ung mand at opslå sin bopæl på," sagde jeg. "Frygter De ikke for følgerne, mrs. Linton?"

"Ikke for min ven," svarede hun, "hans kraftige forstand vil bevare ham mod fare. For Hindley – ja; men han kan ikke være moralsk værre end han er, og jeg står mellem ham og legemlige voldsgerninger. Begivenheden i aften har udsonet mig med Gud og menneskene. Jeg gik i min tåbelige vrede i rette med Forsynet. O, jeg har gennemgået en bitter elendighed. Nelly, når denne skabning vidste, hvor bitter, ville han skamme sig ved at modtage fjernelsen derfra med unyttig opbrusen – det var kærligheden til ham, der bevægede mig til at bære den alene. Havde jeg givet den pine ord, jeg ofte følte, ville han have lært at længes lige så brændende efter dens lindring som jeg – men det er forbi – og jeg vil ingen hævn tage over hans dårskab – jeg kan fra nu af lide alt. Hvis det ringeste væsen skulle finde på at slå mig på kinden, ville jeg ikke blot række den anden frem, men også bede det om forladelse, fordi jeg havde tirret det – og til bevis på dette vil jeg øjeblikkelig gå tilbage til Edgar og slutte fred med ham. Godnat! Jeg er en engel."

I denne selvbehagelige overbevisning fjernede hun sig, og resultatet af hendes udførte beslutning var synligt næste

morgen.

Mr. Linton havde ikke blot aflagt sit vrantne lune – skønt hans ånd endnu stadig var nedtrykt af Catherines overstrømmende livlighed – men han fremkom ikke engang med nogen indvending imod at han om eftermiddagen gik med Isabella til Wuthering Heights. Og hun belønnede ham for det med en sådan sommer af mildhed og kærlighed, at hele huset i flere dage blev et paradis og herren så vel som tyendet befandt sig i et uafbrudt solskin.

Heathcliff – mr. Heathcliff skulle jeg fra nu af sige – benyttede i begyndelsen tilladelsen til at besøge Thrushcross med forsigtighed. Han syntes at ville forvisse sig om, hvorvidt dets ejer ville tåle hans påtrængenhed. Også Catherine holdt det for passende at moderere sin glæde ved synet af ham, og lidt efter lidt fastslog han sin ret til at blive ventet.

Han bibeholdt en stor del af den tilbageholdenhed, der havde karakteriseret hans ungdomstid, og denne tjente ham til at undertrykke enhver opbrusende demonstration af sine følelser. Min herres uro lagde sig, og nye omstændigheder ledte den i en anden kanal.

Denne ny kilde til bekymring udsprang af den uventede ulykke, at Isabella Linton fattede en pludselig og uimodståelig tilbøjelighed for den tolererede gæst. Hun var på den tid en henrivende, ung attenårig dame med et barnligt væsen, skønt begavet med megen ånd, dyb følelse og en fast karakter, især når hun blev tirret. Hendes broder, der elskede hende ømt, blev bestyrtet over denne fantastiske lidenskab. Foruden det fornedrende i en forbindelse med en navnløs mand og muligheden af, at hans ejendom, i mangel af mandlige

arvinger, kunne gå over på en sådans hænder, havde han forstand nok til at gennemskue Heathcliffs karakter og til at vide, at hans ydre vel kunne have forandret sig, men at hans ånd var uforandret og uforanderlig, og han frygtede denne ånd, den oprørte ham, og han gyste tilbage for tanken om at betro Isabella til hans varetægt.

Han ville være blevet endnu mere forfærdet, hvis han havde vidst, at hendes kærlighed var opstået uopfordret og aldeles ikke blev besvaret; for i det øjeblik han opdagede dens tilværelse, skød han skylden på Heathcliffs forudberegnede rænker.

Vi havde alle i nogen tid bemærket, at miss Linton gik og græmmede sig over noget. Hun blev gnaven og irritabel og plagede Catherine til stadighed, med fare for at udtømme dennes ringe tålmodighed. Vi undskyldte hende til en vis grad med svækket helbred, for hun blev bleg og visnede hen for vore øjne.

Men en dag, da hun havde været ualmindelig lunefuld, afvist sin morgenmad og beklaget sig over, at tyendet ikke gjorde, hvad hun befalede, at madmoderen ikke ville lade hende betyde noget i huset, at Edgar tilsidesatte hende, at hun ville blive forkølet af den stærke træk gennem dørene, og at de med forsæt havde ladet kaminilden gå ud for at ærgre hende, forlangte mrs. Linton i en bydende tone, at hun skulle gå til sengs og truede, efter at have skældt hende huden fuld, med at lade doktoren komme.

Kenneths navn fik hende øjeblikkelig til at beråbe sig på, at hendes helbredstilstand var upåklagelig, og at det kun var Catherines hårdhed, der gjorde hende ulykkelig.

"Hvor kan du sige, at jeg er hård?" udbrød min herskerinde, studsende over denne ugrundede påstand. "Du må have mistet forstanden! Sig mig, hvornår har jeg vist mig hård?"

"I går," hulkede Isabella. "Og nu!"

"I går?" gentog hendes svigerinde. "Ved hvilken lejlighed?"

"På vor spadseretur over heden. Du sagde til mig, at jeg kunne gå, hvorhen jeg lystede, mens du spadserede med mr. Heathcliff."

"Er det din idé om hårdhed?" sagde Catherine leende. "Det var ingen hentydning til, at din nærværelse var overflødig; vi bekymrede os ikke om, enten du blev hos os eller ej; jeg tænkte blot, at Heathcliffs konversation intet underholdende kunne have for dine øren."

"O nej," hulkede den unge dame, "fordi du vidste, at jeg gerne ville blive!"

"Er hun ved sine fulde fem?" spurgte mrs. Linton mig. "Jeg skal gentage vor samtale ord for ord, Isabella, og sig mig så, hvad tiltrækkende den kunne have for dig?"

"Jeg brød mig ikke om samtalen," afbrød Isabella hende, "jeg ville blot –"

"Nå?" sagde Catherine, som bemærkede, at hun betænkte sig på at fortsætte.

"Være hos ham og ikke altid lade mig vise bort," svarede hun opbrusende. "Du er lige som en misundelig hund, der ikke vil lade ham elske nogen anden end dig!"

"Du er en impertinent lille abekat!" udbrød mrs. Linton overrasket. "Jeg kan ikke tro på denne forrykthed! Det er umuligt, at du kan bejle til Heathcliffs beundring – at du kan

betragte ham som en behagelig person. Jeg håber, jeg har misforstået dig."

"Nej, det har du ikke," svarede den forblindede pige, "jeg elsker ham mere, end du har elsket Edgar, og han ville også kunne elske mig, hvis du ikke hindrede ham i det!"

"Så ville jeg ikke være i dit sted for et helt kongerige," sagde Catherine med eftertryk, og hun syntes at tale oprigtigt. "Nelly, hjælp mig at overbevise hende om hendes dårskab. Sig hende, hvad Heathcliff er – en gold ørken, der består af hede og sten! Jeg kunne lige så godt lade den lille kanariefugl her flyve ud i parken en vinterdag, som tilråde dig at skænke ham dit hjerte. Det er en beklagelsesværdig uvidenhed om hans karakter, barn, og intet andet, der foregøgler dig denne drøm; forestil dig for Guds skyld ikke, at han dølger et dyb af godhed og kærlighed under et strengt ydre! Han er ingen rå diamant, ingen perleøsters af et udannet menneske: han er en vild, ubarmhjertig ulv af en mand. Jeg siger aldrig til ham: lad den eller den fjende gå, fordi det ville være uædelmodigt eller grusomt at skade ham. Jeg siger: lad ham gå, fordi det er mig imod at se ham krænket, og han ville knuse dig som et spurveæg, Isabella, hvis han fandt, at du gjorde ham knuder. Jeg ved, at han ingen Linton kan elske, og dog ville han være i stand til at ægte din formue og dine udsigter. Hos ham vokser begærligheden til en besættelse, Isabella; se, dér har du hans billede, og dog er jeg hans veninde, og det i den grad, at hvis han for alvor havde tænkt på at fange dig, ville jeg måske have holdt min mund og ladet dig styrte i fælden."

Miss Linton betragtede sin svigerinde med harme.

"Skam dig! Skam dig!" gentog hun opbragt. "Du er værre end tyve fjender, du giftige veninde!"

"Du vil altså ikke tro mig?" udbrød Catherine – "du tror, jeg taler af ondskabsfuld egennytte?"

"Det er jeg vis på, du gør," svarede Isabella, "og du får mig til at gyse!"

"Godt!" råbte Catherine. "Gør selv forsøget, hvis du har lyst; jeg vasker mine hænder."

"Og jeg må lide for hendes egoisme," hulkede Isabella, da mrs. Linton havde forladt scenen. "Alt, alt er imod mig; hun har berøvet mig min eneste trøst. Men hun har løjet, ikke sandt? Heathcliff er ingen satan; han har en ærlig sjæl og et trofast hjerte, hvorledes kunne han ellers have bevaret mindet om hende?"

"Forjag ham af Deres tanker, miss!" svarede jeg. "Han er en ulykkesfugl og ingen mand for Dem. Mrs. Linton har brugt stærke udtryk, men jeg kan ikke modsige hende. Hun er bedre bekendt med hans hjerte end jeg eller nogen som helst anden, og ville aldrig skildre ham værre end han er. Redelige folk dølger ikke deres handlinger. Hvorledes har han levet? Hvorledes er han blevet rig? Hvorfor bor han på Wuthering Heights i en mands hus, som han afskyr? Det siges, at mr. Earnshaw er blevet værre og værre siden hans ankomst. De sidder bestandig oppe hele natten igennem, og Hindley har lånt penge på sin ejendom og gør ikke andet end spiller og drikker. Det hørte jeg allerede for en uge siden. Joseph fortalte mig det, da jeg traf ham i Gimmerton."

"Nelly," sagde han til mig, "vi får et ligskue i vort hus med det første. En af dem er fingeren næsten blevet skåret over på, da

han ville forhindre en anden i at stikke sig selv som en kalv. Så er der herren, ved du, han har stor lyst til at komme for retten. Han er ikke bange for forbryderbænken, hverken for Per eller Poul, ikke i fjerneste måde. Han løber sin jernpande imod hvem det skal være. Og Heathcliff er også en rar fyr; han kan grine over en rigtig djævlevittighed så godt som nogen anden. Fortæller han aldrig noget om det skønne liv hos os, når han kommer til Thrushcross? Hver aften med solens nedgang går det løs med terninger, brændevin, lukkede vinduesskodder og lys lige til næste middag! Og så går kæltringen bandende og rasende op på sit kammer, så at anstændige folk må stikke fingrene i ørene af skamfuldhed, og dog får han tid til overs til at tælle sine penge og æde og sove og besøge sin nabo og sladre med hans kone. Han fortæller vist mrs. Catherine, hvordan hendes faders penge glider over i hans lomme og hvordan hendes faders søn glider ned af syndens brede vej, mens han flyver foran ham for at åbne slagbommene – eh?"

Joseph er en gammel skurk, miss Linton, men ingen løgner, og ville De, hvis hans skildring af Heathcliffs opførsel er sand, nogensinde tænke på at ønske Dem en sådan mand? Det ville De vist ikke."

"Du står i pagt med de andre," svarede hun. "Jeg vil ikke høre dine bagvaskelser! Hvilket ondt hjerte må du ikke have, siden du vil overbevise mig om, at der ingen lykke findes på jorden!"

Jeg kan ikke vide, om hun, hvis hun havde været overladt til sig selv, ville have bekæmpet denne fantasi eller fremturet i at give den næring; men hun fik kun ringe tid til besindelse.

Dagen efter var der en freddommerforsamling i den nærmeste by. Min herre skulle overvære den, og mr. Heathcliff,

som vidste, at han var fraværende, kom noget tidligere end sædvanligt.

Catherine og Isabella sad fjendtlige, men stumme i biblioteket. Den sidste var bestyrtet over sin egen indiskretion og over at have røbet sine følelser; den første følte sig, efter modent overlæg, virkelig fornærmet af sin svigerinde, om hun også lo over hendes bitre ord.

Hun lo også, da hun så Heathcliff komme forbi vinduet. Jeg støvede kaminen af og bemærkede et skælmsk smil på hendes læber. Isabella blev siddende, hensunket i sine tanker eller sin bog, indtil døren havde åbnet sig og det var for sent til at gøre et forsøg på flugt, som hun dog gerne havde villet, hvis det havde været muligt.

"Kom ind! Det er rigtigt!" udbrød Catherine muntert, idet hun rykkede en stol hen til ilden. "Her er to mennesker, som trænger til en tredje, for at få isen optøet imellem dem, og du er netop den, vi begge ønsker at vælge. Heathcliff, det gør mig stolt, at jeg endelig kan vise dig én, der tilbeder dig endnu mere end jeg. Jeg håber, at du vil føle dig smigret. Nej, det er ikke Nelly – se ikke hen til hende! Min stakkels lille svigerindes hjerte brister ved den blotte beskuelse af din fysiske og moralske skønhed. Det står i din magt at blive Edgars svoger. Nej, min Isabella, du må ikke løbe bort!" råbte hun, idet hun med fremhyklet spøg holdt den forbløffede pige tilbage, som havde rejst sig, blussende af harme. "Vi har været i strid for din skyld, Heathcliff, ligesom to katte, og jeg er blevet totalt slået i kærlighedsforsikringer og har desuden erfaret, at min rivalinde – hvilket hun længes efter at blive, når jeg kun er så manerlig at

træde til side – vil skyde dig en pil ind i sjælen, som skal blive stikkende i den til evig tid og bringe mit billede i forglemmelse."

"Catherine," sagde Isabella, idet hun opbød sin værdighed og forsmåede at rive sig løs fra det faste greb, hun blev omfattet af – "jeg ville være dig forbunden, hvis du holdt dig til sandheden og ikke bagvasker mig, selv om det kun er for spøg. Mr. Heathcliff, hav den godhed at sige Deres veninde her, at hun slipper mig – hun glemmer, at vi to ikke er fortrolige bekendte og at det, der morer hende, er mig mere pinligt end jeg kan sige."

Da gæsten ikke svarede, men tog en stol og så aldeles ligegyldig ud med hensyn til de følelser, hun nærede for ham, vendte hun sig om til sin plageånd og hviskede hende en alvorlig bøn om at lade hende gå.

"Ingenlunde!" udbrød mrs. Linton. "Jeg vil ikke lade mig kalde en misundelig hund længere; du skal blive her! Heathcliff, hvorfor ytrer du ikke din tilfredshed med min behagelige efterretning? Isabella sværger på, at den kærlighed, Edgar nærer til mig, er som intet at regne mod den, hun nærer til dig. Hun har i alt fald sagt noget lignende, ikke sandt Nelly? Og siden spadsereturen i går har hun fastet af kummer og vrede over at jeg viste hende bort i dit påsyn, fordi jeg ikke troede, at dit selskab ville være hende behageligt."

"Jeg tror, du gør hende uret," svarede Heathcliff, idet han vendte sin stol om, således at han kom til at sidde lige overfor dem. "I hvert tilfælde ønsker hun at være ude af mit selskab nu."

Og han stirrede skarpt på genstanden for samtalen, som man ville stirre på et sælsomt, afskrækkende dyr, for eksempel en

skorpion; man ser på den af nysgerrighed, trods den modbydelighed, den vækker.

Den stakkels pige kunne ikke tåle dette. Hun blev skiftevis rød og hvid, og mens tårerne hang i hendes øjenhår. opbød hun hele sin kraft for at rive sig løs fra Catherine. Men da hun bemærkede, at når den ene finger slap hendes arm, kom der straks en anden i stedet, og at hun ikke formåede at afryste dem alle på én gang, begyndte hun at betjene sig af sine negle, og deres skarpe ender prydede snart hendes svigerindes hånd med røde halvmåner.

"Det er en tigerinde!" råbte mrs. Linton, idet hun slap hende og rystede sin hånd. "For Guds skyld, gå og skjul dit glubske ansigt! Hvor det er tåbeligt af dig, at du viser ham disse kløer! Kan du ikke tænke dig, hvilke slutninger han vil drage af det? Se, Heathcliff, det er redskaber, som ikke vil forfejle deres virkning. Du må tage dine øjne i agt!"

"Jeg ville rive dem af hendes fingre, hvis hun nogensinde truede mig med dem!" svarede han brutalt, efter at døren havde lukket sig efter hende. "Men hvad mente du med at drille tøsen på den måde, Cathy? Det er dog vist ikke sandhed, du har talt?"

"Jeg forsikrer dig, jo!" svarede hun. "Hun har allerede græmmet sig for din skyld i flere uger, og for lidt siden fantaserede hun om dig og udstødte en strøm af bebrejdelser og skældsord, fordi jeg fremstillede dine fejl i et klart lys for at moderere hendes forgudelse. Men tag ingen videre notits af det! Jeg ville straffe hende for hendes overilede ord, det er det hele – hun er mig for kær, min gode Heathcliff, til at jeg uden videre vil lade dig gribe og sluge hende!"

"Og mig ikke kær nok, til at jeg skulle forsøge på det," svarede han, "undtagen for en nats skyld. Du ville høre mærkværdige historier, hvis jeg levede ene sammen med det voksbillede. Den sædvanligste ville være den, at hendes hvide hud blev broderet med alle regnbuens farver, og at hendes blå øjne hver anden dag gik over i det brune. De ligner Lintons i en alt for afskyelig grad!"

"Kosteligt!" bemærkede Catherine. "Det er due-engleøjne!"

"Er hun ikke sin broders arving?" spurgte han efter en kort pause.

"Det ville gøre mig ondt at tro det," svarede hans veninde. "Et halvt dusin brodersønner skal, med Guds hjælp gøre hendes fordringer til vand. Vend for øjeblikket dine tanker bort fra den genstand – du er alt for tilbøjelig til at begære din næstes gods; betænk, at denne næstes gods tilhører mig!"

"Tilhørte det mig, ville det vel også blive tilfældet," sagde Heathcliff, "men er Isabella Linton også enfoldig, vil hun dog næppe blive vanvittig – kort sagt, vi vil lade den sag bero, som du siger."

De fjernede hende fra deres konversation, og Catherine sandsynligvis også fra sine tanker; men jeg er overbevist om, at Heathcliff i løbet af aftenen mere end én gang kom til at tænke på hende. Jeg så ham smile hemmelighedsfuldt, eller rettere grine, og hensynke i en betydningsfuld eftertanke, hver gang mrs. Linton forlod værelset.

Jeg besluttede at iagttage alle hans bevægelser; mit hjerte drog mig stedse mere til herrens side end til Catherines, og ikke uden grund, tror jeg, for han var god og tillidsfuld og ærlig, og hun – hun kunne vel ikke kaldes det modsatte, men syntes at

tilstede sig selv så stort et spillerum, at jeg ikke troede synderligt på hendes moral og nærede endnu mindre sympati for hendes følelser. Jeg længtes efter, at der skulle foregå noget, der såvel befriede Wuthering Heights som Thrushcross fra Heathcliffs nærværelse og efterlod os ganske således som vi havde været før hans ankomst. Hans besøg betyngede mig som en mare, og min herre ligeså, tror jeg. Hans ophold på Heights blev mig ubeskriveligt trykkende; jeg følte, at Gud havde overladt det vildfarende får dér til dets omflakken, og at et glubende dyr sneg sig omkring imellem det og hjorden og ventede på øjeblikket, da det kunne gøre det ødelæggende spring.

11

Af og til, når jeg i enrum tænkte over disse ting, rejste jeg mig, grebet af en pludselig skræk, og gik ud for at se, hvorledes alt stod til på Heights. Jeg fik min samvittighed til at tro, at det var min pligt at gøre Hindley opmærksom på, hvorledes folk talte om hans levned; men så mindedes jeg hans indgroede, slette vaner, og tvivlede om at kunne gavne ham, og bævede jeg ved tanken om atter at betræde dette sørgelige hus.

En dag kom jeg forbi den gamle port; jeg befandt mig på vejen til Gimmerton, men havde gjort en omvej for at komme dertil. Det var, på den tid, min fortælling nu har nået, en klar, kold vintereftermiddag – jorden var ikke dækket med sne, og landevejen var hård og tør.

Jeg kom til en sten, hvor vejen bøjer af til heden til venstre, en plump sandstenssøjle, hvorpå bogstaverne W.H. er indhugget på nordsiden, G. på østsiden og T.G. på sydvestsiden. Den tjener som vejviser til Wuthering Heights, Thrushcross Grange og landsbyen Gimmerton.

Solen kastede sit gule skær på dens grå spids og mindede mig om sommeren, og jeg ved ikke hvad mere; men pludselig strømmede en flod af barnlige følelser ind i mit hjerte. Hindley og jeg havde for tyve år siden betragtet dette sted som en yndlingsplads.

Jeg stirrede længe på den grå blok, bøjede mig ned og fik, i nærheden af jorden, øje på en hulning, der endnu var opfyldt med sneglehuse og småsten, som vi begge plejede at opbevare der sammen med andre mere forgængelige ting; og livagtigt

som i virkeligheden, forekom det mig, som om jeg så min tidligere legekammerat for mig på den forgyldte grønsvær, således som han med sit mørke, firkantede fremadbøjede hoved plejede at grave mulden op med et stykke skifer.

"Stakkels Hindley!" råbte jeg uvilkårligt.

Jeg fo'r sammen – mit legemlige øje troede i nogle sekunder, at barnet opløftede sit ansigt og så lige ind i mit.

I næste øjeblik var det forsvundet; men jeg følte straks en uimodståelig længsel efter Wuthering Heights. Overtroen drev mig til at tilfredsstille denne trang; jeg troede, han var død eller snart ville dø, og at dette var et forvarsel om hans død.

Jo nærmere jeg kom huset, desto stærkere blev min bevægelse, og da jeg så det, skælvede jeg på alle lemmer. Visionen havde indhentet mig, den stod ved døren og så ud igennem åbningen. Dette var min første idé, da jeg så en brunøjet dreng med et langt, uredt hår trykke sit røde ansigt mod døren. Nærmere eftertanke sagde mig, at det måtte være Hareton, min Hareton, der ikke havde forandret sig meget, siden jeg forlod ham for ti måneder siden.

"Gud velsigne dig, min yndling!" råbte jeg, idet jeg øjeblikkelig glemte min tåbelige angst. "Hareton! Det et Nelly – din egen Nelly!"

Han trådte ud og tog en stor kiselsten op.

"Jeg kommer for at besøge din fader, Hareton," tilføjede jeg, da jeg af hans bevægelse gættede, at Nelly, hvis hun overhovedet levede i hans erindring, ikke blev erkendt som identisk med mig.

Han løftede stenen for at kaste den; jeg begyndte på et par beroligende ord, men formåede ikke at standse ham. Stenen

traf min hat, og nu strømmede en flod af forbandelser fra drengens lallende læber, som, hvad enten han nu selv forstod dem eller ej, blev udtalt med en øvet persons eftertryk og fortrak hans barnlige mine til et forfærdeligt udtryk af ondskab.

De kan nok tænke Dem, at jeg blev mere bedrøvet end fortørnet over dette. Nær ved at græde tog jeg en appelsin op af lommen og bød ham den, for at berolige ham.

Han betænkte sig lidt og rev mig den af hånden, som om han troede, jeg blot ville lokke ham med den og derpå skuffe hans håb.

Jeg viste ham en anden, men således, at han ikke kunne nå den.

"Hvem har lært dig disse dejlige ord, mit barn? ... Er det måske præsten?"

"Fanden tage præsten og dig!" skreg han. "Giv mig den!"

"Du skal få den, når du siger, hvem der har lært dig alle de eder. Hvem er din lærer?"

"Djævlepapa!"

"Og hvad lærer du hos din egen papa?"

Han gjorde et spring efter frugten, men jeg holdt den højere op.

"Hvad lærer han dig?" gentog jeg.

"Intet!" sagde han. "Andet end at gå af vejen for ham. Papa kan ikke lide mig, fordi jeg bander ham!"

"Og det er Djævelen, det lærer dig at bande din papa?" vedblev jeg.

"Ja ... nej ..." svarede han langtrukkent.

"Hvem da?"

"Heathcliff."

Jeg spurgte ham, om han kunne lidt mr. Heathcliff.

"Ja," var svaret.

Da jeg ønskede at vide, hvorfor han kunne lide ham, kunne jeg kun forstå sætningerne:

"Jeg ved ikke – han bander papa for hvad han giver mig – han bander papa, fordi papa bander mig – han siger, jeg må gøre, hvad jeg vil."

"Præsten lærer dig altså ikke at læse og skrive?" vedblev jeg.

"Nej; de siger, at præstens fordømte tænder skal slås ind i hans fordømte hals, hvis han kommer over dørtærsklen. Det har Heathcliff lovet."

Jeg gav ham appelsinen, og bad ham sige til sin fader, at et fruentimmer ved navn Dean ventede ved havedøren og ville tale med ham.

Han fjernede sig og trådte ind i huset, men i stedet for Hindley viste Heathcliff sig på dørtærsklen. Jeg vendte mig bort og løb derfra, så hastigt jeg kunne, uden at standse, førend jeg var kommet vejviseren, og var så forskrækket som om jeg havde set et spøgelse.

Dette står ikke synderlig i sammenhæng med miss Isabellas historie, undtagen for så vidt at jeg fra nu af følte mig drevet til at være årvågen og gøre, hvad der stod i min magt, for at forhindre en så djævelsk indflydelse fra at udbrede sig til Thrushcross, selv om jeg skulle foranledige en huslig storm ved at træde miss Lintons tilbøjelighed i vejen.

Da Heathcliff kom næste gang, fodrede den unge dame tilfældigvis duer i gården. Hun havde i tre dage ikke talt et ord med sin svigerinde, men hun havde samtidig også ophørt med sin gnavenhed, og deri fandt vi alle en stor lettelse.

Heathcliff var ikke vant til at begunstige miss Linton med en eneste overflødig høflighed, det vidste jeg; men da han nu fik øje på hende, var det første, han gjorde, at udspejde hele husets facade. Jeg stod ved køkkenvinduet, men trak mig tilbage, så at han ikke kunne se mig. Derpå trådte han hen til hende og sagde noget; hun syntes at være forlegen og at ville fjerne sig. For at forhindre det, lagde han sin hånd på hendes arm; hun vendte sit ansigt bort, og han syntes at stille hende et spørgsmål, som hun tager lyst havde til at besvare. Han kastede atter et hastigt blik hen på huset, og da han troede, at ingen så ham, havde skurken den uforskammethed at kysse hende.

"Judas! Forræder!" råbte jeg. "Er du altså også en hykler, en forfærdelig bedrager?"

"Hvem, Nelly?" lød Catherines stemme ved siden af mig.

Jeg havde iagttaget de to i gården for opmærksomt til at bemærke hendes indtræden.

"Deres nedrige ven," svarede jeg med heftighed, "den snigende skurk derude! ... Ah, han har set os, han kommer ind! Jeg gav vide, om han er snu nok til at finde en antagelig undskyldning for dette ganteri med miss Linton, efter at han har sagt Dem, at han hader hende."

Mrs. Linton så, hvorledes Isabella rev sig løs og ilede ud i haven, og et minut efter åbnede Heathcliff døren.

Jeg kunne ikke afholde mig fra at give min harme luft i ord; men Catherine forlangte opbragt, at jeg skulle tie, og truede med at jage mig ud af køkkenet, hvis jeg vovede at være impertinent nok til at blande mig i de dele.

"Når man hører dig, skulle man tro, du var herskerinde her!" råbte hun. "Man må vise dig tilbage til de din rette plads!

Heathcliff, hvorfor kommer du med slige skandaler? jeg har sagt dig, at du skal lade Isabella gå! Jeg beder dig, at du vil rette dig derefter, hvis du ikke er træt af at have adgang her i huset eller ønsker, at Linton skal slå døren i for din næse."

"Gud forbyde, at han prøver på det!" svarede skurken. "Det ville gå ud over ham selv. Gud lade ham ikke miste sin spagfærdighed og tålmodighed! Jeg længes daglig mere og mere efter at ekspedere ham til Himlen."

"Stille!" sagde Catherine og lukkede den indre dør. "Lad være med at ærgre mig! Hvorfor har du overtrådt min formaning? Kom hun dig med forsæt i møde?"

"Hvad kommer det dig ved?" brummede han. "Jeg har ret til at kysse hende, når hun vil, og du ingen til at sætte dig imod det – jeg er ikke din mand; du behøver ikke at være skinsyg på mig."

"Jeg er ikke skinsyg på dig," svarede min herskerinde, "glat dit ansigt og se ikke ud, som du ville sluge folk! Holder du af Isabella, skal du ægte hende. Men sig mig sandheden, har du hende kær, Heathcliff? – Du vil ikke svare? Jeg er overbevist om, at det ikke er tilfældet."

"Og ville mr. Linton samtykke i at hans søster ægtede denne mand?"

"Mr. Linton skulle samtykke," svarede min herskerinde med bestemthed.

"Han kunne spare sig ulejligheden," mente Heathcliff; "jeg skulle klare den sag uden hans samtykke – og hvad dig angår, Catherine, har jeg stor lyst til at tale et par ord med dig nu, da vi engang er i gang med det. Du må vide, at jeg ved, du har behandlet mig satanisk! – satanisk, hører du? Og hvis du smigrer dig med, at jeg ikke har bemærket det, så er du en dåre!

– og hvis du tror, jeg lader mig trøste af søde ord, så er du en tosse! – og hvis du bilder dig ind, at jeg vil lide uhævnet, så vil jeg inden føje tid overbevise dig om det modsatte. For resten takker jeg dig for, at du har forrådt mig din svigerindes hemmelighed – jeg sværger dig til, at jeg skal benytte den på det bedste! Og gå mig nu af vejen!"

"Hvad er det for et nyt træk i hans karakter!" udbrød mrs. Linton forbavset. "Jeg har behandlet dig satanisk – og du vil hævne dig? Hvorledes vil du tage den hævn, utaknemmelige dyr? I hvad henseende har jeg behandlet dig satanisk?"

"Jeg forlanger ingen hævn over dig," svarede Heathcliff mindre heftigt, "dét er ikke min plan. Tyrannen træder sine slaver under fødder, og de vender sig ikke imod *ham*; de træder på dem der befinder sig under dem. Du kan plage mig til døde for at more dig; men tillad at jeg også morer mig en smule på samme måde – og afhold dig fra skældsord, så godt du kan. Oprejs ingen hytte, efter at du har nedbrudt mit palads, og lad være at beundre med selvtilfredshed den goddædighed, hvormed du anviser mig den til bopæl. Kunne jeg tro, at du for alvor ønskede mit giftermål med Isabella, ville jeg skære halsen over på mig."

"O, knuden stikker i, at jeg ikke er skinsyg, ikke sandt?" udbrød Catherine. "Nå, jeg vil ikke gentage mit tilbud om en kone; det er lige så galt som at tilbyde Satan en fortabt sjæl. Din salighed består, ligesom hans, i at udbrede elendighed – det beviser du jo. Edgar et helbredt for den misfornøjelse, han lagde for dagen efter din tilbagekomst; jeg begynder at blive tryg og rolig, og du kan ikke tåle at vide os i fred og synes at være bestemt på at begynde klammeri. Hav dit klammeri med Edgar,

hvis du vil, Heathcliff, og bedrag hans søster; derved vil du netop have truffet den bedste måde at hævne dig på mig på."

Samtalen gik i stå, mrs. Linton satte sig mørk og ophidset ved ilden, den ånd, der tjente hende, blev stridig, hun kunne hverken bandlyse eller beherske den. Han stod ved kaminen og rugede med korslagte arme over sine onde tanker, og i denne tilstand forlod jeg dem for at opsøge herren, der undrede sig over, hvad der vel kunne holde Catherine så længe nede.

"Ellen," sagde han, da jeg trådte ind, "har du set min kone?"

"Ja, hun er i køkkenet, sir," svarede jeg. "Hun er yderst bedrøvet over mr. Heathcliffs opførsel, og jeg tror virkelig, det er på høje tid, at hans besøg bliver indrettet på en anden fod. Man må heller ikke være for overbærende, og nu et det kommet så vidt –"

Og jeg skildrede ham optrinnet i gården og, så vidt jeg turde, hele den derpå følgende strid. Jeg antog, at det ikke ville være til mrs. Lintons skade, hvis hun ikke selv forværrede sin sag ved senere at tage sin gæst i forsvar.

Edgar Linton formåede næppe at høre mig til ende – hans første ord viste, at han ikke holdt sin kone for dadelfri.

"Det er utåleligt!" råbte han; "det er en skændsel, at hun anerkender ham som ven og påtvinger mig hans selskab. Kald mig to folk ud af hallen, Ellen, Catherine skal ikke blive nede længere og skændes med den gemene landstryger; jeg har båret længe nok over med hende."

Han gik ned, befalede tjeneren at vente i gangen, og trådte, fulgt af mig, ind i køkkenet. De, der befandt sig her, havde begyndt deres hidsige diskussion på ny, i det mindste skændte mrs. Linton med fornyet kraft, hvorimod Heathcliff havde

begivet sig til vinduet og lod hovedet hænge, tilsyneladende nedslået over hendes heftige bebrejdelser.

"Hvad er dette?" spurgte Linton. "Hvilken idé er det, du har om anstændighed, når du kan blive her efter det sprog, denne skurk har tiltalt dig med! Du anser det måske for ingenting, fordi det er hans sædvanlige måde at tale på, fordi du er vant til hans gemenheder og måske forestiller dig, at jeg også kan vænne mig til det?"

"Har du luret ved døren, Edgar?" spurgte min herskerinde i en tone, der netop egnede sig til at forbitre hendes ægtefælle, da den antydede såvel ligegyldighed som foragt for hans vrede.

Heathcliff, der havde løftet sit blik ved de første ord, slog en hånlig latter op ved de sidste, for, som det syntes, at lede mr. Lintons opmærksomhed hen på sig.

Det lykkedes ham. Men Edgar havde ikke til hensigt at more ham med et heftigt vredesudbrud.

"Jeg har hidtil været skånsom imod Dem, sir," sagde han roligt, "ikke fordi jeg ikke kendte Deres elendige, nedrige karakter, men fordi jeg følte, at skylden for den kun for en del var Deres egen; og da Catherine ønskede at fortsætte bekendtskabet med Dem, var jeg tåbelig nok til at finde mig i det. Deres nærværelse er en moralsk gift, som ville fordærve selv den dydigste – af dén grund, og for at forhindre værre følger, vil jeg fra nu af nægte Dem adgang til dette hus, og underretter Dem herved selv om, at jeg forlanger Deres øjeblikkelige fjernelse. Bliver De her endnu i tre minutter, vil den blive ufrivillig og vanærende."

Heathcliff målte den talendes højde og bredde med et spottende blik.

"Cathy, dit lam truer som en tyr," sagde han; "det står i fare for at splintre sin hjerneskal på mine knogler. Ved Gud, mr. Linton, det gør mig meget ondt, at De ikke er værd at slå i gulvet."

Min herre kastede et blik på døren og gav mig et tegn til at hente folkene – han havde ikke i sinde at vove et personligt sammenstød.

Jeg adlød vinket, men mrs. Linton, der fattede mistanke, fulgte mig. Og netop som jeg ville kalde, trak hun mig tilbage, slog døren til, og aflåsede den.

"Ærligt spil!" sagde hun til svar på det vrede og overraskede blik, mr. Linton tilkastede hende. "Har du ikke mod til at angribe ham, så undskyld dig eller tilstå, at du er slået af marken. Det vil lære dig en anden gang at hykle mere mod end du besidder. Nej, jeg vil før sluge nøglen end give dig den. Jeg bliver smukt belønnet for min godhed mod jer begge! Efter at jeg bestandig har været overbærende mod den enes svage og den andens slette karakter, får jeg til gengæld to prøver på en afskyelig, dum, blind utaknemmelighed. Edgar, jeg forsvarede dig og dine, og jeg ville ønske, at Heathcliff slog dig, til du bliv syg, fordi du vover at nære en ond tanke om mig."

Der behøvedes ingen slagsmål for at frembringe denne virkning på min herre. Han søgte at vriste nøglen fra Catherine, men for en sikkerheds skyld kastede hun den i kaminilden, hvorpå mr. Edgar blev grebet af en nervøs skælven og hans ansigt blev dødblegt. Denne bevægelse havde han ikke kunnet undertrykke, selv om hans liv havde stået på spil. En blanding af pine og ydmygelse overvældede ham aldeles. Han støttede sig til en lænestol og dækkede sit ansigt.

"O, Himmel! I gamle dage ville du være blevet slået til ridder for det!" råbte mrs. Linton. "Vi er besejrede – vi er besejrede! Heathcliff ville lige så gerne opløfte sin finger imod dig, som kongen ville lade sin armé marchere mod en koloni markmus. Berolig dig! Dig skal intet ondt vederfares, dit forbillede er ikke et lam, men en hunhare!"

"Jeg gratulerer dig til den blege kryster, Cathy," sagde hendes ven; "jeg aflægger din smag min kompliment. Og dette er det ynkelige, skælvende skrog, som du har foretrukket for mig? Jeg ville aldrig slå ham med næven, men jeg kunne trampe ham under fødderne og føle betydelig tilfredshed over det. Græder han, eller falder han i afmagt af frygt?"

Mennesket nærmede sig stolen, som mr. Linton lænede sig til, og gav ham et stød. Han ville have gjort bedst i at holde sig i en afstand; min herre sprang pludselig til og bibragte ham et slag på halsen, som ville have kastet en mere svageligt bygget mand til jorden.

Heathcliff stod et øjeblik stille for at snappe efter vejret, og mens han endnu stønnede, gik mr. Linton igennem bagdøren ud i gården og derfra til fordøren.

"Så, nu har du været her for sidste gang!" råbte Catherine. "Se nu, du kommer afsted, inden et øjeblik har vi ham her igen med pistoler og en snes håndlangere. Har han beluret os, tilgiver han dig naturligvis aldrig. Du har spillet mig et dårligt puds, Heathcliff, men skynd dig og frels dig, mens du kan; jeg vil hellere se Edgar i denne stilling end dig!"

"Tror du, jeg går, så længe slaget brænder mig i struben?" tordnede han. "Nej, ved Helvede, jeg skal kvase hans ribben sammen som en rådden hasselnød, inden jeg går over

dørtærsklen. Kaster jeg ham ikke i dækket nu, så myrder jeg ham næste gang. Hvis du derfor sætter nogen pris på hans liv, så lad mig få kløerne i ham!"

"Han kommer ikke," sagde jeg, for at få han til at gå. "Men der er kusken med begge gartnerne, og De vil dog vel aldrig vente, til De bliver kastet ud på landevejen. Hver af dem er forsynet med en knippel, og herren vil formodentlig se til fra vinduet af, hvorledes hans befalinger bliver udført."

Kusken og begge gartnerne var der unægtelig, men mr. Linton var også med. De var allerede kommet ud i gården. Nu betænkte Heathcliff sig og besluttede at undgå en kamp med de tre tjenestefolk. Han tog en ildrager, slog låsen af den indre dør og bortfjernede sig ad denne vej, mens de kom ind fra den anden.

Mrs. Linton, der befandt sig i en heftig bevægelse, befalede mig at følge hende op ad trappen. Hun vidste ikke, hvad del jeg havde i forstyrrelsen, og jeg ønskede at lade hende svæve i uvidenhed om det.

"Jeg er næsten vanvittig, Nelly!" udbrød hun og kastede sig på sofaen. "I mit hoved banker tusind smedehamre. Sig til Isabella, at hun ikke skal komme mig nær! Dette oprør stammer fra hende, og hvis hun eller nogen anden tirrede mig nu, ville jeg blive gal. Og når du ser Edgar i aften, Nelly, så sig ham, at jeg svæver i fare for at blive alvorligt syg – jeg ville ønske, jeg blev det. Han har forskrækket og bedrøvet mig på en afskyelig måde, jeg vil også sætte en skræk i livet på ham. Desuden kunne han komme og begynde på en mængde bebrejdelser og klager; jeg ville ikke blive ham svar skyldig, og Gud ved, hvad ende det ville tage. Vil du gøre det, min gode Nelly? Du ved, at jeg i denne sag

ikke er at dadle i fjerneste henseende; hvad gik der af ham og bevægede ham til at lure? Heathcliffs ord var afskyelige, mens du var borte; men jeg ville snart have fået ham til at slå ideen om Isabella ud af hovedet, og resten havde ingenting at betyde. Nu er alt bragt i vildrede som følge af Edgars dumme higen efter at høre ondt om sig – en lyst, der spøger hos mange som en dæmon. Havde han ikke hørt vor samtale, ville den heller ikke have skadet ham. Da han gik løs på mig i den ufornuftige tone, efter at jeg for hans skyld havde skændt på Heathcliff, til jeg blev hæs, var det mig næsten også ligegyldigt, hvad de gjorde ved hinanden, især da jeg følte, at vi, hvad ende optrinnet end fik, var skilt fra hinanden for – Gud ved hvor lang tid. Nuvel, hvis jeg ikke kan beholde Heathcliff til ven, hvis Edgar vil være gemen og skinsyg, så vil jeg prøve på at knuse hans hjerte, ved at jeg knuser mit eget. Det vil være den nemmeste måde at bringe alt til ende på, hvis man driver mig til det yderste. Men det er noget, man må opsætte, til Linton tirrer mig noget mere; endnu har han dog vogtet sig for at gå mig alt for nær; du må forestille ham den fare, han udsætter sig for, hvis han opgiver denne politik, og minde ham om min lidenskabelighed, der grænser til raseri, når man ægger den. Jeg så helst, du kunne bandlyse denne ligegyldighed af dit ansigt og se noget mere bekymret ud for min skyld."

Den kulde, hvormed jeg modtog disse instrukser, var uden tvivl noget tirrende; for de blev mig tildelt med den oprigtigste alvor; men jeg tror, at en person, som forud kan lægge den plan at benytte sine vredesparoxysmer, også ved at anstrenge sin vilje kan formå at beherske dem, og jeg ønskede ikke at indtage

hendes mand frygt og forøge hans bekymringer for at smigre hendes egoisme.

Jeg sagde derfor ingenting, da jeg traf herren på hans vej til dagligstuen; men jeg tog mig den frihed at vende om og høre efter, om de ville optage striden på ny.

Han var den, der talte først.

"Bliv, hvor du er, Catherine," sagde han uden vrede i stemmen, men med kummerfuld nedslåethed, "jeg opholder mig ikke. Jeg er hverken kommet for at trættes eller udsones, jeg vil kun vide, om du efter optrinnet i dag agter at fortsætte din fortrolighed med –"

"O, for Himlens skyld," afbrød min herskerinde ham og stampede i gulvet, "lad mig ikke høre et ord mere om det! Dit kolde blod kan ikke bringes i feberhede – dine årer er fyldt med isvand, men mine koger, og synet af en sådan kulde får dem til at springe."

"Vil du være mig kvit, så besvar mit spørgsmål," sagde mr. Linton. "Du *skal* besvare det, og denne heftighed skræmmer mig ikke. Jeg har forvisset mig om, at du kan være så frisk som noget menneske, når du vil. Vil du fra nu af slå hånden af mig eller Heathcliff? Det er dig umuligt på én gang at være hans og min veninde, og jeg vil vide med bestemthed, hvem af os du vælger."

"Jeg vil være ene!" råbte Catherine rasende. "Jeg fordrer det. Ser du ikke, at jeg næppe kan stå på mine ben, du? – Forlad mig!"

Hun trak så heftigt i klokkestrengen at den gik midt over. Jeg trådte ganske mageligt ind. Det var nok til at friste en helgens tålmodighed.

Hvilket absurd, ondskabsfuldt raseri! Hun lå der og slog hovedet mod sofaryggen og skar tænder, så man skulle tro, de ville splintres i stumper og stykker.

Mr. Linton stod ved siden af og betragtede hende med medlidenhed og frygt. Han bad mig om at hente noget vand. Hun var for stakåndet til at kunne tale.

Jeg bragte et glas, og da hun ikke ville drikke, stænkede jeg hende indholdet i ansigtet. Efter nogle få sekunders forløb strakte hun sig ganske stift ud og fordrejede øjnene, mens hendes blege hvide kinder antog dødens udseende.

Mr. Linton så forfærdet ud.

"Det har ingenting at betyde," hviskede jeg. Jeg ville ikke have, han skulle give efter, skønt jeg virkelig selv ikke kunne andet end nære frygt i mit hjerte.

"Hun har blod på læberne!" sagde han gysende.

"Det gør intet," svarede jeg ligegyldigt og fortalte ham nu, hvorledes hun, inden han kom, havde besluttet at vise et udbrud af raseri.

Jeg var uforsigtig nok til at tale højt, og hun hørte det. Hun sprang op – hendes hår hang ned over skuldrene, hendes øjne lynede, og arm- og halsmusklerne stod spændte på en unaturlig måde. Jeg beredte mig på at få mine lemmer knust; men hun så sig kun et øjeblik om med et stift blik og styrtede derpå ud af værelset.

Mr. Linton bad mig følge hende. Jeg gik med til hendes kammerdør, men hun hindrede mig i at gå videre, idet hun smækkede den i efter sig.

Da hun ingen mine gjorde til at komme ned til morgenmaden næste morgen, gik jeg op og spurgte hende, om

hun ville have den bragt op.

"Nej," svarede hun bestemt.

Det samme spørgsmål blev stillet hende længere op på dagen og om aftenen og gentaget den følgende morgen, men svaret var det samme.

Mr. Linton tilbragte denne tid i sit bibliotek og spurgte ikke om, hvad hans kone foretog sig. Isabella og han havde haft en samtale sammen, som varede en times tid, og i løbet af denne gjorde han sig umage for at aflokke hende en ytring, hvori hun lagde sin aversion for dagen for Heathcliff; men han kunne intet bringe ud af hendes undvigende svar og blev nødt til at slutte samtalen uden at have opnået sin hensigt, idet han dog tilføjede den højtidelige erklæring, at hvis hun var så ufornuftig at opmuntre denne nedrige frier, så ville det opløse alle venskabs- og slægtskabsbånd mellem ham og hende.

12

Mens miss Linton sneg sig gennem parken og haven, stille og næsten altid grædende, og hendes broder lukkede sig inde mellem bøger, som han ikke åbnede, trøstende sig med det uvisse håb, at Catherine ville komme af sig selv og bede om tilgivelse og søge en udsoning, og mens hun blev ved at faste, formentlig i den tanke, at Edgar ved hvert måltid var ved at kvæles af angst over hendes fraværelse og at stoltheden alene afholdt ham fra at kaste sig for hendes fødder, passede jeg min dont i huset, overbevist om, at der kun var en eneste fornuftig sjæl i Thrushcross, og at denne sjæl boede i mit legeme.

Jeg ødslede hverken medlidenhedsytringer på Isabella eller formaninger på min herskerinde, ej heller tog jeg notits af mr. Lintons suk, skønt han længtes efter at høre sin kones navn, da han ikke kunne høre hendes stemme.

Jeg besluttede at lade dem sejle deres egen sø, og skønt det varede længe, inden de ville give sig, begyndte jeg dog endelig med glæde at skimte et svagt spor til det – det forekom mig i det mindste.

Den tredje dag åbnede mrs. Linton sin dør og forlangte, da hun intet vand havde, et nyt forråd samt en tallerken grød, for hun troede, hun skulle dø. Dette holdt jeg for en talemåde, der var bestemt for Edgars øren. Jeg troede hende ikke; jeg beholdt det derfor for mig selv og bragte hende noget te og ristet brød.

Hun spiste og drak begærligt og sank derpå tilbage på puden, stønnende og med knyttede hænder.

"O, jag vil dø," råbte hun, "siden ingen bekymrer sig om mig! Jeg ville ønske, jeg ikke havde spist dette!"

Og lidt efter hørte jeg hende mumle:

"Nej, dø vil jeg ikke – det ville glæde ham – han elsker mig jo ikke – han ville ikke savne mig."

"Har De forlangt noget, madame?" spurgte jeg, mens jeg endnu stadig bibeholdt min ydre rolighed, trods hendes spøgelsesagtige udseende og sælsomme, eksalterede opførsel.

"Hvad bestiller det ligegyldige væsen?" sagde hun og strøg de tykke, uredte lokker bort fra sit blege ansigt. "Er han sunket hen i letargi eller er han død?"

"Ingen af delene," svarede jeg, "hvis det er mr. Linton, De mener. Han befinder sig ret vel, tror jeg, skønt hans studier beskæftiger ham mere end de burde. Han er stadig mellem sine bøger, da han intet andet selskab har."

Jeg ville ikke have talt således, hvis jeg havde kendt hendes virkelige tilstand, men jeg kunne ikke blive den tanke kvit, at hendes sygdom til dels var fremhyklet.

"Mellem sine bøger?" gentog hun bestyrtet, "og jeg dør – og jeg står ved gravens rand? Min Gud, ved han, hvor forandret jeg er?" vedblev hun og betragtede sit billede i et spejl, der hang på væggen foran hende. "Er dette Catherine Linton? Han tænker måske, at det blot er en kaprice, at forestiller mig? Kan du ikke sige ham, at det er frygtelig alvor? – Nelly, hvis det ikke er for sent endnu, vil jeg, så snart jeg lærer hans følelser at kende, vælge mellem de to ting: enten at dø af sult – det ville ingen straf være, hvis han intet hjerte har – eller komme mig og rejse bort herfra. Er det sandhed, du taler? Tag dig i agt! Er han virkelig så ligegyldig, hvor det gælder mit liv?"

"Ej, madame," svarede jeg, "herren har ingen idé om, at De har mistet Deres forstand, og derfor frygter han naturligvis ikke for, at De vil sulte ihjel."

"Ikke? Kan du da ikke sige ham, at det er min beslutning?" udbrød hun. "Tal efter din egen overbevisning! Sig, at du er vis på, at det vil ske!"

"Nej. De glemmer, mrs. Linton, at De i dag har spist og drukket med appetit, og i morgen vil De se den gode virkning af det."

"Når jeg blot var vis på, at det ville blive hans død," afbrød hun mig, "så ville jeg øjeblikkelig dræbe mig. I disse tre skrækkelige nætter har jeg ikke lukket et øje. og – o, jeg er blevet opfyldt af skræk og angst, Nelly! Men jeg begynder at tro, at du ikke holder af mig. Hvor sælsomt! Jeg troede, at selv om alle også hadede og foragtede hinanden, kunne de dog ikke andet end elske mig – og på få timer er alle blevet mine fjender. Jeg ved sikkert, at de er blevet det, folkene her. Hvor sørgeligt at gå døden i møde, omgivet af deres kolde ansigter! Isabella ville være bange for at betræde værelset her. Det ville være så skrækkeligt at se Catherine dø. Og Edgar ville stå hos mig med et højtideligt ansigt og vente, til det var forbi, og så takke Gud, fordi han atter havde givet ham fred i huset, og vende tilbage til sine bøger! Er der da ikke spor af følelse hos ham? Hvad har han med bøger at skaffe, når jeg ligger for døden?"

Hun kunne ikke tåle tanken om mr. Lintons filosofiske resignation, som jeg havde sat hende i hovedet. Hun kastede sig omkring i sengen, hendes feberagtige oprør steg til vanvid. Hun söndersled hovedpuden med tænderne, rejste sig derpå med blussende kinder, og befalede mig at åbne vinduet. Det var

midt om vinteren, vinden blæste heftigt fra nordøst, og jeg vægrede mig ved at efterkomme ordren.

Såvel det i hendes ansigt skiftende udtryk som forandringen i hendes luner begyndte at vække min højeste bekymring og mindede mig om hendes tidligere sygdom samt om lægens vink om det farlige i at modsætte sig hende.

I det foregående minut havde hun været ude af sig selv af raseri; nu syntes hun, lænende sig på armen og uden at tage notits af min vægring ved at adlyde hende, at finde en barnagtig fornøjelse i at trække dunene ud af de rifter, hun havde lavet i puden, og lægge dem foran sig på sengen efter deres forskellige beskaffenhed. Hendes ånd drejede sig nu igen om andre idéforbindelser.

"Dette er af en kalkun," mumlede hun, "dette af en vildand og dette af en due. Aha, man stopper duefjer i puder – nu undrer jeg mig ikke længere over, at jeg ikke kan dø. Jeg må kaste puden på gulvet, hvis jeg vil slumre ind igen. Og dette er af en urhane og dette – jeg ville kunne skelne det fra tusinde andre dun – af en rødkælk. Den stakkels fugl fløj midt på heden hen over vore hoveder. Den længtes efter at komme i sin rede; for skyerne berørte højen, og den følte, at det snart ville begynde at regn. Denne fjer er blevet fundet på heden; fuglen blev ikke skudt – vi har set dens rede i vinter, den var opfyldt med små skeletter. Heathcliff havde sat en snare over den, og de gamle vovede ikke at komme. Derpå måtte ham give mig sit ord på, et han aldrig ville skyde en rødkælk mere, og det gjorde han heller ikke. Ja, her er endnu flere; har han skudt min rødkælk, Nelly? Er der røde fjer imellem? Jeg må dog se efter."

"Lad de barnagtigheder fare!" afbrød jeg hende, idet jeg tog puden bort og lagde den således, at hullerne vendte nedad, for hun trak hele hænder fulde af indholdet ud. "Læg Dem ned, luk øjnene, De fantaserer. Det er en smuk historie! Dunene flyver omkring som sne!"

Jeg gik rundt i værelset og samlede dem op.

"Jeg ser i dig, Nelly," vedblev hun som en drømmende, "en gammel kone. Du har gråt hår og en krum ryg. Denne seng er Fe-hulen under Peniston-klippen, og du samlet elverpile, for at gøre vore køer lamme, og lader, som om det blot var uldtotter, så længe jeg er til stede. Jeg fantaserer ikke. Du tager fejl, ellers ville jeg tro, at du virkelig var den rynkede heks, og at jeg virkelig befandt mig under Peniston-klippen, og jeg ved dog, at det er nat, og at to lys står på bordet, og at det sorte skab glinser som ibenholt i lysskæret."

"Det sorte skab?" gentog jeg. "Hvor er det? De taler i søvne."

"Det står ved væggen, som det plejer; men det er dog mærkeligt – jeg ser et ansigt i det."

"I denne stue er det intet skab, og det har der heller aldrig været," sagde jeg, idet jeg atter indtog mit sæde og trak gardinerne op, for at hun kunne se bedre.

"Ser du da ikke ansigtet?" spurgte hun og stirrede opmærksomt på spejlet.

Jeg måtte sige, hvad jeg ville, det var umuligt at gøre hende begribeligt, at det var hendes eget ansigt. Jeg rejste mig derfor og dækkede spejlet med et sjal.

"Det er bagved endnu," sagde hun, "og det har bevæget sig. Hvem er det? Jeg håber, at det ikke vil somme frem, når du går. O, Nelly, det spøger i kammeret; jeg er bange for at være alene."

Jeg tog begge hendes hænder i mine og bad hende fatte sig, for kulden fik hele hendes legeme til at sitre, og hun hørte ikke op med at stirre på spejlet.

"Her er ingen," forsikrede jeg. "Det var Dem selv, mrs. Linton; det vidste De jo for lidt siden."

"Jeg?" stønnede hun, "og uret slår tolv! Det er altså sandt – o, hvor græsseligt!"

Hendes fingre knugede sig om lagenet og trak det op over øjnene. Jeg gjorde et forsøg på at liste mig hen til døren og kalde på hendes mand, men blev kaldt tilbage af et gennemtrængende skrig. Sjalet var faldet ned fra spejlet.

"Nå, hvad er der på færde?" råbte jeg. "Hvem er nu fej? Vågn op, mrs. Linton; det er jo kun spejlet, det er Deres eget billede, De ser, og det er mig, der står her ved siden af Dem."

Skælvende og forvirret holdt hun mig fast, men det forfærdede udtryk i hendes ansigt forsvandt efterhånden, og hendes bleghed blev afløst af en skamrødme.

"Ak Himmel, jeg troede, jeg var hjemme!" sukkede hun, "troede, jeg lå i mit kammer på Wuthering Heights. Jeg er svag, min hjerne var forstyrret, og jeg skreg uden at vide det. Sig intet, men bliv hos mig! Jeg er bange for at sove; jeg gruer for at drømme."

"En sund søvn ville gøre Dem godt, madame," svarede jeg, "og jeg håber, at disse lidelser vil bevirke så meget, at De ikke forsøger på at sulte ihjel en anden gang."

"O, når blot jeg var i min seng igen i det gamle hus!" fortsatte hun og vred sine hænder, "og blæsten suser i granerne udenfor vinduet. Lad mig føle den, Nelly! Den kommer lige fra heden – jeg beder dig, lad mig indånde den!"

For at stille hende tilfreds, åbnede jeg vinduet lidt i nogle få sekunder. En kold vind trængte ind – jeg lukkede det, og vendte atter tilbage på min post.

Nu lå hun stille, og hendes ansigt var badet i tårer.

Legemets udmattelse havde kuet ånden aldeles. Vor fyrige Catherine var nu kun et klynkende barn.

"Hvor længe er det siden, jeg lukkede mig inde her?" spurgte hun pludselig med nyt liv.

"Det var i mandags aftes," svarede jeg, "og nu har vi torsdag nat, eller rettere fredag morgen."

"Hvad? I den samme uge?" udbrød hun, "er det ikke længere?"

"Det er længe nok, nå man ikke lever af andet end koldt vand og ondt lune," bemærkede jeg.

"Å, det synes at være et sørgeligt antal timer," mumlede hun tvivlende, "det må være længere; jeg husker, at jeg var i dagligstuen efter Deres klammeri, og Edgar tirrede mig grusomt, og jeg løb fortvivlet op i dette kammer. Næppe havde jeg låset døren af, førend mørke omgav mig og jeg sank ned på gulvet – jeg kunne ikke fortælle Edgar, hvor vis jeg var på at få krampe, hvis han blev ved at plage mig. Jeg havde ingen magt over min tunge eller hjerne, og han gættede måske ikke min pine – jeg beholdt næppe besindelse nok tilbage til at forsøge på at undfly ham og hans stemme. Inden jeg blev mig selv så mægtig, at jeg kunne se og høre, faldt mørket på, og Nelly – jeg ville sige dig, hvad jeg tænkte og hvad der bestandig stod mig for hovedet, da jeg frygtede for min forstand. Jeg troede, da jeg lå der med hovedet mod bordbenet og mine øjne utydeligt skimtede det grå, firkantede vindue, at jeg lå hjemme i skabet ovenpå, og at mit hjerte var betynget af en stor kummer, som

jeg ikke kunne huske, da jeg vågnede. Jeg tænkte efter og brød min hjerne med at finde ud af, hvad det vel kunne være – og mærkeligt nok blev alle de sidste syv år af mit liv til et rent kaos, til lutter tomhed. Jeg kunne ikke mindes, at de nogensinde havde eksisteret. Jeg var et barn, min fader nylig begravet, og min smerte kom af, at Hindley havde påbudt en skilsmisse mellem mig og Heathcliff – jeg lå alene, for første gang alene, og vågnede efter en gennemgrædt nat i en urolig slummer. Jeg løftede hånden op, for at skyde panelet tilbage, og den stødte sig mod bordet. Jeg greb efter sengetæppet, og da først indfandt min hukommelse sig – min sidste kummer forsvandt i en paroxysme af fortvivlelse – jeg ved ikke, hvoraf det kom, at jeg følte mig i bund og grund elendig. Det må have været et flygtigt delirium, for jeg havde næsten ingen grund til det. Men det forekom mig, som om jeg i mit trettende år havde revet mig løs fra Heights og alt, hvad der dengang var min verden, og pludselig var blevet forvandlet til mrs. Linton, herskerinde i Thrushcross og en fremmeds ægtefælle, en fredløs og forstødt. Du kan forestille dig, i hvilken afgrund jeg famlede om. Ryst på hovedet så meget, du vil, Nelly, du er dog også skyld i min ulykke – du burde have talt med Edgar – ja, det burde du virkelig have gjort – og tvunget ham til at lade mig være i fred. O, jeg brænder – jeg ville ønske, jeg var ude i luften – at jeg var en halvvild pige og fri, og lo over det onde, man tilføjede mig, og ikke blev vanvittig over det. Hvorfor har jeg forandret mig således? Hvorfor stormer mit blod så voldsomt gennem årerne for et par ords skyld? Jeg er overbevist om, at jeg ville være den gamle Catherine, når jeg atter var på højene derovre på heden;

luk vinduet op engang endnu og lade stå åbent! Skynd dig! Hvorfor rører du dig ikke?"

"Fordi jeg ikke vil have, De skal forkøle Dem," svarede jeg.

"Sig hellere, at du ikke vil unde mig livet!" sagde hun fortrydeligt. "Jeg vil selv åbne det."

Og inden jeg kunne forhindre hende i det, gled hun ud af sengen, skred gennem værelset, rev vinduet op og bøjede sig ud, uden at bryde sig om den skarpe luft, der bed hende i de blotte skuldre som en skarp kniv.

Jeg bad og forsøgte til sidst at tvinge hende til at gå tilbage, men fandt snart, at hendes deliriøse styrke langt overgik min – for at den var deliriøs, mærkede jeg af hendes opførsel og hendes fantaseren.

Månen skinnede ikke den nat, og alt lå i tåge og mørke; intet lys var at øjne i noget hus – de var alle for længst slukket, og de på Wuthering Heights kunne ikke skimtes; alligevel påstod hun, at hun så dem tydeligt.

"Se!" råbte hun ivrigt, "det er mit kammer med lyset indenfor og træerne, der gynger for vinden udenfor ruderne, og det andet lys er i Josephs kvistkammer – Joseph bliver sent oppe, ikke sandt? Han venter, til jeg kommer hjem, for at han kan lukke døren. Nå, han får vente en stund endnu. Det er en besværlig rejse, og det er et kummerfuldt hjerte, der gør den; og vi må forbi kirken i Gimmerton for at kan tilbagelægge den. Vi har ofte budt dens spøgelser trods sammen og opfordret hinanden til at blive stående mellem gravene og indbyde dem til at komme – men, Heathcliff, vil du møde, hvis jeg opfordrer dig til det nu? Gør du det, holder jeg dig tilbage, jeg vil ikke ligge der alene; man kan begrave mig tolv fod dybt og rive kirken ned

over mig, men jeg vil ingen ro få, førend du er hos mig, det kan du forlade dig på."

Hun tav og fortsatte derpå med et sælsomt smil:

"Han overlægger, det er ham kærere, at jeg kommer til ham. Nå, så søg dig en vej, men ikke over den kirkegård – du er langsom – vær kun rolig, du har altid fulgt mig."

Da jeg mærkede, at det var forgæves at bekæmpe hendes vanvid med fornuftgrunde, tænkte jeg efter, hvorledes jeg skulle finde noget at indhylle hende i uden at forlade hende, for jeg havde ikke hjerte til at lade hende stå således alene ved det åbne vindue; men pludselig hørte jeg larm ved døren, og til min bestyrtelse trådte mr. Linton ind. Han var netop kommet fra biblioteket og havde, da han gik igennem hallen, hørt vor tale, hvorpå han var blevet hidlokket af nysgerrighed eller frygt, for at se, hvad det vel kunne have at betyde på den tid af natten.

"O, sir!" råbte jeg, inden han endnu kunne sige noget om det syn, der mødte ham, eller om værelsets kolde atmosfære. "Min stakkels madmoder er syg og vil ikke lade sig sige; jeg kan ikke holde hende! Jeg beder Dem, kom og overtal hende til at gå til sengs. Glem Deres breve, for det er vanskeligt at lede hende på nogen anden vej end hendes egen."

"Catherine syg?" udbrød han og ilede hen til os, "luk vinduet, Ellen: ... Syg? Er du syg, Catherine?"

Han forstummede. Mrs. Lintons forvildede udseende betog ham mælet, og han kunne kun stirre på hende og mig med tavs bestyrtelse.

"Hun har græmmet sig," vedblev jeg, "og næsten slet ikke spist eller drukket noget, men dog ikke beklaget sig; førend i aften har hun ikke villet lukke nogen ind, og vi kunne altså ikke

underrette Dem om hendes tilstand, da vi ikke selv kendte den; men det har intet at betyde."

Jeg følte, at jeg udtalte denne erklæring med en vis usikkerhed. Min herre rynkede panden.

"Har det virkelig intet at betyde, Ellen Dean?" sagde han. "Du skulle dog aflægge et tydeligere regnskab for, at du har ladet mig svæve i uvidenhed om dette."

Og han tog sin kone i sine arme og betragtede hende med smerte.

I begyndelsen besvarede hun ikke hans blik; han var usynlig for hendes øjne. Deliriet rettede sig dog ikke på ét punkt alene. Efter at hun havde vendt øjnene bort fra beskuelsen af det ydre mørke koncentrerede hendes opmærksomhed sig lidt efter lidt på ham, og hun opdagede, hvem der holdt hende.

"Ah, er du endelig kommet, Edgar Linton?" udbrød hun med heftighed. "Du er en af de ting, man stedse finder, når man mindst behøver dem, men aldrig når de behøves. Nu har vi vel haft veklager nok – jeg ser dem allerede komme, men de kan ikke holde mig borte fra mit trange hjem derude. Min hvileplads, som jeg går til, inden foråret er omme, er ikke blandt Linton'erne under kapeltaget, hører du? men i den frie luft under en simpel gravsten, og du kan gøre, hvad du vil – gå til dem eller komme til mig."

"Catherine, hvad har du gjort?" begyndte min herre. "Er jeg dig intet mere? Elsker du den der forvorpne Heath-"

"Ti!" råbte mrs. Linton. "Ti på øjeblikket! Omtaler du det navn mere, gør jeg ende på sagen for stedse ved et spring igennem vinduet. Hvad du nu berører, må du have, men min sjæl vil være på højen hist, inden du atter lægger din hånd på mig. Jeg

behøver dig ikke, Edgar, jeg har ikke behøvet dig længe – vend tilbage til dine bøger – det glæder mig, at du har én trøst, for alt, hvad du besad i mig, er dødt."

"Hun fantaserer, sir," bemærkede jeg, "hun har talt over sig hele aftenen, men med rolighed og behørig pleje vil hun atter komme sig – herefter må vi vogte os for at ærgre hende."

"Jeg forlanger ingen videre råd af dig," svarede mr. Linton. "Du kendte din herskerindes natur, men opmuntrede mig dog til at pine hende. Intet vink at give mig om, hvorledes hun har befundet sig i disse tre dage – det var hjerteløst; en hel måneds sygdom ville ikke have kunnet bevirke en sådan forandring."

Jeg begyndte at forsvare mig, da jeg holdt det for uretfærdigt at blive dadlet for en andens ugudelige luner.

"Jeg vidste, at mrs. Lintons karakter var genstridig og herskesyg, men det var mig ubekendt, at De ønskede at give hendes onde lune næring. Jeg vidste ikke, at jeg skulle være blind for mr. Heathcliffs opførsel, for at behage hende. Jeg opfyldte et tro tyendes pligt ved at sige Dem det, og derfor har jeg nu fået et tro tyendes løn. Nå, det vil lære mig at tage mig i agt en anden gang – næste gang kan De selv indhente Deres efterretninger."

"Kommer du atter til mig med historier, forlader du min tjeneste, Ellen Dean," svarede han.

"Det er Dem altså kærere at svæve i uvidenhed, mr. Linton?" vedblev jeg; "Heathcliff har altså Deres tilladelse til at komme til miss Isabella og gantes med hende og indfinde sig ved enhver lejlighed, når De er fraværende, for at forgifte Deres kones sindelag imod Dem?"

Så åndsfraværende Catherine end var, opfattede hun dog straks tråden i vor samtale.

"Ah, Nelly har spillet forræderske!" råbte hun, "Nelly er min hemmelige fjende! Du heks, du leder altså efter elverpile, for at gøre os skade? Slip mig – hun skal angre det, hun skal hyle sin anger ud!"

Hendes øjne flammede en vanvittigs raseri.

Hun anstrengte sig som en fortvivlet, for at rive sig ud af Lintons arme. Jeg følte ingen lyst til at vente på udfaldet, besluttede på mit eget ansvar at hente lægehjælp, og forlod kammeret.

Da jeg gik gennem haven, for at komme ud på landevejen, så jeg på et sted, hvor der er drevet en jernkrampe ind i muren, noget hvidt bevægede sig uregelmæssigt frem og tilbage, øjensynlig påvirket af en anden kraft end vindens. Trods mit hastværk blev jeg stående for at undersøge det og ikke tage det indtryk med mig, at det måske havde været et væsen fra en anden verden.

Jeg blev forbavset og mystificeret, da jeg mere ved berøringen end ved mit syn opdagede miss Isabellas mynde Fanny, som hang i et lommetørklæde og syntes at være den sidste rallen nær.

Jeg løste dyret øjeblikkelig og bar det ind i haven. Jeg havde set det følge sin herskerinde op ad trappen, da hun gik til sengs, og undrede mig over, hvorledes det vel kunne være kommet ud og hvilket ondskabsfuldt menneske, der havde behandlet det således.

Mens jeg løste knuden, var det flere gange som om jeg hørte heste galopere i nogen afstand; men mine tanker var optaget af

så mange andre ting, at jeg ingen notits tog af denne omstændighed, skønt det var en sælsom lyd på dette sted klokken to om natten.

Mr. Kenneth var heldigvis i begreb med at forlade sit hus for at se til en patient i landsbyen, da jeg kom ned ad gaden og ved min skildring af Catherine Lintons sygdom bevægede ham til øjeblikkelig at ledsage mig.

Det var en jævn og ligefrem mand, som ikke betænkte sig på at udtale sin tvivl om, at hun næppe ville overleve dette andet anfald, hvis hun ikke rettede sig nøjere efter hans forskrifter end det hidtil var sket.

"Nelly Dean," sagde han, "jeg kan ikke tro andet, end at der må være en speciel årsag dertil. Hvad er der gået for sig i Thrushcross? Der cirkulerer sælsomme rygter blandt os – et kraftigt, sundt fruentimmer som Catherine bliver ikke syg af en bagatel, og overhovedet burde det aldrig ske hos den slags folk. Det er vanskeligt at helbrede dem for feber og lignende sygdomme. Hvordan er det gået til?"

"Min herre vil meddele Dem det," svarede jeg, "men De kender familien Earnshaws heftige karakter, og hun overtræffer dem alle. Jeg kan fortælle Dem så meget, at begyndte med en strid. Under en vredesparoxysme havde hun en slags slagtilfælde – det er i det mindste hendes egen forklaring, for da den var voldsomst, ilede hun bort og lukkede sig inde. Senere vægrede hun sig ved at spise, og nu veksler hendes raseri med en drømmelignende tilstand, hvori hun vel kender dem, der omgiver hende, men hvori hendes ånd er opfyldt med alle mulige besynderlige ideer og illusioner."

"Mr. Linton må være bedrøvet," sagde Kenneth spørgende.

"Bedrøvet? Hans hjerte ville briste, hvis noget ulykkeligt skulle indtræffe," svarede jeg. "Indgyd ham ikke mere bekymring end der er nødvendigt."

"Nå, jeg har indskærpet ham forsigtighed," vedblev min ledsager, "og han må finde sig i følgerne af, at han har ringeagtet min advarsel. Har han ikke stået i en venskabelig forståelse med mr. Heathcliff i den senere tid?"

"Heathcliff kommer hyppigt til Thrushcross," svarede jeg, "mere, uden tvivl, fordi mrs. Linton har kendt ham i hans drengeår, end fordi hans selskab behager herren. Nu behøver han ikke at ulejlige sig med sine besøg mere, da han har været fræk nok til at fri til miss Linton. Jeg tror næppe, han nogensinde kommer der mere."

"Vender miss Linton ham ryggen?" var doktorens næste spørgsmål.

"Jeg er ikke beæret med hendes fortrolighed," sagde jeg, utilbøjelig til at fortsætte dette tema.

"Nej, hun er en lille ræv," bemærkede han og rystede på hovedet, "hun betror sig til ingen. Men hun er virkelig en lille tosse, jeg ved fra en god kilde, at hun forleden nat – en smuk nat – gik i mere end to timer og spadserede med Heathcliff i planteskolen bagved huset, og at han opfordrede hende til ikke at gå ind igen, men bestige hans hest og ride bort med ham. Min hjemmelsmand sagde, at hun kun beroligede ham ved at give ham sit æresord på, at hun ville være beredt til det ved deres næste sammenkomst. Hvornår den skulle finde sted, hørte han ikke, men sig til mr. Linton, at han skal holde godt udkig."

Denne efterretning fylde mig med en ny frygt. Jeg forlod Kenneth og løb størstedelen af vejen tilbage. Den lille hund bjæffede endnu i haven. Jeg dvælede et minut for at åbne døren for den, men i stedet for at gå den vej, rendte den frem og tilbage, snusede i græsset og ville være løbet ud på landevejen, hvis jeg ikke havde grebet den og taget den ind med mig.

Da jeg kom op på Isabellas værelse, blev min mistanke stadfæstet – det var tomt. Var jeg gået derop nogle timer før, ville mrs. Lintons sygdom måske have forebygget hendes overilede skridt. Men hvad kunne der gøres nu? Det var endnu muligt at indhente dem, hvis de blev forfulgt øjeblikkelig. Jeg kunne dog ikke forfølge dem, og jeg vovede ikke at bringe familien i oprør og opfylde huset med forvirring, men endnu mindre at betro sagen til min herre, der led så grusomt under sin nuværende ulykke og ikke havde plads i hjertet til en ny kummer.

Jeg indså, at der var intet andet at gøre end holde mund og lade tingene gå deres egen gang, og da Kenneth imidlertid kom til, begav jeg mig med en bekymret mine op for at melde ham.

Catherine lå i en urolig søvn – det var lykkedes hendes mand at dæmpe hendes raseri, og nu hang han over hendes hovedpude og iagttog enhver forandring i hendes pinefuldt udtryksfulde træk.

Den nat lukkede jeg lige så lidt mine øjne som mr. Linton; vi gik overhovedet ikke i seng, og hele tyendet var oppe længe før den sædvanlige tid, bevægede sig med sagte skridt omkring i huset og hviskede sammen, når de mødte hinanden under udøvelsen af deres forretninger. Med undtagelse af miss Isabella var alle på benene, og man begyndte at lægge mærke til,

hvor fast hun sov – også hendes broder spurgte, om hun var stået op, og syntes med utålmodighed at ønske hendes nærværelse og følte sig krænket, fordi hun lagde så liden bekymring for dagen for sin svigerinde.

Jeg bævede af frygt for, at han skulle bede mig kalde på hende, men det pinlige i at være den første, der forkyndte hendes flugt, blev mig sparet. En af pigerne, en letsindig skabning, der var blevet afsendt til Gimmerton ganske tidligt, kom stønnende og med åben mund op af trappen og ilede grædende ind i kammeret.

"O Gud, o Gud, hvad skal der blive af! Herre, herre, vor unge frøken –"

"Hold mund!" råbte jeg heftigt, fortørnet over hendes larmende væsen.

"Tal sagtere, Mary – hvad er der på færde?" spurgte mr. Linton. "Hvad fattes din unge herskerinde?"

"Hun er borte, hun er borte! – Mr. Heathcliff er løbet bort med hende!" stammede pigen.

"Det er ikke sandt!" udbrød Linton og rejste sig i stærk bevægelse. "Det er umuligt! Hvorledes kan den idé være faldet dig ind? Ellen Dean, gå op og led efter hende – det er utroligt – det kan aldrig være tilfældet!"

Med disse ord førte han pigen hen til døren og gentog her sit spørgsmål om grundene til en sådan påstand.

"Undervejs traf jeg på en dreng, som henter mælk her," svarede hun, "og han spurgte, om huset ikke var i oprør i Thrushcross. Jeg troede, han sigtede til fruens sygdom, og svarede derfor jo. Så sagde han: "Har da ingen sat efter dem?" Jeg så forundret på ham. Han mærkede, at jeg intet vidste, og

fortalte nu, at en herre og en dame havde gjort holdt hos en beslagsmed ikke længe efter midnat, i to miles afstand på den anden side Gimmerton, og at smedens pige var stået op for at se, hvem det var. Hun havde straks kendt dem begge – og at manden var Heathcliff, det var hun overbevist om, fordi ingen kunne tage fejl af ham – forresten havde han givet hendes fader en sovereign i betaling for at få en sko lagt på sin hests ene forben. Damen havde en hætte over ansigtet, men hun forlangte en slurk vand, og mens hun trak, faldt den tilbage, og hun så hende tydeligt – Heathcliff holdt begge tøjlerne, da de travede videre, og de red ud af landsbyen så hurtigt som den dårlige vej ville tillade det. Pigen havde intet sagt til sin fader, men nu på morgenstunden fortalt historien i hele Gimmerton."

For en forms skyld løb jeg op til Isabellas værelse, så ind og bekræftede ved min tilbagekomst pigens udsagn. Mr. Linton havde atter taget plads ved sengen; da jeg trådte ind, hævede han øjnene, så stadfæstelsen i mit ansigt og lod dem atter synke, uden at give nogen befaling eller ytre et ord.

"Skal vi tage forholdsregler til at indhente dem og bringe dem tilbage?" spurgte jeg; "hvad bør vi gøre?"

"Hun er gået af egen drift," svarede min herre. "Hun havde ret til at gå, når hun ville. Plag mig ikke videre med hende – fra nu af er hun kun min søster i navnet – ikke fordi jeg river mig løs fra hende, men fordi hun har revet sig løs fra mig."

Og dette var alt, hvad han sagde om den sag. Han spurgte ikke en eneste gang til hende mere og omtalte hende kun for så vidt at han bød mig sende alt, hvad hun ejede i huset, til hendes nye opholdssted, når jeg erfarede det.

13

I to måneder var flygtningene fraværende, og i disse to måneder undergik og besejrede mrs. Linton en hjernebetændelses værste krise. Ingen moder kunne have plejet sit eneste barn med større hengivenhed end Edgar hende. Dag og nat iagttog og tålte han tålmodigt alle de luner, som pirrelige nerver og en rystet forstand kan føre med sig, og skønt Kenneth bemærkede, at det, han reddede fra graven, kun ville belønne hans anstrengelser ved at blive en kilde til uophørlige bekymringer, kort sagt, at han blot ofrede sit helbred og sine kræfter på at bevare en menneskeruin, kendte Lintons taknemmelighed og glæde dog ingen grænser, da Catherines liv blev erklæret for at være uden for fare, og han sad ved hendes side i hele timer, fulgte hendes gradvise tilbagevenden til legemlig sundhed og smigrede sine alt for sangvinske forhåbninger med den illusion, at hendes ånd ligeledes ville genvinde sin rigtige ligevægt og at alt snart ville være ved det gamle.

Hun forlod sit kammer for første gang i begyndelsen af marts måned. Mr. Linton havde om morgenen lagt en håndfuld gyldne krokus på hendes hovedgærde; hendes øjne, der så længe havde været fremmede for ethvert glædessyn, faldt på dem, da hun vågnede, og funklede henrykt, idet hun begærligt samlede dem sammen.

"Dette er de tidligste blomster på Wuthering Heights!" råbte hun, "de minder mig om mild tøvind og varmt solskin og

halvsmeltet sne – Edgar, blæser søndenvinden ikke, og er sneen ikke næsten borte?"

"Hernede er den ganske borte, elskede," svarede hendes mand, "og jeg ser kun to hvide pletter på hele heden. Himlen er blå, lærkerne synger, og alle bække er fyldt. Catherine, sidste forår ved denne tid længtes jeg efter at få dig under dette tag – nu ville jeg ønske du var et par mil længere oppe på højene; luften er så mild; jeg føler, den vil gøre dig godt."

"Jeg vil kun komme dertil en eneste gang endnu," sagde den syge, "da vil du forlade mig, og jeg blive der for stedse. Næste forår vil du atter længes efter at have mig under dette tag og se tilbage og tænke, at du i dag var lykkelig."

Linton ødslede de ømmeste kærtegn på hende og forsøgte at opmuntre hende med de venligste ord. Men hun betragtede blomsterne med uvisse blikke; under hendes øjenlåg samlede der sig tårer, som trillede langsomt ned ad hendes kinder.

Vi vidste, at hun virkelig befandt sig bedre, og mente derfor, at den lange indespærring på ét sted for en stor del frembragte denne nedslåethed, og at denne til en vis grad ville kunne formindskes ved en forandring af opholdssted.

Edgar bad mig lægge i kaminen i dagligstuen, der havde stået tom i mange uger, og trække en lænestol hen i solskinnet ved vinduet; derpå blev hun bragt ned og sad der en stund, nød den oplivende varme og blev, som vi havde ventet, opmuntret af de genstande, der omgav hende, der vel var hende bekendte, men fri for de sørgelige idéforbindelser, der knyttede sig til det forhadte sygeværelse. Henad aften syntes hun at være meget afkræftet, men lod sig dog ikke bevæge af nogen som helst forestilling til at vende tilbage til sit forrige kammer, og jeg

måtte indrette sofaen i dagligstuen til en seng, indtil et andet værelse kunne sættes i stand til hende.

For at undgå det besværlige ved at bestige trappen, bragte vi nu det kammer i orden, De nu befinder Dem i, og hun var snart stærk nok til, støttet på Edgars arm, at kunne gå fra det ene værelse til det andet.

"O, når man bliver således plejet, kan man nok komme sig igen," tænkte jeg. Og der var en dobbelt grund til dette ønske, da et andet beroede på hendes liv. Vi nærede det håb, at mr. Lintons hjerte inden føje tid ville blive frydet med en arvings fødsel, og hans ejendom således blive reddet fra at falde i fremmedes hænder.

Jeg må omtale, at Isabella henved seks uger efter sin flugt tilsendte sin broder en kort billet, hvori hun meldte ham sit giftermål med Heathcliff. Den syntes at være tør og kold, men nedenunder var der med blyant tilføjet en utydelig undskyldning og en bøn om venlig erindring og forsonlighed. Hun påstod desuden, at hun ikke havde kunnet handle anderledes dengang, og at det nu, da det var sket, ikke længere stod i hendes magt at ændre det.

Jeg tror ikke, Linton svarede på det, for fjorten dage efter modtog jeg et langt brev, der forekom mig sælsomt af en ung kone, hvis hvedebrødsuger endnu ikke var til ende. Jeg vil læse det for Dem, for jeg har gemt det. Enhver relikvie er kostbar, når man har sat pris på den engang i livet.

"Kære Ellen," begyndte det.

"I aftes ankom jeg til Wuthering Heights og hørte der for første gang, at Catherine havde været og endnu er meget syg. Jeg tør sagtens ikke skrive hende til, og min broder er enten for

fortørnet eller for bekymret til at svare på, hvad jeg skriver til ham. Men én må jeg dog skrive til, og du er den eneste, jeg har tilbage at vælge.

Sig til Edgar, at jeg ville give en verden for at se hans ansigt igen, at mit hjerte vendte tilbage til Thrushcross fireogtyve timer efter, at jeg havde forladt hjemmet og nu dvæler der, fuldt af varme følelser for ham og Catherine. *Men jeg kan ikke følge mit ønske.*" (Disse ord er udhævet.) "De må ikke vente, og deraf kan de drage, hvad slutninger de finder for godt; kun må de vogte sig for at udlede af det en svag vilje eller mangel på kærlighed.

Den øvrige del af brevet er alene bestemt for dig. Jeg ønsker at stille dig to spørgsmål. Det første er dette:

Hvorledes er det lykkedes dig at bevare den menneskelige naturs sædvanlige sympatier, mens du boede her? Jeg kan ikke opdage en eneste beslægtet følelse hos nogen af dem, der omgiver mig.

Det andet spørgsmål, som jeg endnu hellere ønskede besvaret, er dette:

Er Heathcliff et menneske? I så fald må han være vanvittig – og i modsat fald er han en djævel. Jeg vil ikke meddele dig mine grunde til dette spørgsmål, men jeg beder dig, hvis du kan, at forklare mig, hvad jeg har ægtet – det vil sige, når du kommer for at besøge mig, og du må komme så så snart som muligt, Ellen. Skriv ikke, men kom, og bring mig noget med fra Edgar.

Nu skal du høre, hvorledes jeg er blevet modtaget i mit ny hjem, for det formoder jeg, at Heights skal være. Det er kun for at fordrive tiden, jeg dvæler ved sådanne genstande som manglen på ydre bekvemmeligheder. De beskæftiger mine tanker, men aldrig undtagen i det øjeblik, jeg savner dem. Jeg

ville le og danse af glæde, hvis jeg fandt, at min elendighed blot udsprang af denne mangel, og at det øvrige var en unaturlig drøm.

Solen dalede bag Thrushcross Grange, da vi kom ud på heden. Jeg sluttede deraf, at klokken måtte være seks, og min ledsager gjorde holdt en halv times tid, for, så godt han kunne, at rekognoscere parken, haven og sandsynligvis huset selv; det var derfor mørkt, da vi steg af i den brolagte gård og din gamle medtjener, Joseph, trådte ud for at modtage os ved skinnet af et tællelys. Han gjorde det med en høflighed, der talte særdeles til hans gunst. Hans første bevægelse var at løfte lyset op i højde med mit ansigt, skele ondskabsfuldt til mig, skyde underlæben frem og vende sig bort.

Derpå tog han begge hestene, trak dem ind stalden og kom ud på ny for at lukke den ydre port, som om vi befandt os i et gammelt slot. Heathcliff dvælede et øjeblik for at tale med ham, og jeg trådte ind i køkkenet, et smudsigt, urenligt hul. Det må, siden det stod under din kommando, have forandret sig i den grad, at du ikke vil kunne kende det igen.

Ved ilden stod et barn af et ondskabsfuldt udseende, kraftigt af lemmer og smudsigt klædt. I øjnene og om munden bemærkede jeg en vis lighed med Catherine.

"Dette er Edgars nevø," tænkte jeg, "på en vis måde også min. Jeg må give ham hånden og – ja – jeg må kysse ham. Det er det rigtigste at komme i god forståelse straks."

Jeg nærmede mig ham, prøvede på at gribe hans kødfulde hånd og sagde:

"Hvorledes har du det, mit kære barn?"

Han svarede i en jargon, som jeg ikke forstod.

"Skal vi være venner, Hareton?" lød mit næste forsøg på en samtale.

En ed og en trussel om at hidse Talchim på mig, hvis jeg ikke stak af, belønnede min udholdenhed.

"Ikke sandt, Talchim?" sagde han, idet han hentede en buldog frem af dens leje i en krog. "Vil du nu skrubbe af?" spurgte han i en bydende tone.

Kærligheden til livet påbød mig lydighed, og jeg gik tilbage over dørtærsklen, for at vente på, at de andre kom ind. Mr. Heathcliff var intetsteds at se, og Joseph, som jeg fulgte til stalden og bad om at ledsage mig ind, rynkede næse og svarede, efter at have gloet på mig og mumlet noget i skægget:

"Har noget kristenmenneske hørt mage? I drøvtygger jo jeres ord, så jeg ikke kan forstå, hvad I siger."

"Jeg siger, at jeg beder jer gå ind i huset med mig!" råbte jeg, for jeg holdt ham for døv, men var desuden højst fortørnet over hans uslebenhed.

"Det kan jeg ikke; jeg har noget andet at passe," svarede han og fortsatte sit arbejde, idet han vedblev at mumle og skotte til min dragt og mit ansigt med ubeskrivelig foragt. Den første var ham meget for fin, og det sidste uden tvivl så bedrøvet som han kunne ønske sig det.

Jeg gik over gården og gennem en stakitport til en anden dør, hvor jeg tog mig den frihed at banke på, da jeg håbede, at et eller andet civiliseret tyende skulle modtage mig der.

Efter en kort venten blev døren åbnet af en høj, mager mand, der intet halstørklæde havde på og hvis dragt i det hele så højst uordentlig ud; hans ansigt forsvandt under stride hårlokker, og

også *hans* øjne lignede en spøgelsesagtig Catherines, hvis hele skønhed er tilintetgjort.

"Hvad forlanger De her?" spurgte han barsk. "Hvem er De?"

"Før hed jeg Isabella Linton," svarede jeg, "De har set mig tidligere sir! Jeg er for kort tid siden blevet gift med mr. Heathcliff, og han har bragt mig hertil, sikkert med Deres tilladelse."

"Er han da kommet tilbage?" spurgte eneboeren, hvis øjne funklede som en sulten ulvs.

"Ja, vi er kommet i dette øjeblik; men han forlod mig ved køkkendøren, og da jeg ville ind, stod der en lille dreng i køkkenet som skildvagt og jog mig ud ved hjælp af en bulbider."

"Det er en lykke for den sataniske skurk, at han har holdt ord," brummede min tilkommende vært, idet han stirrede ud i mørket, hvor han ventede at opdage Heathcliff, og påbegyndte en monolog af forbandelser og trusler om hvad han ville have gjort, hvis den satan havde bedraget ham.

Jeg fortrød, at jeg havde banket på, og jeg var allerede i begreb med at smutte bort, inden han endnu var færdig med sine forbandelser; men førend jeg kunne iværksætte denne hensigt, befalede han mig at komme ind og låsede døren efter mig.

Der brændte et sort bål – det var også hele belysningen – i det store værelse, hvis gulv havde antaget en grålig farve, ligesom de engang glinsende tintallerkener, der i min pigetid havde tiltrukket sig min opmærksomhed, var sorte af støv og smuds.

Jeg spurgte, om jeg kunne kalde på pigen og lade hende anvise mig mit sovekammer, men mr. Earnshaw værdigede mig

intet svar. Han gik frem og tilbage med hænderne i lommen og syntes ganske at have forglemt min nærværelse; hans tanker var øjensynlig så dybe og hele hans udseende så menneskefjendtligt, at jeg var bange for at forstyrre ham endnu engang.

Det vil ikke undre dig, Ellen, at jeg følte mig yderst sørgmodigt stemt, da jeg sad der ved denne ugæstfrie arne og betænkte, af kun fire mil derfra lå mit skønne hjem, hvor de eneste mennesker befandt sig, jeg havde kære på jorden, og at det atlantiske hav lige så godt kunne ligge imellem os, siden jeg ikke kunne overskride dem.

Jeg spurgte mig selv, hvorhen jeg skulle vende mig for at hente trøst, og – men sig ikke et ord om dette til Edgar eller Catherine – værre end alle mine andre sorger var min fortvivlelse over, at jeg intet menneske kunne finde, der ville stå mig bi mod Heathcliff.

Jeg havde næsten med glæde søgt et tag på Wuthering Heights, da dette frelste mig fra at bo alene sammen med ham; men han kendte de folk, vi nu opholdt os hos, og frygtede ikke for deres indblanding

En tidlang sad jeg der sørgende og tænkte over min stilling; klokken slog otte og ni, og endnu gik min vært frem og tilbage med sænket hoved og ganske stum, undtagen når han fra tid til anden udstødte en dump stønnen eller et bittert udråb.

Jeg lyttede, for, om muligt, at opdage en kvindelig stemme i huset, og udfyldte mellemtiden med anger og sørgelige forventninger, som endelig skaffede sig luft i en uimodståelig hulken og græden. Jeg vidste ikke, hvor lydelig min kummer var, førend Earnshaw standsede lige foran mig i sin afmålte

gang og stirrede på mig med ny forbavselse. Jeg benyttede denne hans opmærksomhed til at udbryde:

"Jeg er træt af rejsen og vil gå i seng. Hvor er pigen? Sig mig, hvor jeg skal finde hende, siden hun ikke vil komme til mig."

"Vi har ingen," svarede han. "De må selv betjene Dem."

"Hvor kan jeg da sove?" hulkede jeg. Træthed og ulykke havde nedkuet mig i den grad, at jeg havde glemt al selvagtelse.

"Joseph vil vise Dem Heathcliffs kammer ... åbn denne dør, han er derinde."

Jeg var just i begreb med at adlyde, da han holdt mig tilbage og sagde til mig i en uhyggelig tone:

"Hav den godhed at lukke efter Dem og skyde slåen for – glem det ikke!"

"Godt," svarede jeg, "men hvorfor, mr. Earnshaw?"

Den idé at lukke mig forsætligt inde med Heathcliff behagede mig nemlig slet ikke.

"Se her!" sagde han og tog en mærkelig pistol op af lommen, ved hvis løb var befæstet en tveægget kniv, som sprang frem ved at trykke på en fjeder. "Det en stor fristelse for en fortvivlet, ikke sandt? Jeg kan ikke modstå fristelsen til at gå op med denne hver aften og forvisse mig, om døren er lukket; finder jeg den åben engang, er det ude med ham. Jeg gør det altid, om også hundrede grunde til ikke at gøre det er faldet mig ind et minut i forvejen. Det er en djævel, der driver mig til at fordærve mine egne planer ved, at jeg ombringer ham. Man kan kæmpe mod Djævelen, så længe man vil; men når timen kommer, kan alle Himlens engle ikke redde ham."

Jeg besigtigede våbnet, og en afskyelig tanke opsteg hos mig. Hvor mægtig ville jeg ikke være, hvis jeg ejede et sådant våben!

Jeg tog det ud af hans hånd og befølte klingen. Han syntes at blive overrasket over det udtryk, mit ansigt antog. Det var ikke et udtryk af forfærdelse, men af lidenskabelig attrå. Med heftighed rev han pistolen til sig, skød kniven tilbage og anbragte den atter på dens forrige sted.

"Det er mig ligegyldigt, om De siger det til ham," sagde han. "Bed ham være på sin post, og våg De over ham! De kender, som jeg ser, det forhold, vi står til hinanden i; hans fare forfærder Dem ikke."

"Hvad har Heathcliff gjort Dem?" spurgte jeg. "Hvilken fornærmelse af ham kan retfærdiggøre dette dødelige had? Ville det ikke være klogere at befale ham at forlade huset?"

"Nej," tordnede Earnshaw, "hvis han gjorde et forsøg på at forlade huset var han dødsens. Overtaler De ham til at forsøge det, er De en morderske. Skal jeg miste alt, uden at få revanche? Skal Hareton blive en betler? O fordømmelse! Jeg vil have det tilbage, og *hans* penge oven i købet, og så hans blod – lad så Helvede tage hans sjæl! Af denne gæst vil den blive ti gange sortere, end det nogensinde har været!"

Ellen, du har gjort mig bekendt med din forrige herres sindsstemning. Det er tydeligt at se, at han står på afgrundens rand. I det mindste var det tilfældet i aftes. Jeg gyste ved hans nærhed, og i sammenligning med den forekom tjenerens plumpe grovhed mig behagelig.

Nu begyndte han sin uhyggelige gang på ny; jeg åbnede døren og flygtede ud i køkkenet.

Joseph bøjede sig over ilden og så ned i en kedel, der hang ovenover; på en stol ved siden af stod en træskål med havremel. Kedlens indhold begyndte at koge, og han gjorde mine til at fare

med hånden i skålen. Jeg formodede, at denne ret var bestemt til vor aftensmad, og besluttede, da jeg var sulten, i det mindste at gøre den spiselig. "Jeg skal lave suppen til!" råbte jeg hastigt, rev skålen fra ham og gik hen for at lægge min hat og min ridedragt til side.

"Mr. Earnshaw," vedblev jeg, "har sagt, at jeg må betjene mig selv – det vil jeg gøre – jeg har ingen lyst til at spille dame her, så må jeg sulte ihjel."

"Gode Gud!" mumlede han, idet han satte sig ned og gned sine strømper lige fra knæet til anklerne, "hvis én til skal befale her – nu, da jeg først for nylig har vænnet mig til at have to herrer – hvis jeg skal lystre en madmoder oven i købet, så er det på høje tid, at jeg pakker sammen. Jeg havde aldrig troet, jeg skulle opleve den dag, da jeg måtte forlade det gamle hus; men nu stunder den til."

Denne lamentation formåede ikke at aflokke mig noget svar. Jeg tog straks fat på arbejdet, idet jeg sukkede ved tanken om en tid, da alt dette ville have været en munter spas, men måtte snart forjage mindet om det. Det martrede mig at tænke på en tidligere lykke, og jo større fare jeg stod i for at fremmane de gamle erindringer, desto hurtigere drejede kedlen sig og desto gesvindtere faldt melet fra mine hænder ned i den.

Joseph betragtede min syssel med stigende harme.

"Der har vi det!" råbte han. "Hareton kan skære sin suppe i stykker i aften; det bliver intet andet end store klumper, så, nu igen! Var jeg i jeres sted, ville jeg kaste skålen og alt smørret med derned. Bum! Bum! Man må takke Gud for, at bunden ikke bliver slået i stykker!"

Det var unægtelig ikke en af de bedste retter, da den blev hældt i tallerkenerne, af hvilke fire stod beredt til at modtage den; og derpå blev der fra mælkestuen bragt et fire potters krus med frisk mælk, som Hareton bemægtigede sig og begyndte at drikke af, til mælken strømmede ned af hans brede læber.

Jeg gjorde forestillinger imod ham og forlangte, at han skulle have sin part i et specielt kar, idet jeg påstod, at jeg ikke kunne røre ved et således behandlet fluidum. Over denne pænhed, som han kaldte det, blev den gamle kyniker højligt fornærmet, forsikrede mig gentagne gange om, at drengen var lige så god og sund som jeg, og undrede sig over, at jeg kunne være så indbildsk – mens den unge bengel vedblev at drikke og gloede trodsigt på mig."

"Jeg vil spise i et andet værelse," sagde jeg, "har I ingen dagligstue?"

"Dagligstue?" gentog han spottende, "dagligstue? Nej, vi har ingen dagligstuer. Behager vort selskab jer ikke, så har I herrens, og hvis herrens ikke smager jer, så har I vores."

"Så vil jeg gå ovenpå," svarede jeg, "vis mig et værelse."

Jeg satte min tallerken på et bræt og gik selv ud for at hente noget mælk.

Den gamle rejste sig brummende og knurrende og gik foran mig. Vi steg op til kvistkamrene, idet han fra tid til anden åbnede de døre, vi kom forbi.

"Her er et værelse!" sagde han endelig, idet han rev et gammelt bræt op, der hang på et par rustne hængsler. "Det er godt nok til at spise en smule suppe i. I krogen derhenne er en kornsæk, som er temmelig ren; er I bange for at smudse jeres

fornemme silkeklæder til, så kan I lægge jeres lommetørklæde ovenpå."

Det var en slags pulterkammer, hvor der lugtede stærkt af malt af korn, og nogle sække stod opdynget rundt omkring, så at der blev et bredt, nøgent rum tilbage i midten.

"Hvorledes, menneske?" udbrød jeg harmfuld. "Det er dog intet værelse at sove i – jeg ønskede at se mit sovekammer."

"Sovekammer?" gentog han hånligt. "Her ser I alle de sovekamre, vi har; det dér er mit."

Han pegede på et andet kvistværelse, som kun afveg fra det første ved, at væggene var endnu mere nøgne, og hvori der stod en stor, lav, gardinløs seng med et indigoblåt tæppe i det ene hjørne.

"Hvad kommer dit mig ved?" sagde jeg; "mr. Heathcliff vil dog ikke ligge under taget?"

"Å, I vil til mr. Heathcliff?" udbrød han, som om han gjorde en ny opdagelse. "Det skulle I have sagt straks, så havde I sparet mig den hele ulejlighed; for det er netop det, I ikke kan få at se. Han holder det altid lukket, og der kommer ingen anden ind end han."

"I har et smukt hus, Joseph!" kunne jeg ikke bare mig for at bemærke, "og desuden behagelige beboere! Den dag, jeg knyttede min skæbne til deres, tror jeg, at kvintessensen af alverdens dumhed havde opslået sin bolig i min hjerne. Men det taler vi ikke om nu. Der findes endnu flere værelser. For Himlens skyld, skynd jer, at jeg dog kan sætte mig ned et sted!"

Han svarede ikke på dette, men gik brummende ned af trappen og blev stående foran et værelse, som jeg på grund af

hans nølen og møblernes bedre kvalitet holdt for det bedste i huset.

Der var et godt tæppe på gulvet, men mønstret kunne næppe ses for støv; kaminen var smykket med broget papir og den smukke egetræsseng forsynet med store karmoisinrøde gardiner af et temmelig kostbart stof og moderne facon, men de var øjensynlig blevet stærkt medtaget, nogle af ringene var revet løs, og jernstangen, der bar dem, bøjet på den ene side, således at det nederste af gardinerne lå på gulvet. Også stolene var til dels stærkt beskadigede og panelet på væggene skæmmet af dybe indsnit.

Jeg var i begreb med at træde ind og tage værelset i besiddelse, da min ledsager bemærkede:

"Dette kammer er herrens."

Min aftensmad var nu blevet kold, min appetit forsvundet og min tålmodighed udtømt. Jeg forlangte at blive forsynet med et tilflugtssted og midler til at nyde en smule hvile – og det øjeblikkelig.

"Hvor Djævlen ..." begyndte den religiøse gamle, "Herre, beskærm os! Herre, tilgiv os! Hvor Helvede vil I da, I forrykte, urimelige menneske? I har set alt – med undtagelse af Haretons kammer. I hele huset er der ikke en krog mere, hvor man kan lægge sig!"

Jeg var så ærgerlig, at jeg kastede mit bræt samt det, der befandt sig på det, hen ad gulvet, satte mig ned på det øverste trappetrin, skjulte mit ansigt i hænderne og græd.

"Oho!" råbte Joseph. "Godt gjort, madam! Godt gjort! Lad herren nu snuble over skårene, så skal vi høre – så vil der både blive læst og påskrevet! I døgenigt af et kvindfolk, I fortjener at

sulte lige til jul, siden I sådan I jert barnagtige raseri kaster Guds gaver på gulvet! Men jeg skulle tage meget fejl, om jeg så jer længe i det humør. Mener I, Heathcliff vil se igennem fingrene med den opførsel? Jeg ønsker blot, han traf jer i den forfatning – ja, Gud give, han måtte!"

Og således gik han skændende ned i sin hule og tog lyset med, mens jeg blev tilbage i mørket.

Den eftertanke, der fulgte på denne min tåbelige handling, tvang mig til at indse nødvendigheden af at undertrykke min stolthed og kvæle min vrede samt bestræbe mig for at fjerne dens virkninger.

Straks efter viste der sig en uventet ven i skikkelse af hunden Talchim, som jeg nu genkendte som en hvalp af vor gamle Skulker. Den havde tilbragt sine ungdomsår i Thrushcross og var blevet foræret mr. Hindley af min fader, den må vel have kendt mig, for den lagde sit ansigt op til mit, for at hilse på mig, og skyndte sig derpå med at slikke suppen op, mens jeg famlede mig frem ned ad trappen, samlede de spredte skår op og aftørrede mælkepletterne på trappegelænderet med mit lommetørklæde.

Vort arbejde var næppe endt, førend jeg hørte Earnshaws skridt i gangen. Min kammerat stak halen mellem benene og pressede sig op til væggen, mens jeg sneg mig hen til den nærmeste dør. Hundens bestræbelser for at undgå ham blev frugtesløse, hvilket jeg sluttede af dens ilsomme trippen ned af trappen og en langtrukken, klagende bjæffen. Jeg var heldigere, han gik forbi mig, trådte ind i sit kammer og låsede døren. Kort efter kom Joseph med Hareton for at bringe ham til sengs. Jeg

havde søgt tilflugt i Haretons værelse, og da den gamle så mig, sagde han:

"Nu er der plads nok i køkkenet for jer stolthed, skulle jeg tro. Det er tomt, og I kan nu have det ganske alene for jer selv og ham, som altid er til stede i slet selskab."

Jeg benyttede denne anvisning med glæde, og et minut efter at jeg havde kastet mig på en stol ved ilden nikkede jeg allerede og sov ind.

Min slummer var dyb og sød, skønt den kun alt for snart fik ende. Heathcliff vækkede mig; han var netop kommet ind og spurgte mig på sin kærlige måde, hvad jeg bestilte der.

Jeg fortalte ham, hvorfor jeg var blevet så længe oppe, nemlig fordi han havde nøglen til vort kammer i sin lomme.

Ordet "vort" stødte ham grueligt. Han erklærede, at det aldrig ville blive mit, og at han skulle – men jeg vil hverken gentage hans ord eller beskrive hans opførsel i almindelighed. Han bestræber sig uafladeligt og på det mest skarpsindige for at vække min afsky, og jeg undrer mig undertiden over ham i en grad, der overdøver min frygt. Og dog forsikrer jeg dig, at en tiger eller en giftig slange langt fra ville vække den forfærdelse hos mig som han. Han har fortalt mig om Catherines sygdom, beskyldt min broder for at være ophavsmanden til hendes lidelser og lovet mig, at jeg skal komme til at bøde for Edgar, indtil han kan bemægtige sig ham selv.

Jeg hader ham – jeg er elendig – jeg har været en dåre! Men vogt dig for at ymte et ord om det til nogen på Thrushcross! Jeg venter dig dagligt – lad mig ikke i stikken.

Isabella."

14

Da jeg havde læst denne epistel, opsøgte jeg herren og meddelte ham, at hans søster var ankommet til Heights og havde sendt mig et brev, der udtrykte hendes sorg over mrs. Lintons tilstand, hendes ivrige længsel efter at se ham samt den bøn, at han snarest muligt gennem mig ville sende hende et bevis på tilgivelse.

"Tilgivelse?" gentog Linton. "Jeg har intet at tilgive hende, Ellen. Du kan, om du vil, besøge hende i eftermiddag på Wuthering Heights og sige hende, at jeg ikke er fortørnet, men bedrøvet over at have mistet hende, især da jeg ikke kan tro, at hun nogensinde vil blive lykkelig. Dog kan jeg umuligt besøge hende selv. Vi er skilt ad for evigt, og hvis hun virkelig ønsker at vise mig en tjeneste, så lad hende overtale den skurk, hun har ægtet, til at forlade landet."

"Vil De ikke skrive en lille billet til hende, sir?" spurgte jeg bønligt.

"Nej," svarede han, "det er unyttigt. Mit samkvem med Heathcliffs familie skal være lige så ringe, som hans med min. Jeg vil ikke omgås med ham."

Jeg var yderst nedslået over mr. Edgars kulde, og på hele vejen til Thrushcross brød jeg mit hoved med, hvorledes jeg skulle lægge mere hjertelighed i, hvad han havde sagt mig, når jeg gentog det, og formilde hans vægring ved at skrive nogle linjer for at trøste Isabella.

Hun havde formodentlig ventet på mig lige fra morgenen af. Jeg så hende kigge gennem spalieret, da jeg kom op ad

havegangen, men hun fo'r tilbage, som om hun frygtede for at blive bemærket.

Jeg trådte ind uden at banke på. Man kunne ikke tænke sig et sørgeligere, bedrøveligere syn end det, som det før så muntre hus nu frembød. Jeg må tilstå, at jeg i den unge dames sted i det mindste ville have støvet kaminen af og tørret bordet af med en klud, men den skødesløshed, der omgav hende over alt, havde allerede smittet hende. Hendes smukke ansigt var blegt og ligegyldigt, hendes hår uredt, en del af det hang skødesløst ned, det øvrige var slynget uordentligt om hovedet. Formodentlig havde hun ikke lagt hånd på sit toilette siden den foregående aften.

Hindley var ikke til stede, mr. Heathcliff sad ved et bord og rodede mellem nogle papirer i sin brevtaske, men han rejste sig, da han så mig, spurgte mig venligt, hvorledes jeg havde det, og bød mig en stol.

Han var den eneste i huset, der så anstændig ud, og det forekom mig, at han aldrig havde været smukkere. Begges stilling var blevet så forandret af omstændighederne, at en fremmed sikkert ville have antaget, at han var født og opdraget til gentleman, og at hans kone måtte være en topmålt sjuske.

Hun kom mig hastigt i møde for at hilse mig, og strakte den ene hånd ud for at modtage det forventede brev.

Jeg rystede på hovedet. Hun ville ikke forstå vinket, men fulgte mig hen til et sidebord, hvor jeg lagde min hat og kåbe af mig, og opfordrede mig hviskende til at give hende, hvad jeg bragte med mig.

Heathcliff gættede betydningen af denne manøvre og sagde:

"Hvis du har noget til Isabella, Nelly, som uden tvivl er tilfældet, så giv hende det. Du behøver ikke at holde det hemmeligt; vi har ingen hemmeligheder for hinanden."

"O, jeg har intet," svarede jeg, for jeg holdt det for det bedste straks at tilstå sandheden, "min herre har beordret mig at sige hans søster, at hun for øjeblikket hverken må vente breve eller besøg af ham. Han lader Dem hilse, madam, og ønsker Dem al lykke, og tilgiver Dem den smerte, De har forårsaget ham, men mener, at hans hus og dette fra nu af bør opgive alt samkvem, da der intet godt kan komme ud af at vedligeholde omgangen."

Mrs. Heathcliffs læbe sitrede lidt, og hun vendte tilbage til sin plads ved vinduet. Hendes mand stillede sig ved kaminen og begyndte at forelægge mig spørgsmål om Catherine.

Jeg meddelte ham om hendes sygdom så meget, som jeg anså for passende, men ved et krydsforhør afpressede han mig det meste, der stod i forbindelse med dens oprindelse.

Jeg dadlede hende efter fortjeneste, fordi hun selv havde pådraget sig alt, og endte med at udtale det håb, at han ville følge mr. Lintons eksempel og for fremtiden undgå al omgang med hans familie i det gode som i det onde.

"Mrs. Linton er nu rekonvalescent," sagde jeg – "hun bliver aldrig den gamle mere, men hendes liv er reddet, og hvis De virkelig har hende kær, vil De vogte Dem for at krydse hendes vej oftere. Forlad landet, og for at De ikke skal angre det, forsikrer jeg Dem om, at Catherine Linton nu er lige så forskellig fra Deres gamle veninde Catherine Earnshaw, som denne unge dame er forskellig fra mig. Hendes ydre har tabt sig, hendes karakter endnu mere, og den person, der er nødt til at være i hendes nærhed, vil kun formå at bevare sin

hengivenhed for hende ved tanken om, hvad hun engang var, støttet på menneskelighed og pligtfølelse."

"Det er meget muligt," bemærkede Heathcliff, "at din herre ikke støtter sig på andet end menneskelighed og pligtfølelse. Men bilder du dig ind, at jeg vil overlade Catherine til hans pligtfølelse og hans menneskelighed, og kan du sammenligne *mine* følelser for Catherine med *hans*? Inden du forlader dette hus, må du love mig at forskaffe mig en sammenkomst med hende. Jeg *vil* se hende, hvad enten du samtykker eller vægrer dig. Hvad siger du til det?"

"Jeg siger, mr. Heathcliff," svarede jeg, "at det ikke bør ske og heller aldrig skal ske ved min medvirken. En ny sammenkomst mellem Dem og min herskerinde ville være hendes død."

"Med din hjælp kan det undgås," vedblev han, "og hvis en sådan begivenhed skulle medføre fare, hvis den skulle forbitre hendes tilværelse blot med en eneste smerte mere, tror jeg mig berettiget til at skride til yderlige forholdsregler. Jeg ville ønske, du ville være så oprigtig at sige mig, om tabet af ham ville volde Catherine stor smerte. Frygten for dette holder mig tilbage, og deri ser du forskellen mellem vore følelser. Var han i mit sted og jeg i hans, ville jeg, om jeg end hadede ham, aldrig have løftet hånden imod ham. Du må se så vantro ud, som du vil. Jeg ville aldrig have forvist ham fra hendes selskab, så længe hun ønskede det. Men i det øjeblik, hendes kærlighed til ham ophørte, ville jeg have revet ham hjertet ud af livet og drukket hans blod. Forinden – og hvis du ikke tror mig, kender du mig ikke – forinden ville jeg før have ladet mig radbrække tomme for tomme end krummet så meget som et hår på hans hoved."

"Og dog," afbrød jeg ham, "tager De ikke i betænkning at ødelægge alt håb om hendes fuldkomne helbredelse ved at påtvinge hende Deres selskab, nu da hun næsten har glemt Dem, og styrte hende i en ny storm af strid og kummer."

"Du mener, hun har næsten glemt mig?" gentog han. "O, Nelly, det ved du hun aldrig gør; du ved, at hun for hver tanke, hun skænker Linton, skænker mig tusinde. I den ulykkeligste tid af mit liv havde jeg en idé af den beskaffenhed, du mener; den forfulgte mig forrige sommer ved min tilbagekomst til denne egn, men kun hendes egen forsikring ville kunne bevæge mig til atter at give denne forfærdelige idé indpas. Og da ville Linton og Hindley og alle de drømme, jeg nogensinde har drømt, være et intet for mig. To ord ville indbefatte min fremtidige død og mit helvede i sig – for livet ville blive mig et helvede fra det øjeblik af, jeg mistede hende! – og dog var jeg en kort tid så tåbelig at tro, at Edgar Lintons kærlighed havde mere værd for hende end min; om han også elskede hende med hele sit ynkelige væsens styrke, kunne han dog ikke elske hende så meget i hundrede år som jeg i én dag. Og Catherine har et hjerte, der er lige så dybt som mit; havet kunne lige så let rummes i et anker, som hele hendes kærlighed kunne absorberes af ham alene. Nej, han er hende næppe én grad mere kær end hendes hest eller hund – det er umuligt, at han kan blive elsket som jeg – hvorledes kan hun elske det hos ham, han ikke besidder?"

"Catherine og Edgar holder så meget af hinanden, som det er muligt for to mennesker!" udbrød Isabella med pludselig iver, "intet menneske har ret til at tale således, og jeg vil ikke stå tavs og høre på, at min broder bliver nedsat!"

"Din broder elsker dig uhyre højt, ikke sandt?" sagde Heathcliff med foragt. "Han støder dig med forbavsende hurtighed ud for lud og koldt vand."

"Han ved ikke, hvad jeg lider," svarede hun. "Det har jeg ikke meddelt ham."

"Du har altså meddelt ham noget – du har skrevet?"

"At jeg er gift, har jeg skrevet – du så jo selv brevet."

"Og senere ikke?"

"Nej."

"Den unge dame ser betydelig forandret ud siden sit giftermål," bemærkede jeg, "det er tydeligt at se, at nogen her ikke er således i sin kærlighed, som pligten byder – hvem det er, kunne jeg vel gætte, men tør måske ikke sige det."

"Jeg skulle tro, det er hende selv," svarede Heathcliff. "Hun udarter til en gemen so. Hun er blevet såre gesvindt træt af at ville behage mig – Du vil næppe tro det, men allerede morgenen efter vor vielse forlangte hun grædende at komme hjem. Men netop fordi hun ikke er overdreven pæn af sig, passer hun så meget desto bedre for dette hus, og jeg skal sørge for, at hun ingen skam gør mig ved at stryge omkring på vejene."

"Nå, sir," sagde jeg, "jeg håber, De vil betænke, at mrs. Heathcliff er vant til at blive opvartet og er blevet opdraget som eneste datter, hvis ønsker alle var villige til at opfylde. De må holde en pige til hende, som kan bringe alt i orden omkring hende, og behandle hende venligt. Lad Deres mening om mr. Edgar være som den vil – De kan dog ikke fradømme hende en stærk kærlighedsfølelse, ellers ville hun ikke have forladt sit

hjems elegance og bekvemmeligheder og sine venner der, for med tilfredshed at bosætte sig med Dem i et vildnis som dette."

"Hun forlod sit hjem af forblindelse," svarede han, "fordi hun så en romanhelt i mig og ventede en ubegrænset hengivenhed af min ridderlige kærlighed. Hun er så halsstarrigt forhippet på at danne sig en fabelagtig idé om min karakter og handle efter de falske indtryk, hun selv har skabt sig, at jeg næppe kan betragte hende som en fornuftig skabning. Dog tror jeg, hun nu endelig begynder at kende mig. Jeg bemærker ikke længere det tåbelige smil og de grimasser, der i begyndelsen opæggede min vrede, og den uforstandige mangel på evne til at indse, at jeg mente det alvorligt, da jeg meddelte hende min mening om hendes forblindelse og hende selv. Det var ved en vidunderlig anstrengelse af hendes skarpsindighed, at hun endelig gjorde den opdagelse, at jeg ikke elskede hende. Engang troede jeg, at ingen lektioner ville formå at lære hende det, og endnu har hun næppe fattet det til fulde, for først i morges betroede hun mig som en forfærdelig efterretning, at det virkelig var lykkedes mig at bringe hende til at hade mig. Et sandt herkulesarbejde, det kan jeg forsikre dig. Får det ende engang, har jeg god grund til at takke Gud. Kan jeg tro din påstand, Isabella? Er du overbevist om, at du hader mig? Vil du ikke atter komme sukkende og smiskende til mig, når jeg lader dig være uforstyrret en halv dag? Det ville sandsynligvis have været hende kærere, Nelly, om jeg i din nærværelse havde vist mig som en øm ægtefælle. Det sårer hendes forfængelighed at se sandheden lagt for dagen. Men det er mig lige meget, hvem der ved, at kærligheden kun er kommet fra den ene side, og jeg har aldrig løjet for hende, hvad det angår. Hun kan ikke beskylde mig for, at jeg har vist hende

så meget som et spor af falsk kælenhed. – Det første, hun så mig gøre, da vi forlod Thrushcross, var, at jeg hængte hendes lille hund, og da hun bad for den, var de første ord, jeg ytrede, at jeg kunne klynge hele hendes familie op, på én nær – hun troede måske, at hun var undtagelsen. Men ingen brutalitet var i stand til at afskrække hende – jeg tror endda, hun nærer en medfødt beundring for det, når kun ikke hendes egen kostbare person lider under det. Var det ikke den højeste absurditet – var det ikke ren fjantethed af den ynkelige, slaviske, gemene skabning at tro, at jeg kuede hende? Sig til din herre, Nelly, at jeg i mit hele liv aldrig har truffet på et mere krybende dyr end hende – hun gør endog navnet Linton skam – og af ren mangel på opfindelsesevne har jeg af og til i mine eksperimenter undladt at forvisse mig om, hvor meget hun kan tåle og dog krybe tilbage til mine fødder. Men sig ham også, at han kan berolige sit broderlige magistratshjerte med, at jeg holder mig strengt indenfor lovens grænser; jeg har hidtil undgået at give hende det mindste krav på skilsmisse – og hun ville såmænd heller ikke takke det menneske, der skilte os ad – ville hun gå, var der intet i vejen – det ubehagelige ved hendes nærværelse overstiger den fornøjelse, man kan have af at pine hende."

"Mr. Heathcliff," svarede jeg, "dette er dårekistesnak, og Deres kone er sandsynligvis overbevist om, at De er vanvittig, ellers ville hun ikke have holdt det ud hos Dem så længe. Men nu, da De siger, at hun kan gå, vil hun uden tvivl benytte tilladelsen. De er dog ikke så forhekset, madam, at De vil blive hos ham med Deres gode vilje?"

"Vogt dig, Ellen," svarede Isabella, hvis lynende øjne flammede i den grad, at det heldige udfald af hendes mands

bestræbelser for at gøre sig forhadt ikke lod sig miskende, "vogt dig for at tro et eneste ord! Han er en løgnens djævel, et uhyre, og intet menneskeligt væsen. Han har allerede én gang sagt, at jeg kunne forlade ham, og jeg gjorde forsøget, men vover ikke at gentage det. Lov mig blot, Ellen, at du ikke vil ymte en stavelse af hans infame ord til min broder eller Catherine – han kan foregive, hvad han vil: det er blot hans ønske at ægge Edgar til fortvivlelse – han siger, at han kun har ægget mig for at få magt over ham, men den skal han aldrig få. Hellere vil jeg dø. Jeg håber og beder kun om, at han vil glemme sin djævelske forsigtighed og dræbe mig. Den eneste glæde, jeg endnu kan tænke mig, er den at dø eller se ham død."

"Så er det nok for denne gang! Skulle du blive opfordret til at vidne for en ret, Nelly, så vil du vel huske hendes talemåder. Se nu rigtigt på hendes fjæs; hun står nær ved det punkt, jeg vil bringe hende. – Nej, Isabella, endnu er du ikke skikket til at tage vare på dig selv, og da jeg er din lovlige beskytter, må jeg beholde dig i min vold, hvor ubehagelig denne forpligtelse end bliver mig. Gå op! Jeg har noget hemmeligt at tale med Ellen Dean om. Det er ikke vejen – op ad trappen, siger jeg! – Dette er vejen op ad trappen, barn!"

Han tog hende ved armen, stødte hende ud af værelset og vendte tilbage til mig, idet han mumlede:

"Jeg har ingen medlidenhed! Jeg har ingen medlidenhed! Ormene krummer sig desto stærkere, jo mere jeg søger at træde indvoldene ud af dem. Det er en moralsk lokkemad, og jeg skærer desto hvassere tænder, jo større pinen er!"

"Forstår De, hvad ordet medlidenhed betyder?" sagde jeg, idet jeg skyndte mig at sætte min hat på igen. "Har De nogensinde

følt et spor af den i Deres liv?"

"Læg den tilbage!" afbrød han mig, da han bemærkede min hensigt at fjerne mig. "Du går ikke endnu. Kom herhen, Nelly – jeg må enten overtale eller tvinge dig til at lette opfyldelsen af min plan: at se Catherine, og det snarest muligt. Jeg sværger dig til, at jeg ikke tænker på noget ondt; jeg ønsker hverken at gøre larm eller at krænke mr. Linton – jeg ønsker kun at høre af hende selv, hvorledes hun befinder sig og hvorfor hun har været syg, og spørge, om noget af, hvad jeg kan gøre, vil være hende tjenligt. Forrige nat var jeg seks samfulde timer i Thrushcross' have, og jeg vil vende tilbage hver nat og strejfe omkring den hver dag, indtil jeg ser lejlighed til at komme ind. Støder jeg på Edgar Linton, vil jeg ikke betænke mig på at slå ham til jorden og give ham nok til at være sikker på ikke at blive forstyrret, så længe jeg er der. Gør hans folk modstand, vil jeg true dem med disse pistoler – men ville det ikke være bedst at forebygge enhver berøring med dem eller deres herre? Og det kunne du gøre så let. Jeg ville give dig et tegn, når jeg kom, og så kunne du slippe mig ubemærket ind, når hun var alene, og med fuldkommen rolig samvittighed vente, til jeg fjernede mig. Du ville derved kun forhindre ulykker."

Jeg protesterede imod at spille denne forræderiske rolle i min herres hus og forestillede ham desuden, hvor grusomt og egoistisk det ville være af ham at kompromittere mrs. Lintons gode navn og rygte for at tilfredsstille sine egne ønsker.

"Det allermest ubetydelige forskrækker hende pinefuldt – hendes nerver er spændt i højeste grad, og jeg er overbevist om, at hun ikke ville kunne tåle denne overraskelse. Forlang det ikke, sir; ellers må jeg give min herre efterretning om Deres

planer, og han vil tage sine forholdsregler for at beskytte sit hus og dets beboere imod en så uforsvarlig indtrængen."

"I så fald må jeg gribe til forholdsregler for at hindre dig i det, kvinde!" råbte Heathcliff. "Du skal ikke forlade Wuthering Heights førend i morgen tidlig. Det er en tåbelig løgn at påstå, at Catherine ikke kan tåle at se mig, og hvad overraskelsen angår, ønsker jeg ingen – du må forberede hende, spørge, om jeg må komme. Du siger, at hun aldrig nævner mit navn og at det aldrig bliver nævnt i hendes påhør. Til hvem skal hun omtale det, når det er kontrabande der i huset? Hun antager, at I alle er spioner for hendes mand. O, jeg tvivler ikke om, at hun er i et helvede blandt jer. – Hendes tavshed siger mig så godt som noget, hvad hun føler. Du siger, hun er ofte urolig og ser ængstelig ud – er det et bevis på rolighed? Du taler om, at hendes ånd ikke er i ligevægt – hvor djævlen kan den være det i den gruelige isolation? Og den dorske, elendige usling, som plejer hende af pligtfølelse og menneskelighed! Af medlidenhed og kristenpligt! Man kunne lige så godt plante en eg i en urtepotte og vente, at den vil trives, som bilde sig ind, at hun skulle vinde sin kraft tilbage i hans kolde plejes jordbund. Lad os blive enige: vil du blive her og lade mig kæmpe mig igennem til Catherine over Linton og hans lejesvende? Eller vil du være min veninde som før, og gøre, hvad jeg forlanger? Bestem dig, for det er unyttigt, at jeg endnu dvæler et minut, hvis du fremturer i din halsstarrige stridighed."

Jeg gjorde ham forestillinger, mr. Lockwood, og beklagede mig og afslog ham det vel halvhundrede gange. Men endelig tvang han mig dog til en overenskomst. Jeg forpligtede mig til at bringe min herskerinde et brev fra ham, og hvis hun

indvilligede i det, at meddele ham, hvornår Linton næste gang var fraværende, hvorpå han ville komme og bane sig en vej ind i huset, så godt han kunne – jeg ville ikke være til stede, og mine medtjenere skulle heller ikke befinde sig i nærheden.

Var det rigtigt eller urigtigt? Jeg er bange for, at det var det sidste, om også sagens gørlighed talte for den. Ved min eftergivenhed troede jeg at forebygge en ny eksplosion og tænkte desuden, at det kunne frembringe en gunstig krise i Catherines sjælelige sygdom; jeg mindedes desuden mr. Edgars strenge dadel over mit angiveri og søgte at forjage al uro over min opførsel, idet jeg forsikrede højt og dyrt, at dette forræderi mod tilliden, hvis det fortjente en så hård benævnelse, skulle blive det sidste.

Alligevel var min hjemgang mere bitter end vejen til Wuthering Heights, og jeg frygtede for alle mulige ulykker og kunne længe ikke beslutte mig til at lægge brevet i mrs. Lintons hænder.

Men her er Kenneth – jeg vil gå ned og sige ham, at De er blevet meget bedre. Min historie er lang og vil kunne udfylde en hel formiddag endnu."

Da den gode kone gik ned for at tage imod doktoren, betænkte jeg, at hendes sørgelige historie dog ikke var af den slags, jeg ville have valgt til min opmuntring, men lige meget – jeg vil uddrage lægende midler af mrs. Deans bitre urter og frem for alt vogte mig for det trylleri, der lurer i Catherine Heathcliffs strålende øjne. Jeg ville befinde mig i en net stilling, hvis jeg mistede mit hjerte til denne unge person og datteren viste sig som et nyt oplag af moderen.

15

Atter en uge forløbet – og jeg så mange dage nærmere sundheden og våren. Jeg har nu i de forskellige kursus, husholdersken har kunnet afse fra sine vigtigtigere forretninger, erfaret min nabos hele historie. Jeg vil meddele den med hendes egne ord og kun noget mere koncis. Hun er, i det hele taget, en ret tålelig fortællerinde, og jeg tror ikke, jeg ville kunne forbedre hendes stil betydeligt.

"Om aftenen," vedblev hun, "om aftenen efter mit besøg på Heights vidste jeg, så godt som om jeg havde set ham, at mr. Heathcliff var i nærheden af huset, og jeg var bange for at gå ud, fordi jeg endnu stedse bar hans brev i min lomme og ingen lyst havde, hverken til at blive truet eller ærgret.

Jeg havde besluttet ikke at aflevere det, førend min herre var gået ud, da jeg ikke vidste, hvad indtryk dets modtagelse ville gøre på Catherine. Følgen deraf var, at hun først fik det tre dage efter. Den fjerde var en søndag, og jeg bragte hende brevet ind i værelset, da alle husets beboere var taget til kirke.

Der var kun blevet en eneste tjener hjemme foruden mig, og under kirketjenesten plejede vi ellers altid at låse dørene af, men den dag var vejret netop så varmt og behageligt, at jeg lukkede dem op på vid gab, og for at opfylde mit løfte, da jeg vidste, hvem der ville komme, sagde jeg til min kammerat, at mrs. Linton havde ytret stor lyst til appelsiner, og at han måtte løbe over til landsbyen og hente et par, som skulle blive betalt den næste dag. Han fjernede sig, og jeg gik op af trappen.

Mrs. Linton sad, som sædvanlig, i nichen inden for det åbne vindue, klædt i en folderig, vid kjole og med et let sjal over skuldrene. Hendes tykke, lange hår var for en del blevet afklippet under hendes sygdom, og nu bar hun det simpelt kæmmet og naturligt, med over tindingerne og halsen nedbølgende lokker. Hendes udseende havde, som jeg fortalte Heathcliff, forandret sig. Men når hun var rolig, syntes hun at besidde en overjordisk skønhed.

Hendes øjnes ild havde forvandlet sig til en drømmende, vemodig smægten. Det så ikke mere ud, som om hun beskuede genstandene omkring sig; blikket syntes stedse at fare henover dem ud i den vide verden. Desuden tjente det blege ansigt, hvis magerhed lidt efter lidt var forsvundet, og det ejendommelige, fra hendes åndstilstand hidrørende udtryk, til at forhøje den rørende deltagelse, hun vakte – og dette udtryk gjaldt i mine øjne som et stærkere bevis for hendes snare opløsning, end hendes fyldighed i andres gjaldt for hendes helbredelse.

I vinduet lå en bog opslået, og den svage luftning legede af og til med bladene. Jeg tror, Linton havde lagt den der, for hun forsøgte aldrig at underholde sig med læsning eller nogen som helst anden beskæftigelse, og han plejede ofte i hele timer at bestræbe sig for at henlede hendes opmærksomhed på en eller anden genstand, der tidligere havde formået at adsprede hende.

Hun bemærkede hans hensigt og fandt sig i sine lysere timer tålmodigt i hans forsøg, idet hun kun fra tid til anden undertrykte et suk, som kedsomheden afpressede hende, og endelig standsede ham med et sørgmodigt smil og et kys. Til andre tider vendte hun sig opbrusende fra ham og skjulte sit

ansigt i hænderne, eller stødte ham endog fra sig i vrede, og da lod han hende være i fred, overbevist om, at hans umage var spildt.

Endnu lød klokkerne fra kapellet i Gimmerton, og bækkens rislen i dalen trængte beroligende til øret. Denne musik plejede ellers i Thrushcross at overdøves af sommerløvets susen, når træerne stod i deres fulde flor. På Wuthering Heights kunne man altid høre vandets brusen på stille dage efter en stærk tø eller en heftig regn – og på Wuthering Heights tænkte Catherine, hver gang hun lyttede til det – det vil sige, når hun overhovedet tænkte eller lyttede, for hun havde dette nys omtalte uvisse, fjerntskuende blik, som ikke udtrykker nogen erkendelse af materielle ting gennem øjet eller øret.

"Her er et brev til Dem, mrs. Linton," sagde jeg, idet jeg sagtelig stak det ind imellem fingrene på den ene hånd, der hvilede på hendes knæ. "De må straks læse det, for der forlanges svar. Skal jeg bryde seglet?"

"Ja," svarede hun, uden at forandre retningen af sit blik.

Jeg åbnede sedlen; dens indhold var såre kort.

"Nu," vedblev jeg, "læs det!"

Hun trak sin hånd tilbage og lod det falde.

Jeg lagde det på hendes skød og ventede, til det måtte behage hende at se ned, men det varede så længe inden det skete, at jeg atter tog ordet:

"Skal jeg læse det, madam? Det er fra mr. Heathcliff."

Hun fo'r sammen og prøvede at huske sig om og ordne sine ideer. Hun tog brevet op og syntes at læse det, og da hun kom til underskriften, sukkede hun, men ikke desto mindre så jeg, at hun endnu ikke havde forstået dets betydning, for da jeg

ønskede at høre hendes svar, pegede hun blot på navnet og stirrede forskende på mig.

"Han ønsker at se Dem," sagde jeg, da jeg gættede, at hun trængte til en tolk, "han er nu i haven og længes utålmodigt efter det svar, jeg skal bringe ham."

Ved disse ord bemærkede jeg, at en stor hund, der lå nede på græsset i solskinnet, spidsede øren, som om den ville gø, men derpå lod dem synke igen og forkyndte med sin logrende hale, at nogen nærmede sig, som den ikke betragtede som en fremmed.

Mrs. Linton bøjede sig fremad og lyttede begærligt. I næste minut lød skridt igennem hallen; det åbentstående hus var for lokkende til at Heathcliff kunne modstå fristelsen til at træde ind; han troede formodentlig, jeg var tilbøjelig til at bryde mit løfte, og besluttede derfor at forlade sig på sin egen dristighed.

Catherine så spændt hen mod kabinetsdøren; han fandt ikke straks det rigtige værelse; hun vinkede til mig, at jeg skulle vejlede ham, men han fandt det, inden jeg kunne nå døren, var i to spring ved hendes side og holdt hende indesluttet i sine arme.

I fem minutter hverken talte han eller slap hende, men gav hende i dette korte tidsrum flere kys end nogensinde før i sin ungdom. Dog havde min herskerinde kysset ham først, og jeg så tydeligt, at hans kval næppe tillod ham at se hende ind i ansigtet. Den samme overbevisning, som jeg nærede, havde påtrængt sig ham i det øjeblik, han så hende, at der ingen udsigt var til endelig helbredelse – at hun var bestemt til at dø – at hun var dødens visse bytte.

"O, Cathy, o mit liv, hvor skal jeg kunne bære det!" var de første ord, han udtalte i en tone, hvori han ikke søgte at dølge sin fortvivlelse.

Og nu betragtede han hende så stift, at jeg troede, hans bliks intensitet måtte bringe tårer i hans øjne, men de brændte i pine, de strømmede ikke over.

"Hvad er der?" sagde Catherine, idet hun lænede sig tilbage og besvarede hans blik med en pludselig formørket pande. Hendes stemning drejede sig bestandig som en vejrhane. – "Du og Edgar, I har knust mit hjerte, og I kommer begge for at klage over mig, som om I var de beklagelsesværdige. Jeg vil ingen medlidenhed have med jer. I har ombragt mig, og det er ikke faldet jer vanskeligt. Hvor du er stærk! – Hvor mange år agter du at leve, efter at jeg er død?"

Heathcliff var knælet ned for at omfavne hende; han prøvede på at rejse sig, men hun greb ham ved håret og holdt ham nede.

"Jeg ville ønske, jeg kunne holde dig, til vi begge var døde!" vedblev hun bittert. "Jeg ville ikke bekymre mig om dine lidelser! Jeg bryder mig ikke om dem! Hvorfor skulle du ikke lide? Gør jeg det ikke? – Vil du forglemme mig? Vil du være lykkelig, når jeg ligger i graven? Vil du sige om tyve år: "Det er Catherine Earnshaws grav! Jeg har elsket hende for længe siden og var ulykkelig over at miste hende, men det er forbi! Siden har jeg elsket mange andre – mine børn er mig mere dyrebare end hun, og når jeg dør, vil jeg ikke glæde mig ved at komme til hende. Jeg vil blive bedrøvet over, at jeg skal forlade mine børn." Vil du sige det, Heathcliff?"

"Bliver du ved at martre mig således, bliver jeg lige så vanvittig som du!" råbte han, idet han rev sit hoved løs og skar

tænder.

De to frembød et sælsomt, frygteligt billede for en uinteresseret tilskuer. Catherine måtte med rette tro, at Himlen for hende måtte blive et landflygtighedens land, når hun ikke kunne afføre sig sin jordiske karakter til samme tid som sit dødelige hylster. Hendes ansigt tolkede nu i sine blege kinder, blodløse læber og funklende øjne en vild hævngerrighed, og i sine krampagtigt sammenknugede hænder holdt hun en del af det hår, hun havde grebet fat i. Hvad ham angik, havde han, da han rejste sig op med en ene hånd, omfattet hendes med den anden, og om hans sagtmodighed kan De gøre Dem et begreb, når jeg siger Dem, at jeg tydeligt så fire blå spor af hans fingre i den farveløse hud, da han slap hende.

"Plager Djævelen dig," vedblev han rasende, "at du kan tale således til mig, nu du er døden nær? Betænker du, at alle disse ord indbrænder sig i min erindring og vil bestandig æde sig dybere ind, når du har forladt mig? Du ved, det er en løgn, når du siger, jeg har dræbt dig, og du ved, Catherine, at jeg lige så let kunne forglemme mit liv som dig. Er det ikke din sataniske egoisme nok, at jeg vil krumme mig under helvedeskvaler, mens du er i fred?"

"Jeg får ingen fred," svarede Catherine, som ved sit hjertes heftige og uregelmæssige banken – det slog både synligt og heftigt – blev genvakt til bevidsthed om sin fysiske svaghed.

Hun sagde intet videre, førend paroxysmen var forbi, men vedblev derpå venligere:

"Jeg ønsker dig ikke større kvaler, end jeg selv lider, Heathcliff; jeg ønsker kun, at vi aldrig måtte adskilles, og hvis et ord af mig senere skulle volde dig smerte, så tænk på, at jeg

under jorden føler den samme pine, og tilgiv mig for min egen skyld. Kom her og knæl ved siden af mig! Du har aldrig gjort mig noget ondt i dit liv. Men hvis du nærer vrede, vil mindet om det blive værre end mindet om mine hårde ord. Vil du kom hen til mig igen? Jeg beder dig, gør det!"

Heathcliff stillede sig bagved hendes stoleryg, over hvilken han bøjede sig fremad, men ikke nok til at hun kunne se hans ansigt, der var ligblegt af bevægelse. Hun lænede sig tilbage for at betragte ham, men han ville ikke tillade det; han vendte sig om og gik hen til kaminen, hvor han blev stående stum og med ryggen vendt imod os.

Mrs. Lintons blik fulgte ham mistroisk. Enhver af hans bevægelser vakte en ny følelse hos hende. Efter en pause og et længere blik vedblev hun, idet hun vendte sig til mig, i en tone, der røbede harme over skuffede forventninger:

"O, Nelly, ser du, han ville ikke lade sig formilde et minut, selv om han kunne redde mig fra graven – således bliver jeg elsket! Nå, lige meget, det er ikke min Heathcliff! Jeg vil dog elske min og tage ham med mig. Han er i min sjæl, og" – tilføjede hun eftertænksomt – "hvad der plager mig mest, er dog kun denne fængselsruin. Jeg er træt af at være lukket inde her. Jeg længes efter at fly bort til hin herlige verden og være der stedse, ikke se den utydeligt gennem tårer og smægte efter den gennem et lidende hjertes mure, men virkelig leve med den og i den. Nelly, du tror, du er bedre og lykkeligere end jeg – du er i din fulde sundhed og kraft – jeg vækker din medlidenhed, men det vil snart blive anderledes – du vil vække min. Jeg vil hæve mig langt, langt op over jer alle. Det undrer mig, at han ikke vil være mig nær," vedblev hun, som om hun talte til sig selv, "jeg

havde troet, at han ønskede det. Kære Heathcliff, nu skal du ikke være forstokket – jeg beder dig, kom til mig, Heathcliff!"

I sin iver rejste hun sig og støttede sig på stolearmen. Ved denne inderlige opfordring vendte han sig fortvivlet om imod hende. Hans vidtopspilede og endelig fugtige øjne udskød lyn, hans bryst bølgede konvulsivisk. Kun et øjeblik blev de stående stille, og da så jeg næppe, hvorledes de kom sammen; men Catherine gjorde et spring, og han opfangede hende, og de var forenede i et favntag, som jeg aldrig troede at min herskerinde ville komme levende løs fra. For mine øjne syntes hun virkelig straks at blive afmægtig. Han sank ned på den nærmeste stol, og da jeg nærmede mig hastigt for at se, om hun var faldet i afmagt, skar han tænder og frådede som en gal hund og knugede hende med grisk skinsyge fastere op til sig. Det var, som om jeg ikke befandt mig i selskab med en skabning af min egen art, det lod til, at han ikke kunne forstå mig, om jeg også talte til ham; jeg blev derfor stående i en afstand og tav, da jeg ikke vidste, hvad jeg skulle sige.

Men snart blev jeg lidt beroliget ved en bevægelse af Catherine; hun løftede sin hånd for at omfatte hans hals og lægge sin kind til hans, mens han dækkede hende med lidenskabelige kærtegn og råbte:

"Nu lærer du mig, hvor grusom du har været, hvor grusom og løgnagtig. Hvorfor har du forsmået mig – hvorfor har du forrådt dit eget hjerte, Cathy? Jeg har intet trøstensord for dig, og det fortjener du. Du har dræbt dig selv, ja, du kan kysse mig og græde længe nok og aflokke mig kys og tårer, de vil brænde dig – de vil fordømme dig. Du har elsket mig – hvad ret havde du da til at forlade mig? Hvad ret – svar mig – til den usle

kaprice, der knyttede dig til Linton? Fordi ingen elendighed, fornedrelse, død, intet af, hvad Gud eller Satan kunne gøre, ville have skilt os ad, har du selv af egen fri vilje sprængt båndet imellem os. Jeg har ikke knust dit hjerte – det har du selv – og idet du gjorde det, mit med. Desværre for mig, at jeg er stærk! Ønsker jeg at leve? Hvad slags liv vil det blive, når du – o Gud, ville du kunne leve, når din sjæl lå i graven?"

"Lad mig gå! Slip mig!" hulkede Catherine. "Har jeg gjort uret, må jeg dø til straf! Det er nok! Du har også forladt mig, men jeg vil ikke bebrejde dig det, jeg tilgiver dig – tilgiv du også mig!"

"Det er vanskeligt at tilgive, når man ser på disse øjne og føler disse afmagrede hænder!" svarede han. "Kys mig igen og lad mig ikke se dine øjne! Jeg tilgiver, hvad du har gjort imod mig – jeg elsker min morderske, men hvorledes kan jeg elske din morder?"

De tav, deres ansigter skjulte sig ved hinanden og blev begge vædet af Catherines tårer. Endelig syntes gråden at komme fra begge sider, som det lod, kunne Heathcliff også græde under omstændigheder som disse.

Jeg følte mig imidlertid helt ængstelig til mode, for eftermiddagstimerne randt hurtigt hen. Den mand, jeg havde sendt til landsbyen, vendte tilbage, og jeg kunne skelne en stedse voksende menneskemasse på den vestlige himmels baggrund, den syntes at komme fra Gimmerton.

"Gudstjenesten er forbi," sagde jeg til dem, "herren vil være her inden en halv time."

Heathcliff udstødte en forbandelse og trykkede Catherine tættere op til sig – hun gjorde ingen bevægelse.

Kort efter bemærkede jeg en gruppe tjenestefolk, som nærmede sig køkkenfløjen. Mr. Linton gik ikke langt bagved, han åbnede selv porten og vandrede langsomt fremad, sandsynligvis for at nyde den skønne, sommermilde eftermiddag.

"Nu er han her!" råbte jeg. "For Guds skyld, skynd Dem ned! De vil intet menneske træffe på fortrappen. Jeg beder Dem, skynd Dem, og bliv under træerne, til han er kommet ind!"

"Jeg må gå, Cathy," sagde Heathcliff, idet han forsøgte at rive sig ud af sin venindes arme, "men bliver jeg i live, vil jeg se dig igen, inden du går til ro. Jeg vil ikke fjerne mig fem skridt fra dit vindue."

"Du må ikke gå," svarede hun og holdt ham så fast som hendes kraft ville tillade, "du må ikke, siger jeg dig!"

"Blot for en time," bad han indstændigt.

"Ikke et minut! Jeg må –"

"Linton vil straks være her!" afbrød han hende forskrækket.

Han ville rejse sig og på den måde løsne hendes fingre – hun hang stønnende ved ham, i hendes ansigt lå en vanvittig bestemthed.

"Nej!" skreg hun. "O, gå ikke! Gå ikke! – Det er sidste gang! – Edgar vil ikke gøre os fortræd – Heathcliff, jeg dør jo! jeg dør."

"Fordømte tåbe – der er han!" mumlede Heathcliff og sank ned på stolen. "Stille, min elskede! Stille Catherine – jeg vil blive. Skød han mig nu ihjel på stedet, ville jeg udånde med et velsignelsesønske på læberne!"

Og de var atter i hinandens arme.

Jeg hørte min herre komme op ad trappen.

Den kolde sved strømmede mig ned af panden; jeg var opfyldt af rædsel.

"Vil De adlyde hendes raseri?" spurgte jeg heftigt. "Hun ved ikke, hvad hun siger. Vil De ruinere hende, fordi hun ikke har forstand nok til at hjælpe sig selv? Stå op – De kunne straks have gjort Dem fri! Det er det mest sataniske, De nogensinde har begået. Vi er alle styrtet i fordærvelse – herren, fruen og pigen!"

Jeg vred hænderne og græd højt. Denne støj fik mr. Linton til at fremskynde sine skridt. Midt i mit oprør bemærkede jeg med oprigtig glæde, at Catherines arme hang slappe ned og hovedet ligedan.

"Hun er besvimet eller død!" tænkte jeg. "Desto bedre! Langt bedre at hun dør end bliver ved at vegetere som en byrde og ulykkestifterske for alle, der omgiver hende!"

Blind af forbitrelse og gru sprang Edgar ind på sin selvindbudte gæst. Jeg ved ikke, hvad han ville sige; men Heathcliff gjorde en ende på alle demonstrationer, idet han lagde den tilsyneladende livløse skikkelse i hans arme.

"Se på hende!" sagde han. "Er De ikke en djævel, så hjælp først hende – så kan De komme til mig!"

Han gik ind i dagligstuen og satte sig ned. Mr. Linton kaldte på mig, og det lykkedes os med stor vanskelighed, efter at vi havde taget vor tilflugt til allehånde midler, at bringe hende til bevidsthed, men hun var som forvirret – hun sukkede og stønnede og kendte intet menneske. I sin bekymring over hende forglemte Edgar hendes forhadte ven.

Det gjorde jeg ikke: jeg gik ind til ham, så såre det blev mig muligt, bad ham fjerne sig, og forsikrede, at Catherine befandt

sig bedre og at han skulle erfare af mig om morgenen, hvorledes hun havde tilbragt natten.

"Jeg vil ikke vægre mig ved at forlade huset," svarede han, "men jeg bliver i haven ... og hører du, Nelly? Hold dit ord i morgen! Jeg vil være histnede under lærketræerne – glem det ikke, ellers aflægger jeg endnu et besøg, hvad enten Linton er til stede eller ej!"

Han kastede et hastigt blik gennem den halvt åbentstående kammerdør, og da han havde forvisset sig om, at min forsikring syntes at være sand, befriede han huset fra sin ulyksalige nærværelse.

16

Henimod midnat blev den Catherine født, De har set på Wuthering Heights. Det var et skrøbeligt syvmåneders-barn, og to timer efter døde moderen, uden at have genvundet bevidsthed nok til at savne Heathcliff eller genkende Edgar. Dennes vilde smerte over hans tab er for pinefuld en genstand til at dvæle ved. Følgerne viste, hvor dybt sorgen var trængt ind i hans indre.

I mine øjne blev den endnu forøget betydeligt derved, at han ingen mandlige arvinger havde. Jeg beklagede det, da jeg betragtede den svage moderløse, og harmedes i tankerne på den gamle Linton over det, der dog kun var en naturlig følge af hans kærlighed: at han havde testamenteret sine ejendomme til sin egen datter, i stedet for til sin søns.

Det stakkels væsen var en ufuldkommen skabning. Det havde kunnet græde sig ihjel, uden at nogen i de første timer af dets tilværelse ville have bekymret sig det mindste om det. Senere gjorde vi denne forsømmelse god igen, men barnets fødsel var lige så venneløs som dets endeligt efter al sandsynlighed ville blive.

Morgenen stjal sig mildt igennem skoddernes sprækker ind i det stille kammer og udgød sit blide skær over sengen og den, der lå i den.

Edgar Linton havde lagt sit hoved på puden og lukket sine øjne. Hans ungdommelige, skønne træk var lige så dødningagtige som skikkelsens ved siden af ham, og næsten lige så stive, men hans rolighed var den udtømte pines

forstummen, og hendes den fuldkomne fred. Hendes pande var glat, hendes øjenlåg lukkede, hendes læber bar et smilende udtryk. Ingen Himlens engel kunne være skønnere end hun forekom mig, og jeg blev smittet af den ubeskrivelige ro, hvori hun lå. Min ånd havde aldrig befundet sig i en helligere tilstand end mens jeg beskuede dette klare billede af guddommelig fred.

Jeg gentog instinktmæssigt de ord, hun havde ytret nogle timer i forvejen: hun var uendelig ophøjet over os; hendes ånd var hos Gud, hvad enten den endnu dvælede på jorden eller i Himlen.

Jeg ved ikke, om det er noget ejendommeligt hos mig, men jeg er ulykkelig, når jeg våger i et ligværelse, det vil sige, hvis intet rasende eller fortvivlet menneske deler denne pligt med mig. Jeg ser en rolighed, som hverken jorden eller helvede kan forstyrre, og føler en urokkelig tillid til det aldrig formørkede, det skyggeløse hinsides, til evigheden, hvor livet er uendeligt i sin varighed, kærligheden i sin sympati og glæden i sin fylde. Jeg bemærkede ved denne lejlighed, hvor megen egennytte der lå i selv en kærlighed som mr. Lintons, siden han sørgede så dybt over Catherines lykkelige befrielse.

Unægtelig ville man efter det lunefulde liv, hun havde ført, have kunnet betvivle, at hun til slutningen havde fortjent en fredens himmel. På tider, hvor en kold refleksion gjorde sig gældende, kunne man tvivle om det, men ikke dengang i nærheden af hendes lig. Det lå der i sin egen fred, som syntes at være et pant på den evige for dets tidligere beboer.

Tror De, at sådanne mennesker virkelig er lykkelige i hin verden, sir? – Jeg ville give meget for at vide det."

Jeg vægrede mig ved at besvare mrs. Deans spørgsmål, der forekom mig noget heterodokst.

Hun vedblev:

"Når man overskuer Catherine Lintons løbebane, frygter jeg for, at vi ingen ret har til at tro, hun er salig, men det vil vi henstille til Skaberen alene.

Herren så søvnig ud, og jeg tillod mig at forlade værelset kort efter solens opgang og liste mig ud i den rene, vederkvægende luft. Folkene troede, jeg gik ud for at afryste virkningen af min lange nattevågen, men min hovedbevæggrund var egentlig den at tale med Heathcliff. Var han blevet under lærketræerne den hele nat, ville han intet have hørt af bevægelsen i Thrushcross, det skulle da være, at han havde lagt mærke til de til Gimmerton ridende tjeneres galoperen. Men havde han nærmet sig huset mere, ville lysenes frem- og tilbagesvæven og larmen af dørene, som blev åbnede og lukkede, sandsynligvis have sagt ham, at alt derinde ikke var, som det burde være.

Jeg både ønskede og frygtede for at se ham. Jeg følte, at den sørgelige efterretning burde meddeles ham og længtes efter at få det overstået så snart som muligt, men hvorledes jeg skulle bære mig ad med det, vidste jeg ikke.

Han var der – i det mindste kun nogle skridt dybere inde i parken; han lænede sig til et gammelt asketræ, hans hat var faldet af og håret var ganske vådt af duggen, der havde samlet sig på de knudrede grene og var dryppet ned på ham. Han måtte have tilbragt lang tid i denne stilling, for jeg så et par mejser beskæftiget med at bygge deres rede i næppe tre fods afstand fra ham, uden at bekymre sig mere om hans nærhed

end om han havde været en træstamme. De fløj bort, da jeg nærmede mig, og nu opløftede han sine øjne.

"Hun er død!" sagde han. "Jeg har ikke ventet på dig for at erfare det. Bort med dit tørklæde – flæb ikke for mig! Forbandelse over jer alle! Hun behøver ikke jeres tårer!"

Jeg græd lige så meget for hans skyld som for hendes. Vi ynker undertiden skabninger, som ingen følelse har for sig selv eller andre, og straks da jeg så ham i ansigtet, havde jeg bemærket, at han vidste alt, og den tåbelige tanke var opsteget hos mig, at hans hjerte var blødgjort og at han bad, fordi hans læber bevægede sig og hans blik var fæstet på jorden.

"Ja, hun er død!" sukkede jeg, idet jeg undertrykte min gråd og aftørrede mine tårer. "Jeg håber, hun er kommet i Himlen, hvor vi alle genfinder hende, hvis vi lader det tjene os til advarsel og forlader vore onde veje for at vandre på de på det gode."

"Har hun ladet sig advare?" spurgte Heathcliff med et forsøg på at spotte. "Er hun død som en helgen? Lad mig høre den sande historie om begivenheden! Hvorledes døde –"

Han forsøgte på at udtale navnet, men var ikke i stand til det, og med sammenpressede læber, kæmpede han stum med sin indre pine, idet han trodsede min deltagelse med et stift, ringeagtende blik."

"Hvorledes døde hun?" udbrød han endelig.

Trods sin råhed og standhaftighed var han glad ved at have en støtte bag ved sig, for efter kampen dirrede han uvilkårligt lige ud til fingerspidserne.

"Du arme, ulykkelige menneske!" tænkte jeg. "Du har lige så godt et hjerte og nerver som dine medmennesker. Hvorfor

bestræber du dig så ængsteligt for at skjule dem? Din stolthed kan ikke gøre Gud blind. Du frister ham til at martre den, til han afpresser dig et ydmygelsesskrig.

"Stille som et lam," svarede jeg højt. "Hun sukkede og strakte sig som et opvågnende og atter indslumrende barn, og fem minutter efter følte jeg et eneste svagt pulsslag i hendes hjerte og intet mere."

"Og – talte hun om mig?" spurgte han nølende, som om han frygtede for at svaret på dette spørgsmål ville indeholde enkeltheder, som han ikke kunne udholde at høre.

"Hendes besindelse vendte ikke tilbage mere," svarede jeg, "lige fra det øjeblik, De gik, genkendte hun intet menneske – hun ligger der med et mildt smil om læberne, og hendes sidste tanker drejede sig om tidligere skønne dage. Hendes liv endte i en glædelig drøm – gid hun må vågne lige så glad op i en anden verden!"

"Gid hun må vågne op i evige kvaler!" skreg han med rædsom heftighed, stampede med fødderne og stønnede i et udbrud af ustyrligt raseri. "Hun har været en løgnerske lige til det sidste – hvor er hun? – Ikke *hisset* – ikke i Himlen – ikke forgået – hvor er hun? O, du sagde, at du ikke brød dig om mine lidelser, og jeg kender kun én bøn – jeg gentager den, til min tunge bliver kold: Catherine Earnshaw, gid du ingen ro må finde, så længe jeg lever! Du siger, jeg har dræbt dig? – Så lad din ånd forfølge mig! De myrdede forfølger deres mordere. Jeg tror – jeg *ved*, at ånder er vandret omkring på jorden. Vær stedse om mig – antag hvilken som helst skikkelse – gør mig forrykt! Lad mig blot ikke blive i denne afgrund, hvor jeg ikke kan finde dig! O, Gud, det er

uudsigeligt! – jeg *kan* ikke leve uden mit liv! Jeg *kan* ikke leve uden min sjæl!"

Han slog hovedet mod den knudrede stamme i og løftede blikket og hylede, ikke som et menneske, men som et vildt dyr, der pines til døde med knive.

Jeg bemærkede flere blodpletter på træets bark, og hans hånd og pande var ligeledes blodige; sandsynligvis var den scene, jeg nu så på, kun en gentagelse af lignende optrin i løbet af natten. Jeg følte ingen medlidenhed med dette – det forfærdede mig, men dog ville jeg ikke forlade ham således. Men i det øjeblik, han havde fattes sig nok til at bemærke, at jeg iagttog ham, tiltordnede han mig sin befaling om at gå, og jeg adlød. Det overgik min evne at berolige eller trøste ham.

Mrs. Lintons begravelse skulle finde sted om fredagen efter hendes død; indtil den tid blev hendes kiste stående i den store sal, utildækket, men bestrøet med blomster og vellugtende blade. Linton blev derinde dag og nat, uden at sove, og Heathcliff – men det var der ingen anden, der vidste, end jeg – Heathcliff dvælede udenfor huset hver nat, lige så fremmed for søvnen.

Jeg havde intet samkvem med ham; alligevel kendte jeg hans hensigt: at trænge ind, når han så lejlighed til det; og om tirsdagen, da det blev mørkt og min herre, overvældet af træthed, havde set sig nødt til at gå til sengs for et par timer, åbnede jeg, rørt af Heathcliffs udholdenhed, et af vinduerne, for at sætte ham i stand til at sige sit idols henblegnede billede det sidste farvel.

Han undlod ikke at benytte lejligheden, men kun for en kort tid, og så forsigtigt, at hans nærværelse ikke blev forrådt ved

den mindste støj. Jeg ville ikke engang have bemærket, at han havde været der, hvis ligtøjet om den dødes ansigt ikke var blevet bragt i uorden og jeg ikke havde fået øje på en blond, med en sølvtråd omvundet lok, der lå på gulvet, og som jeg opdagede ved en nøjere undersøgelse, var blevet taget ud af en medaljon, der hang om Catherines hals. Heathcliff havde åbnet den, taget indholdet ud og lagt en af sine egne sorte lokker i stedet. Jeg slyngede dem sammen begge to og lagde dem således i medaljonen.

Mr. Earnshaw blev naturligvis indbudt til at ledsage sin søsters jordiske levninger til graven, og han sendte ingen undskyldning, men kom heller ikke, så at ligtoget foruden hendes mand kun bestod af fæstebønder og tjenestefolk. Isabella var ikke blevet indbudt.

Catherine blev, til landsbybeboernes forundring, hverken begravet i kapellet i Linton'ernes hvælving eller udenfor samme mellem hendes egne pårørendes grave. Hun blev jordet på en grøn skråning i et hjørne af kirkegården, hvor muren er så lav, at lyng og brombærbuske senere er vokset op over den fra heden af; hendes mand ligger nu på samme sted, og begge har en eneste simpel sten ved den øverste ende med en inskription, og en grå stenblok ved fødderne, for at betegne stedet.

17

Denne fredag var i en hel måned den sidste smukke dag, vi havde; om aftenen forandrede vejret sig, vinden gik fra syd om til nordøst og medførte først regn og senere sne.

Næste morgen kunne man næppe tro, at det havde været sommer den foregående dag. Blomsterne var skjult under snedriverne, lærkerne tav, det unge løv var visnet, og sørgelig, kold og øde sneg den morgen sig hen.

Min herre blev på sit værelse – jeg tog den ensomme dagligstue i besiddelse og forvandlede den til en ammestue, og der sad jeg, med det grædende barn på skødet og vuggede det og så, hvorledes sneflagerne lidt efter lidt tildækkede det gardinløse vindue, da døren fløj op og en trådte ind, leende og forpustet.

I førstningen var min vrede større end min forundring; jeg troede, det var en af pigerne, og råbte:

"Stille! Hvor tør du vove at vise din letsindighed her? Hvad ville mr. Linton sige, hvis han hørte dig?"

"Jeg må undskylde mig," svarede en bekendt stemme, "men jeg ved, at Edgar ligger endnu."

Med disse ord trådte den talende hen til ilden, pustende og holdende sig i siden med den ene hånd.

"Jeg er løbet i et stræk fra Wuthering Heights hertil," vedblev hun efter en pause, "jeg er næsten fløjet. Jeg ville ikke kunne opregne, hvor mange gange jeg er faldet. O, mit hele legeme værker! Bliv ikke bange; jeg skal forklare dig det, når jeg kommer lidt til mig selv – men gør mig den tjeneste at gå ud og

lad vognen spænde for og bringe mig til Gimmerton – og sig til en af pigerne, at hun leder mig et par kjoler ud af min garderobe!"

Det var mrs. Heathcliff. Hendes forfatning var sandelig ikke til at le ad; håret hang, drivende af sne og vand, ned over skuldrene; og hun bar den pigeagtige dragt, som hun før altid plejede at bære og som passede sig bedre til hendes alder end til hendes stilling – en dybt nedringet kjole med korte ærmer og intet på hovedet eller om halsen. Kjolen var af let silketøj og klæbede til hendes legeme, og på fødderne bar hun kun tynde sko; dertil kom endnu et dybt sår under det ene øre, som kun ved kulden blev forhindret fra at bløde stærkt, et forkradset hvidt ansigt og et legeme, der af mathed næppe kunne holde sig oprejst – man kan derfor nok tænke sig, at min første skræk just ikke lagde sig meget, da jeg fik tid til at betragte hende nøjere.

"Min kære unge dame," udbrød jeg, "jeg går ikke af pletten og vil intet høre, førend De har afført Dem alle Deres klæder og taget tørt på: I aften skal De dog i alle tilfælde ikke til Gimmerton; det er altså unyttigt at lade spænde for."

"Jeg vil dertil," svarede hun, "tilfods eller tilvogns. Men jeg har intet imod at klæde mig om, og – se blot, hvor det strømmer mig ned af halsen! Her i varmen smerter det dog."

Hun påstod, jeg skulle udføre hendes befaling, inden hun ville lade mig røre ved sig, og først efter at kusken havde fået ordre til at holde sig færdig og en pige givet sig i færd med at pakke nogle nødvendige klædningsstykker sammen, fik jeg hendes tilladelse til at forbinde såret og hjælpe hende med at skifte klæder.

"Nu, Ellen," sagde hun, da jeg var færdig og hun sad i en lænestol ved kaminen med en kop te for sig, "sæt dig nu ved siden af mig og læg den stakkels Catherines barn fra dig; jeg holder ikke af at se det. Du må ikke tro, at Catherines død er mig ligegyldig, fordi jeg bar mig så tåbeligt ad, da jeg kom – jeg har grædt bittert – mere måske end nogen – for vi skiltes ad som uvenner, ved du, og det vil jeg aldrig kunne tilgive mig selv. Men ham, den afskyelige skurk, har jeg ingen medlidenhed med – o, giv mig ildrageren – dette er det sidste, jeg har af ham," og hun trak en guldring fingeren og kastede den på gulvet. "Jeg vil knuse den," vedblev hun og hamrede løs på den med barnagtig forbitrelse, "og så vil jeg forvandle den til aske," og hun tog den mishandlede genstand op og kastede den i ilden.

"Så – fanger han mig igen, skal han købe en anden. Han er i stand til at komme her for at lede efter mig og derved pine Edgar. Jeg vover ikke at blive her, for at den tanke ikke skal opstå i hans afskyelige hoved! Og forresten har Edgar ikke været god imod mig, har han vel? – Jeg vil derfor heller ikke bede ham om bistand, men lige så lidt volde ham flere sorger. Nødvendigheden har tvunget mig til at søge tag her. Men havde jeg ikke erfaret, at han var på sit værelse, ville jeg være blevet i køkkenet, have vasket mit ansigt, varmet mig, ladet dig bringe mig, hvad jeg behøvede, og så fjernet mig igen, for at komme udenfor den forbandede – for den Satans område! Ak, han var så rasende … hvis han havde fanget mig! – Hvor det er skade Earnshaw ikke kan måle sig med ham i kræfter! Jeg ville ikke være løbet bort, førend jeg havde set ham halvt slået ihjel, hvis Hindley havde været i stand til at gøre det!"

"Tal ikke så heftigt, miss!" afbrød jeg hende. "De vil ellers bringe tørklædet i uorden, som jeg har bundet Dem om ansigtet, og få såret til at bløde på ny. Drik Deres te og træk vejret og hold op med at le – under dette tag og i Deres tilstand er latter ikke på sin plads."

"Det er unægtelig sandt," sagde hun, "hør blot på barnet – det bliver ved at græde – skaf det bort en times tid, så at jeg ikke kan høre det; længere bliver jeg ikke."

Jeg ringede, lod en pige tage barnet og spurgte hende derpå, hvad der havde bevæget hende til at flygte fra Wuthering Heights i en så sørgelig tilstand, og hvor hun agtede sig hen, siden hun vægrede sig ved at blive hos os.

"Jeg burde og ville gerne blive her," svarede hun, "dels for at opmuntre Edgar og drage omsorg for hans barn, dels fordi Thrushcross er mit egentlige hjem, men jeg sig dig, han ville ikke tillade mig det. Tror du, han kunne tåle at se mig blive fed og munter og tænke på, at vi havde fred og ro, uden at forsøge på at forgifte denne fred? Nej, jeg har den satisfaktion, at jeg ved, det ærgrer ham grueligt, at jeg endnu er i hans nærhed. Når jeg nærmer mig ham, har jeg bemærket, at hans ansigtsmuskler uvilkårligt fortrækker sig til et udtryk af had – som til dels kommer af, at han ved, hvor god grund jeg har til at nære denne følelse mod ham, dels også af aversion fra ældre tider. Det er nok til at bibringe mig den tro, at han ikke vil forfølge mig gennem hele England, når jeg først befinder mig i den behørige distance, og derfor må jeg søge at komme bort så langt som muligt. Mit første ønske, at lade mig dræbe af ham, har jeg opgivet, det var mig kærere, om han dræbte sig selv – han har helbredet mig radikalt for min kærlighed, og jeg er

altså rolig. Jeg kan endnu mindes, hvor højt jeg elskede ham, og dunkelt forestille mig, at jeg kunne elske ham endnu, hvis ... dog nej, nej! Selv om han havde elsket mig ømt, ville hans djævlenatur dog have åbenbaret sig på en eller anden måde. Catherine havde en højst forkert smag, siden hun kunne gøre så meget af ham, skønt hun kendte ham så godt. Det uhyre! Gid hun kunne udslettes af skabningsrækken og med det samme af min erindring!"

"Stille! Stille! Han er dog et menneskeligt væsen," sagde jeg, "vær mere overbærende, der gives endnu værre mennesker end han."

"Han er *intet* menneskeligt væsen," svarede hun, "og har intet krav på min overbærelse. Jeg gav ham mit hjerte, og han tog det og pinte det til døde og kastede det atter hen til mig – menneskene leger med hjerterne, Ellen – og da han har tilintetgjort mit, har jeg ikke kraft til at føle for ham, om han også stønnede fra i dag af til sin dødsdag og græd blodige tårer over Catherine! Nej, det ville jeg virkelig ikke!"

Og her begyndte Isabella at græde, men tørrede snart tårerne af øjenhårene og vedblev:

"Du spørger, hvad der endelig har drevet mig på flugten? Jeg var nødt til at vove det, fordi det lykkedes mig at tirre ham til et raseri, der overgik hans ondskab. At trække nerverne ud med gloende tænger kræver større koldblodighed end at kappe hovedet af en. Jeg tirrede ham, til han glemte den sataniske forsigtighed, han roste sig af, og gik over til voldsgerninger. Jeg fandt en nydelse i at kunne ægge hans forbitrelse – glædesfølelsen kaldte min selvopholdelsesdrift til live. Jeg rev

mig altså løs, og hvis jeg nogensinde falder i hans hænder igen, så må han for mig gerne tage dødelig hævn.

I går skulle mr. Earnshaw have været med til begravelsen, som du ved. Til den ende blev han ædru, det vil sige, han gik ikke til sengs klokken seks fuld og gal, for at stå perialiseret op ved middagstid. Han var derfor yderst forstemt, da han stod op, og egnede sig lige så godt til at gå til bal som i kirken. Han satte sig ned ved kaminen og tyllede gin og cognac i sig af et ølglas.

Heathcliff – jeg gyser ved at nævne det navn – har været som en fremmed i huset fra i søndags af – om englene eller hans blodsforvandte i Helvede har holdt ham i live, ved jeg ikke, men næsten i en hel uge har han ikke indtaget et eneste måltid hos os – han er kommet hjem i dagbrækningen og har så lukket sig inde, som om det kunne falde noget menneske ind endog blot i drømme at søge hans selskab. Der blev han da hele dagen og bad som en metodist, blot med den forskel, at den guddom, han bad til, er støv og aske – Gud ville sikkert, hvis han havde vendt sig til ham, have forvekslet ham med hans egen sorte fader! Når han da havde endt disse fromme bønner, og de varede gerne så længe til han blev hæs og stemmen kvaltes i hans strube, så ilede han atter ud og altid ad den lige vej til Thrushcross!

Det undrer mig, at Edgar ikke lod en konstabel hente og putte ham i hullet. Hvad mig angår, kunne jeg, hvor meget jeg end sørgede over Catherine, ikke andet end betragte denne periode, hvori jeg blev befriet fra en nedværdigende undertrykkelse, som rene festdage. Jeg genvandt så meget mod, at jeg kunne høre på Josephs evige prækener uden at græde, og

ophøre at liste mig omkring i huset som en tyv. Du skulle ikke tro, at jeg kunne græde over noget af, hvad Joseph sagde; men han og Hareton er to afskyelige skabninger. Så vil jeg dog hellere sidde hos Hindley og høre på hans gudsbespottelige tale end hos den unge herre og hans mentor, den odiøse gamle mand.

Når Heathcliff er hjemme, må jeg ofte opsøge køkkenet og deres selskab eller forsmægte i de fugtige, ubeboede værelser. Er han ude, som f.eks. i denne uge, stiller jeg mit bord og en stol hen i kaminkrogen og bekymrer mig ikke om, hvad mr. Earnshaw tager sig for, lige så lidt som han blander sig i mine affærer – nu er han roligere end han plejede at være, at sige når ingen kommer ham for nær – snarere vranten og hypokondrisk end opfarende og voldsom. Joseph påstår, han må være blevet et andet menneske at Herren har rørt hans hjerte og at han er blevet lutret som i ild. Jeg kender ikke tegnene på slige gunstige forandringer, og det vedkommer mig da heller ikke.

I aftes sad jeg til henved midnat i min krog og læste i nogle gamle bøger. Det forekom mig så sørgeligt at gå op, mens sneen piskede på vinduerne, og mine tanker drejede sig bestandig om kirkegården og den friske grav. Det trådte så uvilkårligt i stedet for bogen, at jeg næppe vovede at løfte øjnene fra den. Hindley sad lige overfor mig; han støttede hovedet på hånden og tænkte måske på det samme. Han havde ophørt at drikke, inden forstanden var blevet ham fuldstændig berøvet, og i to eller tre timer havde han hverken rørt sig eller talt. I huset hørte man ingen anden lyd end den hvinende vind, der rystede vinduerne, kullenes svage knitren og lysesaksens raslen, hver gang jeg klippede den lange tande af. Hareton og Joseph lå formodentlig

i deres senge og sov trygt. Det hele var yderst trist, og jeg sukkede under læsningen, for det forekom mig som om al glæde var forsvundet fra verden, for aldrig, aldrig at vende tilbage mere.

Endelig blev den sørgelige stilhed afbrudt ved en famlen på køkkendøren. Heathcliff var vendt tilbage fra sin vagtpost tidligere end ellers, formodentlig på grund af den pludselige storm. Indgangen var lukket, og vi hørte ham gå omkring huset for at begive sig til den anden dør. Med et uimodståeligt udtryk på læberne af, hvad jeg følte, rejste jeg mig, hvilket fik min vært, der havde stirret hen på døren, til at vende sig om og se på mig.

"Jeg vil holde ham derude i fem minutter," udbrød han. "De har dog intet imod det?"

"Nej, for mig må De gerne lade ham blive derude hele natten," svarede jeg. "Lås døren af og skyd slåen for!"

Dette gjorde Earnshaw, inden hans gæst nåede fordøren; derpå kom han tilbage og trak sin stol hen til den anden side af bordet, lænede sig over dette og søgte i mine øjne en følelse, der var beslægtet med det brændende had, der glødede i hans. Da han både så ud som en morder og nærede en morders stemning, fandt han den vel ikke ganske, men opdagede dog nok i mit blik til at lade sig opmuntre til at tale.

"De såvel som jeg," sagde han, "har en stor gæld at afbetale manden derude. Var vi ikke kujoner begge to, kunne vi forene os om at afgøre den. Er De lige så blød som Deres broder? Vil De tåle det yderste, uden nogensinde at tænke på gengæld?"

"Jeg er træt af at lide," svarede jeg, "og ville gerne øve en gengældelse, der ikke faldt tilbage på mig selv, men forræderi

og voldsomhed er våben, der er tilspidset i begge ender; de sårer også den, der bruger dem."

"Forræderi og voldsomhed er det eneste, forræderi og voldsomhed bør besvares med," sagde Hindley. "Mrs. Heathcliff, De skal ikke gøre andet end sidde stille og tavs. Sig mig, om De kan det. Jeg er overbevist om, at det vil glæde Dem lige så meget som mig at se en ende på denne satans tilværelse; han vil blive Deres død, hvis De ikke overlister ham, og han vil blive min ruin. Gud fordømme den djævelske skurk! Han banker på døren, som om han allerede var herre her. Lov mig blot, ikke at give et kny fra Dem, og inden denne klokke slår – den mangler endnu tre minutter i ét – er De fri."

Han tog det mordredskab, som jeg har beskrevet dig i mit brev, ud af brystlommen og ville slukke lyset – men jeg rev det fra ham og greb hans arm.

"Jeg vil ikke tie," råbte jeg. "De må ikke røre ham – åbn blot ikke døren, og forhold Dem rolig!"

"Nej, min beslutning er fattet, og ved den levende Gud, jeg skal udføre den!" svarede det fortvivlede væsen. "Jeg vil vise Dem en velgerning mod Deres vilje og lade Hareton vederfares ret, og De behøver ikke at bryde Deres hjerne med, hvorledes De skal beskytte mig for følgerne; Catherine er død – intet levende menneske ville begræde mig eller skamme sig, om jeg også skar halsen over på mig i dette øjeblik – og det er på tide at få ende på det."

Jeg kunne lige så gerne have givet mig i lag med en bjørn eller søgt at overbevise en gal ved fornuftgrunde. Det eneste middel, jeg havde tilbage, var at ile hen til vinduet og advare hans tilsigtede offer mod den skæbne, der ventede det.

"Du gør bedst i at søge tag et andet sted for i nat!" råbte jeg i en triumferende tone. "Mr. Earnshaw har stor lyst til at skyde dig, hvis du fremturer i dit forsøg på at trænge ind."

"Luk op, du," svarede han og gav mig et navn, som jeg ikke vil gentage.

"Jeg vil ikke blande mig videre i det," vedblev jeg. "Kom ind og lad dig skyde ned som en hund, hvis du har lyst – jeg har gjort min pligt."

Derpå lukkede jeg vinduet og vendte tilbage til min post ved kaminen – jeg kunne ikke fremhykle en bekymring for hans liv, som jeg var langt fra at føle.

Earnshaw overvældede mig nu med vrede forbandelser, idet han påstod, at jeg endnu stadig elskede skurken, og hånede mig med de væmmeligste navne for den fejhed, jeg havde vist. Jeg tænkte i mit hjerte, uden at min samvittighed gjorde mig nogen bebrejdelse for det, hvilken velgerning det ville være for ham, hvis Heathcliff forløste ham fra hans elendighed – og hvilken velgerning det ville være for *mig*, hvis han ekspederede Heathcliff til dennes passende opholdssted. Mens jeg sad der og overlod mig til disse tanker, blev vinduesskodderne bagved mig slået ind af den sidste, og gennem åbningen så jeg hans skumle ansigt stirre ind i stuen. Vinduesgitteret var for tæt til, at han kunne få skuldrene igennem, og jeg smilede triumferende over min indbildte sikkerhed. Hans hår og klæder var hvide af sne, og hans skarpe, kannibalske træk skinnede ligefrem gennem mørket.

"Luk mig ind, Isabella, ellers vil du komme til at fortryde det!" råbte han og skar tænder.

"Jeg tør intet mord begå," svarede jeg. "Mr. Hindley holder vagt med en kniv og en skarpladt pistol."

"Så luk mig ind ad køkkendøren!" sagde han.

"Hindley vil være der førend jeg," svarede jeg. "Og det er en ussel kærlighed, der ikke engang kan udholde et snefog! Så længe forårsmånen skinnede, lå vi i ro i vore sin senge, men næppe har vinteren givet tegn til nyt liv, førend du begynder at blive kuldskær. Var jeg i dit sted, Heathcliff, ville jeg lægge mig på hendes grav og dø som en tro hund. Denne verden er sandelig ikke værd at leve for. Du har tydeligt indprentet mig den idé, at Catherine var dit livs hele glæde – jeg kan ikke begribe, at du vil overleve tabet af hende."

"Er han der?" råbte vor vært og ilede hen til vinduet. "Når jeg stikker armen igennem, kan jeg også ramme ham!"

Jeg er bange for, Ellen, at du anser mig for virkelig ond. Men du ved ikke alt og kan derfor heller ikke dømme. Jeg ville for ingen pris have medvirket til et attentat på hans liv, men hans død må dog altid være mig kærkommen, og jeg blev derfor frygtelig skuffet i mine forventninger, da han kastede sig over Earnshaws våben og vristede ham det ud af hånden.

Pistolen gik af, og kniven sprang tilbage og fo'r ind i håndleddet på ejeren. Heathcliff rev den til sig med magt, hvorved han flængede alt kødet op på Earnshaws hånd, og stak den, dryppende af blod, i lommen. Derpå tog han en sten, slog skillevæggen ned mellem to vinduer, og sprang ind. Hans modstander var styrtet om, afmægtig af smerte og tabet af blodet, der strømmede ud af arterien og de andre store årer.

Heathcliff trampede omkring på ham med fødderne og slog gentagne gange hans hoved mod gulvfliserne, idet han holdt

mig fast med den anden hånd, for at hindre mig i at kalde på Joseph.

Han udviste en overmenneskelig selvfornægtelse ved at afholde sig fra at dræbe ham på stedet; endelig holdt han inde, ganske forpustet, og slæbte det tilsyneladende livløse legeme op på en bænk.

Her rev han ærmerne af Earnshaws frakke og forbandt såret med brutal råhed, idet han under operationen spyttede på ham og bandede ham lige så uforsonligt, som han lige havde mishandlet ham.

Da jeg blev fri, skyndte jeg mig at opsøge den gamle tjener, og da denne havde erfaret, hvad talen var om, ilede han ned af trappen.

"Hvad er der nu igen? Hvad er der igen?" skreg han.

"Der er det igen," tordnede Heathcliff, "at din herre er gal og må sættes i en dårekiste, hvis han skulle leve en måned til! Hvad Djævlen har bevæget dig til at lukke mig ude, din tandløse hund? Stå ikke der og knur og brum; jeg har ingen lyst til at være hans oppasser her! Vask blodet af ham, og vogt dig for at der kommer en gnist af lyset til – mere end det halve af ham er brændevin!"

"I har altså myrdet ham?" skreg Joseph, idet han forfærdet opløftede sine hænder og øjne. "Har jeg nogensinde set mage, så gid Herren –"

Heathcliff tvang ham i knæ midt i blodpytten og tilkastede ham et håndklæde; men i stedet for at betjene sig af det, foldede den gamle hænderne og påbegyndte en bøn, hvis sælsomme fraseologi vakte min latter. – Jeg befandt mig i en åndstilstand,

hvor intet forbavsede mig. Jeg var virkelig så ligegyldig som mangen en misdæder ved foden af galgen.

"O, dig havde jeg nær glemt!" sagde tyrannen. "Her er arbejde for dig! Ned med dig, du øgle, som vover at sammensværge dig med ham der imod mig! ... Gesvindt! Det er et arbejde, som passer sig for dig!"

Han rystede mig, så tænderne klaprede mig i munden, og stødte mig hen ved siden af Joseph, som nu havde endt sin bøn og rejste sig med den trussel, at han straks ville gå til Thrushcross. "Mr. Linton var fredsdommer, og om han også havde mistet halvhundrede koner, skulle han dog undersøge sagen."

Han var for hårdnakket i sin beslutning, så at Heathcliff holdt det for rådeligt at tvinge mig til at beskrive, hvad der var forefaldet; han stillede sig foran mig og brystede sig i sin ondskab, mens jeg nødtvungent besvarede hans spørgsmål og afgav min forklaring over det passerede.

Det kostede megen møje, især på grund af mine ubestemte svar, at overbevise den gamle om, at Heathcliff ikke havde begyndt fjendtlighederne.

Mr. Earnshaw begyndte imidlertid at give tegn på liv. Joseph skyndte sig at hælde en dosis brændevin i ham, ved hjælp af hvilken hans herre snart genvandt sin bevidsthed og sin evne til at bevæge sig.

Heathcliff, som vidste, at den behandling, han havde lidt under sin bevidstløshed, var ham ubekendt, kaldte ham kanonfuld og sagde, at han ikke ville tage videre notits af hans opførsel, men råde ham til at gå til sengs. Heldigvis forlod han os, efter at have givet dette kloge råd, og Hindley strakte sig ud

foran kaminen, mens jeg begav mig op på mit værelse, forundret over at være sluppet så godt fra det.

I morges, da jeg kom ned imellem klokken elleve og tolv, sad Earnshaw ved ilden i den sørgeligste tilstand, mens hans onde genius lænede sig til kaminen med en næsten lige så spøgelsesagtig mine. Hverken den ene eller den anden syntes at være tilbøjelig til at nyde noget, og efter at have ventet, til alt var blevet koldt, begyndte jeg at spise alene.

Jeg lod mig ikke forstyrre i mit måltid, og jeg følte en vis tilfredshed og overlegenhed, når jeg fra tid til anden kastede et blik på mine tavse husfæller og glædede mig ved en god samvittigheds trøst i mit indre.

Da jeg havde spist, tog jeg mig den usædvanlige frihed at nærme mig ilden, idet jeg gik omkring Earnshaws stol og knælede ned i krogen ved siden af ham.

Heathcliff lagde ikke mærke til mig; jeg så derfor op og betragtede hans træk med den samme tryghed som om de havde været af sten. Hans pande, som jeg engang holdt for så mandigt skøn, og som nu forekommer mig så dæmonisk, var beskygget af mørke skyer. Hans basiliskøjne havde den lange søvnløshed næsten berøvet al deres glans, og måske havde den megen gråd også bidraget dertil, for hans øjenhår var fugtige. Hans læber havde mistet deres hånlige smil og antaget et udtryk af ubeskrivelig sorg. Havde det været et andet, ville jeg overfor en sådan smerte have tilhyllet mit ansigt; men da det var ham, glædede jeg mig, og hvor uædelt det end kan synes at triumfere over en falden fjende, kunne jeg dog ikke forsømme denne lejlighed til afskyde en pil mod ham; hans

svaghedsperiode var den eneste, hvor jeg kunne nyde den fryd at betale ondt med ondt."

"Fy, fy, miss!" afbrød jeg hende, "Man skulle tro, De aldrig havde set i en bibel i Deres liv. Når Gud straffer Deres fjender, burde det dog virkelig være Dem nok. Det er ikke blot småligt, men også formasteligt at skærpe denne straf ved at tilføje sin egen menneskelige."

"I almindelighed vil jeg give dig ret," vedblev hun. "Men hvor kan Heathcliffs elendighed vel tilfredsstille mig, når jeg ingen del har i den? Det ville være mig kærere, at han led mindre, når det blot var mig, der voldte hans lidelser, og han vidste, at jeg var årsagen til dem. O, jeg står i en frygtelig gæld til ham! Jeg kan kun tilgive ham på én betingelse, den, at jeg betaler ham øje for øje, tand for tand, pine for pine – at jeg ligesom bringer ham i niveau med mig; lad ham, ligesom han var den første til at tilføje mig ondt, også være den første til at bede om tilgivelse – da, Ellen, ville jeg måske kunne vise nogen højmodighed; men det er ganske umuligt, at jeg nogensinde kan blive hævnet, og derfor hader jeg ham uforsonligt."

Hindley forlangte nu noget vand; jeg gav ham et glas og spurgte, hvordan han befandt sig.

"Ikke så slet, som jeg kunne ønske," svarede han, "men med undtagelse af min arm gør enhver tomme af hele min krop så ondt, som om jeg havde været oppe at slås med en levende djævel."

"Det er ikke til at undres over," bemærkede jeg. "Catherine plejede at rose sig af, at hun stod mellem Dem og den Onde – det vil sige, hun mente, at visse personer intet ondt ville tilføje Dem, af frygt for at fornærme hende. Det er en lykke, at

menneskene ikke i virkeligheden står op af deres grave, ellers ville hun have set et afskyeligt skuespil i nat. Er De ikke dækket med buler og kontusioner på bryst og skuldre?"

"Det ved jeg ikke," svarede han, "men hvad mener De? Vovede han at slå på mig, da jeg lå på gulvet?"

"Han trampede på Dem og sparkede Dem med støvlerne og slog Deres hoved mod stenene," hviskede jeg, "og hans tænder kløede ordentligt efter at sønderrive Dem, for han er kun et halvt menneske – og ikke det engang."

Mr. Earnshaw så, ligesom jeg, op til vor fælles fjende, der stod hensunken i sin græmmelse og syntes at være bevidstløs for alt, hvad der omgav ham. Jo længere han stod der, desto tydeligere afmalede hans tankers sorthed sig i hans træk.

"O, hvis Gud ville give mig kraft til at myrde ham i min sidste time, ville jeg med glæde fare til Helvede," stønnede han med et forsøg på at rejse sig, men sank fortvivlet tilbage, overbevist om sine kræfters utilstrækkelighed til en sådan kamp.

"O nej, det er nok, at han har myrdet én person af Deres familie," bemærkede jeg højt, "i Thrushcross ved enhver, at Deres søster ville være i live endnu, hvis mr. Heathcliff ikke havde været. Når alt kommer til alt, er det dog bedre at være hadet end elsket af ham. Når jeg tænker på, hvor lykkelige vi var – hvor lykkelig Catherine var, inden han kom – så kunne jeg forbande den dag!"

Heathcliff fattede sandsynligvis snarere sandheden af, hvad der blev sagt end dens hensigt, der sagde det. Jeg så, at hans opmærksomhed var blevet vakt, for tårer dryppede fra hans øjne ned i asken, og hans åndedræt bestod kun af kvalte suk.

Jeg betragtede ham og lo hånligt. De tilslørede helvedesvinduer blev pludselig illumineret; men den djævel, der ellers plejede at stirre ud af dem, var så nedkuet, at jeg ikke var bange for at fortsætte den spottende tone.

"Stå op og gå fra mine øjne," sagde han.

Jeg gættede i det mindste, at han udtalte disse ord, skønt hans stemme næppe var forståelig.

"Jeg beder om forladelse," svarede jeg, "men også jeg har elsket Catherine, og hendes broder trænger til den pleje, jeg vil yde ham for hendes skyld. Nu, da hun er død, ser jeg hende i Hindley – Hindley ville grangivelig have hendes øjne, hvis du ikke havde forsøgt på at rive dem ud af hans hoved og slå dem brune og blå, og –"

"Op med dig, elendige skabning, inden jeg stamper sjælen ud af dig!" råbte han og gjorde en bevægelse, der ligeledes fik mig til at gøre en.

"Men hvis den stakkels Catherine havde overgivet sig til dig," vedblev jeg, idet jeg holdt mig beredt til flugt, "hvis hun havde antaget den latterlige, foragtelige, nedværdigende titel: "Mrs. Heathcliff", så ville hun snart have frembudt et lignende billede. Hun ville sikkert ikke med rolighed have tålt din afskyelige opførsel. Hendes afsky og væmmelse måtte have udtalt sig på en energisk måde."

Bænkeryggen og Earnshaws legeme var imellem ham og mig; i stedet for at gøre et forsøg på at gribe mig, greb han derfor en kniv, der lå på bordet og kastede den efter mit hoved. Den traf mig under øret og afbrød mig midt i sætningen. Men jeg rev den ud af såret, ilede hen til døren og holdt en anden tale til

ham, der formodentlig trængte dybere ind end hans kastevåben.

Det sidste, jeg så af ham, var en rasende faren op efter mig, som blev standset ved, at hans vært slyngede armene om ham, hvorpå begge styrtede ned foran kaminen.

På min flugt gennem køkkenet opfordrede jeg Joseph til at se til sin herre. Hareton, som var beskæftiget med at hænge tre-fire hvalpe op ved en stolearm, kastede jeg omkuld, sprang over vejen, salig som en sjæl, det er undløbet skærsilden, forlod den med dens krumninger, skød i lige linje over heden, idet jeg snart klatrede over bakker, snart vadede gennem sumpe, og styrede, med ét ord, lige mod fyrtårnet i Thrushcross. Jeg ville hellere være fordømt til et evigt ophold blandt mørkets engle, end tilbringe en eneste nat endnu under taget på Wuthering Heights."

Isabella tav og drak en slurk te, hvorpå hun atter rejste sig, bad mig binde hendes hat under hagen og svøbe hende ind i et stort sjal, jeg havde bragt ind, trådte, døv for min anmodning om at blive en times tid endnu, op på en stol, kyssede Edgars og Catherines portrætter, tog afsked med mig på samme måde og begav sig derpå, ledsaget af Fanny, der bjæffede af glæde over at have genfundet sin herskerinde, ned til vognen. Hun kørte bort og kom aldrig mere tilbage, men da der var indtrådt roligere tilstande, begyndte en regelmæssig korrespondance mellem hende og min herre.

Jeg tror, hun bosatte sig i det sydlige England, i nærheden af London, hvor hun nogle måneder efter sin flugt nedkom med en søn. Han blev døbt Linton, og hun kaldte ham allerede fra begyndelsen af en sygelig, skranten skabning.

Mr. Heathcliff spurgte mig en dag, da han traf mig i landsbyen, hvor hun opholdt sig. Jeg vægrede mig ved at sige ham det. Han sagde, at det ikke var af vigtighed, kun måtte hun vogte sig for at komme tilbage til broderen; hos ham måtte hun ikke være, om han også selv skulle beholde hende hos sig.

Skønt jeg ingen oplysning ville give ham, erfarede han dog gennem et andet tjenestetyende såvel hendes opholdssted som hendes barns tilværelse. Men alligevel forstyrrede han hende ikke i hendes ro, og denne skånsel havde hun formodentlig hans aversion at takke for.

Han spurgte ofte til barnet, når han så mig, og da han hørte dets navn, smilede han med en mørk mine og sagde:

"Man ønsker altså, jeg skal hade det, ikke sandt?"

"Jeg tror ikke, man ønsker, at De nogensinde skal erfare noget om det," svarede jeg.

"Men jeg må have det, når jeg forlanger det," sagde han, "det kan hun stole på."

Til alt held døde drengens moder, inden den tid kom, henved tretten år efter Catherines hedengang.

Linton var dengang tolv år eller lidt ældre.

Dagen efter Isabellas uventede besøg havde jeg ingen lejlighed til at tale med min herre; han undgik enhver samtale og var ikke oplagt til nogen ting. Men da jeg kunne bevæge ham til at låne mig øre, så jeg, det var ham kært, at hans søster havde forladt sin mand, som han afskyede i en grad, som man næppe skulle tiltro hans milde natur. Hans modbydelighed for Heathcliff var så dyb, at han aldrig gik nogen steder hen, hvor han kunne vente at se ham eller høre tale om ham. Dette i forening med kummeren forvandlede ham til en fuldkommen

eneboer; han opgav sit fredsdommerembede, ophørte endog at gå i kirke, skyede landsbyen ved alle lejligheder og tilbragte et aldeles afsondret liv indenfor grænserne af sin park og sine jorder, hvor ensomme spadsereture på heden og besøg ved hans kones grav var de eneste afvekslinger, han tillod sig, om aftenen eller om morgenen tidligt, inden nogen anden endnu var kommet på benene.

Men han var for god til at kunne være ulykkelig ret længe. Han bad ikke om, at Catherines sjæl måtte forfølge ham. Tiden medførte resignation og en vemod, der var sødere end sædvanlig glæde. Han mindedes hende med varm, øm kærlighed og en forhåbningsfuld længsel efter en bedre verden, som han slet ikke tvivlede om, at hun var gået ind til.

Men også jordisk trøst og jordiske glæder blev ham til del. I nogle dage syntes han, som sagt, ikke at tage notits af den hensovedes barn, men denne kulde smeltede så hastigt som sneen i april, og inden den lille endnu kunne stamme et ord eller gøre et skridt, herskede hun allerede i huset med despotisk magt.

Hun blev døbt Catherine, men han kaldte hende aldrig ved hendes fulde navn, ligesom han aldrig havde kaldt den første Catherine ved hendes forkortede, rimeligvis fordi det havde været Heathcliffs vane at gøre det. Den lille blev altid faldt for Cathy; derved blev hun ham et fra moderen forskelligt væsen, som dog samtidig stod i forbindelse med hende, og hans kærlighed til pigebarnet hidrørte langt mere fra, at hun var moderens, end hans egen datter.

Earnshaws endeligt var ganske således som man havde kunnet vente sig. Det fulgte snart på søsterens. Der var næppe

et halvt år imellem. Vi i Thrushcross erfarede aldrig noget bestemt om hans tilstand forinden, alt, hvad jeg erfarede, blev mig fortalt, da jeg gik til Wuthering Heights for at hjælpe til med forberedelserne til begravelsen.

Mr. Kenneth besøgte min herre, for at meddele ham denne begivenhed.

"Nå, Nelly," sagde han en morgen tidlig, som han kom ridende ind i gården – for ikke straks at skræmme mig med sin sørgelige efterretning – "nu kommer turen til dig og mig at anlægge sorg. Hvem tror De vel vi har mistet?"

"Hvem?" spurgte jeg ængsteligt.

"Gæt!" svarede han, idet han steg af og befæstede tøjlen til en krampe på døren. "Løft snippen af Deres forklæde op; det vil sikkert blive nødvendigt."

"Dog ikke mr. Heathcliff?" udbrød jeg.

"Hvad? Ville De begræde ham?" sagde doktoren. "Nej, Heathcliff er en sej ung bjørn. Han ser blomstrende ud i dag, jeg kommer netop fra ham. Han tager rask til i fedme, siden han mistede sin bedre halvdel."

"Hvem er det da, mr. Kenneth?" råbte jeg utålmodigt.

"Hindley Earnshaw – Deres gamle ven Hindley Earnshaw," svarede han, "og min ugudelige fætter, skønt han allerede længe havde været mig for vild. Nå, sagde jeg ikke, det ville ikke gå af uden gråd? Men trøst Dem; han døde sin karakter tro, beruset og salig som en ærkebisp. Stakkels fyr! Mig gør det også ondt for ham. Man kan ikke andet end savne en gammel kammerat, om han også havde de værste manerer, nogen kunne have på jorden, og har spillet mig mangen en slem streg. Han var jo på

alder med Dem, var han ikke? ... Hvem skulle tro, at I to var født i det samme år?"

Jeg tilstår, at dette stød traf mig hårdere end selv mrs. Lintons død. I mit hjerte levede endnu gamle erindringer; jeg satte mig ned ved gårddøren, græd som over en slægtning og opfordrede Kenneth til at lade sig vise ind til min herre af et andet tjenestetyende.

Jeg kunne ikke lade være at tænke på, om man også havde opført sig forsvarligt imod ham. Denne idé plagede mig; jeg kunne tage mig for, hvad jeg ville – den var så hårdnakket, at jeg besluttede at bede om lov til at gå til Wuthering Heights.

Mr. Linton indvilligede kun ugerne i det, men den venneløse tilstand, Earnshaw lå i, gjorde mig veltalende, og jeg mente, at min gamle herre og fosterbroder havde lige så meget krav på min tjeneste som mr. Linton selv. Desuden mindede jeg ham om, at barnet, Hareton Earnshaw, var hans kones nevø, at han i mangel af nærmere slægtninge måtte tage sig af drengen som formynder, og at det var hans pligt at erkyndige sig om, hvorledes det stod med ejendommen og varetage sin svogers anliggender.

Han var ikke i stand til selv at beskæftige sig med slige ting, men han befalede mig at tale med hans advokat og tillod mig endelig at gå. Hans retskonsulent havde også været Earnshaws; jeg gik derfor til landsbyen og bad ham ledsage mig. Han rystede på hovedet, rådede til ikke at falde Heathcliff til besvær og mente, at når alt kom for lyset, var Hareton efter al sandsynlighed kun en betler.

"Hans fader er død i svær gæld," sagde han, "hele ejendommen er pantsat, og den eneste udsigt for den naturlige

arving er den, at det kunne lykkes ham at vække nogen interesse for sig hos kreditoren, så at denne blev tilbøjelig til at gå skånsomt til værks imod ham."

Da jeg kom til Heights, sagde jeg, at jeg var kommet for at sørge for, at alt gik anstændigt til, og Joseph, der syntes at være meget bekymret, ytrede sin utilfredshed over min nærværelse. Mr. Heathcliff sagde, at han indså ikke, man havde brug for mig, men at jeg dog kunne blive og træffe de anstalter til ligbegængelsen, jeg fandt for godt.

"Egentlig," bemærkede han, "skulle den nars lig begraves på en korsvej uden nogen som helst højtidelighed – i går eftermiddags forlod jeg ham tilfældigvis for en kort tid, og natten har han tilbragt til med overlæg at drikke sig ihjel. Vi brød ind til ham i morges tidligt, for vi hørte ham snøfte som en hest, og der lå han på kaminbænken – selv om han var blevet flået eller skalperet, ville vi ikke have kunnet vække ham. Jeg sendte bud efter Kenneth, og han kom, men ikke førend oksen var forvandlet til et ådsel – han var død og kold og stiv, og du må altså tilstå, at det er unyttigt at gøre videre ophævelser af ham."

Den gamle tjener bekræftede denne erklæring, men mumlede desuden:

"Det ville have været mig kærere, om han selv havde hentet doktoren; jeg ville have plejet herren langt bedre end han – og da jeg gik var han endnu langt fra død!"

Jeg forlangte, at ligbegængelsen skulle finde sted på en anstændig måde, og mr. Heathcliff svarede, at jeg også i dette skulle få min vilje; kun måtte jeg huske på, at pengene til hele historien gik af hans lomme.

Han bibeholdt sin hårde ligegyldige opførsel, som hverken udtrykte glæde eller sorg; talte han, var det gerne ytringer af hårdhjertet tilfredshed over den lykkelige fuldbyrdelse af en vanskelig opgave. Engang bemærkede jeg dog noget i hans væsen, der lignede triumf. Det var netop som kisten blev båret ud af huset; han var hyklerisk nok til at gå med som en af de sørgende, men inden han gik, stillede han Hareton, det ulykkelige barn, op på et bord og mumlede med en ejendommelig selvtilfredshed:

"Nå, min gode dreng, nu er du min, og vi vil se, om det ene træ ikke kan blive lige så krumt som der andet, når den samme vind blæser på det."

Den intet anende lille skabning glædede sig over disse ord; han legede med Heathcliffs kindskæg og klappede ham på kinden, men jeg gættede hans mening og bemærkede tørt:

"Drengen må med mig til Thrushcross, sir; der gives intet på jorden, der tilhører Dem mindre end han."

"Siger Linton det?" spurgte han.

"Naturligvis; han har befalet mig at tage ham med," svarede jeg.

"Nå, for øjeblikket vil vi ikke tvistes om det," sagde han, "men jeg har lyst til at forsøge min lykke med en drengs opdragelse. Sig derfor til din herre, at jeg må udfylde den lilles plads her med mit eget barn, hvis han forsøger at tage ham fra mig; jeg forbinder mig ikke til at slippe Hareton med min gode vilje, men jeg er temmelig sikker på at få hold på den anden. Glem ikke at sige ham det!"

Dette vink var nok til at binde hænderne på os; ved min tilbagekomst til Thrushcross meddelte jeg mr. Linton det, og

denne, som fra begyndelsen af kun havde vist ringe interesse for det, gjorde intet skridt videre i den retning. Forresten ved jeg ikke, om det havde hjulpet ham, selv om han havde villet.

Gæsten på Wuthering Heights var nu blevet herre der. Han hævdede sin besiddelsesret og beviste advokaten, som derpå beviste det for mr. Linton, at Hindley havde pantsat enhver fodsbred land, han ejede, for rede penge, for at tilfredsstille sit spilleraseri, og at han, Heathcliff var ihændehaver af panteobligationerne.

På denne måde blev Hareton, som egentlig skulle være den første gentleman på egnen, nedværdiget til en fuldstændig afhængighed af sin faders dødsfjende og levede nu i sit eget hus som et tjenestetyende, uden løn og, på grund af sin forladte tilstand og uvidenhed om, at der var sket ham uret, aldeles ude af stand til at forskaffe sig ret.

18

De tolv år efter denne bedrøvelige periode var de lykkeligste i mit liv," vedblev mrs. Dean. "Mine største lidelser i løbet af dem hidrørte fra de små sygdomme, min unge herskerinde måtte gennemgå ligesom alle børn, rige og fattige.

Forresten voksede hun, efter de første seks måneder, til som en lærke og kunne gå og tale, førend lyngen blomstrede for anden gang over mrs. Lintons støv.

Det var det mest indtagende lille væsen, solen nogensinde har beskinnet på Englands heder – hvad ansigtet angik, en sand skønhed – med Earnshaw'ernes smukke mørke øjne, men med Linton'ernes fine hud, små træk og gule lokker. Hendes livsånder var fyrige, men blev mildnet af et følelsesfuldt og næsten overdrevent kærligt hjerte. Denne styrke i at elske mindede mig om hendes moder. Men alligevel lignede hun hende ikke, for hun kunne være mild og blid som en due, og havde en blød stemme og et tankefuldt udtryk – hendes vrede var aldrig rasende – hendes kærlighed aldrig brændende – hun var dyb og øm.

Dog må man tilstå, at hun også havde fejl, som fordunklede hendes gode egenskaber. En af dem var et vist hang til ironi og spot og en hårdnakkethed, som forvænte børn altid tilegner sig, hvad enten deres karakter er god eller ej. Opfyldte en af folkene ikke hendes vilje, hed det altid: "Jeg skal sige det til papa," og når han blot dadlede hende med et blik, tog hun på veje, som om himlen var styrtet ned. Jeg tror ikke, han nogensinde sagde et ondt ord til hende.

Han påtog sig selv udelukkende hendes opdragelse og gjorde sig det til en nydelse. Heldigvis bevægede videbegærligheden og en skarp forstand hende til at blive en god elev; hun lærte hurtigt og ivrigt og gjorde hans undervisning ære.

Lige til sit trettende år var hun aldrig kommet alene udenfor parkens grænser. Nu og da, men sjældent, kunne mr. Linton tage hende en mils vej med sig, men betroede hende ikke til noget andet menneske. Gimmerton var for hende et blot og bart navn, kapellet den eneste bygning udenfor hendes eget hus, som hun nogensinde nærmede sig eller betrådte. Wuthering Heights og mr. Heathcliff eksisterede ikke for hende; hun var en sand eneboerske og, som det syntes, tilfreds med sin lod. Undertiden plejede hun rigtignok, når hun så ud over landet fra vinduerne af i ammestuen, at bemærke:

"Ellen, hvor længe vil det vare, inden jeg kommer op på højen derhenne? Jeg gad vide, hvad der ligger på den anden side. Er det søen?"

"Nej, miss Cathy," plejede jeg at svare, "det er andre høje ligesom den der."

"Og hvordan ser de gyldne klipper ud derovre, når man står nedenfor dem?" spurgte hun engang.

Den stejle Peniston-klippe vakte især hendes opmærksomhed, især når den dalende sol beskinnede den og de øverste toppe og hele det øvrige landskab lå i skygge.

Jeg forklarede hende, at det var nøgne stenmasser, i hvis revner der næppe var jord nok til at nære et forkrøblet træ.

"Og hvorfor er de så lyse længe efter at det er blevet mørkt?" vedblev hun.

"Fordi de ligger langt højere end vi," svarede jeg; "de er så høje og stejle, at du ikke ville kunne klatre op på dem. Om vinteren kommer kulden altid der førend til os, og midt om sommeren har jeg fundet sne under den sorte hvælving på nordøstsiden."

"O, du har været deroppe!" udbrød hun glad. "Så kan jeg også komme der, når jeg bliver stor. Har papa været der?"

"Din papa vil sige dig, barn," svarede jeg heftigt, "at det ikke er umagen værd at bestige de sten. Højen, hvor du spadserer med ham, er langt smukkere, og Thrushcross Park er det skønneste i verden."

"Men parken kender jeg, klipperne derimod ikke; og jeg kunne lide at se ned fra spidsen af den højeste top – min lille pony Minny skal bære mig derhen engang."

Da en af pigerne omtalte Fehulen, blev det til et stående ønske hos hende at udføre sin plan – hun plagede mr. Linton desangående, og han lovede hende, at hun måtte gøre rejsen, når hun blev ældre; men miss Cathy målte sin alder efter måneder, og hendes stadige spørgsmål var:

"Er jeg nu ikke gammel nok til at komme til Peniston-klippen?"

Vejen derhen gik tæt forbi Wuthering Heights. Edgar havde ikke mod til at tage den vej, og hun fik derfor bestandig det svar:

"Endnu ikke, kære barn, endnu ikke."

Jeg har omtalt, at mrs. Heathcliff levede i noget over tolv år, efter at hun havde forladt sin mand. Hendes familie var af en delikat konstitution, og hende, såvel som Edgar, fattedes det på den kernesundhed, man plejer at finde i denne egn. Jeg ved ikke, hvori hendes sygdom bestod; jeg tror, at hun døde af en

slags ulægelig feber, som i begyndelsen ytrede sig langsomt, men tiltog mere og mere og stadig blev hidsigere.

Hun skrev til sin broder for at meddele ham det sandsynlige udfald af et fire måneders ildebefindende, hun havde lidt af, og bad ham om at komme til hende, da hun havde meget at afgøre og ønskede at sige ham farvel og overgive Linton i hans hænder. Hendes ønske var, at Linton måtte blive hos ham, som han havde været hos hende; hun var overbevist om, at hans fader hverken ønskede at belemre sig med at føde eller med at opdrage ham.

Min herre tøvede intet øjeblik med at efterkomme hendes anmodning; hvor meget han end havde imod at forlade huset i mindre væsentlige anledninger, ilede han dog nu og anbefalede Catherine til min specielle varetægt under hans fraværelse, idet han udtrykkelig forbød mig at lade hende komme ud af parken, selv i mit selskab; at hun kunne forlade huset på egen hånd, var ikke tænkeligt, mente han.

Han var borte i tre uger. I de første par dage var Cathy bedrøvet og sad ganske stille hen, uden hverken at kunne læse eller lege, og i denne rolige tilstand voldte hun mig kun ringe ulejlighed, men derpå fulgte en periode fuld af utålmodig, vranten uro, og da jeg havde for meget at gøre og var for gammel til at løbe op og ned og underholde hende, udtænkte jeg en metode, efter hvilken hun kunne underholde sig selv.

Jeg plejede at sende hende ud på rejser gennem parken, som hun snart gjorde til fods, snart til hest, og lod hende, når hun kom tilbage, fortælle mig alle sine virkelige eller opdigtede eventyr.

Sommeren stod i sin fulde pragt, og hun fik så megen smag for den ensomme omstrejfen, at hun ofte blev ude lige fra frokosten til tetid, og aftenerne tilbragte hun da med at fortælle sine fantastiske eventyr. Jeg frygtede ikke for, at hun skulle overskride grænsen, da portene i almindelighed var lukket, og selv om de stod på vid gab, troede jeg næppe, hun ville have mod til at ride igennem dem alene.

Ulykkeligvis var min tillid for stor. Catherine kom en morgen til mig klokken otte og sagde, at hun den dag ville være en arabisk købmand, der drog gennem ørkenen med sin karavane, af hvilken grund jeg måtte forsyne hende med rigeligt mundforråd til hende selv og hendes dyr, en hest og tre kameler, hvilke sidste blev repræsenteret af en stor ulvehund og et par små hønsehunde.

Jeg samlede et godt forråd af lækkerbiskener i en kurv, som jeg hang ved den ene side af sadlen, og beskyttet mod julisolen af sin bredskyggede hat og et slør af gaze, svingede hun sig op, munter som et råkid, og travede afsted under en lystig latter, idet hun spottede over min forsigtige formaning til ikke at galopere og til at komme tidligt hjem.

Det slemme barn lod sig ikke se ved tebordet. En af de rejsende, ulvehunden, der var et gammelt dyr og elskede sin bekvemmelighed, kom tilbage, men hverken Cathy eller ponyen eller de to hønsehunde var at se i nogen retning, skønt jeg sendte folk ud på de forskellige veje. Endelig gik jeg selv ud for at lede hende op.

En daglejer arbejdede ved grænsen af enemærkerne på et hegn om en planteskole. Jeg spurgte ham, om han havde set vor unge dame.

"Ja, jeg så hende i morges," svarede han, "hun bad mig skære sig en hasselkæp, og så satte hun med sin pony over hækken derhenne, hvor den er lavest, og galoperede bort, til jeg tabte hende af sigte."

De kan forestille Dem, hvad jeg følte ved at høre denne efterretning. Det faldt mig øjeblikkelig ind, at hun måtte være redet til Peniston-klippen.

"Hvad skal der blive af hende?" råbte jeg, idet jeg trængte mig igennem en åbning, som manden var i færd med at udbedre, og ilede lige hen til landevejen.

Jeg gik mil på mil, som om det gjaldt et væddemål, indtil en bøjning af vejen bragte mig i nærheden af Heights, men der var ingen Catherine at se vidt og bredt.

Klipperne ligger henved halvanden mil fra Wuthering Heights, og denne fire mil fra Thrushcross. Jeg begyndte derfor at frygte for, at natten ville bryde frem inden jeg nåede dertil.

"Om hun er faldet ned under opklatringen og har slået sig ihjel!" tænkte jeg, "eller brækket en arm eller et ben!"

Min uvished var virkelig pinefuld, og det første, der beroligede mig lidt var, da jeg kom forbi godset, synet af Charlie, den vildeste af hønsehundene, der lå under et vindue med opsvulmet hoved og blødende øre.

Jeg åbnede den lille gitterport og løb op til døren, hvor jeg bankede heftigt på, for at komme ind. Et fruentimmer, som jeg kendte og som tidligere havde boet i Gimmerton, kom ud – hun havde tjent i huset siden mr. Earnshaws død.

"Ah!" sagde hun, "De kommer for at opsøge Deres lille frøken. Vær ikke bange, hun er i god behold her – men det glæder mig, at herren ikke er til stede."

"Han er altså ikke hjemme?" stammede jeg, forpustet af den hastige gang og af angst.

"Nej," svarede hun, "både han og Joseph er ude, og jeg tror ikke, vi har dem her igen den første time. Kom ind og hvil Dem en smule."

Jeg trådte ind og så mit forvildede lam sidde ved kaminen og vugge sig i en lille stol, der havde tilhørt hendes moder som barn. Hendes hat hang på væggen, og hun syntes ganske at være som hjemme og lo og sladrede muntert med Hareton, nu en høj, kraftig attenårig yngling, der betragtede hende med største forundring og nysgerrighed og forstod såre lidt af den række bemærkninger og spørgsmål, der uophørligt strømmede fra hendes læber.

"Det kan jeg lide, miss!" udbrød jeg, idet jeg skjulte min glæde under en vred mine. "Det er det sidste ridt, til din papa kommer hjem igen; jeg lader dig ikke slippe tiere over dørtærsklen, du slemme, slemme barn!"

"Ah, Ellen!" råbte hun muntert og ilede hen til mig. "I aften har jeg en smuk historie at fortælle dig! Du kunne altså dog finde mig? Har du nogensinde været her i dit liv?"

"Sæt din hat på og følg med mig hjem uden videre!" sagde jeg. "Jeg har været yderst bekymret for dig, miss Cathy; du har handlet højst urigtigt! Gråd og surmuleri hjælper ikke; det vil ikke opveje den besværlighed, jeg har haft med at rende landet rundt efter dig! Når jeg tænker på, hvor strengt mr. Linton pålagde mig at holde dig hjemme ... og du lister dig således bort! Det viser, at du er en snedig lille unge, og herefter vil ingen tro dig!"

"Hvad har jeg da gjort?" hulkede hun. "Papa har intet forbudt mig. Han vil ikke skænde på mig, Ellen – han er ikke ondsindet som dig!"

"Kom, kom!" gentog jeg. "Lad mig binde din hat! Så, nu vil vi ingen græden have mere ... O, fy, skam dig! Du er tretten år gammel og endnu sådan et pattebarn!"

Dette udråb blev foranlediget ved, at hun stødte hatten af sit hoved og løb fra mig hen til kaminen.

"Ej, vær dog ikke så hård mod den stakkels pige, mrs. Dean," sagde tjenestepigen. "Vi lod hende stige af her; hun ville helst have været hjem straks, da hun frygtede for at De kunne blive urolig; men Hareton tilbød sig at ville gå med, og det anså jeg for det rigtigste; det er en slem vej, den over højene."

Hareton havde under denne diskussion stået med hænderne i lommen, for kejtet til at kunne tale, skønt det lod til, at min indblanding ikke just behagede ham.

"Hvor længe skal jeg vente?" vedblev jeg, uden at agte på pigens forbøn. "Om ti minutter bliver det mørkt. Hvor er ponyen, miss Cathy – og hvor er Phoenix? Jeg lader dig blive her, hvis du ikke skynder dig – gør nu, hvad du vil!"

"Ponyen er i gården," svarede hun, "og Phoenix er lukket inde der; han er bidt, og det er Charlie med. Jeg ville fortælle dig hele historien, men nu fortjener du ikke at høre den."

Jeg tog hendes hat op og nærmede mig hende, for at sætte den på hendes hoved igen; men da hun mærkede, at folkene i huset tog hendes parti, begyndte hun at springe omkring i værelset, og løb, da jeg gjorde jagt på hende, som en mus over og under og bagom møblerne, så at det virkelig var latterligt af mig at ville forfølge hende. Hareton og pigen lo, og hun

stemmede i med og blev endnu mere impertinent, indtil jeg i min forbitrelse råbte:

"Hvis du vidste, hvem dette hus tilhører, Cathy, skulle du være glad ved at komme herfra!"

"Det tilhører din fader, ikke sandt?" sagde hun til Hareton.

"Nej," svarede han, idet han slog øjnene ned og rødmede af skamfuldhed.

Han kunne ikke udholde et fast blik af hendes øjne, skønt de var hans egne op ad dage.

"Hvem da? Din herre?" spurgte hun.

Han rødmede endnu dybere af en anden følelse, mumlede en ed og vendte sig bort.

"Hvem er hans herre?" vedblev den uartige pige og så på mig. "Han talte om vort hus og vore folk; jeg troede, han var ejerens søn; han har ikke en eneste gang sagt miss, som han dog måtte have gjort, hvis han havde været en af tjenestefolkene."

Hareton blev mørk som en tordensky ved disse barnagtige ord; jeg rystede pigebarnet uden at svare, indtil det endelig lykkedes mig at bevæge hende til opbrud.

"Bring mig nu min hest!" sagde hun til sin ubekendte slægtning, som om han havde været en af staldkarlene i Thrushcross. "Og du kan følge med; jeg gad nok se, hvorledes den vilde jæger står op af sumpen, og høre på bjergnisserne, som du kalder dem. Men skynd dig! – Nå, hvad er der i vejen? Hent mig min hest, siger jeg dig!"

"Du kan gå ad helvede til, førend jeg bliver din tjener," brummede ynglingen.

"Hvor kan jeg gå hen?" spurgte Catherine overrasket.

"Til Helvede, du uforskammede heks!" svarede han.

"Så, miss Cathy, du ser, du er kommet i et smukt selskab," sagde jeg; "det er nydelige ord til en ung dame! For Guds skyld begynd nu ikke at kævles med ham; vi vil selv opsøge Minny og se at komme afsted."

"Men Ellen," råbte hun yderst forbavset, "hvor tør han vove at tale således til mig? Skal han ikke gøre, hvad jeg forlanger af ham? Du slemme dreng, jeg skal fortælle papa, hvad du har sagt! Nå, bliver det til noget?"

Hareton syntes ikke at bekymre sig om denne trussel, hvilket bragte fortrydelsens tårer i hendes øjne.

"Bring du ponyen," sagde hun til pigen, "og slip så min hund ud!"

"Ikke så højrøstet, miss!" svarede den tiltalte. "De vil intet tabe ved høflighed. Er mr. Hareton der end ikke herrens søn, så er han dog Deres fætter, og jeg er ikke blevet lejet til at varte Dem op."

"Han – min fætter!" råbte Cathy med en ringeagtende latter.

"Ja, det er han!" gentog pigen.

"O, Ellen, lad hende dog ikke tale således!" vedblev hun bedrøvet. "Papa er rejst bort for at hente min fætter fra London – min fætter er en gentlemans søn!"

Hun holdt inde og græd bitre tårer ved den blotte tanke om at være beslægtet med en sådan tølperagtig bonde.

"Stille! Stille!" hviskede jeg. "Man kan have mange slags fætre, miss Cathy, uden derfor at være værre stillet; men man behøver jo ikke at omgås med dem, når de er ubehagelige og slemme."

"Han er det ikke – han er ikke min fætter," vedblev hun med stigende smerte ved tanken om det, og kastede sig i mine arme, som for at søge beskyttelse mod denne idé.

Jeg var yderst ærgerlig såvel over hende som over pigen på grund af begges ytringer, da jeg ikke tvivlede om, at Lintons forestående ankomst ville blive meddelt mr. Heathcliff, ligesom jeg også var overbevist om, at Catherines første skridt ved faderens hjemkomst ville være at forlange oplysninger angående pigens påstand med hensyn til hendes uslebne pårørende.

Hareton, der nu havde besejret sin vrede over at være blevet anset for et tyende, syntes at blive bevæget af hendes smerte og tog, for at berolige hende, efter at have bragt ponyen hen til døren, en smuk ung, krumbenet grævlingehund ud af hundehuset, lagde den på hendes arme og sagde, at "hun skulle holde op med den tuden; han havde ikke villet æde hende."

Hun holdt inde i sine lamentationer, betragtede ham med et frygtsomt og forfærdet blik og begyndte derpå, hvor hun slap.

Jeg kunne næppe bare mig for at smile over denne antipati mod den stakkels dreng, der var en smuktbygget, atletisk yngling med et kønt ansigt og et sundt, kraftigt legeme, men klædt i en dragt, der svarede til hans daglige beskæftigelser, markarbejdet og hans omstrejfen på heden for at opsøge kaniner og vildt. Dog forekom det mig, at jeg i hans fysiognomi opdagede en ånd med bedre egenskaber end hans fader nogensinde havde besiddet.

Det var unægtelig gode planter, der forsvandt i et vildnis af ukrudt, hvis yppige vegetation kvalte deres forsømte vækst, men trods alt var det beviser på en frugtbar jordbund, som under andre, gunstige omstændigheder ville have ydet en rig høst. Jeg tror ikke, mr. Heathcliff havde mishandlet ham i fysisk henseende; det forbød Haretons frygtløse natur, der ikke

fristede til den slags undertrykkelse, da den var aldeles fri for den fejhed og ømfindtlighed, der efter Heathcliffs anskuelser gjorde mishandling til en nydelse. Denne syntes at have gjort det til sin plan at forvandle ham til et umælende; han blev aldrig undervist i at læse og skrive, blev aldrig dadlet for slette vaner, når disse ikke generede Heathcliff, og heller ikke ledet et eneste skridt til dyd eller ved en eneste lærdom bevaret mod laster; og efter hvad jeg havde hørt bidrog Joseph ikke lidet til hans forværrelse ved sin snæverhjertede partiskhed, der bevægede ham til at smigre for ham i hans barndom og forkæle ham, fordi han var den gamle families repræsentant. Og ligesom han havde været vant til at beskylde Catherine Earnshaw og Heathcliff som børn for at de tirrede herren, for at tvinge ham til at søge sin trøst i flasken, således tillagde han nu Heathcliff hele skylden for Haretons fejl.

Når drengen bandede eller opførte sig slet på en eller anden måde, dadlede han ham aldrig. Joseph syntes at finde glæde i at se ham blive værre og værre. Han tilstod, at han var fortabt, at hans sjæl var hjemfalden til fordømmelsen, men dette mente han, at Heathcliff bar ansvaret for. Haretons blod ville blive krævet af ham, og i denne tanke lå en uhyre trøst.

Joseph havde lært ham at være stolt af sit navn og sin herkomst; hvis han havde turdet, ville han have vakt og næret had mellem ham og den nuværende ejer af Heights; men hans frygt for denne ejer nærmede sig til overtro, og han indskrænkede sine følelser til mumlende hentydninger og hemmelige beskyldninger.

Jeg vil ikke sige, at jeg var nøje bekendt med den daglige levemåde på Heights; jeg taler kun om rygterne, for selv så jeg

kun lidt af det. Bønderne påstod, at mr. Heathcliff var en karrig og grusom, hårdhjertet herre mod sine fæstere, men det indre af huset havde, under kvindelig opsigt, atter antaget sit tidligere behagelige udseende, og de larmende optrin, der var sædvanlige i Hindleys tid, blev nu ikke mere opført indenfor dets mure. Herren var for hypokondrisk til at søge samkvem med noget menneske, hvad enten det var gode eller slette, og det er han endnu.

Men jeg må fortsætte min historie. Miss Cathy viste den vennegave tilbage, Hareton bød hende, og forlangte sine egne hunde, Phoenix og Charlie. De kom ind hinkende og med hængende hoveder, og vi begav os alle på hjemvejen i en højst nedslået stemning.

Jeg kunne ikke bevæge min lille dame til at fortælle mig, hvorledes hun havde tilbragt dagen, med undtagelse af, at hun, som jeg formodede, havde været ved Peniston-klippen, målet for hendes valfart, og uden eventyr havde nået indgangen til Heights, da Hareton i samme øjeblik trådte ud, ledsaget af et kobbel hunde, der angreb hendes.

Der havde stået et blodigt slag, inden dyrenes ejere kunne skille dem ad, og derved var disse blevet bekendt med hinanden. Cathy fortalte Hareton, hvem hun var og hvorhen hun agtede sig, bad ham vise sig vejen og lokkede ham endelig til at følge med.

Han viste hende Fehulen og tyve andre mærkværdige steders hemmeligheder, men da jeg var i unåde, blev jeg ikke lyksaliggjort med en beskrivelse af de interessante genstande, hun havde set.

Dog kunne jeg slutte af hendes fortælling, at hendes vejviser havde stået højt i hendes kridthus, indtil hun sårede hans følelser ved at tiltale ham som et tyende, og Heathcliffs husholderske hendes, ved at kalde Hareton for hendes fætter.

De ord, han havde betjent sig af imod hende, havde også krænket hende dybt. Hun kunne ikke begribe, hvorledes en fremmed formåede at bruge sådanne afskyelige ytringer om hende, som i Thrushcross blev betitlet af alle som en perle, en prinsesse, en engel, et nydeligt dukkebarn; og det kostede mig stor møje at afpresse hende et løfte om, at hun ikke ville ymte noget om sagen til sin fader.

Jeg meddelte hende, at hele huset på Wuthering Heights var ham en gru, og hvor bedrøvet han ville blive, når han erfarede, at hun havde været der; men jeg lagde den største vægt på den omstændighed, at han, hvis hun fortalte ham, hvorledes jeg havde overtrådt hans forbud, måske ville blive så fortørnet, at han sagde mig op af sin tjeneste; og dette kunne Cathy ikke tåle. Hun gav mig sit ord på, at hun intet ville sige, og hun holdt det for min skyld – i grunden var hun dog en sød lille pige.

19

Et brev med sort kant forkyndte os dagen, da vi kunne vente min herre. Isabella var død, og han pålagde mig at bestille sørgeklæder til hans datter samt at sætte et værelse i stand til hans unge nevø.

Catherine var ellevild af glæde over tanken om at byde sin fader velkommen til hjemmet og overlod sig til de mest sangvinske forventninger om sin virkelige fætters utallige fortrin.

Aftenen, da de skulle komme, oprandt. Fra om morgenen af havde hun haft travlt med at bringe sine små anliggender i orden, og nu tvang hun mig – klædt i sin nye sorte kjole (Stakkels barn! Hendes tantes død indgav hende ingen bestemt idé om bedrøvelse) – til at gå med sig gennem enemærkerne, for at møde de kommende.

"Linton er akkurat seks måneder yngre end jeg," sladrede hun, mens vi vandrede mageligt hen over den mosbegroede grønsvær under de skyggefulde træer. "Hvor det vil blive herligt at få ham til legekammerat! Tante Isabella har sendt papa en smuk lok af hans hår – det er lysere end mit, men lige så fint. Jeg har gemt det omhyggeligt i en glasæske og ofte tænkt på, hvor morsomt det ville være at se ham, der har båret det på hovedet. O, hvor jeg er glad! Og papa, den kære, kære papa! – Kom, Ellen, vi vil løbe! Løb med!"

Hun løb og vendte om igen og løb atter vel de tyve gange i forvejen, inden mine langsomme skridt nåede parkporten, og da satte hun sig på græsbænken ved siden af vejen og forsøgte

at vente tålmodigt, men det var en umulighed – hun kunne ikke være stille et minut.

"Hvor de bliver længe borte! – Ah, der ser jeg støv på vejen! Ikke? ... Hvornår kommer de dog? ... Kunne vi ikke gå dem et lille stykke i møde? En halv mils vej, Ellen – blot en halv mil! ... Å, sig ja – blot hen til birkelunden, hvor vejen bøjer af!"

Jeg afslog det ubetinget, og endelig blev der sat et mål for hendes uvished – rejsevognen nærmede sig. Miss Cathy skreg og strakte sine arme ud, da hun skimtede faderens ansigt gennem vinduerne. Han steg ud, opfyldt af næsten lige så stor længsel som hun, og det varede temmelig længe, inden de havde nogen tanke til overs for en tredje person.

Mens de udvekslede deres kærtegn, så jeg ind i vognen efter den unge Linton. Han lå i et hjørne, indhyllet i en varm gråværkskappe, som om det havde været vinter, og sov. Det var en bleg, svagelig, kvindagtig dreng, som man kunne have anset for min herres yngre broder, så stor var ligheden imellem dem; men i hans ydre opdagede man en sygelig pirrelighed, som jeg aldrig havde bemærket hos Edgar Linton.

Denne så mig kigge ind og bad mig, efter at have trykket min hånd, lukke døren og lade drengen uforstyrret, da rejsen havde afkræftet ham.

Catherine havde også gerne villet kaste et blik på ham, men hendes fader sagde, at hun skulle følge med hjem, og de gik da ind i parken sammen, mens jeg ilede i forvejen for at varsko folkene.

"Nå, kære barn," sagde mr. Linton til sin datter, da begge standsede ved foden af fortrappen; "din fætter er ikke så stærk eller munter som du, og har først for nylig mistet sin moder;

vent derfor ikke, at han skal lege med dig eller nu straks løbe omkring med dig, og besvær ham ikke med alt for megen tale; lad ham i det mindste have ro i aften – vil du?"

"Ja, ja, papa," svarede Catherine, "men jeg ville nok se ham, og endnu har han ikke set ud af vognen en eneste gang."

Vognen holdt; den sovende blev vækket og løftet ud af sin onkel.

"Det er din kusine Cathy, Linton," sagde denne, idet han lagde deres små hænder i hinanden, "hun holder allerede af dig – og hører du, i aften må du ikke bedrøve hende ved at græde. Se nu at muntre dig lidt op; rejsen er endt, og du har intet andet at gøre end hvile dig ud og more dig som du bedst kan."

"Så vil jeg gå i seng," svarede drengen og fo'r sig med hånden over øjnene for at borttørre de tårer, der allerede begyndte at samle sig i dem.

"Kom, vær et godt barn!" hviskede jeg, idet jeg førte ham ind. "Ellers får du også hende til at græde … se blot, hvor bedrøvet hun allerede er."

Om det var medlidenhed med ham eller ej, ved jeg ikke, men hans kusine satte et lige så sørgmodigt ansigt op som han og vendte tilbage til sin fader. Alle tre trådte ind og gik op til biblioteket, hvor bordet allerede var dækket til te.

Jeg tog huen og kappen af Linton og førte ham hen til en stol ved bordet, men næppe havde han sat sig, førend han atter begyndte at græde.

Min herre spurgte, hvad der fattedes ham.

"Jeg kan ikke sidde på en stol," hulkede drengen.

"Så gå hen til sofaen og lad Ellen bringe dig en kop te," sagde hans onkel tålmodigt.

Jeg var overbevist om at den sygelige, vrantne dreng havde sat denne tålmodighed på en svær prøve undervejs.

Linton slæbte sig langsomt hen til sofaen og lagde sig på den, Cathy bar en skammel og en kop te hen til ham.

I begyndelsen sad hun ganske tavs, men dette kunne ikke vare længe; hun havde besluttet at forkæle sin lille fætter og begyndte at stryge hans lokker og klappe hans kinder og byde ham te i sin underkop, som om det var et lille barn. Dette behagede ham, for han var ikke stort andet; han tørrede sine øjne, og hans ansigt opklarede sig til et svagt smil.

"O, det vil nok gå," sagde herren til mig, efter at have iagttaget dem en kort tid, "når vi kun må beholde ham, Ellen. Et barns selskab af hans alder vil give ham mod og sætte kræfter i ham."

"Ja, når vi må beholde ham," tænkte jeg ved mig selv, for det anede mig, at der kun var ringe håb om dette. "Vil denne skrantning vel kunne trives på Wuthering Heights mellem sin fader og Hareton? Hvilke legekammerater og lærere vil de to ikke blive!"

Vor tvivl blev snart betaget os, endnu tidligere end vi havde ventet. Jeg havde netop bragt børnene til sengs efter teen og ventede, til Linton var slumret ind – jeg var kommet ned igen og stod ved et bord i hallen for at tænde en natlampe til mr. Edgar, da en pige kom ud af køkkenet med den efterretning, at mr. Heathcliffs karl, Joseph, stod udenfor døren og ønskede at tale med herren.

"Jeg vil først spørge ham, hvad han vil," sagde jeg yderst bekymret; "det er højst ubetimeligt at ulejlige folk, når de netop

er kommet hjem fra en lang rejse. Jeg tror ikke, herren kan tage imod ham."

Joseph var, mens jeg ytrede disse ord, kommet igennem køkkenet og viste sig nu ved døren. Han bar sine søndagsklæder og havde antaget sin skinhelligste og sureste mine – holdt sin stok i den ene hånd, sin hat i den anden, og gik hen for at tørre sine sko af på måtten.

"God aften, Joseph," sagde jeg koldt, "hvad ærinde bringer jer hertil i aften?"

"Jeg må tale med mr. Linton," svarede han, idet han skød mig til side med ringeagt.

"Mr. Linton er i færd med at gå til sengs; har I intet at sige ham, som det er absolut nødvendigt at han får at vide, så kan I ikke få ham i tale nu," vedblev jeg. "I vil gøre bedst i at tage plads her og betro mig jert ærinde."

"Hvor er hans kammer?" spurgte han og lod sit blik svæve hen over de lukkede døre i gangen.

Jeg så, at han ubetinget ville forkaste min mellemkomst og gik derfor højst ugerne op i biblioteket, hvor jeg meldte den ubetimelige gæst og rådede til at lade ham gå til næste morgen.

Mr. Linton fik ingen tid til at erklære sig desangående; for Joseph fulgte mig i hælene, trængte sig ind i værelset, stillede sig, med begge hænder på stokkeknappen, ved den ene ende af bordet og begyndte med hævet stemme, som om han ventede modsigelser:

"Heathcliff har sendt mig hertil for at hente hans junker, og jeg tør ikke komme tilbage uden ham."

Edgar Linton tav et minut. Et udtryk af dyb kummer lejrede sig i hans ansigt – han ville allerede have taget sig af barnet for

dets egen skyld; men da han ihukom Isabellas håb og frygt og ængstelige bekymring for sønnen og den varme, hvormed hun havde anbefalet ham til broderens varetægt, smertede det ham dobbelt at udlevere ham; dog ville han ikke lade ham vække nu.

"Sig til mr. Heathcliff," svarede han roligt, "at hans søn skal blive bragt til Wuthering Heights i morgen tidlig. Nu er han i seng og for træt til at tilbagelægge den lange vej. Forresten kan De tilføje, at Lintons moder ønskede, han skulle opholde sig hos mig, og at hans helbred for øjeblikket står på såre svage fødder."

"Nej," sagde Joseph, idet han bankede med stokken i gulvet og antog en bydende mine, "nej, det vil vi ikke vide noget af! Heathcliff bryder sig ikke om moderen, og heller ikke om jer, og jeg må have drengen med. Nu ved I det!"

"I aften under ingen omstændigheder!" svarede mr. Linton med fasthed. "Forlad mit hus øjeblikkelig og fortæl din herre, hvad jeg har sagt. Ellen, vis ham ned! – Gå!"

Han greb den opbragte gamle ved armen, befriede biblioteket fra hans nærværelse og lukkede døren.

"Godt!" råbte Joseph og fjernede sig langsomt. "I morgen kommer han selv; smid så *ham* ud, om I tør!"

20

For at undgå farerne ved denne trussels udførelse, befalede mr. Linton mig at bringe drengen i god tid til Heights på Catherines pony, og sagde:

"Da vi ingen indflydelse får længere på hans skæbne, så må du ikke sige min datter, hvor han er taget hen; fra nu af kan hun ikke søge samkvem med ham, og det er bedst, at hun forbliver i uvidenhed om hans nærhed, for at hun ikke skal blive urolig og begærlig efter at besøge ham. Sig ham blot, at hans fader har sendt bud efter ham, og at han er nødt til at forlade os."

Linton havde slet ingen lyst til at stå op klokken fem og blev forbavset, da han erfarede, at han skulle forberede sig på en endnu længere rejse; men jeg beroligede ham med den erklæring, at han skulle tilbringe nogen tid hos sin fader, mr. Heathcliff, der inderligt ønskede at se ham og ikke ville opsætte denne fornøjelse, nu da der var så god lejlighed til det.

"Min fader?" udbrød han forvirret. "Mama har aldrig sagt, jeg havde nogen fader! Hvor bor han? Jeg vil hellere blive hos onkel."

"Han bor i en kort afstand fra Thrushcross," svarede jeg, "på den anden side af højene derovre. Det er ikke langt herfra; og når du bliver større og stærkere, kan du besøge os her; men nu burde du glæde dig over at komme hjem og se ham. Du må gøre dig umage for at holde af ham, ligesom af din moder – så vil han også få dig kær."

"Men hvorfor har jeg aldrig hørt tale om ham for?" spurgte Linton. "Hvorfor har han ikke boet hos mama, som andre folk?"

"Han havde forretninger i det nordlige England," svarede jeg, "og din moders helbredstilstand gjorde det nødvendigt, at hun levede i det sydlige."

"Og hvorfor har mama aldrig talt om ham?" spurgte barnet videre. "Hun har tit fortalt mig om onkel, og ham har jeg allerede længe holdt af, men hvor kan jeg elske papa? Jeg kender ham jo ikke."

"O, alle børn elsker deres forældre," sagde jeg. "Din moder tænkte måske, at du kunne længes efter at komme til ham, hvis hun talte for tit til dig om ham. Men nu må vi skynde os. Et ridt i denne skønne morgenstund er langt bedre end at sove."

"Vil hun følge med?" spurgte han. "Den lille pige, som jeg så i går?"

"Nu ikke," svarede jeg.

"Går onkel med?" vedblev han.

"Nej, jeg skal ledsage dig dertil."

Linton sank tilbage på puden og syntes at tænke over noget.

"Jeg går ikke, uden onkel er med!" råbte han endelig; "jeg ved ikke, hvor du bringer mig hen."

Jeg forsøgte at overbevise ham om, hvor uartigt det var at modsætte sig en sammenkomst med faderen; men alligevel satte han sig så hårdnakket til modværge imod ethvert forsøg på at klæde ham på, at jeg måtte kalde på herren og bede ham hjælpe mig med at få ham ud af sengen.

Den stakkels dreng blev endelig lokket til føjelighed ved flere falske forsikringer om, at hans fraværelse kun ville vare en kort tid, at mr. Edgar og Cathy ville besøge ham – og andre lige så ugrundede løfter, som jeg fra tid til anden måtte opfinde og gentage for ham på hele vejen.

Den rene, af lyngduft opfyldte atmosfære, det klare solskin og Minnys sagte trav gjorde endelig, men først langt om længe, ende på hans nedslåethed. Han begyndte med større interesse og munterhed at spørge om sit nye hjem og dets beboere.

"Er Wuthering Heights lige så smukt som Thrushcross?" spurgte han, idet han vendte sig om, for at kaste det sidste blik tilbage på dalen, hvorfra der opsteg en let tåge.

"Det er ikke så tæt omgivet af træer," svarede jeg, "og heller ikke ganske så stort; men du kan se, at egnen rundt omkring er overordentlig skøn, og luften er også sundere for dig – friskere og mere tør. I førstningen vil bygningen måske forekomme dig gammeldags og mørk, men det er et respektabelt hus, det næstbedste i hele egnen, og du vil finde de herligste spadseregange på heden. Hareton Earnshaw, miss Cathys anden fætter, og på en vis måde også din, vil vise dig alle de smukkeste steder, og når vejret er godt, kan du gå ned i de grønne dale med en bog i hånden og gøre dem til dine studerekamre. Af og til ledsager din onkel dig måske også på en spadseretur – han går ofte og spadserer på højene."

"Og hvordan ser min fader ud?" spurgte han. "Er han lige så ung og smuk som onkel?"

"Han er lige så ung," svarede jeg, "men han har sort hår og sorte øjne og ser strengere ud og er overhovedet større og stærkere. I førstningen vil han ikke forekomme dig så mild og venlig, fordi det ikke ligger i hans væsen – men du må dog være oprigtig og hjertelig imod ham, så vil han naturligvis komme til at elske dig mere end den bedste onkel i verden, for du er hans egen."

"Sort hår og sorte øjne – det behager mig ikke," bemærkede Linton. "Jeg ligner ham altså ikke – vel?"

"Ikke meget," svarede jeg. "Ikke det mindste," tænkte jeg, idet jeg med smerte betragtede min unge ledsagers hvide teint, slanke figur og store fugtige øjne – hans moders øjne, med undtagelse af, at de, når de ikke i et flygtigt øjeblik funklede af en sygelig irritation, intet spor havde af hendes overgivne livsfryd.

"Hvor besynderligt, at han aldrig har besøgt mama og mig!" mumlede han. "Har han nogensinde set mig? I så fald må jeg have været et barn; jeg kan ikke huske det mindste af ham."

"Tre hundrede mile, master Linton," sagde jeg, "er en lang vej, og ti år anser en voksen person for et kort tidsrum. Mr. Heathcliff har uden tvivl tit og mange gange villet rejse til jer, men han har aldrig fundet en passende lejlighed til det, og til sidst blev det for sent. Plag ham ikke med spørgsmål; det vil genere ham og intet nytte dig."

Drengen var ganske beskæftiget med sine egne tanker, til vi gjorde holdt ved havedøren på Wuthering Heights. Jeg iagttog ham, for at se, hvad indtryk huset ville gøre på ham. Han betragtede den med stenhuggerarbejde prydede front, de forkrøblede stikkelsbærbuske og fyrretræerne med alvorlig opmærksomhed og rystede derpå på hovedet.

Hans følelser misbilligede ganske det nye hjems ydre, men han havde forstand nok til at opsætte sine klager – det indre ville måske holde ham skadesløs.

Inden han steg af, åbnede jeg døren. Klokken var halv syv og morgenmaden netop endt. Pigen tørrede bordet af, Joseph stod

ved sin herres stol og fortalte en historie om en lam hest, og Hareton rustede sig til at gå ud og rive hø.

"Holla, Nelly!" råbte mr. Heathcliff, da han så mig. "Jeg var bange for, jeg selv måtte afsted og hente min ejendom. Du har altså bragt ham med? Vi vil dog se, hvad der lader sig gøre af ham."

Han rejste sig og gik hen til døren, hvorhen Hareton og Joseph fulgte ham nysgerrigt og med opspærrede munde. Den stakkels Linton lod sit forskrækkede blik glide hen over de tre mænds ansigter.

"Jeg tror," sagde Joseph efter en opmærksom besigtigelse; "jeg tror, han har byttet med jer, herre, og at dette er hans pige!"

Heathcliff, som havde stirret længe på sin sitrende og forvirrede søn, brast nu i en spottende latter.

"Gud, hvilken skønhed! Hvilket elskværdigt, henrivende barn!" råbte han. "Er det ikke blevet opfødt med snegle og tyk mælk! – Nej, dette er værre end jeg troede, og Fanden ved dog at mine forventninger just ikke var højt opskruede!"

Jeg opfordrede den bævende og forbløffede dreng til at stige af og træde ind. Han begreb ikke ganske, hvad faderens ord skulle betyde, eller om de var stilet til ham; han var overhovedet endnu ikke vis på, at den mørke, hånlige fremmede var hans fader; men han klyngede sig til mig med stigende angst, og da mr. Heathcliff tog en stol og befalede ham at komme hen til sig, skjulte han sit ansigt ved min skulder og græd.

"Nå, nå," sagde Heathcliff, idet han strakte hånden ud og trak ham hen mellem sine knæ og derpå skød hans hoved i vejret. "Hvad skal det kællingeri til? Vi vil intet ondt gøre dig, Linton –

er det ikke dit navn? – Du er helt og holdent din moders barn – hvor er min andel i dig, du klynkende hanekylling?"

Han tog drengens hue af, strøg hans gule, tykke lokker tilbage, befølte hans tynde arme og små fingre, og under denne eksamen ophørte Linton at græde og løftede sine store blå øjne for at besigtige beskueren.

"Kender du mig?" spurgte Heathcliff, da han havde forvisset sig om, at alle hans lemmer var lige svage og spinkle.

"Nej," svarede Linton med et blik, fuldt af ubestemt frygt.

"Men du har dog vel hørt tale om mig?"

"Nej," gentog han.

"Ikke? Hvilken skam, at din moder aldrig har vakt din barnlige kærlighed til mig! Jeg siger dig nu, at du er min søn, og at din moder var en ugudelig taske, som sådan har ladet dig svæve i uvidenhed om den sort fader, du havde. Nå, far ikke således sammen – du bliver jo ganske rød! Det er allerede noget at se, at du intet hvidt blod har i årerne. Vær nu en god dreng, så kommer vi nok ud af det. Er du træt, Nelly, så sæt dig ned, hvis du ikke vil hjem igen straks. Du vil vel sagtens afgive rapport til nullet i Thrushcross om, hvad du hører og ser, og denne tingest her får ingen ro, så længe du driver heromkring."

"Jeg håber," svarede jeg, "at De vil være god imod drengen, mr. Heathcliff; ellers beholder De ham vist ikke længe, og han er den eneste slægtning, De nogensinde vil kende i hele den vide verden – husk på det!"

"Jeg skal blive *meget* god imod ham; du behøver ikke at være bange," sagde han leende, "kun må ingen anden vise sig venlig imod ham. Det er mig om at gøre at monopolisere hans kærlighed, og for at begynde min godhed – Joseph, bring

drengen noget til morgenmad; Hareton, march ud til arbejdet, din månekalv! Ja, Nelly," vedblev han, da begge havde fjernet sig, "min søn er den tilkommende besidder af jert gods, og jeg vil ikke, han må dø, førend jeg er sikker på at blive hans efterfølger. Desuden er han min, og jeg smægter efter den triumf at se min ætling som retmæssig herre til deres ejendomme, at se mit barn leje deres børn for løn til at pløje deres fædres jorder – det er det eneste hensyn, der kan bevæge mig til at udstå den unge hund. Jeg foragter ham for hans egen skyld og hader ham for de erindringer, han vækker. Men dette hensyn er tilstrækkeligt – han er lige så sikker hos mig, og skal blive lige så omhyggeligt opdraget, om han var hos din herre og var hans eget barn. Jeg har et smukt, elegant værelse til ham ovenpå – jeg har antaget en lærer tyve mil herfra, som skal komme til ham tre gange om ugen, for at lære ham, hvad han vil lære. Jeg har befalet Hareton at adlyde ham og, med ét ord, indrettet alt således, at han må betragte sig som sine husfællers overmand og herre. Jeg beklager kun, at han er så uværdig til disse opofrelser – var der nogen på jorden, jeg kunne ønske mig, ville det være at finde et væsen i ham, jeg kunne være stolt af; jeg er blevet bittert skuffet ved dette ynkelige mælkefjæs!"

Endnu mens han talte, kom Joseph ind med en tallerken vælling og stillede den foran Linton. Denne rørte om i tallerkenen med et blik, fuldt af modbydelighed og påstod, at han ikke kunne spise det.

Jeg så, at den gamle tjener i rigeligt mål delte sin herres foragt for barnet, skønt han var nødt til at beholde denne følelse for sig selv, da Heathcliff åbenbart havde i sinde at holde drengen i ære hos hans omgivelser.

"I kan ikke spise det?" sagde han, idet han så Linton ind i ansigtet, men dæmpede sin stemme for ikke at blive hørt. "Da spiste mr. Hareton aldrig andet, da han var lille, og hvad der var godt nok til ham, er også godt nok til jer, skulle jeg mene."

"Jeg spiser det ikke!" svarede Linton surmulende. "Tag det bort!"

Harmfuld tog Joseph tallerkenen tilbage og bar den hen til os.

"Duer maden ikke?" spurgte han og holdt tallerkenen under Heathcliffs næse.

"Hvorfor skulle den ikke due?" sagde denne.

"Den lækkersultne dreng der siger, at han ikke kan spise det," svarede Joseph. "Men det er vel i sin orden; sådan var moderen også. Vi var hende altid for smudsige til at få det korn, hendes brød blev bagt af."

"Tal ikke til mig om hans moder!" udbrød Heathcliff vredt. "Bring ham noget, han kan spise, og dermed basta! – Hvad er hans sædvanlige næring, Nelly?"

Jeg foreslog kogt mælk eller te, og husholdersken fik ordre til at tillave noget af den sort.

"Nå," tænkte jeg, "hans faders egoisme vil vel komme ham til gode. Han ser, hvor svagelig hans konstitution er, og at det er nødvendigt at behandle ham derefter. Jeg vil berolige mr. Edgar ved at meddele ham den vending, Heathcliffs lune har taget."

Da jeg intet påskud havde til at opholde mig længere, listede jeg mig ud, mens Linton var beskæftiget med, ikke uden ængstelse, at tilbagevise en venlig hyrdehunds imødekommenhed. Men han var for opmærksom til at lade sig

narre – da jeg lukkede døren efter mig, hørte jeg et skrig og de flere gange gentagne ord:

"Forlad mig ikke! Jeg vil ikke blive her! Jeg vil ikke blive her!"

Klinken faldt i; man slap ham ikke ud. Jeg besteg Minny, lod den trave hjemad, og dermed var min kommission til ende.

21

Den dag havde vi vor store nød med Cathy. Hun stod op i det muntreste lune, begærlig efter at lege med sin fætter, og efterretningen om hans bortrejse blev modtaget med så lidenskabelige veklager og tårer, at mr. Edgar selv blev nødt til at berolige hende, idet han forsikrede, at han snart ville komme tilbage – "hvis jeg kan få ham igen," tilføjede hun dog, men det var der ingen udsigter til.

Dette løfte formåede næppe at berolige hende, men tiden var mægtigere, og skønt hun vedblev nu og da at spørge faderen om, hvornår Linton ville komme tilbage, var hans træk dog blevet så utydelige i hendes hukommelse, inden hun fik ham at se igen, at hun ikke genkendte ham.

Når jeg kom til Gimmerton i forretninger og der traf på husholdersken fra Wuthering Heights, plejede jeg at spørge hende, hvordan det gik den unge herre, for han levede næsten lige så tilbagetrukkent som Cathy og kom aldrig til syne. Af hendes svar sluttede jeg, at han vedblev at være sygelig og en sand fredsforstyrrer i huset. Hun sagde, at mr. Heathcliff syntes at nære jo længere jo mere aversion for ham, skønt han gjorde sig umage for at dølge det. Det var ham imod endog blot at høre hans stemme, og hun kunne kun i få minutter udholde at være sammen med ham i samme værelse.

De talte kun sjældent med hinanden; Linton lærte sine opgaver og tilbragte aftenerne i et lille kammer ovenpå, eller også lå han hele dagen i sengen, for han led bestandig af hoste og forkølelse og smerter af en eller anden beskaffenhed.

"Jeg har aldrig set noget så ømskindet barn," tilføjede husholdersken. "Når jeg åbner vinduet noget sent om aftenen, lamenterer han, som om natteluften myrdede ham; han må have ild i kaminen midt om sommeren; Josephs tobakspibe er ham en gift, og han må altid have søde sager og slikkerier og nymalket mælk at tylle i sig, uden at han bryder sig om, hvor tarveligt det ofte går til for os andre om vinteren; og så sidder han der i sin pelskappe på en stol ved ilden og har sukkervand, eller hvad det er for krammeri, stående foran sig på kaminen til at nippe af. Når Hareton kommer af medlidenhed for at underholde ham – for Hareton er ikke ondhjertet, om han end er rå – så skilles de altid ad straks efter, den ene bandende og den anden grædende, jeg tror, det ville være herren kært, om Earnshaw pryglede ham dygtigt igennem engang, hvis det ikke var hans søn, og jeg er overbevist om, han havde stor lyst til at sparke ham ud af huset, hvis han blot anede det halve af den kælenskab, hvortil han selv overlader sig. I fare vover han sig aldrig; dagligstuen kommer han aldrig i, og opfører han sig nu og da på samme måde i køkkenet, forviser herren ham straks op på hans kammer."

Af disse beretninger gættede jeg, at mangel på medfølelse havde gjort den unge Heathcliff egoistisk og ulidelig, hvis han ikke allerede havde været det i forvejen, og min deltagelse for ham tog derfor af, skønt jeg endnu stedse beklagede hans skæbne og nærede det ønske, at han var blevet hos os.

Mr. Edgar opfordrede mig til at indhente efterretninger om ham; han tænkte sagtens ofte på ham og ville vel endog have risikeret noget for at se ham. Engang bad han mig spørge husholdersken, om han nogensinde kom til landsbyen.

Hun sagde, han havde kun været der to gange til hest med faderen, og begge gange havde han i flere dage klaget, som om alle hans lemmer var knust.

Så vidt jeg mindes, forlod husholdersken gården to år efter hans ankomst, og en anden, som jeg ikke kendte, fik hendes plads. Hun er der da endnu.

I Thrushcross henrandt tiden på den sædvanlige muntre måde, indtil miss Cathy fyldte sit sekstende år. På hendes fødselsdag viste vi aldrig tegn på glæde, fordi det tillige var hendes salig moders dødsdag. Den dag tilbragte hendes fader altid alene i sit bibliotek og gik i aftenskumringen til kirkegården i Gimmerton, hvor han gerne blev lige til midnat. Catherine måtte derfor selv se til, hvordan hun kunne fordrive tiden.

Det var en smuk forårsdag det år den tyvende marts, og da mr. Edgar havde fjernet sig, kom min unge herskerinde til mig, påklædt til at gå ud, og sagde, at hun havde bedt om tilladelse til at spadsere med mig til udkanten af heden, og at hendes fader havde bevilget det, forudsat at vi kun gik et kort stykke vej og var hjemme igen om en times tid.

"Derfor skynd dig, Ellen!" råbte hun. "Jeg ved, hvor vi skal gå hen; jeg kender et sted, hvor en flok urhøns har begyndt at bygge deres reder, og jeg vil se, om de snart er færdige."

"Det må være et godt stykke ude," svarede jeg. "Urhønsene bygger ikke i udkanten af heden."

"Nej, det er straks herved," sagde hun, "jeg er kommet dem ganske nær med papa."

Jeg tog min hat på og gik med, uden at tænke videre over det. Hun ilede forud og vendte tilbage igen og var atter borte,

ligesom en ung myndehund, og i begyndelsen morede det mig at høre på de syngende lærker, og varme mig i det milde solskin og iagttage hende, min yndling og min glæde, hvorledes hendes blonde lokker flagrede i vinden, mens kinderne glødede som vilde roser og øjnene strålede af den reneste fryd. Hun var i den tid en lykkelig skabning og en sand engel; jammerskade, at det ikke kunne tilfredsstille hende!

"Nå," sagde jeg, "hvor er dine urhøns, miss Cathy? Vi må snart være der nu; det er jo længe siden vi kom gennem hegnet om Thrushcross park."

"O, blot lidt længere, et lille stykke længere, Ellen," var bestandig hendes svar. "Bestig blot den lille høj her, og når du kommer på den anden side, skal jeg jage fuglene op."

Men der var så mange at bestige, at jeg endelig begyndte at blive træt og sagde, at vi måtte gøre holdt og vende om.

Jeg måtte skrige det til hende, da hun var kommet langt i forvejen, men enten hørte hun det ikke eller ville ikke høre det, for hun vedblev at løbe, og jeg måtte følge hende. Endelig dukkede hun ned i en lille dal, og inden jeg fik øje på hende igen, var hun to mile nærmere Heights end sit eget hjem, og jeg så, at hun blev anholdt af to personer, af hvilke den ene var mr. Heathcliff selv.

Cathy var blevet overrumplet i gerningen, mens hun plyndrede urhønsenes reder eller i det mindste jog fuglene op.

Grunden hørte til Heathcliffs ejendom, og han gjorde den lille vildttyv bebrejdelser.

"Jeg har hverken taget eller fundet dem," sagde hun, mens jeg klatrede ned til dem, og strakte hænderne ud til begge sider for at vise, at hun ingen fugle havde, "jeg *ville* heller ikke tage dem,

men papa sagde, at her var en mængde, og jeg ville blot se æggene."

Heathcliff skottede til mig med et ondskabsfuldt smil, der forrådte, at han kendte pigebarnet, og derfor også hans aversion for hende, og spurgte, hvem hendes papa var.

"Mr. Linton til Thrushcross," svarede hun; "jeg tænkte nok, De ikke kendte mig, ellers ville De ikke have talt således."

"Du mener sagtens din papa står i stor ære og anseelse?" sagde han sarkastisk.

"Og hvem er De?" spurgte Catherine og betragtede ham nysgerrigt. "Manden der har jeg set før; er det Deres søn?"

Hun pegede på hans ledsager, Hareton, som i de sidste tre år ikke havde vundet andet end større omfang og styrke. Han syntes endnu at være lige så rå og kejtet som før.

"Miss Cathy, vi har snart været ude i tre timer, i stedet for én," afbrød jeg hende; "vi må virkelig vende om."

"Nej, den mand er ikke min søn," sagde Heathcliff og skød mig til side, "men jeg har en, og ham har du også set før. Om din ledsagerinde end har hastværk, tror jeg dog, at både du og hun vil gøre bedst i at hvile jer en smule. Når vi kommer om hjørnet derhenne, vil I se mit hus. I skal være mig hjerteligt velkommen, og det vil styrke jer til den lange hjemtur. "

Jeg hviskede til Catherine, at hun under ingen omstændigheder måtte gå ind på tilbuddet; det var ganske umuligt.

"Hvorfor?" spurgte hun højt. "Jeg er træt af at løbe, og græsset er vådt. Jeg kan ikke sætte mig ned her. Lad os kun følge med, Ellen; han siger, jeg har set hans søn før; deri tager han fejl,

men jeg kan nok tænke mig, hvor han bor – i det hus, jeg var i, da jeg kom fra Peniston-klippen, ikke sandt?"

"Jo – kom, Nelly, og hold mund! Det vil more hende at besøge os. Gå foran med pigen, Hareton; du kan gå med mig, Nelly,"

"Nej, hun skal ikke gå!" råbte jeg og kæmpede med ham, for at rive min arm løs, som han havde bemægtiget sig; men hun befandt sig allerede i nærheden af trappen, efter at hun i løb var ilet ned af højskråningen. Hendes ledsager gjorde forresten ingen mine til at eskortere hende, men forsvandt på en ombøjning af vejen.

"Det er højst urigtigt, mr. Heathcliff," sagde jeg. "De ved selv, at De intet godt har i sinde. Hun vil få Linton at se og fortælle alt, når vi kommer hjem. Det bliver mig, der får skylden."

"Jeg ønsker, hun skal se Linton," svarede han. "På den senere tid er han kommet sig lidt; han kan ikke ofte lade se og vi vil snart overtale hende til at fortie besøget ... Hvad kan det skade?"

"Det kan skade så meget, at hendes fader vil hade mig, hvis han erfarer, jeg har ladet hende betræde Deres hus, og jeg er overbevist om, at De har en slet hensigt med at opfordre hende til dette besøg."

"Min hensigt er den redeligste, man kan tænke sig; jeg vil meddele dig den i dens hele omfang," sagde han; "det er den, at begge børnene skal forelske sig i og ægte hinanden. Jeg opfører mig ædelmodigt mod din herre. Hans datter har intet at vente efter hans død, og hvis hun kommer mit ønske i møde, vil der være sørget for hende som Lintons medarving."

"Hvis Linton dør," svarede jeg, "og hans liv synes at hænge i en tråd, så vil Catherine arve det hele."

"Nej, hun vil ikke; i testamentet findes ingen klausul, som bestemmer dette. Hans ejendom ville gå over til mig; men for at forebygge strid, ønsker jeg deres forbindelse og er bestemt på at få den iværksat."

"Og jeg er bestemt på, at hun aldrig skal komme Deres hus nær oftere," sagde jeg, idet vi nærmede os døren, hvor miss Cathy ventede på os.

Heathcliff tyssede på mig, ilede forud og skyndte sig at åbne døren. Min unge herskerinde tilkastede ham flere blikke, som om hun ikke ret vidste, på hvad fod hun stod med ham, men nu smilede han, når hans blik mødte hendes, og modererede sin stemme, hver gang han tiltalte hende. Jeg var tåbelig nok til at tro, at mindet om hendes moder kunne afholde ham fra at ønske hende ondt.

Linton stod ved kaminen; han havde været ude at spadsere, for han havde huen på og tilråbte Joseph, at han skulle bringe ham tørre sko.

Han var vokset stærk og var høj af sin alder; hans træk var endnu smukkere og hans øjne og teint klarere, end de var forekommet mig sidst jeg så ham; men det var kun en flygtig glans, der hidrørte fra den friske luft og den varme sol.

"Nå, hvem er det?" spurgte mr. Heathcliff og vendte sig til Cathy. "Ved du det?"

"Deres søn?" sagde hun, efter at have betragtet først den ene og så den anden med et tvivlende blik.

"Ja," svarede han, "men er dette den første gang, du har set ham? Tænk efter! Ah, du har en svag hukommelse! Det er Linton – kender du ikke din fætter mere, som du så gerne ville se?"

"Hvad? Linton?" udbrød Cathy, som ved dette navn fo'r op i glad overraskelse. "Er det den lille Linton? – Han er større end jeg – ikke sandt, Linton?"

Ynglingen trådte nærmere og tilstod, at det virkelig forholdt sig således. Hun kyssede han inderligt, og derpå stirrede de på hinanden, forundrede over den forandring, tiden havde frembragt i begges udseende.

Catherine havde opnået sin fulde højde; hendes figur var trind og dog slank og elastisk som stål, og hele hendes ydre strålede af sundhed og livsfryd. Lintons blikke og bevægelser var yderst matte og hans former spinkle, men i hans væsen lå en gratie, der mildnede denne mangel og gjorde ham ret indtagende.

Efter at hans kusine havde udvekslet en mængde venskabstegn med ham, gik hun hen til mr. Heathcliff, der var blevet stående ved døren og delte sin opmærksomhed mellem personerne indenfor og genstandene udenfor, det vil sige: han lod, som han iagttog de sidste, men iagttog egentlig ene og alene de første.

"Og De er altså min onkel?" udbrød hun, idet hun løftede sig op på fodspidserne, for at kysse ham. "Jeg tænkte nok, jeg ville komme til at lide Dem, skønt De så så vred ud straks. Hvorfor besøger De og Linton os ikke i Thrushcross? Det er besynderligt at bo så nær hinanden i flere år og aldrig komme sammen. Hvorfor har De gjort det?"

"Jeg var der et par gange, inden du blev født," svarede han. "Så, det er nok, mere end nok! Har du flere kys til overs, så giv Linton dem – på mig er de spildt!"

"Slemme Ellen!" råbte Catherine og overvældede nu mig med sine kærtegn. "Ugudelige Ellen, som ville forhindre mig fra at komme her! Men herefter vil jeg gøre denne spadseretur hver morgen – ikke sandt, det må jeg nok? – og tage papa med engang imellem. Vil det ikke glæde Dem at se os?"

"Naturligvis," svarede onklen med en halvt undertrykt grimasse, et udtryk af hans dybe modbydelighed for begge de tilbudte gæster. "Men hør nu," vedblev han og vendte sig til den unge dame, "mens jeg husker det, gør jeg bedst i at sige dig det straks. Mr. Linton nærer fordomme imod mig ... vi har engang ligget i en ukristelig splid sammen, og når du taler om, at du har været her, vil han strengt forbyde dig ethvert videre besøg; du må altså ikke tale om det, hvis det er dig om at gøre at se din fætter oftere – du kan komme, når du vil, men du må ikke betro det til nogen."

"Hvorfor har De været i splid med ham?" spurgte Catherine nedslået.

"Han mente, jeg var for fattig til at ægte hans søster," svarede Heathcliff, "og det gjorde ham ondt, at jeg fik hende. Hans stolthed var krænket, og det vil han aldrig tilgive mig."

"Det er urigtigt," sagde den unge dame, "og det skal jeg fortælle ham engang. Men Linton og jeg kan ikke gøre ved, at I har været uenige. Her kan jeg dog ikke komme mere, men han skal besøge mig i Thrushcross."

"Det vil blive for langt for mig," mumlede hendes fætter; "at gå fire mil ville blive min død. Nej, Catherine, kom hellere nu og da til Wuthering Heights – ikke hver morgen, men en eller to gange om ugen."

Faderen tilkastede sin søn et blik, hvori der lå bitter foragt.

"Jeg er bange for, at jeg vil spilde min ulejlighed, Nelly," hviskede han til mig. "Miss Catherine, som dyret kalder hende, vil snart opdage hans værd og vise ham vintervejen. Havde det endda været Hareton! – Ved du vel, at jeg snese gange om dagen ønsker, at Hareton, trods sin fornedrelse, dog havde været min søn? Jeg ville have elsket knøsen, hvis han havde været en anden. Men jeg tror nok, han er sikker for hendes kærlighed. Jeg vil stille ham frem ved siden af den ynkelig kalv der, hvis han ikke gør sig behørig flid. Vi tror ikke, han holder det ud ret meget længere en til sit attende år. O, den fordømte, ferske lømmel! Han har kun tanke for at varme sine fødder og ser ikke engang på hende! – Linton!"

"Ja, fader?" svarede drengen.

"Har du intet at vise din kusine, ikke engang en lille kanin eller en væselrede? Bring hende ud i haven, inden du tager andre sko på, og ned i stalden, at hun dog kan se din hest."

"Vil du ikke hellere blive herinde?" spurgte Linton i en tone, der røbede, hvor meget al bevægelse var ham imod.

"Jeg ved ikke," svarede hun med et længselsfuldt blik til døren, som om hun ønskede at komme ud og røre sig.

Han blev siddende og rykkede nærmere hen til ilden.

Heathcliff rejste sig, begav sig ud i køkkenet og derfra ud i gården, hvor han kaldte på Hareton.

Denne svarede, og kort efter trådte de begge ind igen. Den unge mand havde vasket sig; det kunne man se på hans røde kinder og fugtige hænder.

"O, nu vil jeg spørge Dem, onkel!" råbte miss Cathy, der pludselig mindedes husholderskens påstand. "Han der er dog ikke min fætter?"

"Jo," svarede Heathcliff, "han er din moders nevø; behager han dig ikke?"

Catherine gjorde en besynderlig grimasse.

"Er det ikke en smuk knøs?" vedblev han.

Den uartige lille vildkat hævede sig op på fodspidserne og hviskede ham et par ord i øret, han lo; Haretons mine blev mørk. Jeg bemærkede, at han var yderst ømfindtlig for ringeagt og øjensynlig havde en bestemt, dunkel idé om sin inferioritet, men hans herre eller plejefader forjog snart hans rynker, idet han udbrød:

"Du bliver hende dog den kæreste af os alle, Hareton! Hun siger du er en – hvad var det nu? Noget særdeles smigrende. Gå du omkring med hende og vis hende alt, og opfør dig som en gentleman! Brug ingen plumpe ord og glo ikke på den unge dame, når hun ikke ser på dig; og når hun gør det, så skul ikke, som du plejer, og når du taler til hende, så udtryk dig smukt og langsomt og hold dine hænder ude af lommerne! Så, gå nu og underhold hende, så godt du kan!"

Han iagttog dem begge, da de gik forbi vinduerne. Earnshaw havde vendt sit ansigt bort fra sin ledsagerinde; han syntes at studere landskabet med en fremmeds og en malers interesse.

Cathy skottede til ham med et blik, der kun udtrykte ringe beundring. Derpå henvendte hun sin opmærksomhed på andre genstande og nynnede en sang, for at udfylde manglen på underholdning.

"Jeg har bundet hans tunge," bemærkede Heathcliff; "han vil ikke vove at ytre en eneste stavelse til hende. Nelly, du husker jo mig, da jeg var i hans alder – ja, endnu nogle år yngre. Så jeg så dum og kejtet ud som han?"

"Værre," svarede jeg, "for De var tillige forhærdet."

"Jeg har min glæde af ham," vedblev han, som om han tænkte højt; "han har opfyldt mine forventninger – havde han været en født fjante, ville jeg ikke have glædet mig halvt så meget – men han er ingen fjante, og jeg kan dele alle hans følelser; jeg ved, hvad han lider nu, men det er kun begyndelsen af, hvad han vil komme til at lide, han vil aldrig blive i stand til at hæve sig igen af denne råhedens og vankundighedens afgrund; jeg har ham fastere, end hans skurk af fader engang havde mig; og han er sunket dybere, for han sætter en storhed i sin bestialitet. Jeg har lært ham at betragte alt, hvad der ikke yder sanselig nydelse, som tåbeligt og svagt. Mener du ikke, Hindley ville være stolt af sin søn, hvis han kunne se ham? Næsten lige så stolt som jeg af min? – Men der er den forskel imellem dem, at den ene er guld, der bliver anvendt til stenbro, og den anden er tin, som man har poleret, for at det kan ligne sølv. Min har intet indre værd: men alligevel vil jeg have den fortjeneste, at jeg benytter ham så godt, som det er muligt med et så usselt stof; *hans* havde egenskaber af første rang, men de er forskertset – værre end unyttige. Jeg har intet at beklage; han ville eje mere end noget menneske ved af – og det bedste af det hele er, at Hareton holder så fordømt inderligt af mig! Du må tilstå, at jeg har overtruffet Hindley på det punkt. Kunne den døde skurk stå op af sin grav for at bebrejde mig den uret, der er vederfaret hans plads, ville jeg have den satisfaktion at se bemeldte pode jage ham ned i hullet igen, forbitret over, at han vovede at krænke den eneste ven, han har i verden."

Heathcliff opslog en satanisk latter over denne idé; men jeg gav ham intet svar, fordi jeg så, at han intet ventede.

Imidlertid begyndte vor unge ven, der sad for langt borte til at kunne høre, hvad der blev sagt, at vise symptomer på uro; han angrede uden tvivl at han af for en ringe anstrengelse havde renonceret på nydelsen af Catherines selskab.

Faderen bemærkede hans urolige, på vinduerne fæstede blikke og den efter huen tvivlrådigt udstrakte hånd.

"Stå op, dovne dreng!" råbte han med hyklet hjertelighed. "Efter dem! – de er først ved den anden ende af bistaderne."

Linton opbød hele sin energi og forlod kaminen. Vinduet stod åbent, og da han gik ud, hørte jeg Cathy spørge sin uselskabelige ledsager, hvad inskriptionen over døren havde at betyde.

Hareton stirrede på den og kløede sig tølperagtigt i hovedet.

"Det er noget fordømt krimskrams," svarede han, "jeg kan ikke læse det."

"Du kan ikke læse det?" udbrød Catherine. "Da kan jeg – det er jo engelsk; men jeg ville gerne vide, hvorfor det står der."

Linton fnisede. Det var det første bevis på munterhed, han endnu havde givet.

"Han kan ikke læse," sagde han til sin kusine. "Kan du vel tro, at der var et så ærkedumt menneske til?"

"Er han ved sin fulde forstand?" spurgte Catherine alvorligt. "Eller er han ikke rigtig i hovedet? Jeg har nu to gange spurgt ham om noget, og han har begge gange set så enfoldig ud, at jeg må tro, han ikke har forstået mig. Jeg kan virkelig ikke forstå ham."

Linton gentog sin latter og så hånligt til Hareton, som i dette øjeblik unægtelig ikke syntes at have de klareste begreber.

"Der fattes ham ikke andet end flid – ikke sandt, Earnshaw?" sagde han. "Min kusine mente, du var fjantet. Der ser du følgerne af at foragte boglærdom, som du kalder det. Har du bemærket hans forfærdelige Yorkshire-accent, kusine?"

"Nå, hvad Djævelen nytter det til?" brummede Hareton, der generede sig mindre ved at svare en, som han daglig omgikkes med. Han ville fortsætte sine indvendinger; men begge de andre brast i en larmende latter, og navnlig var min letsindige miss henrykt over at hun kunne betragte hans besynderlige talemåder som stof til moro.

"Hvad nytter det at anbringe Djævelen i en sætning?" sagde Linton fnisende. "Papa har forbudt dig at bruge plumpe ord, og du kan ikke lukke munden op, uden at udstøde et. Forsøg dog at opføre dig som en gentleman – jeg beder dig, gør det!"

"Var du ikke et kvindfolk mere, end du er et mandfolk, slog jeg dig ned på stedet, du jammerlige karklud af en dreng!" svarede den opbragte bonde, idet han fjernede sig med et ansigt, der glødede af vrede og ærgrelse, for han vidste, at han var fornærmet, men vidste ikke, hvorledes han skulle optage denne fornærmelse.

Mr. Heathcliff havde hørt samtalen lige så godt som jeg og smilede, da han så ham gå, men kastede straks derpå et ringeagtende blik på det unge letsindige par, der blev stående – ved døren og sladrede, Linton besad livlighed nok, så længe han kunne omtale Haretons fejl og mangler og fortælle anekdoter om hans opførsel, og Cathy fandt behag i hans giftige spotterier, uden at tænke på den ondskab, der lyste ud af dem; men jeg begyndte nu at føle mere antipati end deltagelse for

Linton og i en vis grad at undskylde faderen, som foragtede ham.

Vi blev der til hen på eftermiddagen; før kunne jeg ikke få miss Cathy med mig; men heldigvis var min herre ikke kommet hjem endnu og var derfor ganske uvidende om vor lange udeblivelse.

Da vi gik hjem, havde jeg gerne oplyst Cathy om de menneskers karakter, vi havde forladt, men hun havde sat sig i hovedet, at jeg nærede fordomme imod dem.

"Aha!" råbte hun, "du tager papas parti, Ellen; du er partisk, ellers ville du ikke i så mange år have bedraget mig med den forsikring, at Linton boede langt herfra. Jeg er virkelig vred på dig, men jeg glæder mig for meget til at kunne vise dig det! Imidlertid må du ikke ymte et ondt ord om min onkel – husk på, at det er min onkel! Og jeg skal skænde dygtigt på papa, fordi han har gjort sig uvenner med ham."

Og således vedblev hun at sladre, indtil jeg opgav forsøget på at overbevise hende om hendes vildfarelse.

Den aften omtalte Catherine ikke besøget, fordi hun ikke så mr. Linton, men næste morgen kom til min store bekymring det hele for en dag; dog kan jeg ikke sige, at det bedrøvede mig ret meget, for jeg tænkte, at hele omgangen med beboerne af Heights ville ophøre med det samme.

"Papa!" råbte hun, efter at have givet ham morgenkysset; "gæt, hvad jeg så i går, da jeg spadserede på heden! – Ah, du bliver bange, papa! Ja, du har ikke handlet rigtigt, har du vel? – Jeg så ... men hør nu, hvordan jeg er kommet efter dine rænker – og efter Ellens med, som står i pagt med dig og dog lod, som

om hun beklagede mig, da jeg bestandig håbede på Lintons tilbagekomst og altid så mig skuffet i dette håb."

Hun gav ham nu en tro beretning om sin udflugt og dens følger, og skønt min herre tilkastede mig mere end ét bebrejdende blik, sagde han dog intet, førend hun var færdig. Da drog han hende nærmere til sig og spurgte hende, om hun vidste, hvorfor han havde dulgt Lintons nærhed for hende, og om hun kunne tro, det havde været for at nægte hende en fornøjelse, hun uden skade kunne nyde.

"Det var, fordi du ikke kan lide mr. Heathcliff," svarede hun.

"Du tror altså, jeg tager mere hensyn til mine følelser end til dine, Cathy?" sagde han. "Nej, det var ikke, fordi jeg ikke kan lide mr. Heathcliff, men fordi mr. Heathcliff ikke kan lide mig, og fordi han er en djævelsk mand, der finder glæde i at skade og fordærve dem, han hader, når de giver ham den ringeste lejlighed til det. Jeg vidste, at du ikke kunne fortsætte bekendtskabet med din fætter uden at komme i berørelse med ham, og jeg vidste, at han ville hade dig for min skyld; derfor sørgede jeg, til dit eget bedste, for at du ikke fik Linton at se mere. Dette ville jeg forklare dig ved lejlighed, når du var blevet ældre, og det gør mig ondt, at jeg har opsat det."

"Men mr. Heathcliff var yderst venlig, papa," svarede Catherine, ingenlunde overbevist, "og han gjorde ingen indvendinger imod at vi kom sammen. Han sagde, jeg kunne komme i hans hus, når jeg ville; kun måtte jeg ikke tale til dig om det, fordi du lå i uenighed med ham, og ikke ville tilgive, at han havde ægtet tante Isabella; og det vil du jo ikke. Du er den, der er at dadle – han har intet imod at i det mindste vi – Linton og jeg – bliver gode venner. Men det har du!"

Da min herre mærkede, at hun ikke ville tro hans forsikringer om Heathcliffs onde vilje, gav han hende en sammentrængt skildring af hans opførsel mod Isabella og den måde, Wuthering Heights var blevet hans ejendom på. Han kunne ikke tåle at dvæle længe ved denne genstand, for skønt han sjældent talte om det, følte han dog endnu stedse den samme afsky for sin gamle fjende, som havde opfyldt hans hjerte lige siden mrs. Lintons død. Hans bestandige bitre tanke var den, at hun kunne leve endnu, hvis han ikke havde været, og i hans øjne var Heathcliff en morder.

Miss Cathy, der ingen andre slette handlinger kendte end sine egne ubetydelige ytringer af ulydighed, urimelighed og lidenskabelighed, som hidrørte fra hendes ubetænksomme, heftige karakter og blev angret den samme dag, de var blevet vist, blev ganske forbavset over en sjæls storhed, der i hele år kunne ruge over hævn og forfølge sine planer uden den fjerneste anger. Denne ny anskuelse af den menneskelige natur, som hidtil havde været udelukket fra alle hendes studier og tanker, syntes at gøre et så dybt indtryk på hende og indgyde hende en sådan afsky, at mr. Edgar anså det for unødvendigt at drøfte sagen videre. Han tilføjede blot:

"Senere, kære barn, vil du erfare, hvorfor jeg ønsker, at du skal sky dette hus og denne familie. Vend nu tilbage til dine gamle sysler og beskæftigelser, og tænk ikke mere på det."

Catherine kyssede sin fader og sad derpå, sådan som hun plejede, et par timer ved sit arbejde. Derefter ledsagede hun ham ud på markerne, og hele dagen forløb som sædvanlig, men om aftenen, da hun havde trukket sig tilbage til sit værelse og

jeg gik op for at hjælpe hende med afklædningen, fandt jeg hende knælende ved sengen og badet i tårer.

"O fy, du slette barn!" udbrød jeg. "Havde du en virkelig sorg, ville du skamme dig ved at fælde en tåre over denne lille modgang. Du har aldrig haft din fjerneste kummer. Tænk engang, om herren og jeg var døde og du stod alene i verden – hvad ville du da føle? Sammenlign din nuværende stilling med en sådan ulykke, og vær taknemmelig for de venner, da har, i stedet for at forlange flere."

"Det er ikke for min skyld, jeg græder, Ellen," svarede hun, "men for hans. Han venter at se mig igen i morgen, og nu vil han blive så bedrøvet – og han vil vente på mig, og jeg kommer ikke!"

"Nonsens!" sagde jeg. "Tror du, han har tænkt så meget på dig som du på ham? Har han ikke Hareton til selskab? Ikke én af hundrede ville græde over at miste en slægtning, han kun har set to gange i sit liv – Linton vil gætte, hvad der er i vejen, og ikke bekymre sig videre om dig."

"Men tør jeg ikke nok skrive ham en billet til og sige ham, hvorfor jeg ikke kan komme?" vedblev hun, idet hun rejste sig. "Jeg ønsker blot at sende ham de bøger, jeg lovede at låne ham. Hans er ikke så smukke som mine, og han bad mig så indstændigt om dem, da jeg fortalte ham, hvor interessante de var. Må jeg, Ellen?"

"Nej," svarede jeg med bestemthed, "så ville han skrive dig til igen, og det ville aldrig få ende. Nej, miss Cathy, det bekendtskab må opgives for bestandig – din fader stoler på det, og jeg vil sørge for at det sker."

"Men hvorledes kan et eneste brev –?" begyndte hun igen med en bønlig mine.

"Ti!" afbrød jeg hende. "Vi vil ikke begynde med dit lille brev; se nu at komme i seng!"

Hun tilkastede mig et vredt blik, så vredt, at jeg ikke ville give hende godnatkysset. Jeg dækkede hende til og lukkede døren heftigt i efter mig – men det gjorde mig dog ondt for hende alligevel; jeg vendte sagte tilbage, og hvad så jeg? Min unge miss stod ved bordet med et stykke papir og en blyant i hånden og skjulte rødmende begge dele, da jeg igen trådte ind.

"Du vil ikke få noget menneske til at besørge, hvad du skriver," sagde jeg, "og nu vil vi slukke lyset."

Jeg blæste det ud med det samme, og til løn for dette fik jeg et slag på hånden, ledsaget af et opbrusende: "Afskyelige Ellen!"

Derpå forlod jeg hende igen, og i det værste lune skød hun øjeblikkelig slåen for.

Brevet blev fuldendt og befordret til sit bestemmelsessted af en dreng, der kom fra landsbyen for at hente mælk; men det erfarede jeg først nogen tid efter. Uger forløb, og Catherine genvandt atter sit gode lune, skønt hun begyndte at udvikle en påfaldende tilbøjelighed til at snige sig hen i krogene og ofte, når jeg pludselig kom hende nær, mens hun læste, forskrækket bøjede sig hen over bogen, øjensynligt for at skjule den, for jeg så kanterne af små papirsblade stikke ud imellem bladene.

Hun antog desuden den vane at komme tidligt ned om morgenen og liste sig omkring i køkkenet, som om hun ventede nogens komme, og i et skab i biblioteket havde hun en lille æske, som hun kunne rage rundt i i hele timer, og hvis nøgle

hun altid gemte omhyggeligt hos sig, hver gang hun forlod skabet.

Da hun en dag besigtigede denne æske, bemærkede jeg, at det i stedet for legetøj og barnesmykker, som hidtil havde udgjort dens indhold, var sammenfoldede papirer, der befandt sig i den.

Nysgerrighed og mistanke vågnede hos mig; jeg besluttede at gøre mig bekendt med hendes hemmelighedsfulde skatte og udsøgte derfor om natten, da hun og herren havde begivet sig til sengs, en nøgle i mit bundt, som passede til låsen. Jeg fandt snart en sådan. Jeg åbnede æsken, udtømte hele dens indhold i mit forklæde og tog det med op på mit kammer for at undersøge det i mag og ro.

Skønt jeg havde fattet mistanke, blev jeg virkelig forbavset, da jeg opdagede, at det var en masse breve fra Linton Heathcliff, som måtte være kommet næsten daglig og som han havde skrevet til svar på dem, hun havde afsendt. De første var forlegne og korte; men lidt efter lidt blev de til lange kærlighedsbreve af den tåbelige beskaffenhed, som man kunne vente sig af en dreng i den alder – dog opdagede jeg hist og her spor, der tydede på en meget erfaren kilde.

Nogle af dem forekom mig som en sælsom blanding af lidenskab og svulst; de begyndte med kraftige følelser, men endte med den affekterede ordskvalder, en skoledreng kunne have tiltalt en imaginær, ulegemlig elskerinde med.

Om de tilfredsstillede Cathy, ved jeg ikke; mig forekom de som noget jammerligt tøjeri.

Da jeg havde gennembladet de fleste, viklede jeg dem ind i et tørklæde, lagde dem til side og lukkede atter den tomme æske.

Min unge herskerinde kom som sædvanligt tidlig ned i køkkenet. Jeg lagde mærke til, at hun gik hen til døren ved en lille drengs ankomst, og mens malkepigen fyldte hans krus, stak hun noget i hans trøjelomme og udtog noget andet i det sted.

Jeg gik ned igennem haven og lagde mig i baghold, til drengen kom, som forsvarede det ham betroede gods så tappert, at det meste af mælken blev spildt, men det lykkedes mig dog at tage epistlen fra ham; jeg truede ham med alvorlige følger, hvis han ikke straks skyndte sig hjem, og blev stående ved havemuren for at studere miss Cathys kærlighedsbrev. Det var simplere og mere veltalende end hendes fætters, meget smukt, men også meget enfoldigt skrevet. Jeg rystede på hovedet og gik eftertænksom ind.

Da det var et fugtigt vejr den dag, kunne hun ikke more sig med at spadsere i parken og tog derfor, efter at have endt sine morgenstudier, sin tilflugt til æsken. Hendes fader sad ved bordet, beskæftiget med læsning, og jeg havde med forsæt givet mig noget at bestille med et par opgåede frynser på vinduesgardinerne for at kunne beholde hende i sigte.

En fugl, der vender tilbage til en udplyndret rede, som den forlod fuld af kvidrende unger, kan ikke udtrykke større fortvivlelse med sin ængstelige skrigen og flagren end hun med ved sit eneste "O!" og den forandring, der fortrak hendes nys så glade ansigt. Mr. Linton så op.

"Hvad fattes dig, kære barn? Er du kommet til skade?"

Hans tone og blik forvissede hende om, at han ikke havde opdaget hendes hemmelighed.

"Nej, papa," stønnede hun. "Ellen, Ellen, kom med ud ... jeg får ondt!"

Jeg adlød hendes opfordring og ledsagede hende ud.

"O, Ellen, du har dem!" begyndte hun øjeblikkelig, da vi var alene, og sank på knæ for mig. "Ak, giv mig dem, og jeg vil aldrig gøre det mere! Sig det ikke til papa! Du har dog ikke sagt det til papa, Ellen? – Sig, at du ikke har gjort det, Ellen! – Jeg har været meget uartig, men jeg skal aldrig gøre det mere!"

Jeg bød hende med alvorlig strenghed at rejse sig op.

"Du har, som det lader, allerede bragt det temmelig vidt, miss Cathy!" svarede jeg. "Du har god grund til at skamme dig! Du studerer en god portion vås i dine ledige timer! Man kunne virkelig lade det trykke. Og hvad tror du, herren vil tænke, når jeg viser ham det? Endnu har jeg ikke gjort det, men du må ikke bilde dig ind, jeg har i sinde at fortie dine latterlige hemmeligheder. Fy, skam dig! Og det er dig, der må have gjort begyndelsen med at skrive sådan noget dumt tøj; han ville aldrig have tænkt på at være den første."

"Nej, det har jeg ikke gjort!" hulkede Cathy, som om hendes hjerte skulle briste. "Jeg tænkte ikke på at elske ham, førend –"

"Elske!" gentog jeg så foragteligt, som det var mig muligt at udtale disse ord. "Elske! Har man nogensinde hørt mage? Jeg kunne lige så godt sige, at jeg elsker mølleren, der kommer én gang om året for at købe vort korn. En smuk kærlighed! Og når du regner begge gange sammen, har du næppe set Linton fire timer i dit liv! – Her er det barnagtige visvas; jeg vil gå ind i biblioteket med det og se, hvad din fader siger til en sådan kærlighed."

Hun sprang i vejret efter sine dyrebare epistler; men jeg holdt dem højt over mit hoved, og nu bestormede hun mig med ivrige bønner om at jeg hellere ville brænde dem end vise dem til noget menneske. Da jeg følte lige så megen tilbøjelighed til at le som til at skænde og ikke holdt hendes amourette for andet end barnagtig forfængelighed, lod jeg mig endelig overtale og spurgte:

"Vil du, hvis jeg samtykker i at brænde dem, love mig helligt, at du aldrig vil sende ham eller modtage noget brev eller nogen bog fra ham – for jeg ser, at du har sendt ham bøger – og heller ingen ringe, hårlokker eller andet legetøj?"

"Vi sender ikke hinanden legetøj!" råbte Cathy, hos hvem stoltheden fik overhånd over skammen.

"Overhovedet ikke det mindste af noget som helst?" vedblev jeg. "Lover du mig ikke det, går jeg til din fader."

"Jeg lover det, Ellen!" udbrød hun og greb mig i kjolen. "O, kast dem i ilden – skynd dig!"

Men da jeg med ildrageren åbnede et sted til brevene, blev offeret hende dog for smerteligt. Hun bønfaldt mig indstændigt om, at jeg dog ville lade hende beholde et eller to.

"Et eller to, Ellen – som jeg kan gemme til erindring om Linton!"

Jeg løste tørklædet og begyndte at kaste brevene i ilden. Flammen steg højt op i skorstenen.

"Jeg må have ét, du grusomme!" råbte hun, idet hun fo'r med hånden i ilden og rev nogle halvt forbrændte brudstykker ud på sine fingres bekostning.

"Godt, miss, jeg har endnu nogle tilbage, som jeg kan vise din papa," sagde jeg, idet jeg tog tørklædet op med resten og vendte

mig om imod døren.

Hun kastede de sorte papirstumper i flammerne igen og vinkede til mig, at jeg skulle fuldbyrde offeret. Det var snart sket; jeg rørte asken sammen og begravede den under en skuffefuld kul, hvorpå hun begav sig tavs til sit værelse, som om der var overgået hende en stor uret. Jeg gik nu atter ned i biblioteket, for at sige herren, at den unge dames ildebefindende til dels var forbi, men at jeg holdt det for rådeligst, at hun lagde sig lidt.

Hun ville ikke spise til middag, men viste sig ved tebordet, bleg og yderst nedslået.

Næste morgen besvarede jeg brevet fra Linton med en seddel, hvori jeg havde skrevet:

"Mr. Linton Heathcliff anmodes om ingen flere breve at sende miss Catherine, da hun ikke modtager dem."

Og fra nu af indfandt den lille mælkebærer sig med tomme lommer.

22

Sommeren randt hen; vi var allerede forbi Mikkelsdag; men høsten faldt sent det år, og på nogle af vore marker var sæden endnu ikke mejet.

Mr. Linton og hans datter aflagde hyppige besøg hos høstfolkene; da disse bragte de sidste neg ind, blev de ude, til skumringen faldt på, og da aftenen var fugtig og kold, forkølede min herre sig; sygdommen slog sig på lungerne og tvang ham til næsten uafbrudt at holde sig inde hele vinteren over.

Den stakkels Cathy, som frygten havde skræmt op af hendes lille roman, var siden den tid blevet så nedslået og næsten tungsindig, at hendes fader stod på, hun skulle læse mindre og gøre sig mere bevægelse. Hans selskab blev hende ikke mere til del, og jeg holdt det for min pligt at erstatte det så meget som muligt ved mit – et utilstrækkeligt surrogat, da jeg dagligt kun kunne afse to eller tre timer fra mine talrige sysler for at følge hende på hendes vandringer, og min ledsagelse desuden øjensynlig var hende mindre kær end hans.

En eftermiddag i oktober eller begyndelsen af november, en kold, fugtig eftermiddag, da græsset og vejene var dækket med våde, visnede blade og himlen overtrukket med mørkegrå skyer, der uafbrudt opsteg fra vest og lovede en rigelig regn, bad jeg min unge herskerinde opsætte sin spadseretur, fordi jeg var vis på, at vi ville få en skylle. Hun vægrede sig, og højst ugerne svøbte jeg min kåbe om mig og tog min paraply for at ledsage hende til enden af parken – en bedrøvelig promenade, som hun

plejede at foretrække, når hun var nedslået, og det var hun altid, når mr. Edgars tilstand forværrede sig, hvilket vi aldrig erfarede af hans ytringer, men gættede af hans tavshed og mørke mine.

Hun gik sørgmodig ved siden af mig; nu løb og sprang hun ikke mere omkring, skønt den kolde vind nok kunne have lokket hende til et væddeløb; og jeg så ofte, at hun løftede den ene hånd for at tørre noget af sine kinder.

Jeg grundede på midler til at adsprede hendes tanker. På den ene side af vejen hævede sig en høj skråning, hvori hasselbuske og forkrøblede egetræer holdt sig fast med deres rødder, der lå halvt blottede. Jordbunden var for løs for de sidste træer, og nogle af dem var af stærke vinde nedblæst i en næsten horisontal stilling. Om sommeren fandt Catherine sin glæde i at klatre omkring mellem disse stammer og vugge sig på grenene, ofte i fulde tyve fods højde over jorden. Skønt jeg glædede mig over hendes behændighed og barnelette hjerte, holdt jeg det dog for rigtigt at skænde på hende, når jeg overrumplede hende i en sådan afstand, men ikke anderledes end at hun vidste, hun ikke behøvede at stige ned. Fra middag til tetid tilbragte hun ofte alle timerne i sin for vinden svajende vugge, hvor hun ikke beskæftigede sig med andet end med at nynne gamle ammestueviser eller iagttage fuglene, hvorledes de fodrede deres unger og lokkede dem ud til flyveøvelser, eller også med at slumre halvt hen, snart tænkende, snart drømmende, med lukkede øjne og lykkeligere, end ord kan beskrive.

"Se, Cathy!" råbte jeg, idet jeg pegede på en lille afkrog under rødderne af et knudret træ, "hertil har vinteren endnu ikke

kunnet trænge; deroppe sidder en lille blomst, den sidste af den mængde klokkeblomster, som i juli måned indhyllede denne skråning ligesom i et blåt slør. Vil du ikke klatre op og plukke den, for at vise din fader den?"

Catherine så længe på den ensomme, under sin beskyttende vold skælvende blomst og svarede endelig:

"Nej, jeg vil ikke røre den; men den ser sørgmodig ud, ikke sandt, Ellen?"

"Jo," sagde jeg, "næsten lige så sørgmodig som du – dine kinder er blodløse; vi vil tage hinanden i hænderne og løbe. I den stemning, du er i, vil jeg nok kunne hamle op med dig."

"Nej," svarede hun og slentrede videre, idet hun dog af og til standsede for at betragte en mosplet eller en visnet græstot eller en paddehat, der gjorde sig bred under det brune, affaldne løv, og bestandig vedblev at løfte sin hånd op til sit bortvendte ansigt.

"Hvorfor græder du, kære barn?" spurgte jeg, idet jeg nærmede mig hende og lagde min arm over hendes skuldre. "Du må ikke græde, fordi din fader har forkølet sig. Tak Gud, at det ikke er værre!"

Hun lagde nu intet bånd på sine tårer, og de flød ustandsede.

"O, det bliver værre med ham," hulkede hun, "og hvad skal jeg gøre, når du og papa forlader mig og jeg står alene? Jeg kan ikke glemme dine ord, Ellen; de svæver stedse for mine tanker. Hvor vil mit liv ikke forandre sig, hvor vil verden ikke blive øde, når papa og du er døde!"

"Intet menneske ved, om du ikke dør førend vi," svarede jeg. "Det er urigtigt kun at vente ulykker – vi vil håbe, at der går mange år hen, inden nogen af os dør – herren er ung, og jeg er

stærk og næppe femogfyrre år gammel. Min moder levede i firs år og var en kraftig, rørig kone lige til det sidste, og om mr. Linton også kun blev tres, ville vi dog have flere år tilbage end du endnu har oplevet, Cathy. Ville det ikke være tåbeligt at sørge over en ulykke mere end tyve år forinden den indtræffer?"

"Men tante Isabella var yngre end papa," bemærkede hun, og så på mig med et frygtsomt håb om at få mere trøst.

"Tante Isabella havde hverken dig eller mig til at pleje sig," svarede jeg, "hun var ikke så lykkelig som herren; hun havde ikke så meget at leve for. Du behøver ikke at gøre andet end pleje din fader godt og opmuntre ham ved at vise dig munter – og undgå at gøre ham bekymring i en eller anden henseende. Læg vel mærke til det, Cathy! Jeg vil ikke dølge, at du havde dræbt ham, hvis du viste dig letsindig og fattede en tåbelig, fantastisk tilbøjelighed for en mands søn, som det ville glæde at se ham i hans grav, eller hvis han opdagede, at du græmmede dig over en skilsmisse, som han har anset det for rigtigt at overholde."

"Jeg græmmer mig over intet andet i verden end papas sygdom," sagde min ledsagerinde. "I sammenligning med papa bryder jeg mig om intet menneske, og jeg vil aldrig, nej, aldrig, så længe jeg har min bevidsthed, begå en handling eller ytre et ord, der kunne bedrøve ham. Jeg elsker ham højere end mig selv, Ellen, og ved det af, at jeg beder hver aften om at overleve ham, fordi jeg hellere selv vil være ulykkelig end at han skal være det, og det beviser jo dog, at jeg holder mere af ham end af mig selv,"

"Smukke ord!" svarede jeg. "Men de må bevises i handling. Glem ikke, når han kommer sig igen, de gode forsætter, du nu

har fattet."

Mens vi talte således, nærmede vi os en låge, der vendte ud til landevejen, og min unge herskerinde blev atter munter som en lærke; hun klatrede op og satte sig på muren, idet hun bøjede sig ud for at plukke nogle hyben på en busk, der ragede ud over vejen. De nederste frugter var forsvundet, og de øverste kunne kun fuglene og Cathy nå.

Idet hun strakte sig ud, faldt hendes hat af hende, og da lågen var låset, sagde hun, at hun ville klatre ned for at hente hatten. Jeg bad hende være forsigtig, og hun forsvandt straks.

Men det gik ikke så let med at komme tilbage. Stenene var glatte og godt sammenføjede, og rosenbuskene og brombærrankerne kunne ingen bistand yde hende ved opklatringen. Jeg tosse havde ikke tænkt på det, førend jeg hørte hende le og råbe:

"Ellen, du kommer til at hente nøglen, ellers må jeg løbe ned til portnerlogen; jeg kan ikke komme op ad muren på denne side."

"Bliv, hvor du er," svarede jeg, "jeg har mit nøglebundt i lommen. Jeg kan måske lukke op. Hvis ikke, skal jeg hente den rette nogle."

Catherine morede sig med at danse frem og tilbage udenfor døren, mens jeg prøvede den ene store nøgle efter den anden. Jeg havde stukket den sidste ind og fundet, at ingen passede; jeg gentog derfor min opfordring og bad hende blive, mens jeg løb hjem. Men lyden af en travende hests hovslag holdt mig tilbage. Catherine blev stående stille, og straks efter holdt også hesten.

"Hvem er det?" hviskede jeg.

"Ellen, blot du kunne lukke mig ind!" svarede hun ængsteligt, ligeledes i en dæmpet tone.

"Hoho, miss Linton!" råbte en dyb stemme (rytterens). "Det glæder mig at træffe Dem. Skynd Dem ikke så meget med at komme ind, for jeg har en forklaring at fordre og høre."

"Jeg vil ikke tale med Dem, mr. Heathcliff," svarede Catherine. "Papa siger, De er en slet mand, der hader såvel ham som mig, og Ellen siger det samme."

"Det vedkommer os ikke nu," sagde Heathcliff, for ham var det, "min søn hader jeg dog vel ikke, og det er om ham, jeg vil tale. Ja, De har god grund til at rødme. Plejede De ikke for en to eller tre måneder siden at til skrive Linton og kokettere med ham? I fortjente virkelig at blive pisket begge to! – især De som den ældste og, efter hvad jeg kan skønne, den mest følelsesløse. Jeg har Deres breve i mit værge, og hvis De svarer mig næsvist, skal jeg sende Deres fader dem. Det lod til, at De blev ked af korrespondancen og opgav den, ikke sandt? Nå, på samme tid styrtede De Linton i en afgrund af fortvivlelse. Han var virkelig og alvorligt forelsket. Han dør for Deres skyld, og hans hjerte brister over Deres ubestandighed – ikke i figurlig, men bogstavelig forstand, skønt Hareton nu har gjort sig lystig over ham i seks uger og jeg har anvendt alvorligere forholdsregler og ved frygt søgt at fordrive hans griller, bliver han værre for hver dag, og inden sommeren kommer, ligger han under jorden, hvis De ikke forbarmer Dem over ham."

"Hvor kan De lyve således for det stakkels barn?" råbte jeg indefra. "Rid De Deres vej! Hvor kan De sammenbygge slige afskyelige, forsætlige usandheder? Miss Cathy, jeg skal slå låsen fra med en sten. Tro for alting ikke det nonsens, han fortæller

dig! Du føler vist på dig selv, at det er umuligt at dø af kærlighed til en fremmed."

"O ve, der er lurere!" mumlede den demaskerede skurk. "Hør, min gode mrs. Dean, jeg kan nok lide Dem, men ikke Deres tvetungethed. Hvor kan De lyve så grusomt og påstå, at jeg hader det stakkels barn – og opfinde dumme historier, for at skræmme hende bort fra min dørtærskel? Catherine Linton! Allerede navnet gør mig ganske varm! Hør nu engang, min kære pige, jeg vil være hjemmefra en hel uge. De skal få at se, at jeg taler sandhed. Tænk Dem blot Deres fader i mit og Linton i Deres sted – hvad pris ville De sætte på Deres ligegyldige elsker, hvis han vægrede sig ved at gøre et skridt for at trøste Dem, selv om Deres fader bad Dem om det? Henfald ikke af ren enfoldighed i den samme vildfarelse! Jeg sværger ved min salighed, at han står på gravens rand, og ingen anden kan redde ham end De."

Låsen gav efter, og jeg trådte ud.

"Jeg sværger Dem til, at Lintons liv er i fare," gentog Heathcliff med et skarpt blik på mig, "og kummer og skuffet forventning fremskynder hans død. Hvis du ikke vil lade hende gå alene, Nelly, så følg selv over med; jeg kommer ikke hjem igen førend om otte dage, og jeg tror ikke, at selv din herre kan have noget at indvende imod at hun besøger sin fætter."

"Kom ind!" sagde jeg, idet jeg greb Cathy ved armen. Jeg måtte næsten tvinge hende ind igennem lågen, for hun nølede og betragtede med et uroligt blik den talendes træk, der var for mørke til at forråde hans falskhed.

Han red lige hen til hende, bøjede sig ned og vedblev:

"Miss Catherine, jeg vil tilstå Dem, jeg har kun ringe tålmodighed med Linton – og Hareton og Joseph endnu mindre. Jeg vil tilstå, at han befinder sig blandt rå mennesker. Han længes efter venskab og velvilje, som efter kærlighed og et blidt ord fra Dem ville være hans bedste medicin. Bryd Dem ikke om mrs. Deans grusomme advarsel, men vær ædelmodig og mag det således, at De kan besøge ham. Han drømmer om Dem dag og nat og kan, da De hverken skriver til ham eller besøger ham, ikke tro andet end at De må hade ham."

Jeg lukkede lågen og rullede en sten hen for den, hvorpå jeg slog min paraply op og trak Catherine ind under den; for regnen begyndte at plaske gennem træernes grene og forbød os at være ude længere.

Vort hastværk forhindrede enhver bemærkning angående mødet med Heathcliff, mens vi gik hjem; men jeg gættede instinktivt, at Catherines hjerte var opfyldt med uvished og sorg. Hendes træk var så sørgmodige, at de ikke syntes at tilhøre hende; hun troede sagtens, at hvert eneste ord, hun havde hørt, var sandhed.

Min herre var gået til sengs, inden vi kom hjem. Cathy listede op på hans værelse for at spørge, hvorledes han befandt sig, men han var allerede slumret ind, Hun vendte tilbage og bad mig blive hos sig i biblioteket. Vi drak vor te sammen, og derpå lagde hun sig på tæppet foran kaminen og sagde, at jeg ikke måtte tale, for hun var for træt til at svare mig.

Jeg tog en bog i hånden og lod som om jeg læste. Da hun troede, jeg var udelukkende beskæftiget med denne syssel, begyndte hun at græde på ny – det lod til at være hendes yndlingstidsfordriv nu.

Jeg betragtede hende i nogen tid; derpå gjorde jeg hende forestillinger og lo ad alle Heathcliffs påstande om hans søns forfatning, som om jeg var vis på, at hun ville holde med mig. Men jeg var desværre ikke i stand til at opveje virkningen af hans ord; den var netop af den beskaffenhed, han havde gjort regning på.

"Du kan have ret, Ellen," svarede hun "men inden jeg ved det med vished, får jeg ingen ro. Jeg må desuden sige til Linton, at det ikke er min skyld, at jeg ikke skriver til ham og overbeviser ham om, at jeg ikke har forandret mig."

Hvad nytter vrede og påstande imod hendes tåbelige lettroenhed? Vi skiltes ad som uvenner den aften – men næste dag befandt jeg mig ved siden af min selvrådige herskerindes pony på vejen til Wuthering Heights. Jeg kunne ikke tåle at se hendes smerte, hendes blege, nedslåede ansigt og hendes tårefyldte øjne, og jeg gav efter, i det håb, at Linton ved selve måden, han modtog os på, ville bevise, hvor ugrundet sagen var.

23

Der fulgte en tåget morgen på regnen, og de fra højen kommende bække rislede hen over vor vej. Mine fødder blev ganske våde og jeg selv var ærgerlig og forstemt – kort sagt i et lune, hvor man plejer at se alt fra den værste side.

Vi trådte gennem bagdøren ind i huset for at spørge, om mr. Heathcliff virkelig var fraværende, da jeg kun fæstede ringe lid til hans påstand.

Joseph syntes at være i et slags elysium. Han sad alene ved den knitrende ild, ved siden af et krus ale og et fad med brune, ristede havrekager, og med en kort, sort pibe i munden.

Catherine løb hen til kaminen for at varme sig. Jeg spurgte, om herren var hjemme.

Mit spørgsmål blev længe ubesvaret, så længe, at jeg troede, den gamle var blevet døv. Jeg gentog det højere.

"N-ej!" knurrede eller rettere snøvlede han gennem næsen. "I kan pille af igen."

"Joseph!" råbte en ærgerlig stemme fra et værelse indenfor. "Hvor ofte skal jeg kalde på dig? Nu er der kun en smule rød aske tilbage i kaminen! Joseph, kom øjeblikkelig!"

Kraftigt udblæste røgskyer og en halsstarrig stirren på ilden beviste, at Joseph intet øre havde for denne kalden. Husholdersken og Hareton var usynlige, den ene gået ud for at besørge noget, og den anden formodentlig beskæftiget med sit arbejde på marken. Vi genkendte Lintons stemme og trådte ind.

"Gud give du måtte sulte ihjel deroppe i dit rådne kvistkammer!" sagde ynglingen, der holdt vore skridt for den efterladende tjeners.

Han tav, da han så sin fejltagelse, og hans kusine fløj hen til ham.

"Er det Dem, miss Linton?" spurgte han og løftede hovedet fra ryggen af den store lænestol, han sad i. "Nej, kys mig ikke – det tager vejret fra mig! Papa har sagt, De ville besøge mig," vedblev han, efter at være kommet til ånde efter Catherines omfavnelse, mens hun stod der ved siden af ham og antog en bedrøvet mine. "Vil De være så god at lukke døren? De har ladet den stå åben, og de – de afskyelige mennesker vil ingen kul bringe mig – det er så koldt!"

Jeg ragede op i ilden og hentede selv en skuffe fuld af kul. Linton påstod, at jeg støvede ham til med aske, men han havde en styg hoste og så både syg og svagelig ud; derfor skændte jeg ikke på ham.

"Nå, Linton," mumlede Catherine, da hans rynkede pande havde glattet sig igen, "glæder det dig at se mig? Kan jeg være dig til behag i nogen henseende?"

"Hvorfor er du ikke kommet før?" sagde han. "Du burde være kommet selv, i stedet for at skrive – de lange breve, jeg sendte dig til svar, gjorde mig frygtelig træt; jeg ville hellere have talt med dig. Nu kan jeg hverken tåle at tale eller noget andet. Jeg gad vide, hvor Zillah er henne. Vil du ikke gå ud i køkkenet" – han henvendte sig til mig – "og se efter hende?"

Jeg havde ingen tak fået for min tjeneste, og da jeg ingen lyst havde til at rende omkring for at lystre hans luner, svarede jeg:

"Der er ingen anden end Joseph."

"Havde jeg blot noget at drikke!" udbrød han gnavent og vendte sig fra mig. "Siden papa rejste, løber Zillah ustandselig til Gimmerton. Det er forfærdeligt – og jeg må altid være nede; deroppe ville intet menneske høre mig!"

"Er Deres fader opmærksom imod Dem, master Heathcliff?" spurgte jeg, da jeg bemærkede, at Catherines venlige imødekommen var blevet så slet besvaret.

"Opmærksom? I det mindste gør han *dem* opmærksommere!" sagde han. "De nederdrægtige mennesker! Skulle du tro, Catherine, at Hareton, den tølper, vover at le mig ud? Jeg hader ham – jeg hader dem alle – det er nogle afskyelige personer!"

Cathy begyndte at lede efter vand; i skabet fandt hun et krus fuldt; hun fyldte et glas og bragte ham det. Han bad hende blande det med en skefuld af en flaske, der stod på bordet, og syntes at blive roligere, da han havde drukket lidt af det.

"Glæder det dig virkelig at se mig?" spurgte hun endnu engang, da hun så et svagt smil spille om hans læber.

"Ja, det det er noget nyt at høre en stemme som din," svarede han, "men jeg har ærgret mig, fordi du ikke ville komme, og papa påstod, det var min skyld – han kaldte mig en erbarmelig døgenigt og sagde, at du foragtede mig og at han, hvis han havde været i mit sted, allerede nu ville være mere herre på Thrushcross end din fader. Men du foragter mig ikke – gør du vel, miss?"

"Jeg holder mere af, du siger Catherine eller Cathy," svarede min unge herskerinde. "Foragte dig? Nej, næst efter papa og Ellen holder jeg mere af dig end noget menneske på jorden. Mr. Heathcliff kan jeg slet ikke lide, og jeg vover ikke at komme igen, når han er hjemme. Bliver han længe borte?"

"Ikke længe," svarede Linton, "men siden jagtsæsonen begyndte, går han ofte ud på heden, og du kan godt tilbringe et par timer hos mig i hans fraværelse. Jeg beder dig, sig, at du vil gøre det, jeg tror nok, at vi vil komme godt ud af det med hinanden; du ville ikke ophidse mig, men altid være beredt til at stå mig bi, ikke sandt?"

"Jo," svarede Catherine, idet hun strøg hans lange, bløde hår, "hvis jeg blot kunne få min fader til at samtykke i det, ville jeg tilbringe min halve tid hos dig. Du smukke Linton, jeg ville ønske, du var min broder."

"Ja, så ville du vist holde lige så meget af mig som af din fader," bemærkede han noget muntert. "Men papa siger, at du ville elske mig mere end ham og hele verden, hvis du var min kone. – Det ville også være mig langt kærere."

"Nej, jeg ville aldrig kunne elske et menneske mere end papa," svarede hun alvorligt. "Folk hader desuden ofte deres koner, men aldrig deres søstre eller brødre, og hvis du var min broder, ville du bo hos os og være papa lige så kær som jeg."

Linton nægtede, at en mand nogensinde hader sin kone, men Cathy påstod, at det skete tit, og anførte i sin visdom hans egen faders aversion mod hendes tante som et eksempel.

Jeg søgte at standse hendes snakkesyge tunge, men det lykkedes mig ikke, førend alt, hvad hun vidste, var fortalt.

Master Heathcliff påstod med vrede, at hendes skildring var usandhed.

"Papa har sagt det, og papa lyver ikke!" svarede hun.

"Min fader foragter din," råbte Linton; "han falder ham en fej nar."

"Din er en ugudelig mand," mente Catherine, "og det er en skam af dig, at du vover at gentage, hvad han siger. Han må være ond, siden tante Isabella fandt sig foranlediget til at forlade ham."

"Hun forlod ham ikke!" sagde han. "Du må ikke sige mig imod!"

"Men hun gjorde det!" råbte den unge dame.

"Jeg skal fortælle dig noget," sagde Linton. "Din moder hadede din fader – nu ved du besked!"

"O!" udbrød Catherine, alt for rasende til at kunne sige mere.

"Og hun elskede min!" tilføjede han.

"Din lille løgnhals! Nu hader jeg dig!" skreg hun, ildrød i ansigtet.

"Det er nok muligt," svarede Linton, idet han sank tilbage i stolen og lænede hovedet til ryggen, for i al magelighed at iagttage Catherines heftige sindsbevægelse.

"Skam Dem, master Heathcliff," sagde jeg, "det er formodentlig også en løgn af Deres fader."

"Nej, det er ikke – hold du din mund!" svarede han. "Det er sandt, Catherine, det er sandt!"

Cathy var som ude af sig selv og gav stolen et så heftigt stød, at Linton tumlede om i den og segnede med brystet ned over den ene arm. Han fik øjeblikkelig et anfald af hoste, der snart gjorde ende på hans triumf.

Det varede så længe, at selv jeg begyndte at blive bange. Hvad hans kusine angik, græd hun over det onde, hun havde tilføjet ham, men sagde intet.

Jeg holdt ham, til hosten var gået over, hvorpå han stødte mig fra sig og tavs sænkede hovedet.

Catherine tog plads overfor ham og stirrede på ilden med en alvorlig mine.

"hvorledes befinder De Dem nu, master Heathcliff?" spurgte jeg, efter at have ventet i henved ti minutter.

"Jeg ville ønske, at hun befandt sig som jeg," svarede han. "Den afskyelige, grusomme tøs! Hareton rører mig aldrig; han har ikke slået mig i hele sit liv – og i dag befandt jeg mig netop så godt – og så kommer hun der og –"

En heftig hulken kvalte hans stemme.

"Jeg har ikke slået dig," mumlede Catherine og bed sig i læberne for ikke at græde med.

Han sukkede og stønnede, som om han led frygteligt, og vedblev med det et helt kvarter – med forsæt, som det lod, for at smerte sin kusine, for hver gang han hørte hendes kvalte hulken, lagde han ny patos i sine veklager.

"Det gør mig ondt, at du skal lide for min skyld," sagde hun endelig i sin kval, "men det lille stød ville ikke have gjort mig noget, og det kunne aldrig falde mig ind at gøre dig fortræd. Det var vel heller ikke så forfærdeligt, Linton? Lad mig ikke gå hjem med den tanke, at jeg har gjort dig skade ... Tal dog! Svar mig!"

"Jeg kan ikke tale med dig," mumlede han. "Du har behandlet mig således, at jeg må ligge vågen hele natten og plages af hoste og sting i brystet. Du skulle blot vide, hvad det er for en pine, men du vil sove trygt, mens jeg lider og intet menneske har i min nærhed. Du skulle blot opleve de grusomme nætter, som jeg må gå igennem –"

Og af medlidenhed med sig selv begyndte han at græde højt.

"Når De ofte tilbringer sådanne grusomme nætter," sagde jeg, "så er det jo ikke Catherine, der forstyrrer Deres ro; det havde været det samme, hvis hun ikke havde været her i dag – men nu skal hun ikke forstyrre Dem tiere, og De bliver måske roligere, når vi forlader Dem."

"Skal jeg gå?" spurgte Catherine bedrøvet og bøjede sig hen over ham. "Forlanger du, jeg skal gå, Linton?"

"Hvad du har gjort, kan ikke ændres," svarede han og trak sig vredt tilbage fra hende, "men du kan gøre det værre ved at jage mig en feber på halsen."

"Skal jeg da gå?" gentog hun.

"Lad mig i det mindste være i fred!" sagde han. "Jeg kan ikke tåle, at du taler til mig."

Hun nølede og modstod længe min opfordring til at gå, men da han hverken så op eller talte, gjorde hun endelig en bevægelse hen imod døren, og jeg fulgte hende.

Vi blev kaldt tilbage af et skrig, Linton var gledet ned af stolen og lå der som et forkælet barn, der er bestemt på at volde andre så megen plage og smerte som muligt.

Af denne opførsel kunne jeg fælde en rigtig dom om hans karakter og indså øjeblikkelig, at det ville være dårskab at give efter for ham. Men anderledes forholdt det sig med den unge pige. Hun ilede forskrækket tilbage, knælede ved siden af ham, græd, klappede ham og bad, indtil mangel på luft, men ikke anger over hendes bedrøvelse, fik hende til at forstumme.

"Jeg vil løfte ham op på bænken," sagde jeg. "Der kan han vælte og tumle sig som han lyster; vi kan ikke opholde os for at sysle om ham. Jeg håber, miss Cathy, at De nu er overbevist om, at De ikke er den person, der kan gavne ham, og at det ikke er

hans følelser for Dem, der gør ham syg. Så! Der ligger han! Kom nu og lad os gå! Når han ved, at her ingen er, der bryder sig om hans uartigheder, ligger han nok stille."

Hun lagde en pude under hans hoved og tilbød ham vand; det sidste skød han fra sig og kastede sig uroligt omkring på puden, som om det var en sten eller træblok.

Hun forsøgte at lægge den bekvemmere.

"Jeg kan ikke finde ro!" sagde han, "det er alt for lavt under hovedet."

Catherine hentede en anden pude og lagde den over den første.

"Det er for højt!" mumlede den afskyelige dreng.

"Hvordan skal jeg da bære mig ad?" spurgte hun fortvivlet.

Han skubbede sig hen til hende, som knælede ved bænken og lagde hovedet på hendes skulder.

"Nej, det må De ikke," sagde jeg. "De må lade Dem nøje med puden, master Heathcliff. Catherine har allerede spildt alt for megen tid på Dem; vi kan ikke opholde os fem minutter længere."

"Jo, jo, det kan vi nok," sagde Cathy, "nu er han god og tålmodig. Han begynder at tro, at jeg vil lide mere end han i nat, hvis jeg går herfra med den bevidsthed, at mit besøg har skadet ham – og så tør jeg ikke komme her oftere. Tal nu sandhed, Linton! For hvis jeg har smertet dig, må jeg ikke komme mere."

"Du må komme for at helbrede mig," svarede han; "det er din pligt at komme, nu da du har forværret min sygdom – for det har du. Var jeg vel så syg, da du trådte ind, som nu?"

"Nej, men det er din egen vrede og din gråd, der har gjort dig syg."

"Det er ikke sandt, men nu vil vi dog være venner igen," sagde Linton.

"Og du vil – du *ønsker* virkelig at se mig af og til?"

"Jeg har jo sagt dig, at jeg ønsker det," svarede han utålmodigt. "Sæt dig på bænken, at jeg kan lægge mit hoved på dine knæ. Således lå jeg altid hjemme hos mama, og det i hele timer. Sid ganske stille og tal ikke, men en vise må du nok synge, hvis du forresten kan synge, eller deklamere en lang ballade – en af dem, du lovede at lære mig – eller også en historie, men en ballade er mig kærere. Nå, begynd nu!"

Catherine deklamerede den længste, hun kendte. Denne beskæftigelse morede dem begge; Linton forlangte nok en og en tredje, trods mine ivrige indvendinger, og således gik det, til klokken slog tolv og Hareton kom hjem for at spise til middag.

"Kommer du igen i morgen, Catherine?" spurgte den unge Heathcliff, idet han holdt hende fast i kjolen, da hun rejste sig.

"Nej," svarede jeg, "og heller ikke i overmorgen."

Men hun bøjede sig ned og tilhviskede ham efter al sandsynlighed et ganske andet svar, for hans pande opklarede sig.

"Du går ikke i morgen, miss," sagde jeg, da vi var kommet udenfor, "det kan dog vel aldrig falde dig ind?"

Hun smilede.

"O, det skal jeg nok sætte en pind for," vedblev jeg, "jeg skal lade sætte en ny lås for, og du kan ikke komme ud ad nogen anden vej."

"Jeg kan klatre over muren," svarede hun leende. "Thrushcross er intet fængsel og du er ikke min arrestforvarerske. Forresten er jeg nu næsten sytten år gammel; jeg er et voksent fruentimmer – og Linton ville vist snart komme sig, hvis han havde mig til at sysle om sig – jeg er ældre end han, som du ved, og klogere, mindre barnagtig, ikke sandt? Og han vil snart gøre alt, hvad jeg beder ham om – han er en smuk, god dreng. Var han min, ville vi aldrig kives, når vi først blev vant til hinanden – ville vi, tror du? Er han ikke også dig kær, Ellen?"

"Mig kær?" udbrød jeg. "Det er det modbydeligste eksemplar af en sygelig bengel, der nogensinde er blevet over fjorten år gammel! Til al lykke vil han, som mr. Heathcliff påstår, ikke nå de tyve – jeg tvivler om, at han vil opleve foråret – og dør han, er tabet kun ringe for hans familie. For os er det godt, at hans fader har taget ham til sig. Jo venligere han blev behandlet, desto værre og mere egenkærlig ville han blive. Det glæder mig, at du ingen udsigter har til at få ham til mand, Catherine."

Min ledsagerinde blev alvorlig, da hun hørte disse ord. Det sårede hendes følelser, at jeg talte så hensynsløst om hans død.

"Han er yngre end jeg," svarede hun efter en temmelig lang, tankefuld pause, "og han må leve længere end jeg, eller dog i det mindste lige så længe. Han er lige så kraftig nu som dengang han kom fra det sydlige England; det er jeg overbevist om. Han lider ikke af andet end en forkølelse, ligesom papa. Du siger, at papa vil komme sig – hvorfor da ikke han?"

"Nå, vi behøver ikke at bekymre os videre om hans anliggender," sagde jeg. "Hør nu, og vær vis på, at jeg holder ord: gør du atter et forsøg på at gå til Wuthering Heights med

eller uden mig, underretter jeg mr. Linton om det, og uden hans tilladelse tør forholdet til din fætter ikke knyttes på ny."

"Det *er* blevet knyttet allerede," mumlede Cathy og skulede.

"Nå, så må det ikke fortsættes," svarede jeg.

"Det vil vi se," udbrød hun, og red afsted i galop, mens jeg måtte traske bagefter.

Vi kom begge hjem endnu før bordet. Herren troede, vi havde spadseret i parken og forlangte derfor ingen forklaring over vor fraværelse. Da jeg var kommet under tag, skyndte jeg mig at skifte mine sko og strømper, men jeg havde siddet så længe med dem på Heights, at ulykken allerede var sket.

Næste morgen måtte jeg gå til sengs igen og blev i hele tre uger sat ud af stand til at forestå mine pligter – et uheld, der aldrig var tilstødt mig før og, Gud være lovet, heller ikke siden.

Min unge herskerinde opførte sig som en engel; hun plejede mig og opmuntrede min ensomhed. Når hun forlod mr. Lintons værelse, kom hun altid til mig; hun delte dagen imellem os og lod ingen som helst beskæftigelse bortlokke sig fra vort selskab. Hun forsømte sine studier, sine adspredelser, selv sine måltider og var den kærligste sygeplejerske, man kan tænke sig. Hun måtte dog have et varmt hjerte, siden hun altid, trods vor uenighed nu og da, havde så meget tilovers for mig.

Jeg sagde, hun delte dagen mellem os, men herre gik tidligt til sengs, og efter klokken seks behøvede jeg hende ikke mere, så at aftenen udelukkende tilhørte hende selv.

Jeg tænkte aldrig på, hvad det stakkels barn vel kunne bestille efter teen, og skønt jeg ofte, når hun så ind i mit kammer, bemærkede en frisk farve på hendes kinder og hænder, antog

jeg, at det måtte hidrøre fra den stærke varme i biblioteket, og ikke fra et koldt ridt over heden.

24

Efter tre ugers forløb var jeg endelig i stand til at forlade mit kammer og gå omkring i huset. Den første gang, jeg kunne blive oppe om aftenen, lod jeg Catherine læse noget for mig, da mine øjne endnu var svage. Vi befandt os i biblioteket; herren var gået i seng; hun samtykkede noget ugerne, forekom det mig, og da jeg forestillede mig, at de bøger, jeg yndede, ikke ville tiltale hende, så sagde jeg, at hun kunne vælge, hvilken hun selv behagede.

Hun valgte en af sine yndlingsbøger og læste opmærksomt for mig i henved en time; men så begyndte hun at spørge:

"Ellen, er du ikke træt? ... Vil du ikke gøre bedst i at lægge dig? ... Du vil blive syg igen, når du bliver så længe oppe, Ellen."

"Nej, kære barn, jeg er ikke træt," svarede jeg hver gang.

Da hun så mig ubevægelig forsøgte hun en anden metode, for at vise mig, at hun ikke holdt af at læse mere. Hun begyndte at gabe og strække sig og sagde:

"Ellen, jeg er selv træt."

"Nå, så hold op og lad os tale sammen," svarede jeg.

Det var endnu værre; hun var urolig og sukkede og så på sit ur, indtil klokken slog otte, og endelig gik hun yderst søvndrukken op på sit værelse – i det mindste så hendes øjne, som hun uafladeligt gned, tunge ud.

Næste aften syntes hun at være endnu mere utålmodig, og den tredje efter min helbredelse klagede hun over hovedværk og forlod mig.

Hendes opførsel forekom mig besynderlig, og efter at jeg havde siddet alene i nogen tid, besluttede jeg at opsøge hende, for at høre til hendes befindende og opfordre hende til at lægge sig på sofaen nede, i stedet for at blive deroppe i mørket.

Hverken oppe eller nede kunne jeg opdage Catherine. Folkene påstod, at de ikke havde set hende. Jeg lyttede ved mr. Edgars dør – alt var stille. Jeg vendte tilbage til hendes kammer, slukkede mit lys og satte mig ved vinduet.

Månen skinnede klart, jorden var dækket med et let lag sne, og jeg troede, at hun måske havde fået i sinde at spadsere i haven for at forfriske sig. Jeg skimtede en skikkelse, der sneg sig langs med parkhegnet på den indre side; men det var ikke miss Cathy. Da den atter kom frem i måneskinnet, genkendte jeg en af staldfolkene.

Han blev stående temmelig længe og så ned ad kørevejen, bortfjernede sig derpå med hastige skridt, som om han havde fået øje på noget, og viste sig igen straks efter med Catherines pony, mens hun, som netop var steget af, gik ved siden af ham.

Rideknægten bragte hesten sagte over græsset til stalden, Cathy trådte gennem glasdøren ind i dagligstuen og sneg sig derpå lydløst op til sit kammer, hvor jeg ventede hende.

Hun lukkede døren, tog sine snedækkede sko af, løste sin hat og ville netop, uden at ane min nærværelse, lægge sin pels, da jeg pludselig rejste mig op og viste mig. Overraskelsen forstenede hende et øjeblik; hun udstødte en uartikuleret lyd og stod som fastnaglet til gulvet.

"Min kære miss Catherine," begyndte jeg, endnu for dybt rørt af den godhed, hun i den senere tid havde vist mig, til at kunne bruge hårde ord, "hvor har du været henne på denne tid af

aftenen, og hvorfor har du forsøgt at føre mig bag lyset ved en usandhed? Hvor har du været? Tal!"

"Ved den anden ende af parken," stammede hun; "jeg har ikke sagt nogen usandhed."

"Ellers ingen steder?" spurgte jeg.

"Nej," mumlede hun.

"O, Catherine!" udbrød jeg bedrøvet, "du ved, at du har handlet urigtigt, ellers ville du ikke have følt dig fristet til at lyve for mig. Det bedrøver mig. Jeg ville hellere være syg i tre måneder end høre en forsætlig løgn af dig."

Hun ilede hen til mig, brast i gråd og slyngede sine arme om min hals.

"Ak, Ellen, jeg er så bange for, du skal blive vred!" sagde hun. "Lov mig, at du ikke vil blive det, så skal jeg sige dig den rene sandhed. Det er mig pinefuldt at skjule den."

Vi satte os ved vinduet; jeg forsikrede hende, at jeg ikke ville skænde, hvad end hendes hemmelighed, som jeg forresten naturligvis gættede, end bestod i. Og hun begyndte altså:

"Jeg har været på Wuthering Heights, Ellen, og det har jeg været hver dag under din sygdom, undtagen tre gange førend og to gange efter at du forlod sengen. Jeg har foræret Michael bøger og billeder for at holde Minny opsadlet hver aften og bringe den i stalden ved min hjemkomst ... Ham må du heller ikke skænde på. Klokken halv syv kom jeg gerne til Heights, blev der til ni og galopperede så hjem. Det var ikke for min morskabs skyld, jeg tog dertil; jeg var ofte ganske nedslået. Kun nu og da, én gang om ugen måske, var jeg lykkelig. I begyndelsen antog jeg det for umuligt at holde mit ord til Linton med *dit* samtykke. Jeg havde nemlig, da vi forlod ham

sammen, lovet ham at komme igen næste dag. Men du blev i dit værelse, og så gav du mig for så vidt frit spil. Om eftermiddagen, da Michael gjorde låsen fast igen på lågen, lod jeg ham give mig nøglen og sagde, at min fætter ønskede, jeg skulle besøge ham, fordi han var syg, men at papa ikke ville tillade mig det – og så underhandlede jeg med ham om ponyen. Han læser gerne, og det er hans hensigt at flytte snart, for at gifte sig; han lovede altså at gøre, hvad jeg ønskede, hvis jeg ville låne ham bøger af biblioteket. Men jeg foretrak at give ham nogle af mine egne, og det var ham kærere.

Ved mit andet besøg syntes Linton at være munter, og Zillah, husholdersken, satte et rent værelse i stand til os og fyrede dygtigt i og sagde til os, at vi kunne bestille, hvad vi fandt for godt, da Joseph var i en religiøs forsamling og Hareton Earnshaw var gået ud med sine hunde, for, som jeg senere erfarede, at plyndre vore fasankolonier.

Hun gav mig et glas varm vin og en peberkage og syntes at være yderst godmodig, og Linton sad i lænestolen, og jeg i den lille gyngestol ved kaminen, og vi lo og sladrede sammen og havde så meget at sige hinanden – vi enedes om, hvad vi skulle bestille i sommer og – men jeg vil ikke gentage det alt sammen, for du ville vist finde det latterligt.

Engang var vi dog nær ved at blive uvenner. Han sagde, at den behageligste måde at tilbringe en varm julidag på, var den at ligge fra morgenen af til langt ud på aftenen midt i lyngen på heden, mens bierne summede omkring mellem blomsterne og lærkerne sang oppe i luften og den strålende sol skinnede ned fra den blå himmel. Det var hans skønneste idé om lykke, min var at gynge i et grønt træ, når vestenvinden blæste og hvide

skyer svævede hen over mit hoved, og når ikke blot lærker, men også drosler og irisker og rødkælke og gøge musicerede mellem bladene, og når heden, set i en afstand, lignede kølige skyggefulde dale, og når det lange græs bølgede i min nærhed og hele verden rundt omkring var opfyldt af glæde. Han fordrede, at alt skulle ligge i den dybeste ro, jeg, at alt skulle stråle og danse og juble omkring mig.

Jeg sagde, at hans himmel kun ville være halvt levende, og han sagde, at min var beruset. Jeg sagde, at jeg ville komme til at sove i hans, og han sagde, at han ikke kunne trække vejret i min, og begyndte at se gruelig sur ud. Endelig blev vi enige om at prøve begge dele, når vejret blev rigtig smukt, og så kyssede vi hinanden og var atter gode venner.

Efter at vi havde siddet hos hinanden en times tid, så jeg nøjere på den store stue med det lange, brede gulv uden tæppe og tænkte på, hvor behageligt det ville være at lege i den, når vi flyttede bordet; og jeg opfordrede derfor Linton til at kalde på Zillah – vi ville lege blindebuk, og hun skulle prøve at fange os – ligesom du, Ellen, altid plejede i gamle dage. Det ville han ikke; han sagde, der var ingen morskab i det, men han samtykkede i at spille bold med mig. Vi fandt to i et skab blandt en mængde gammelt legetøj. Den ene stod der et C på, og den anden et H. Jeg ville have den med C'et, fordi C kunne sige Cathy og H kunne betegne hans navn, Heathcliff; men det ville Linton ikke, og jeg måtte bytte med ham.

Jeg vandt alligevel hele tiden, og så blev han igen forstemt, hostede og vendte tilbage til sin lænestol. Dog fik han sit gode lune igen senere; han var henrykt over to eller tre smukke viser

– af dine viser, Ellen; og da jeg skulle gå, bad og bønfaldt han mig om at komme næste aften, og det lovede jeg ham.

Minny og jeg fløj hjem, lette som fjer, og jeg drømte, lige til det blev lys dag, om min kære lille fætter.

Næste dag var jeg forstemt, dels over hans sygdom, dels fordi jeg ønskede, at min fader kendte og bifaldt mine udflugter til Wuthering Heights; men efter teen skinnede månen så rart, og under ridtet blev jeg atter munter.

"Jeg vil få en munter aften igen," tænkte jeg, "og hvad der er mig kærere, det vil min smukke Linton også." Jeg travede op igennem haven og ville netop ride hen til bagdøren, da Earnshaw mødte mig, tog tøjlerne og sagde, jeg skulle gå ind gennem den forreste dør. Han klappede Minny på halsen og sagde, det var et godt dyr, og syntes at ønske, jeg ville tale med ham. Men jeg svarede blot, han skulle lade min hest være, da den ellers ville sparke ham. Han lo og så foragteligt på min ponys fødder.

Jeg havde næsten lyst til at lade det komme an på det, men han gik lidt til side for at åbne døren, og idet han tog fat på klinken, så han op på indskriften oven over og sagde med en blanding af kejtethed og dum triumf:

"Miss Catherine, nu kan jeg læse det."

"Virkelig?" udbrød jeg. "Nå, lad engang høre! Skulle du være blevet så lærd?"

Han bogstaverede og stavede sammen:

"Hareton Earnshaw."

"Men tallene?" sagde jeg opmuntrende.

"Dem kender jeg endnu ikke," svarede han.

"O, din tumpe!" råbte jeg og lo højt.

Narren stirrede på mig; et grin spillede om hans læber, men hans øjenbryn trak sig sammen, som om han ikke vidste, om han skulle tage del i min lystighed og om det var spøg eller – som det virkelig var – foragt.

Jeg gjorde ende på hans tvivl, idet jeg pludselig antog min alvorlige mine igen og opfordrede ham til at gå sin vej, da det var Linton og ikke ham, jeg ville besøge.

Han rødmede – jeg kunne se det i måneskinnet – lod dørklinken fare og sneg sig bort som et sandt billede på krænket forfængelighed.

Han antog formodentlig, han var lige så dannet som Linton, fordi han kunne bogstavere sit eget navn, og harmede sig over, at jeg ikke gjorde det samme."

"Hør, min kære Catherine," afbrød jeg hende, "jeg vil ikke skænde på dig, men din opførsel der behager mig ikke. Havde du betænkt, at Hareton lige så vel er din fætter som master Heathcliff, så ville du have følt, hvor upassende det var at opføre dig på den måde. For ham var det i det mindste en rosværdig ærgerrighed, at han ville være lige så dannet som Linton, og han havde formodentlig ikke blot lært det for at vise sig, men du har uden tvivl beskæmmet ham tidligere i anledning af hans uvidenhed, og nu havde han søgt at behage dig ved at erhverve sig de kundskaber, hvis mangel du havde bebrejdet ham. At spotte over hans ufuldkomne forsøg beviser såre liden dannelse. Ville du have være mindre udannet, hvis du var blevet opdraget i hans stilling og omstændigheder? Han var som barn lige så fornuftig og intelligent som du, og det gør mig ondt, at han nu bliver foragtet, fordi den nederdrægtige Heathcliff har behandlet ham så uretfærdigt."

"Du vil dog vel ikke græde over det, Ellen?" sagde Cathy, forundret over min alvor. "Nu skal du forresten høre, om det var for at behage mig, han lærte sin ABC, og om det var umagen værd at være høflig mod den dumrian.

Da jeg trådte ind, lå Linton på bænken og rejste sig halvt op for at hilse mig.

"I aften er jeg syg, kære Catherine," sagde han. "Du må derfor tale alene og lade mig høre på. Kom, sæt dig hos mig; jeg var vis på, at du ikke ville bryde dit ord, og inden du går, må du på ny love mig, at du vil komme igen."

Jeg vidste nu, at jeg ikke måtte plage ham, da han var syg, og jeg talte ganske sagte og gjorde ham ingen spørgsmål, men vogtede mig for i mindste måde at irritere hans nerver. Jeg havde taget nogle af mine bedste bøger med mig, og han bad mig læse noget for ham af den ene. Jeg ville netop gøre det, da Earnshaw, hvis forbitrelse var steget i mellemtiden, rev døren op. Han gik lige hen imod os, greb Linton ved armen og stødte ham ned af bænken.

"Gå op på dit eget kammer," sagde han med en stemme, der var næsten uforståelig af vrede, og med et opsvulmet, ildrødt ansigt. "Tag hende derop, når hun kommer for at besøge dig; for din skyld holder jeg mig ikke borte fra stuen her. Se nu begge to til, at I skrubber af!"

Han overvældede os med forbandelser og gav ikke Linton tid til at svare, men skubbede ham ud i køkkenet og knyttede hånden imod mig, da jeg fulgte ham; han syntes at have stor lyst til at slå mig til gulvet. Jeg blev bange og tabte en af bøgerne; han sparkede den efter mig med foden og lukkede døren efter os.

Jeg hørte en ondskabsfuld, hæs latter lyde fra kaminkrogen, og da jeg vendte mig om, så jeg den afskyelige Joseph stå der og gnide sine knoklede hænder.

"Jeg vidste nok, han ville more jer; det er en flink gut, som har blod i livet – han ved, ja, han ved lige så godt som jeg, hvem der egentlig skulle være herre her! ... Ej, ej, han fik jer til at tage benene med jer – ja se, om han ikke gjorde!"

"Hvor skal vi gå hen?" sagde jeg til min fætter, uden at tage notits af den gamle uslings spot.

Linton var ganske hvid og sitrede over hele legemet.

I det øjeblik var han ikke smuk – o nej, Ellen, han så så forfærdelig ud, for hans smalle ansigt og store øjne havde antaget et udtryk af voldsomt, afmægtigt raseri. Han greb fat om dørklinken og rystede den, men døren var aflåset indefra.

"Slipper du mig ikke ind, myrder jeg dig!" skreg han. "Din djævel, jeg myrder dig, jeg myrder dig!"

Joseph slog atter en skraldende latter op.

"Der hører man dog faderen!" råbte han. "Men bryd dig ikke om ham, Hareton – frygt ikke – han kan ikke gøre dig noget!"

Jeg greb Lintons hænder og forsøgte at trække ham bort, men han skreg så grueligt, at jeg ikke vovede at udføre dette forsæt. Endelig blev hans skrig kvalt af en voldsom hoste – blodet sprudlede ham ud af munden, og han styrtede omkuld.

Bleg af skræk løb jeg ud i gården og kaldte, så højt jeg kunne, på Zillah. Hun hørte mig snart, for hun malkede i et skur bag ved laden, og hun skyndte sig fra sit arbejde og spurgte, hvad der stod på.

Jeg var for stakåndet til at fortælle hende det, men trak hende med mig ind og så mig om efter Linton. Earnshaw var kommet

ud for at se den ulykke, han havde stiftet, og bar netop den stakkels dreng op ad trappen.

Zillah og jeg ilede efter ham, men han holdt mig tilbage på det øverste trin og sagde, at jeg ikke måtte gå længere, jeg skulle gå hjem. Jeg råbte, at han havde ombragt Linton, og at jeg ville og skulle ind.

Joseph lukkede døren og sagde, at jeg ikke måtte tænke på slige urimeligheder, og spurgte, om jeg havde lyst til at blive lige så gal som Linton.

Jeg blev stående der og græd, til husholdersken som tilbage. Hun mente, at det snart ville blive godt igen med min fætter, hvis jeg ikke gjorde det værre med min skrigen og larmen, og bar mig næsten ned i køkkenet.

Jeg kunne have revet mig alle hårene af hovedet, Ellen; jeg hulkede og græd, til mine øjne var ganske blinde, og den afskyelige Hareton, som du holder så meget af, stod for mig og var fræk nok til at befale mig at tie og til at nægte, at det var hans skyld – og endelig begyndte han selv at græde, af frygt for at papa, som jeg truede ham med, skulle få alt at vide og lade ham sætte i fængsel. Og derpå ilede han ud, for at skjule sin feje frygt.

Men dermed blev jeg ham ikke kvit. Da de havde tvunget mig til at gå, og jeg var kommet et par hundrede skridt fra huset, nærmede han sig mig fra træerne langs vejen og greb Minny ved tøjlerne.

"Miss Catherine, det gør mig meget ondt," begyndte han, "men det er virkelig for galt –"

Jeg gav ham et slag med min ridepisk, for jeg tænkte, at han måske ville myrde mig – han slap tøjlerne, idet han udtordnede

en forbandelse, og jeg galopperede hjem, ganske ude af mig selv.

Den aften sagde jeg dig ikke godnat, og næste dag red jeg ikke til Wuthering Heights; jeg havde rigtignok stor lyst til det, men jeg var alt for oprørt og frygtede dels for at høre, at Linton var død, dels for at møde Hareton.

Den tredje dag fattede jeg mod. I det mindste kunne jeg ikke holde min uvished ud længere, og jeg sneg mig atter hjemmefra. Jeg gik klokken fem til fods, fordi jeg derved troede at kunne liste mig ubemærket ind i huset og op i Lintons kammer; men hundene forkyndte mit komme; Zillah tog imod mig, sagde, at det nu var betydelig bedre med den unge herre, og viste mig ind i et lille net værelse, hvor jeg til min usigelige glæde så Linton ligge på sofaen og læse i en af mine bøger. Men, Ellen, han ville i en hel time hverken tale et ord til mig hverken tale eller se på mig; han har et ulykkeligt sind, og hvad der især satte mig i forvirring var, at da han endelig åbnede munden, skete det blot for at udstøde løgne og påstå, at jeg havde foranlediget oprøret og at Hareton ingen dadel fortjente. Da jeg ikke kunne have svaret ham anderledes end hidsigt, rejste jeg mig og forlod værelset. Han kaldte vel svagt på mig, for dette skridt af mig havde han ikke gjort regning på, men jeg ville ikke vende om, og den følgende dag var den anden, hvor jeg blev hjemme, fast bestemt på ikke at se ham mere.

Men det var så sørgeligt at gå i seng og stå op, uden at høre noget til ham, at min beslutning blev rokket, inden den endnu var behørigt fattet.

Tidligere var det forekommet mig urigtigt at gøre den tur en eneste gang; nu forekom det mig urigtigt at ophøre med den.

Michael kom for at spørge mig, om han skulle sadle ponyen, jeg svarede ja og anså det som en udøvelse af ren pligt, da jeg red over højene.

Jeg måtte forbi vinduerne for at komme ind i gården; det havde været mig umuligt at komme uset ind.

"Den unge herre er hjemme," sagde Zillah, da hun så, at jeg tog retningen mod dagligstuen.

Jeg gik ind; Earnshaw var der også, men han forlod øjeblikkelig stuen. Linton sad halvsovende i den store lænestol, og jeg gik hen til ilden og sagde i en alvorlig tone, selv halvt om halvt overbevist om sandheden af hvad jeg ytrede:

"Da du ikke kan lide mig, Linton, og tror, at jeg kommer her for forsætligt at skade dig, og foregiver, at jeg gør det hver gang, så er dette vor sidste sammenkomst. Vi vil tage afsked med hinanden, og sig til din fader, at du selv har ønsket, jeg skulle blive borte, og at han ikke behøver at opdigte flere løgne om din længsel efter mig."

"Sæt dig ned og tag din hat af, Catherine," svarede han. "Du er så meget lykkeligere end jeg, at du vel må være bedre. Papa taler nok om mine mangler, og du viser mig foragt nok, til at jeg naturligvis må tvivle om mig selv – jeg ved ofte ikke, om jeg måske er så aldeles uden værd, som han påstår, og så bliver jeg forstemt og forbitret og hader ethvert menneske. Jeg er uden værd og har et slet sind, og hvis du vil, kan du sige mig farvel – du bliver da en plageånd kvit – men vis mig blot den retfærdighed at tro, at hvis jeg kunne være lige så god og venlig som du, så ville jeg lige så gerne og hellere have været det end frisk og lykkelig; og tro mig, når jeg siger, at din godhed har indgivet mig en dybere kærlighed til dig end om jeg fortjente

din. Skønt jeg ikke har kunnet og ikke kan andet end vise dig min natur, beklager jeg det dog og angrer det og vil beklage og angre det til min død."

Jeg følte, at han talte sandhed, og at jeg måtte tilgive ham, selv om han også i næste øjeblik begyndte at kives med mig igen. Vi blev forsonet, men vi græd begge, så længe vi var der, ikke blot at bedøvelse – skønt jeg virkelig var bedrøvet over, at Linton havde denne forkerte natur. Han vil aldrig lade sine venner i ro og heller aldrig selv være det.

Siden den aften har jeg altid været i hans lille kammer ovenpå, fordi hans fader kom hjem dagen efter. Tre gange har vi været muntre og forhåbningsfulde, ligesom den første aften, men mine øvrige besøg har været sørgelige og urolige – dels på grund af hans egoisme, dels som følge af hans lidelser. Men jeg har lært at bære over med den første næsten lige så tålmodigt som med de sidste.

Mr. Heathcliff undviger mig med forsæt. Sidste søndag, da jeg kom tidligere end ellers, hørte jeg ham skælde den arme Linton ud på det afskyeligste, fordi han havde opført sig slet mod mig aftenen i forvejen. Jeg ved ikke, hvorledes han erfarede det; han må have luret ved døren. Linton havde rigtignok opført sig højst utilgiveligt, men det kom ingen anden ved end mig, og jeg afbrød mr. Heathcliffs forelæsning, idet jeg gik ind og sagde ham det. Han lo og gik ud med de ord, at det glædede ham, at jeg betragtede sagen fra den side. Senere sagde jeg til Linton, at han måtte hviske, når han blev bitter.

Nu har du hørt det hele, og du kan ikke længere hindre mig i at går til Wuthering Heights, uden at gøre to mennesker ulykkelige. ... Når du blot ikke vil tale om det, behøver jeg ikke at

forstyrre noget menneskes ro ved min gåen og kommen. Vil du vel sige det til nogen, Ellen? Det ville være hjerteløst, hvis du gjorde det."

"Jeg vil betænke mig på det til i morgen, miss Catherine," svarede jeg, "det kræver overlæg, og jeg vil derfor overlade dig til din rolighed og fjerne mig, for at grunde over sagen."

Jeg grundede højt over den i min herres værelse, for jeg begav mig direkte fra hendes kammer til hans og fortalte ham hele historien, med undtagelse af hendes samtaler med Linton, og uden at nævne Hareton.

Mr. Edgar blev mere urolig og bekymret end han ville tilstå mig. Næste morgen erfarede Catherine, at jeg havde forrådt hendes hemmelighed og at hendes hemmelige besøg måtte ophøre. Forgæves græd og tryglede hun og bad faderen have medlidenhed med Linton; hun fik ingen anden trøst end det løfte, at han ville skrive til ham og tillade ham at komme til Thrushcross, når han fandt for godt, men at han ikke måtte håbe at se Catherine oftere på Wuthering Heights. Havde han været bekendt med sin nevøs karakter og helbredstilstand, ville han måske have fundet det hensigtsmæssigt at nægte hende selv denne lille trøst.

25

"Dette hændte sig forrige vinter, sir," vedblev mrs. Dean, "det er næppe mere end et år siden. Forrige vinter tænkte jeg ikke på, at jeg tolv måneder efter skulle underholde en for familien fremmed mand med det. Men hvem ved, hvor længe De vil være en fremmed? De er for ung til længe at kunne lade Dem nøje med at leve som ugift, og jeg bilder mig ind, at ingen kan se Catherine Linton uden at elske hende. De smiler? Men hvorfor ser De da så munter og deltagende ud, når jeg taler om hende? Og hvorfor har De opfordret mig til at hænge hendes portræt over Deres kamin? Og hvorfor –"

"Stop, min gode veninde!" afbrød jeg hende. "Det er meget muligt, at jeg elsker hende, men ville hun elske mig? Jeg betvivler det for meget til at sætte min rolighed på spil ved at styrte mig i fristelsen, og desuden er mit hjem ikke her. Jeg hører til den travle verden og må vende tilbage til dens arme. Men bliv endelig ved! Var Catherine ulydig mod sin faders ønsker?"

"Nej," svarede min husholderske, "hendes kærlighed til ham var endnu stedse hendes hjertes hovedfølelse, og han talte uden vrede. Han talte med en mands dybe ømhed, der står i begreb med at efterlade sin største skat mellem farer og fjender, hvor mindet om hans ord er den eneste beskyttelse, han kan give den i arv.

Nogle dage efter sagde han til mig:

"Jeg ville ønske, min nevø ville skrive, Ellen, eller selv komme herover. Sig mig oprigtigt, hvad din tanke er om ham – har han

forandret sig til det bedre? Eller er der udsigter til bedring, når han når manddomsalderen?"

"Han er meget svagelig, sir," svarede jeg, "og han vil måske aldrig nå manddomsalderen; men så meget kan jeg sige, at han ikke ligner sin fader. De vil få tid nok til at blive bekendt med ham, herre, og se, om han passer til mand for miss Catherine, for der mangler ham endnu fire år og mere, inden han bliver myndig."

Mr. Edgar sukkede, trådte hen til vinduet og så over mod kapellet i Gimmerton. Det var en tåget eftermiddag; men februarsolen skinnede svagt, og vi kunne skimte begge fyrretræerne på kirkegården og gravstenene.

"Jeg har ofte bedt om," sagde han, halvt til sig selv, "at det, der forestår, måtte komme snart, men nu begynder jeg at bæve tilbage for det og frygte det. Jeg troede, at mindet om den time, da jeg som brudgom kom ned igennem hin dal, ville være mindre sødt end det håb, at jeg om få måneder eller måske uger skal bæres gennem den for at lægges i min grav. Jeg har været lykkelig hos min lille Cathy, Ellen – hun har i vinternætter og sommerdage været som et levende håb ved min side – men jeg har været lige så lykkelig, når jeg sad alene derovre ved den gamle kirke og i de lange juniaftener lå på hendes moders grønne grav og længtes efter den tid, da jeg skulle ligge dybere. Hvad kan jeg gøre for Cathy? Hvorledes skal jeg forlade hende? Jeg ville intet øjeblik bryde mig om, at Linton er Heathcliffs søn og at han tog hende fra mig, hvis han kunne erstatte hende tabet af mig. Jeg ville ikke bryde mig om at Heathcliff nåede sit øjemed og triumferende berøvede mig mit sidste gode, men skulle Linton være et uværdigt menneske, kun et svagt redskab

for sin fader, kunne jeg ikke overlade ham hende – og hvor tungt det end ville være at betynge hendes livlige ånd, måtte jeg dog finde mig i at volde hende sorg, så længe jeg lever, og lade hende stå alene tilbage ved min død. Jeg ville hellere overgive det kære barn til Gud og sænke hende i jorden, førend jeg selv kommer i den."

"Overlad hende til Gud, sir," svarede jeg, "og skulle vi miste Dem, hvad Himlen forbyde, vil jeg være hendes veninde og rådgiverinde, så længe jeg lever. Miss Catherine er en god pige; jeg frygter ikke for, at hun vil handle slet med forsæt, og mennesker, som opfylder deres pligt, bliver altid belønnet til sidst."

Foråret indfandt sig, men min herre samlede ingen virkelige kræfter, skønt han atter begyndte at spadsere i det grønne med sin datter. For hendes uerfarenhed var dette allerede i og for sig et tegn til bedring, og da hans kinder ofte var røde og hans øjne strålende, følte hun sig vis på hans helbredelse.

På hendes syttende fødselsdag besøgte han ikke kirkegården. Det regnede, og jeg spurgte:

"I aften vil De dog vel ikke gå ud, sir?"

"Nej," svarede han, "i år vil jeg opsætte det noget længere."

Han skrev endnu engang til Linton og lod ham vide, at han ønskede at se ham, og hvis den syge havde været præsentabel, tvivler jeg ikke om, at hans fader ville have tilladt ham at komme, men nu afgav han, ifølge sine instrukser, et svar af det indhold, at mr. Heathcliff ikke ville tillade ham at besøge Thrushcross, men at hans onkels venlige erindring glædede ham meget og at han håbede at træffe ham engang på sine

spadsereture og da personligt bede ham om ikke at lade ham og hans kusine leve så længe adskilt mere.

Følgende del af hans brev var ganske ligefrem og hidrørte sandsynligvis fra ham selv. Heathcliff vidste, at han dengang endnu var veltalende nok til selv at kunne bede om Catherines selskab.

"Jeg forlanger ikke, at hun skal besøge mig her," hed det, "men skal jeg aldrig se hende igen mere, fordi min fader forbyder mig at besøge Deres hus, og De hende at komme i vort? Jeg beder Dem, rid nu og da et stykke vej med hende i retningen af Heights og lad os udveksle nogle ord i Deres nærværelse. Vi har intet gjort, der fortjener denne afsondring, og at De ikke er vred på mig, at De ingen årsag har til aversion mod mig, det indrømmer De jo selv. Kære onkel, send mig en venlig billet i morgen samt tilladelse til at komme sammen med Dem, hvor De selv vil, kun ikke i Thrushcross. Jeg tror, at De da vil forvisse Dem om, at min faders karakter ikke er min. Han påstår, at jeg er mere hans nevø end hans søn, og om jeg også har fejl, der gør mig uværdig til Catherines besiddelse, har hun jo dog undskyldt dem, og det burde De for hendes skyld også gøre. De spørger til mit helbred – det er bedre. Men hvorledes kan jeg være munter og frisk, så længe alt håb er mig afskåret, og så længe jeg er fordømt til ensomhed eller til menneskers selskab, der aldrig har elsket og aldrig vil elske mig?"

Skønt mr. Edgar følte for ynglingen, kunne han dog ikke bevilge hans bøn, da han ikke kunne ledsage Catherine.

Han sagde, at de måske kunne komme sammen til sommeren og opfordrede ham til at skrive nu og da i mellemtiden, idet han samtidig forpligtede sig til at meddele

ham råd og trøst i breve, da hans slemme stilling i hans familie var ham velbekendt.

Linton gjorde det og ville, hvis han havde haft frie hænder, sandsynligvis have fordærvet alt ved at fylde sine breve med klager og jeremiader, men hans fader holdt skarpt øje med ham og fordrede naturligvis at ville se hver linje, min herre skrev, så at han, i stedet for at omtale sine personlige lidelser og overhovedet hvad der bestandig svævede ham i tankerne, talte om den grusomme tvang, hvormed han blev holdt borte fra sin ven og sin elskede, ligesom han også lod et vink falde om, at mr. Edgar snart måtte tillade en personlig sammenkomst, hvis han (Linton) ikke skulle frygte for at være blevet bedraget med falske løfter.

Cathy var ham en mægtig allieret hjemme, og begge overtalte endelig min herre til at bevilge, at de engang om ugen måtte spadsere eller ride sammen på den del af heden, der ligger nærmest ved Thrushcross, men under min opsigt, for da juni måned kom, var min herre igen blevet svagere, og skønt han årligt havde lagt en del af sine indkomster til side for Catherine, ønskede han naturligvis dog, at hun skulle beholde eller dog bo i sine forfædres hus, og troede, at hendes eneste udsigt dertil var forbindelsen med arvingen til Thrushcross. Han havde ingen anelse om, at denne næsten sygnede lige så hurtigt hen som han selv, og jeg tror overhovedet, at ingen anede det; ingen læge kom på Heights, og den unge Heathcliff blev ikke set af noget menneske, der kunne give os underretning om hans tilstand.

Jeg for min part begyndte at bilde mig ind, at han virkelig måtte have bedret sig, da han talte om at ride og spadsere på

heden og syntes med så megen iver at forfølge sit øjemed.

Jeg kunne ikke forestille mig, at en fader var i stand til at behandle sit døende barn så tyrannisk og ugudeligt, som jeg senere erfarede, at Heathcliff havde behandlet ham, for at tvinge ham til denne tilsyneladende ivrighed – og dette tyranni var blevet så meget større, jo mere hans havesyge, hårdhjertede planer blev truet med at tilintetgøres ved Lintons død.

26

Sommeren var allerede halvt forbi, da mr. Edgar, skønt ugerne, gav efter for deres bønner, og Catherine og jeg for første gang brød op fra Thrushcross for at ride hendes fætter i møde.

Det var en lummer dag; solen skinnede ikke, men skyerne stod for højt til at true med regn, og vort mødested skulle være vejviseren på korsvejen. Men da vi kom dertil, fortalte en lille, som bud afsendt hyrdedreng os:

"Master Linton er endnu et stykke længere borte, og beder Dem have den godhed at komme til ham."

"Master Linton har altså forglemt sin onkels første betingelse, – vi skulle blive på godsets enemærker, og nu kommer vi udenfor dem."

"Vi vil gøre omkring med hestene, når vi kommer til ham," svarede min ledsagerinde. "Vort spadsereridt skal gå hjemefter."

Men da vi nåede ham, hvilket først skete en lille kvart engelsk mil fra hans egen dør, fandt vi, at han ingen hest havde, og vi måtte stige af og lade vore græsse.

Han lå i lyngen, hvor han ventede vor ankomst, og rejste sig ikke, førend vi befandt os i nogle få skridts afstand fra ham. Selv da gik han så svagt og så så bleg ud, at jeg øjeblikkelig råbte:

"Ej, master Heathcliff, De er ikke i stand til at gøre en spadseretur i dag! Hvor De ser syg ud!"

Catherine betragtede ham med kummer og bestyrtelse, og glædesråbet på hendes læber blev til et bekymringens skrig, og lykønskningen i anledning af deres endelige sammenkomst til

ængstelige spørgsmål, om han befandt sig slettere end sædvanlig.

"Nej, bedre, bedre!" stønnede han skælvende og holdt hendes hånd fast, som om han trængte til at støttes af den, mens hans store blå øjne betragtede hende frygtsomt. Det matte udtryk, de tidligere havde haft, var på grund af deres senere indsynken blevet spøgelsesagtigt.

"Du er blevet mere syg!" påstod hans kusine, "mere syge end sidste gang, vi sås. Du er magrere og –"

"Jeg er træt," afbrød han hende hastigt, "det er for varmt at gå; lad os blive her! ... Om morgenen befinder jeg mig sjældent vel; papa siger, jeg vokser for hurtigt."

Cathy blev kun slet tilfredsstillet af denne forklaring, men hun satte sig ned, og han lagde sig ved siden af hende.

"Dette ligner et paradis," sagde hun med et forsøg på at synes munter, "husker du de to dage, vi ville tilbringe sammen på den måde og på det sted, der forekommer enhver af os mest behageligt? Dette er næsten ganske, som du ønskede det, med undtagelse af skyerne deroppe. Men de er så små og fine, at det er smukkere end solskin. Næste uge vil vi, når du kommer, ride hjem til vor park og prøve min måde."

Linton syntes ikke at mindes, hvad hun hentydede til, og det blev ham øjensynlig såre tungt at deltage i en samtale om hvad som helst. Hans mangel på interesse for de genstande, hun bragte på bane, og hans lige så store mangel på evne til at bidrage til hendes underholdning var så iøjnefaldende, at hun ikke kunne skjule sit mismod. Hans hele person og manér havde antaget en ubeskrivelig forandring. Det opfarende væsen, der havde ladet sig formilde ved kærtegn, var gået over

til en ligegyldig apati. Han viste mindre af et barns vrantne lune, der med forsæt klager og plager én for at beroliges, og mere af en patients surmuleri, der viser enhver trøst tilbage og er færdig til at betragte andres uskyldige munterhed som en fornærmelse.

Catherine bemærkede lige så godt som jeg, at han snarere holdt nydelsen af vort selskab for en straf end for en belønning, og betænkte sig ikke på, efter en kort tids forløb, at foreslå vor hjemvenden.

Dette forslag vakte ham på en uventet måde af hans letargi og satte ham en sælsom bevægelse. Han så frygtsomt over til Heights og bad hende blive i det mindste en halv time længere.

"Men jeg tror," svarede Cathy, "at du vil finde dig behageligere stemt hjemme end når du bliver siddende her, og jeg ser desværre, at jeg ikke kan opmuntre dig ved mine historier og sange – du er i de sidste seks måneder blevet klogere end jeg, du finder nu kun liden smag i min underholdning, ellers ville jeg gerne blive."

"Bliv, for at hvile dig ud," sagde han, "og tro ikke, Catherine, eller sig, at jeg er syg – det er den lumre luft og heden, der gør mig sløv, og jeg har gjort mig alt for megen bevægelse, inden du kom. Sig til onkel, at mit helbred er tålelig godt – vil du ikke nok det?"

"Jeg vil sige ham, at du *erklærer* det. Jeg ville ikke kunne forsikre, at det *er* det," svarede min unge herskerinde, forundret over hans hårdnakkede påstand på en åbenbar sandhed.

"Og vær her igen på torsdag," vedblev han, idet han undveg hendes studsende blik, "og tak ham fra mig af, fordi han tillod dig at se mig. Bring ham min bedste tak, Catherine – og – og

hvis du skulle træffe min fader og han spørger dig om mig, så lad ham ikke tro, jeg har været så stille og kedsommelig, som jeg virkelig har. Se ikke sørgmodig og nedslået ud, som nu – ellers bliver han vred."

"Jeg bryder mig ikke om hans vrede," udbrød Cathy, der bildte sig ind, at hun ville blive genstanden for den.

"Men det gør jeg," sagde hendes fætter gysende. "Jeg beder dig, opbring ham ikke imod mig, Catherine, for han er meget hård."

"Er han streng imod Dem, master Heathcliff?" spurgte jeg. "Er han blevet ked af sin skånsel og gået over fra det passive til det aktive?"

Linton så på mig, men svarede ikke, og efter at Catherine havde siddet hos ham endnu i ti minutter, uden at han løftede sit hoved op fra brystet eller gjorde andet end stønne af træthed og smerte, begyndte hun at more sig med at plukke blåbær og dele udbyttet med mig. Hun bød ham ingen, for hun så, at al videre opmærksomhed kun ville trætte og forstemme ham endnu mere.

"Nu er den halve time gået, Ellen," hviskede hun mig endelig i øret; "jeg ved ikke, hvorfor vi skal opholde os længere her. Han sover, og papa vil længes efter os."

"Nej, vi tør ikke forlade ham sovende," svarede jeg. "Vent, til han vågner, og vær tålmodig. Det var dig så meget om at gøre at komme afsted tidligt, men din længsel efter at se den arme fyr er snart fordampet."

"Hvorfor har *han* forlangt at se mig?" sagde Catherine. "Før var han mig kærere i sit mest vrantne lune end nu i sin besynderlige forfatning. Det er akkurat, som om han skulle

opfylde en pålagt pligt, for ikke at få skænd af sin fader, men jeg har ingen lyst til at komme her for at behage mr. Heathcliff, hvad grund han end kan have til at befale Linton at udstå denne straf. Og om det også glæder mig, at det er blevet bedre med hans helbred, så gør det mig dog ondt, at han er blevet så frastødende og viser mig så liden ømhed."

"Du tror altså, hans helbred har bedret sig?" spurgte jeg.

"Ja," svarede hun, "du ved jo, at han før altid talte om sine lidelser. Han befinder sig ikke tåleligt vel, som han ville have, jeg skulle sige til papa, men dog vist bedre end før."

"Den mening er jeg ikke af, miss Cathy," bemærkede jeg. "Efter min overbevisning er det langt værre med ham."

Her fo'r Linton op af sin søvn i den højeste skræk og spurgte, om nogen havde kaldt ham ved navn.

"Nej," svarede Catherine, "hvis det ikke er sket i drømme. Jeg kan ikke forestille mig, hvor det kan være dig muligt at sove om morgenen under åben himmel."

"Det var mig, som om jeg hørte min fader!" stønnede han og kastede et blik op ad højen. "Er du vis på, at ingen talte?"

"Ganske vis," svarede hans kusine. "Ellen og jeg talte om din sundhed. Er du virkelig stærkere, Linton, end i vinters, da vi skiltes ad? Er du det, er jeg overbevist om at én ting ikke er blevet stærkere – din hengivenhed for mig. Svar mig, er du det?"

Tårer styrtede ud af Lintons øjne, idet han svarede:

"Ja, ja, jeg *er* stærkere!"

Han befandt sig endnu stedse under indflydelsen af den indbildte stemme, og hans blik svævede hid og did for at opdage den, der, som han troede, havde kaldt på ham.

Cathy rejste sig.

"For i dag må vi skilles ad," sagde hun, "og jeg vil ikke dølge for dig, at mit håb om vor sammenkomst er blevet betydeligt skuffet, om jeg end ikke vil sige det til andre end dig – ikke fordi jeg er bange for mr. Heathcliff, men –"

"Ti! For Guds skyld, ti!" mumlede Linton. "Han kommer!" – Og han hængte sig ved Catherines arm, for om muligt at holde hende tilbage, men ved denne efterretning rev hun sig hastigt løs og fløjtede på sin pony, der kom løbende som en hund.

"På torsdag skal jeg være her!" råbte hun, idet hun svingede sig op i sadlen. "Lev vel! Lad os skynde os, Ellen!"

Og således forlod vi ham, næsten uden at han bemærkede vort bortridt, så udelukkende var han opfyldt af sin frygt for faderen.

Inden vi kom hjem, gik Catherines harme over til en ubestemt følelse af medlidenhed, der var blandet med en urolig tvivl om Lintons sande legemlige tilstand; jeg delte den, men rådede hende dog til ikke at sige meget, da vi ville blive i stand til at bedømme ham bedre efter et nyt besøg.

Min herre forlangte, at vi skulle gøre ham rede for, hvad der var passeret; hans nevøs taksigelser blev ham behørigt rapporteret, og miss Cathy gled let hen over det andet. Jeg kunne heller ikke give ham synderlig oplysning, for jeg vidste næppe, hvad jeg skulle fortie og hvad jeg skulle åbenbare.

27

Syv dage randt hen, som hver især blev betegnet ved en stedse mere iøjnefaldende forandring i mr. Lintons helbredstilstand. Den ødelæggelse, som måneder tidligere havde bevirket, blev nu overtruffet af den, der skete på timer.

Endnu ville vi gerne have ført Catherine bag lyset, men det tillod hendes eget skarpe blik ikke. Hun gættede alt og rugede hemmeligt over den sørgelige sandsynlighed, der lidt efter lidt blev til vished.

Hun havde ikke hjerte til at omtale sin udflugt, da den næste torsdag oprandt. Jeg talte med mr. Linton i hendes sted og fik tilladelse til at ledsage hende ud på heden, for hans sovekammer og biblioteket, hvor han tilbragte den korte tid, han kunne være oppe af sengen, omfattede nu hele hendes verden. Hun var ganske urolig i ethvert minut, hun ikke tilbragte med at sidde ved siden af ham eller bøjet over hans hovedpude. Hendes ansigt blev blegt af kummer og nattevågen, og min herre overlod hende gerne til en, som han antog, lykkelig forandring i omgivelser og selskab, idet han trøstede sig med håbet om, at hun ikke ville stå ganske alene ved hans død.

Han havde, som jeg gættede af flere bemærkninger, han gjorde, den fikse idé, at hans nevø ikke blot lignede ham i legemlig, men også i åndelig henseende, for Lintons breve røbede kun få eller ingen spor af hans mangelfulde karakter. Og af en tilgivelig svaghed undlod jeg at berigtige hans vildfarelse, idet jeg spurgte mig selv, hvad det ville nytte at forstyrre hans

sidste øjeblikkes fred ved vink, som han hverken havde kraft eller lejlighed til at benytte på en fordelagtig måde.

Vi opsatte vor udflugt til om eftermiddagen, en herlig eftermiddag i august, da ethvert over højene strømmende vindpust var så frisk og kvægende, at man skulle tro, ethvert menneske, der indåndede det, måtte leve op på ny, selv om det lå for døden.

Catherines ansigt lignede ganske landskabet. Skygge og solskin afvekslede rask på det, men skyggen varede længere og solskinnet svandt hurtigere, og hendes stakkels lille hjerte gjorde sig selv bebrejdelser over denne temporære forglemmelse af hendes sorg.

Vi fandt Linton ventende på os på den samme plet, han havde valgt sidste gang, og hun sagde til mig, at da hun var bestemt på kun at dvæle i en kort tid, skulle jeg holde hendes pony og selv blive siddende på min hest. Men jeg var af en anden mening, for jeg ville ikke tabe hende af sigte et minut, og vi klatrede altså op af skråningen sammen.

Den unge Heathcliff modtog os ved denne lejlighed med større livlighed, men det var ikke glædens eller venskabets livlighed; det var frygtens.

"Det er sent!" sagde han stakåndet. "Er din fader meget syg? Jeg troede ikke, du ville komme."

"Hvorfor vil du ikke være oprigtig?" udbrød Catherine, uden at hilse ham. "Hvorfor kan du ikke straks sige, at du ikke længes efter mig? Det er mærkeligt, Linton, at du har lokket mig hertil, blot, som det synes, til gensidig plage, og af ingen anden grund."

Linton skælvede og så halvt bønligt, halvt beskæmmet på hende, men hans kusines tålmodighed var ikke stor nok til at tåle denne gådefulde opførsel.

"Min fader er unægtelig meget syg," vedblev hun, "og hvorfor bliver jeg kaldt fra hans seng? Hvorfor sendte du ikke bud over for at løse mig fra mit løfte, når du ønskede, at jeg ikke skulle holde det? Tal! Jeg forlanger en forklaring – leg og spøg er nu ganske fjernet fra mine tanker, og nu må du sætte din affekterthed til side."

"Min affekterthed?" mumlede han. "Hvad er det? For Himlens skyld, Catherine, se ikke vred ud! Foragt mig, så meget du vil; jeg er en værdiløs, fej person; jeg kan ikke skattes ringe nok, men jeg står for lavt til at blive vred på. Had min fader og overvæld mig med din foragt."

"Nonsens!" råbte Catherine. "Tåbelige, enfoldige dreng! Han skælver, som om jeg virkelig ville røre ved ham. Du behøver ingen foragt at udbede dig, Linton; enhver vil yde dig den frivilligt. Slip mig – jeg vil hjem! Det er tåbeligt at lokke dig bort fra kaminen og foregive – hvad foregiver vi? Slip min kjole! Når jeg ynker dig, fordi du græder og ser så forskrækket ud, så skulle du vise en sådan medlidenhed fra dig. Ellen, sig ham, hvor ussel hans opførsel er! Stå op og nedværdig dig ikke til et krybende dyr!"

Linton havde under en heftig gråd og med udtrykket af den højeste pine kastet sit kraftløse legeme ned på jorden; han syntes at være behersket af den heftigste skræk. I

"O," hulkede han, "jeg kan ikke tåle det! Catherine, Catherine! Jeg er også en forræder, og jeg vover ikke at sige dig det! Kære Catherine, mit liv står i din hånd, og du har sagt, at du elskede

mig – og hvis du gjorde det, ville det intet skade dig. Du vil derfor ikke gå fra mig, du kære, gode, søde Catherine! Og du vil dog måske indvillige til sidst – og han vil lade mig dø hos dig!"

Min unge herskerinde bøjede sig ned for at rejse ham op. Den gamle følelse af overbærende ømhed overvældede ved synet af hans frygtelige kvaler hendes ærgrelse, og hun blev virkelig bevæget og bestyrtet.

"I hvad skal jeg indvillige?" spurgte hun. "I at blive her? Sig mig, hvad de besynderlige ord betyder, og jeg skal føje dig. Du modsiger dit eget ønske og bekymrer mig. Vær rolig og åbenhjertig og bekend straks, hvad der ligger dig på hjertet. Du ville dog ikke tåle, at en fjende skadede mig, hvis du kunne forhindre det? Jeg vil tro, at du er en kujon mod dig selv, men ikke, at du på en slig måde vil forråde din bedste veninde."

"Men min fader har truet mig!" stønnede han, idet han vred sine aftærede fingre, "og jeg er bange for ham, jeg er bange for ham! Jeg *vover* at sige det!"

"Godt," svarede Catherine med foragtelig medlidenhed, "behold din hemmelighed; *jeg* er ikke fej – frels dig, jeg frygter intet."

Hendes stormodighed aflokkede ham tårer; han kyssede under lydelig gråd hendes hånd og kunne dog ikke fatte mod nok til at tale åbenhjertigt.

Jeg grundede over, hvad det vel kunne være for en hemmelighed, og besluttede, at Catherine ikke med min vilje skulle lade ham eller nogen anden drage fordel af den. Pludselig hørte jeg en raslen i buskene, og jeg så mr. Heathcliff, som kom ned fra Heights, tæt ved os, han kastede intet blik på min ledsagerinde eller Linton, skønt han var nær nok til at høre

dennes hulken, men talte først til mig, og det i den næsten hjertelige tone, han ellers aldrig betjente sig af mod nogen, og hvis oprigtighed jeg ikke formåede at betvivle.

"Det er en sjælden lykke at se dig så nær ved mit hus, Nelly," sagde han. "Hvorledes går det jer i Thrushcross? Lad høre! – Rygtet siger," tilføjede han sagtere, "at Edgar Linton ligger for døden, men man overdriver måske sygdommen?"

"Nej, han ligger virkelig for døden", svarede jeg, "det er vist nok; for os vil det blive en stor sorg, men en velsignelse for ham selv."

"Hvor længe tror du det kan vare, inden han rejser af?"

"Jeg ved det ikke," svarede jeg.

"For drengen der," vedblev han med et blik på begge de unge mennesker, som holdt sig ubevægelige, "drengen der synes også bestemt på at tøfle af, og jeg ville ønske, at hans onkel ville skynde sig og gå i forvejen – Hvad er det? Har drengen båret sig således ad længe? Jeg har dog givet ham et par lektioner om det uhøflige i at græde! Er han i almindelighed ellers munter i sin opførsel mod miss Linton?"

"Munter? Nej – han har vist den største bekymring," svarede jeg. "Når man ser på ham, skulle man tro, at han, i stedet for at sværme om på højene med sin lille skat, burde være i seng og under lægebehandling."

"Det vil han også komme om et par dage," mumlede Heathcliff, "men nu ... rejs dig, Linton! Rejs dig," råbte han, "kryb ikke således om på jorde – Vil du øjeblikkelig stå op?"

Linton var atter sunket til jorden i en ny paroxysme af hjælpeløs frygt, som formodentlig var blevet forårsaget ved faderens blik. Han gjorde flere forsøg på at adlyde, men hans

ringe kraft var tilintetgjort, og han sank atter stønnende tilbage.

Mr. Heathcliff trådte hen til ham og lænede ham op imod en jordskråning.

"Nu," sagde han med undertrykt forbitrelse, "nu bliver jeg vred, og hvis du ikke behersker din elendige fejhed, så – fordømmelse over dig! Rejs dig, siger jeg!"

"Jeg vil, fader," stønnede han, "lad mig blot være; jeg falder i afmagt. Catherine vil fortælle dig, at jeg – at jeg har været munter. Ak, bliv hos mig, Catherine, giv mig din hånd!"

"Tag min!" sagde faderen, "og kom på benene! Så! Hun vil række dig sin arm – det kan jeg lide – se på hende! De skulle tro, jeg var Djævelen i egen person, miss Linton, siden jeg vækker en sådan frygt. Hav den godhed at gå med ham hjem; han gyser, når jeg rører ved ham."

"Kære Linton," hviskede Catherine, "jeg tør ikke gå med til Wuthering Heights. Papa har forbudt mig det, han vil ikke gøre dig noget ondt – hvorfor er du så bange?"

"Jeg kan ikke betræde det hus mere," svarede han, "uden dig kommer jeg aldrig derind mere."

"Stop!" råbte hans fader, "vi vil respektere Catherines små samvittighedsskrupler. Nelly, bring du ham hjem, og jeg skal ufortøvet følge dit råd med hensyn til doktoren."

"Deri vil De handle rigtigt," svarede jeg, "men jeg må blive hos Cathy. Det er ikke min sag at passe på Deres søn."

"Du har altid været stridig," sagde Heathcliff, "det ved jeg – men du vil tvinge mig til at knibe barnet, til det skriger, inden det vækker din medlidenhed. Kom, min helt, vil du gå hjem i mit selskab?"

Han nærmede sig ham atter, som om han ville gribe det skrøbelige væsen, men Linton veg tilbage, hængte sig fast ved sin kusine og bønfaldt hende med en indstændighed, som ingen vægring tilstedede, om at ledsage sig.

Hvor meget jeg end misbilligede det, kunne jeg dog ikke forhindre hende i det; og hvor var det hende selv muligt at nægte ham det? Vi formåede ikke at udgrunde, hvad det var, der voldte ham skræk; men under denne indflydelse var han blevet kraftløs, og hvis det blev sådan ved, så han ud til at blive vanvittig.

Vi kom til døren; Catherine trådte ind, og jeg blev stående på tærsklen, til hun havde fået den syge hen på en stol, hvorpå jeg håbede at få hende med tilbage. Men mr. Heathcliff skød mig ind med ordene:

"Mit hus er ikke smittet med pest, Nelly, og jeg har lyst til at være gæstfri; sæt dig ned og tillad mig at lukke døren."

Han lukkede den og tog nøglen af; jeg fo'r sammen af angst.

"I skal drikke te, inden I går hjem," tilføjede han. "Jeg er alene; Hareton er gået til markedet med kreaturer; Zillah og Joseph har taget sig en fridag, og skønt jeg er vant til at være ene, er et interessant selskab mig dog kærere, når jeg kan få det. Miss Linton, sæt Dem ved siden af ham. Jeg giver Dem, hvad jeg har; det er næppe værd at modtage, men jeg har intet andet at byde Dem. Jeg mener Linton. Hvor hun glor på mig! Det er mærkeligt med den vrede, jeg føler mod alle, der synes at frygte mig. Var jeg født i et land, hvor lovene var mindre hårde og folk mindre kræsne i deres lyster, ville jeg dissekere dem begge to en aftenstund for morskabs skyld."

Han holdt vejret tilbage, slog i bordet og mumlede ved sig selv:

"Ved Helvede, jeg hader hende!"

"Jeg er ikke bange for Dem!" råbte Catherine, som ikke kunne høre hans sidste ord. Hun trådte tæt hen til ham, og i hendes mørke øjne stod mod og bestemthed at læse.

"Giv mig nøglen, jeg vil have den!" vedblev hun. "Her ville jeg ikke spise eller drikke, selv om jeg var nær ved at sulte ihjel."

Heathcliff havde nøglen i sin på bordet liggende hånd. Han så på hende, grebet af en slags forbavselse; måske hendes blik og holdning mindede ham om den person, hun havde arvet begge dele fra.

Hun greb efter nøglen og havde allerede trukket den halvt ud af hans hånd, men da vendte hans besindelse tilbage, og han holdt fast.

"Væk fra mig, Catherine Linton!" sagde han, "eller jeg slår dig i gulvet, og det vil gøre mrs. Dean forrykt."

Uden at bryde sig om hans advarsel, greb hun atter hans lukkede hånd og kæmpede med ham om dens indhold.

"Vi vil gå!" råbte hun, mens hun anstrengte alle sine kræfter for at tvinge hans jernmuskler til at give efter, og da hun fandt, at hendes negle intet indtryk gjorde, bed hun ham i hånden, så stærkt hun kunne.

Heathcliff tilkastede mig et blik, der for et øjeblik afholdt mig fra at blande mig i striden. Catherine så for opmærksomt på hans fingre til at lægge mærke til hans ansigt. Han åbnede dem pludselig og slap den omtvistede genstand, men inden hun fik rigtigt fat på den, greb han hende ved armen, trak hende hen mellem sine knæ og gav hende med den anden hånd en hagl af

grusomme slag på begge sider af hovedet, af hvilke ethvert ville have været stærkt nok til at opfylde hans trussel, hvis hun havde kunnet falde.

Ved synet af denne sataniske voldshandling kastede jeg mig som en rasende hen over ham.

"Du nidding!" begyndte jeg at skrige, "du nidding!"

Et stød for brystet bragte mig til tavshed. Jeg mister snart vejret, og dels af den grund, dels fordi vreden lammede mig, vaklede jeg svimlende tilbage, og det var som om jeg skulle kvæles eller som om et blodkar skulle springe.

Optrinnet varede kun kort. Da Catherine slap fra ham, greb hun med begge hænder efter sine tindinger, og så ud som om hun ikke vidste, om hun havde sine øren endnu eller ej. Den arme pige skælvede som et espeløv og støttede sig ganske bedøvet til bordet.

"Du ser, at jeg forstår at revse børn," sagde skurken med en mørk mine, idet han bukkede sig for at tage nøglen op, der var faldet ned på gulvet. "Gå nu hen til Linton, som jeg har befalet dig, og hyl så meget du vil. I morgen vil jeg være din fader – alt hvad du inden få dage vil beholde til overs af en fader – og du skal få nok af den sort – du kan tåle en god portion, du er ikke svagelig af dig; du skal få min hånd at føle hver dag, hvis jeg atter bemærker denne djævleblændte hidsighed i dine øjne."

Catherine løb hen til mig i stedet for til Linton, lagde sig på knæ og skjulte under lydelig gråd sine brændende kinder i mit skød. Hendes fætter var ganske sagte krøbet hen i en krog af sofaen og ønskede sig sandsynligvis til lykke med, at tugtelsen ikke også havde ramt ham.

Mr. Heathcliff havde rejst sig, da han så os alle bestyrtede, og tillavede teen med egen hånd. Kopperne stod allerede fremme; han skænkede i dem og gav mig en af dem.

"Skyl din ærgrelse ned," sagde han, "og lad din uopdragne tøs og min bengel drikke med. Teen er ikke forgiftet, selv om det er mig, der har lavet den. Nu går jeg ud for at hente jeres heste."

Da han havde fjernet sig, var det vor første tanke at slippe bort et eller andet sted hen. Vi gjorde et forsøg med køkkendøren: den var aflåset; vi så på vinduerne: de var for små, selv for Cathys slanke legeme.

"Master Linton," sagde jeg, da jeg så, at vi i ordets egentlige forstand var fængslet, "De ved, hvad Deres djævel af en fader har for, og De må sige os det, ellers prygler jeg Dem, ligesom han Deres kusine."

"Ja, Linton, du må sige os det!" råbte Catherine. "For din skyld er jeg kommet, og det vil være utaknemmeligt og ugudeligt, hvis du vægrer dig."

"Giv mig en kop te, jeg er tørstig, og så skal jeg fortælle jer det," svarede han. "Gå væk fra mig, mrs. Dean, jeg kan ikke lide, at nogen står således over mig. Nå, Catherine, du lader jo dine tårer falde i min kop; nu vil jeg ikke have den – giv mig en anden!"

Catherine skød en anden hen til ham og aftørrede sine tårer. Den lille uslings rolighed, nu da han ikke længere frygtede for sig selv, oprørte mig. Den pine, han havde lagt for dagen på heden, forsvandt, da han kom under tag, og jeg gættede derfor, at hans fader havde truet ham med en alvorlig straf, hvis det ikke kunne lykkes ham at lokke os ind i huset, og at han ingen frygt nærede mere, da dette først var sket.

"Papa forlanger, at vi skal ægte hinanden," vedblev han efter at have tyllet en del af teen i sig, "og han ved, at din fader ikke ville tillade det endnu, og er bange for at jeg skal dø, inden det sker. Vi skal derfor vies i morgen, og du skal blive her hele natten, men tage hjem i morgen, hvis du gør, hvad han forlanger, og tage mig med."

"Tage dig med, du elendige skifting!" udbrød jeg. "Ægte dig? Manden er gal, eller også holder han os alle for nar. Bilder du dig ind, at den smukke unge dame, den sunde, kraftige pige vil binde sig til en lille svindsottig abekat som dig? Nærer du den tro, at nogen – end sige miss Catherine Linton – vil have *dig* til mand? Du skulle piskes til blods, fordi du har lokket os hertil med dine nederdrægtige streger, din klynken og jamren, og, – se ikke så dum ud! Jeg havde stor lyst til at ryste dig godt igennem for dit skammelige forræderi og din naragtige indbildskhed."

Jeg rystede ham lidt, men dette pådrog ham et anfald af hoste. Han greb til sit sædvanlige hjælpemiddel, at stønne og klage, og Catherine gjorde mig bebrejdelser.

"Blive her hele natten – nej!" sagde hun og så sig langsomt om. "Ellen, ud vil jeg, om jeg også skal brænde døren ned!"

Hun ville straks have begyndt at udføre sin trussel, hvis Linton ikke var kommet i den dødeligste angst for sit eget dyrebare Jeg. Han sluttede i begge sine svage arme og hulkede:

"Vil du ikke tage mig og redde os og lade mig følge dig til Thrushcross? O, Catherine, du må ikke gå, du må ikke forlade mig; du må adlyde min fader, du *må*!"

"Jeg må adlyde *min*," svarede hun, "og udrive ham af en grusom uvished. Hele natten! Hvad vil han tænke – han er nu

allerede højst bekymret! Enten må jeg sprænge eller brænde mig en vej ud af huset. Lig stille! Du er ikke i fare! Men hvis du holder mig tilbage, Linton, så har jeg min fader kærere end dig."

Den skræk, han nærede for mr. Heathcliffs vrede, gengav ham hans seje veltalenhed. Catherine var næsten ude af sig selv; men alligevel stod hun på, at hun måtte hjem, og forsøgte nu også på sin side med bønner at overtale ham til at undertrykke sin egoistiske smerte.

Mens de var således beskæftiget, trådte vor fængselsvogter ind igen.

"Jeres heste er løbet deres vej," sagde han, "og ... nå, Linton, tvivler du nu igen? Hvad har hun gjort dig? Kom, kom – giv dig tilfreds og gå til sengs. Om en måned, min dreng, vil du være i stand til at betale hendes tyranni med kraftig hånd. Ikke sandt, det er blot af kærlighed, du forgår? Ellers fattes dig ikke det ringeste. Og hun skal tage dig. Gå til sengs! Zillah kommer ikke hjem i aften, så du må selv klæde dig af. Stille! Vær rolig! Når du først kommer op i dit kammer, behøver du ikke at frygte for, at jeg skal komme dig for nær mere. Du har tilfældigvis én gang gjort dine sager godt; resten skal jeg sørge for."

Han udtalte disse ord, mens han holdt døren åben, for at lade sønnen slippe igennem, og denne tog flugten ligesom en hund, der frygter for at den person, som lukker den ud, har til hensigt at klemme den ihjel mellem døren og karmen.

Efter at Heathcliff havde aflåset den igen, trådte han hen til ilden, hvor jeg og min herskerinde var blevet stående tavse. Catherine så op og løftede instinktivt hånden op til sin kind; hans nærhed vakte på ny en pinefuld fornemmelse hos hende. Enhver anden ville ikke have formået at iagttage hendes

barnagtige bevægelse med strenghed, men han rynkede panden og brummede:

"O, du er ikke bange; det er kun forstillelse med denne frygt!"

"Nu er jeg bange," svarede hun, "fordi papa bliver elendig, når jeg ikke kommer hjem, og hvor kan jeg tåle at gøre ham ulykkelig, mens han – mens han – o, mr. Heathcliff, lad mig gå hjem! Jeg lover at ægte Linton – papa ser det gerne, og jeg elsker ham – og hvorfor vil De tvinge mig til det, jeg gerne vil gøre frivilligt?"

"Han skal blot vove at tvinge dig!" råbte jeg. "Gud være lovet, der er lov og ret i landet endnu, om vi end befinder os på et afsidesliggende sted! Jeg ville angive ham, selv om han var min egen søn; det er jo en skændig forbrydelse!"

"Stille!" tordnede skurken. "Fanden i vold med din sladder! Jeg vil ikke have, at du skal tale. Det vil være mig en kildrende nydelse, Catherine, at vide din fader ulykkelig. Jeg vil ikke kunne sove af glæde. Du ville intet sikrere middel have kunnet finde på til at bevirke dit ophold under mit tag i fireogtyve timer end ved at fortælle mig, at din fader lider derved. Hvad dit løfte angår, at ægte Linton, skal jeg sørge for at du holder det, for du forlader ikke dette hus, førend det er opfyldt."

"Nå, så send Ellen over for at lade papa vide, at jeg befinder mig vel!" råbte Catherine under bitter gråd, "eller lad mig vie nu straks! ... Stakkels papa! Han vil tro, vi er omkommet, Ellen, hvad skal vi gøre?"

"Ingenlunde; han vil tro, at du er blevet ked af at pleje ham, og du har absenteret dig for at søge adspredelse," sagde Heathcliff. "Du kan ikke nægte, at du har betrådt mit hus frivilligt, trods hans forbud imod at gøre det, og det er ganske

naturligt, at du i din alder søger fornøjelser og er blevet træt af at pleje en syg, som kun er din fader. Catherine, hans lykkeligste dage var til ende, da dit liv begyndte. Han har vist bandet dig, fordi du kom til verden – jeg har i det mindste gjort det – og det ville være ret godt, om han bandede dig, når han går ud af det; jeg ville gøre det samme. Græd kun væk! Så vidt jeg kan se vil det fra nu af blive din hovedbeskæftigelse, når Linton ikke erstatter dig andre tab, og din fader synes at indbilde sig, at han vil gøre det. Hans råd- og trøstebreve har godtet mig kosteligt; i sit sidste formanede han min juvel til at omgås forsigtigt med hans og være venlig mod hende, når han havde fået hende. Forsigtigt og venligt! Det kalder jeg faderligt! Men Linton behøver hele sit forråd af disse egenskaber for sig selv. Linton kan fortræffeligt spille den lille tyran. Han ville kunne martre en hel legion katte til døde, når tænderne var trukket ud på dem og kløerne skåret af. Du vil blive i stand til at fortælle hans onkel skønne historier om hans venlighed og kærlighed, når du kommer hjem igen, det kan jeg forsikre dig."

"Det har De ret i," sagde jeg, "forklar De hende kun Deres søns karakter. Vis hende, hvor lig han er Dem selv, så håber jeg miss Cathy vil betænke sig, inden hun tager den skifting."

"Nu er det mig ikke meget om at gøre, at lægge dølgsmål på hans elskværdige egenskaber," svarede han, "da hun enten må tage ham eller blive siddende her som fange, til din herre dør. Her kan jeg meget godt holde jer begge skjult. Tvivler du om det, så overtal hende blot til at tage sit ord tilbage, så skal du få lejlighed til at dømme om det af erfaring."

"Jeg vil ikke tage mit ord tilbage," sagde Catherine, "jeg vil ægte ham endnu i denne time, når jeg så kun må komme hjem

til Thrushcross. Mr. Heathcliff, De er en grusom mand, men De er ingen djævel og vil ikke af ren ondskab uigenkaldeligt tilintetgøre hele min lykke. Hvorledes ville jeg kunne udholde at leve, hvis min fader troede, jeg havde forladt ham med forsæt, og døde inden min tilbagekomst? Jeg har ophørt at græde, men her vil jeg knæle ned for Deres fødder og ikke stå op eller vende mine øjne bort fra Deres ansigt, førend De atter ser på mig. Nej, vend Dem ikke fra mig – jeg beder Dem! Se her! De vil intet få at se, der kan ophidse Dem; jeg hader Dem ikke – jeg er ikke vred, fordi De har slået mig – har De aldrig elsket et menneske i hele Deres liv, onkel? Ak, De må se denne vej – jeg er så elendig, De må have medlidenhed med mig!"

"Rør mig ikke med dine edderkoppefingre, og pak dig, ellers sparker jeg dig fra mig!" udbrød Heathcliff og stødte hende brutalt tilbage. "Jeg ville hellere lade mig omslynge af en slange! Hvor djævelen kan det falde dig ind at ånde på mig? Jeg afskyr dig!"

Han trak på skuldrene, rystede sig, som om en gysen overfo'r ham, og skød sin stol tilbage, mens jeg stod og åbnede munden for at overfuse ham med en strøm af heftige bebrejdelser. Men allerede midt i den første sætning bragte han mig til tavshed ved den trussel, at jeg, hvis jeg ytrede en stavelse mere, ville blive låst inde i et kammer for mig selv.

Det blev mørkt – vi hørte stemmer udenfor havedøren. Heathcliff ilede øjeblikkelig ud; han var ved fuld besindelse, men vi ikke. Han talte i to eller tre minutter med de ubekendte og vendte alene tilbage.

"Jeg troede, det var din fætter Hareton," sagde jeg til Catherine. "Når han dog blot ville komme! Hvem ved, om han

ikke ville tage vort parti?"

"Det var tre tjenere, som kom fra Thrushcross for at lede efter jer," sagde Heathcliff, der havde hørt mig. "I skulle have åbnet et vindue og råbt ud; men jeg tør sværge på, at tøsen der er glad over, at du ikke gjorde det. Jeg er overbevist om, det er hende kært, at hun må blive her."

Da vi erfarede, hvilken lejlighed til at undkomme vi havde ladet gå os af hænderne, gav vi begge vor smerte luft i lydelige klager, og han tilstod os at græde og jamre os, til klokken blev ni, hvorpå han befalede os at gå igennem køkkenet op i Zillahs kammer; og jeg hviskede til Cathy, at det var rigtigst at adlyde, da det måske ville lykkes os at undfly gennem et vindue eller en loftsluge.

Men vinduet var lige så smalt som dem i stueetagen, og loftslugerne kunne vi ikke komme til, for vi blev indespærret, ligesom før.

Hverken Catherine eller jeg sov; hun stillede sig ved vinduet og ventede ængsteligt på morgenen, og et dybt suk var det eneste svar, jeg fik på mine gentagne bønner om, at hun ville lægge sig.

Jeg satte mig på en stol og fældede en hård dom over mine mange pligtovertrædelser; fra dem, tænkte jeg, hidrørte hele min unge herskerindes ulykke. Jeg ved nu meget godt, at det ikke var tilfældet, men den nat kunne jeg ikke afholde mig fra at tænke anderledes, og jeg betragtede Heathcliff selv som mindre skyldig end mig.

Klokken syv kom han og spurgte, om miss Linton var stået op.

Hun ilede øjeblikkelig hen til døren og svarede:

"Ja!"

"Så kom!" sagde han, idet han lukkede op og trak hende ud.

Jeg rejste mig for at følge hende, men han drejede nøglen om. Jeg forlangte at blive lukket ud.

"Kun tålmodighed!" svarede han. "Jeg skal sende dig din morgenmad op siden."

Jeg bankede i min harme på døren, og Catherine spurgte, hvorfor jeg skulle holdes indespærret længere. Han svarede, at jeg måtte finde mig i at holde det ud en time endnu, og begge fjernede sig.

Jeg holdt det ud i to eller tre timer, indtil der endelig nærmede sig skridt, som ikke var Heathcliffs.

"Jeg bringer dig noget at spise," sagde en stemme, "luk op!"

Jeg adlød skyndsomt og fik øje på Hareton, der var belæsset med levnedsmidler nok til en hel dag.

"Her!" sagde han, idet han rakte mig byrden.

"Bliv et minut!" begyndte jeg.

"Nej!" råbte han og gik igen, uden at agte på de bønner, hvori jeg udtømte mig for at holde ham tilbage.

Og der blev jeg hele dagen og hele den påfølgende nat og så igen en dag og nat og i endnu flere, det varede fem samfulde nætter og fire dage; i dem så jeg ingen anden levende sjæl end Hareton én gang om morgenen, og han var et mønster på en slutter – vranten og stum og døv for ethvert forsøg på at vække hans retfærdighedsfølelse eller medlidenhed.

28

Den femte morgen, eller rettere eftermiddag, nærmede andre skridt sig, der var lettere og hurtigere, og denne gang trådte den kommende helt ind i kammeret. Det var Zillah med en sort silkehat på hovedet, et skarlagenrødt sjal om skuldrene og en kurv på armen.

"Du gode Gud, mrs. Dean!" råbte hun. "I hele Gimmerton taler man ikke om andre end Dem. Jeg troede, De var druknet i sumpene, og den unge miss med, indtil herren fortalte mig, at I var blevet fundet og at han havde bragt jer hertil. Det må da være sket på et heldigt sted? Men hvor længe sad De fast i sumpen? – Har herren reddet Dem, mrs. Dean? ... De ser så aftæret ud! De har dog ikke været meget syg?"

"Din herre er en forvorpen skurk!" svarede jeg. "Men han skal bøde for det. Det nytter ham ikke at opdigte slige historier – alt skal blive bragt for dagen!"

"Hvad mener De?" spurgte Zillah. "Historien hidrører ikke fra ham; man fortæller i landsbyen, at De er omkommet i en sump, og da jeg kom hjem, sagde jeg til Earnshaw: 'Under min fraværelse er der foregået sælsomme historier, mr. Hareton! Det er jammerskade for den smukke pige og den raske Nelly Dean!' Han stirrede på mig; jeg troede, han intet havde, hørt, og meddelte ham rygtet. Herren hørte det; han smilede roligt og sagde: 'Har de været i sumpen, Zillah, så er de det ikke mere. Nelly Dean vil du finde på dit kammer, når du kommer op; du kan sige til hende, at hun må gå; her er nøglen. Sumpvandet må være steget hende til hovedet; hun ville tumle hjem som en

beruset, men jeg holdt på hende, til hun kom til besindelse. Du kan sige til hende, at hun straks må gå til Thrushcross, hvis hun er i stand til det, og hilse fra mig, at den unge dame vil indtræffe i rette tid for at overvære godsherrens begravelse.'"

"Mr. Edgar er dog ikke død?" stønnede jeg. "O, Zillah, Zillah!"

"Nej, nej, sæt Dem!" svarede hun. "De er ikke rigtig frisk endnu, ser jeg. Han er ikke død; doktor Kenneth tror, han kan holde det ud en dag endnu; jeg traf ham undervejs og udspurgte ham."

I stedet for at sætte mig, tog jeg min hat og ilede ud, da vejen var fri.

Da jeg kom ned i dagligstuen, så jeg mig om efter en, der kunne give mig oplysning om Catherine.

Solskinnet bestrålede hele gulvet, og døren stod på vid gab, men der syntes ikke at være nogen til stede hverken der eller i hele huset nedenunder.

Mens jeg endnu var uenig med mig selv, om jeg skulle gå eller vende tilbage og opsøge miss Cathy, hørte jeg en dæmpet hosten ved kaminen, der tiltrak sig min opmærksomhed.

Linton lå på bænken, sugede på et sukkerrør og fulgte mine bevægelser med et sløvt blik.

"Hvor er miss Catherine?" spurgte jeg strengt, for jeg tænkte, at jeg, nu da jeg havde ham alene for mig, ved frygt ville kunne bevæge ham til at give mig den besked, jeg ønskede.

Han blev ved at suge på sit sukkerrør som en sindssvag tosse.

"Er hun borte?" vedblev jeg.

"Nej," svarede han, "hun er ovenpå, hun må ikke gå, vi lader hende ikke slippe!"

"Du lader hende ikke slippe, du usling?" udbrød jeg. "Vis mig øjeblikkelig op til hendes værelse, eller jeg skal ringe for dine øren!"

"Papa vil ringe for dine, hvis du drister dig til at gå op til hende. Han siger, at jeg ikke bør være skånsom mod Catherine – hun er min kone, og det er en skam, at hun vil forlade mig. Han siger, at hun hader mig og forlanger, at jeg skal dø, for at hun kan få mine penge, men dem skal hun ikke få, og hjem må hun ikke gå – det må hun aldrig, lad hende så græde og være syg så meget hun vil!"

Han fortsatte sin tidligere beskæftigelse og lukkede øjnene, som om han ville sove.

"Master Heathcliff," sagde jeg, "har De da ganske forglemt, hvor god Catherine var imod Dem forrige vinter, da De påstod, at De elskede hende, og da hun bragte Dem bøger og sang viser for Dem og så tit kom hertil i sne og storm og uføre for at besøge Dem? Hun græd, når hun forsømte det en eneste aften, fordi hun troede, at det ville bedrøve Dem, og De følte dengang, at hun var tusind gange for god til Dem; og nu tror De de løgne, Deres fader opdigter, skønt De ved, at han hader og afskyer jer begge to? Og De tager hans parti mod Catherine ... det er en smuk taknemmelighed – er det ikke?"

Hans mundvige sænkede sig, og han tog sukkerrøret ud.

"Er hun kommet til Wuthering Heights, fordi hun hader Dem? – Tænk selv over det! – Hvad Deres penge angår, ved hun ikke engang, at De får nogle ... og De siger, at hun er syg, og lader hende dog være alene deroppe i et fremmed hus! De, der har følt, hvad det er at blive forsømt! De kunne føle for Deres egne lidelser, dem havde De medynk med; med hendes – nej!

Se, jeg græder, master Heathcliff, jeg, som kun er en underordnet person, et tyende – og De beholder enhver tåre for Dem selv og ligger her roligt, efter at De har hyklet så megen kærlighed og skønt De har al grund til at tilbede hende som en helgen. Ak, De er et hjerteløst, egenkærligt menneske!"

"Jeg kan ikke blive hos hende," svarede han vredt, "jeg *vil* ikke blive hos hende! Hun græder så højt, at jeg ikke kan tåle det. Og hun vil ikke holde op, om jeg også truer hende med at kalde på papa. En dag kaldte jeg på ham, og han truede med at ville kvæle hende, hvis hun ikke var stille, men næppe var han ude af kammeret, førend hun på ny begyndte at stønne og hulke, skønt jeg skreg af ærgrelse over, at jeg ikke kunne sove."

"Er mr. Heathcliff gået ud?" spurgte jeg, da jeg mærkede, at den elendige skabning ikke formåede at føle for sin kusines sjælelige kvaler.

"Han er i gården," svarede han, "og taler med doktor Kenneth, som siger, at onkel endelig dog vil dø – jeg glæder mig over det – nu bliver jeg dog herre i Thrushcross, og hun har altid sagt, at det er hendes hus. Det er ikke hendes, det er mit – papa siger, at alt, hvad hun har, tilhører mig. Alle hendes smukke bøger er mine – hun tilbød sig at ville give mig dem, såvel som sine smukke fugle og sin smukke pony Minny, hvis jeg ville give hende nøglen til vort kammer og slippe hende ud, men jeg sagde, at hun intet havde at forære bort, og at alt, alt tilhørte mig. Og så græd hun og tog et lille billede op fra barmen og sagde, at jeg skulle få det – det var to portrætter i guldetui – på den ene side hendes moders og på den anden hendes onkels, da de begge var unge. Jeg påstod, at det også var mine og forsøgte at tage dem fra hende. Men det ondskabsfulde dyr ville ikke ud

med dem og stødte mig fra sig, så det gjorde ondt. Jeg skreg højt – det gjorde hende bange; hun hørte papa komme og rev indfatningen i stykker og gav mig sin moders portræt; det andet ville hun skjule, men papa spurgte, hvad der var på færde, og jeg forklarede ham det. Han tog det billede fra mig, jeg havde, og befalede hende at give mig det andet; hun vægrede sig, og han – han slog hende til jorden, rev billedet fra kæden og knuste det under sine fødder."

"Og glædede det dig at se hende blive slået?" spurgte jeg, for jeg havde mine hensigter med at opmuntre ham til at tale.

"Jeg blinkede med øjnene," svarede han; "jeg blinker altid, når jeg ser papa slå en hest eller hund – han gør det så voldsomt – men i begyndelsen glædede jeg mig dog: hun fortjente at straffes, fordi hun stødte mig; men da papa var borte, kaldte hun mig hen til vinduet og viste mig sin kind, der havde et stort sår indvendig ved tænderne, og sin mund, der fyldtes med blod, og derpå samlede hun stumperne af portrættet sammen og satte sig med ansigtet mod væggen og har ikke talt et eneste ord til mig siden; jeg tror tit at hun ikke kan tale for smerte."

"Og De kan få nøglen, når De vil?" vedblev jeg.

"O ja, når jeg er ovenpå," svarede han, "men nu kan jeg ikke gå op."

"I hvilket kammer er den?" spurgte jeg.

"O, det siger jeg Dem ikke!" udbrød han. "Det er vor hemmelighed. Intet menneske tør erfare det, ikke engang Hareton eller Zillah. Nu er jeg træt – gå, gå Deres vej!" – og han vendte ansigtet mod væggen og lukkede atter øjnene.

Jeg holdt det for bedst at fjerne mig uden at tale med mr. Heathcliff, og hente hjælp fra Thrushcross til min unge dame.

Da jeg kom hjem, var tjenestefolkenes forbavselse og glæde over at se mig overordentlig stor, og da de hørte, at deres unge herskerinde levede endnu og var i behold, ville to eller tre af dem ile op og forkynde efterretningen udenfor mr. Edgars dør. Men jeg stod på at ville gå selv.

Hvor forandret fandt jeg ham ikke, selv på disse få dage! Han lå der som et billede på sorg og resignation og ventede på døden. Han så meget ung ud; skønt hans alder beløb sig til niogtredive år, ville man have antaget ham for i det mindste ti år yngre. Han tænkte på Catherine, for han mumlede hendes navn. Jeg berørte hans hånd og sagde hviskende:

"Catherine kommer, kære herre; hun lever og er uskadt og vil formodentlig være her i aften."

Jeg skælvede, da jeg iagttog de første følger af denne meddelelse – han rejste sig halvt op, så sig begærligt om i værelset og sank derpå afmægtig tilbage.

Da han var kommet til sig selv igen, skildrede jeg ham vort tvungne besøg og vort fangenskab på Heights. Jeg sagde, at Heathcliff havde tvunget mig til at gå ind, hvilket ikke var ganske sandfærdigt jeg talte så lidt som muligt til Lintons skade og fortav også en del af hans faders brutale opførsel. Jeg ville, så længe jeg kunne undgå det, ikke gøre hans overstrømmende lidelseskalk endnu mere bitter.

Han gættede, at det var hans fjendes hensigt også at sikre sin søn, eller rettere sig selv, mobiliarejendommen; men hvorfor han ikke havde ventet til min herres død, var denne en gåde, da han ikke vidste, hvor nær hans søstersøn stod gravens rand.

Han følte dog, at det ville være bedst at forandre testamentet; i stedet for at overlade Catherines formue til hendes egen

disposition, besluttede han at deponere den hos pålidelige mænd, for at hun kunne nyde renterne af dem, så længe hun levede, og hendes børn, hvis hun fik nogle, engang arvede kapitalen. Den kunne således ikke falde i Heathcliffs hænder, hvis Linton skulle dø.

Da han havde meddelt mig sine befalinger desangående, afsendte jeg såvel en tjener efter advokaten som fire andre med passende våben forsynede folk, der skulle forlange min unge herskerinde udleveret af hendes slutter. De blev alle længe borte; tjeneren kom først tilbage.

Han sagde, at mr. Green, advokaten, ikke var til stede, da han kom til hans hus, og at han havde måttet vente på ham i to timer. Men da havde mr. Green sagt, at han havde et lille ærinde i landsbyen, som måtte udrettes først, men at han ville komme til Thrushcross i løbet af aftenen.

De fire mænd kom ligeledes tilbage med uforrettet sag: Catherine var syg, hed det, for syg til at forlade sit værelse, og Heathcliff havde ikke villet tillade dem at se hende. Jeg skældte de dumme mennesker dygtigt ud, fordi de havde ladet sig binde dette eventyr på ærmet, som jeg ikke ville meddele min herre, og besluttede ved dagens frembrud at føre en hel sværm til Heights, for i bogstavelig forstand at storme huset, hvis den fangne ikke blev os udleveret med det gode.

"Hendes fader skal se hende," svor jeg, "om også Djævelen bliver ombragt på sin egen dørtærskel under forsøget på at hindre ham i det."

Til alt held blev det ikke nødvendigt at gribe til disse yderligheder.

Klokken tre var jeg gået ned af trappen for at hente et krus vand, og var netop kommet igennem hallen med det, da en rask banken på hoveddøren vakte min opmærksomhed.

Jeg ilede til, men betænkte mig igen og gik videre for at hente en anden person til at lukke op, idet jeg troede, det var mr. Green; men lyden blev gentaget, om ikke heftigt, så dog med eftertryk.

Jeg satte kruset på trappen og gik hen for selv at åbne døren.

Månen skinnede klart; det var ikke advokaten – min kære, unge herskerinde kastede sig om min hals og hulkede:

"Ellen! Ellen! Er papa i live endnu?"

"Ja!" råbte jeg. "Ja, min engel, han lever endnu. Gud være lovet, at du atter er hos ham!"

Hun ville, så forpustet som hun var, ile op i mr. Edgars værelse, men jeg tvang hende til at sætte sig på en stol og gav hende noget at drikke og vaskede hendes blege ansigt og gned det med mit forklæde, indtil en let rødme farvede det; derpå sagde jeg, at jeg måtte gå op først for at melde hendes ankomst, og bønfaldt hende om at sige, at hun var lykkelig med den unge Heathcliff. Hun så forundret på mig, men gættede snart, hvorfor jeg rådede hende til at sige denne løgn, og forsikrede mig om, at hun ikke skulle beklage sig.

Jeg kunne ikke bringe det over mit hjerte at forstyrre gensynet, men blev stående et helt kvarter henne ved døren og vovede mig selv da næppe hen til sengen.

De var dog begge fattede – Catherines fortvivlelse var lige så stum som hendes faders glæde. Hun holdt ham, tilsyneladende rolig, i sine arme, og han fæstede sine glædestrålende øjne på hendes ansigt.

Han døde saligt, mr. Lockwood; han kyssede hendes kind og hviskede:

"Jeg går til hende – og du, mit dyrebare barn, skal komme til os!" – og fra det øjeblik af hverken talte han eller bevægede sig, men beholdt det samme henrykte, strålende blik, indtil hans puls lidt efter lidt standsede og hans ånd svævede heden.

Hans død var så aldeles smertefri, at ingen ville have været i stand til at bestemme det øjeblik, da den indtraf.

Hvad enten Catherine nu havde udgydt alle sine tårer, eller hendes smerte var for stor til at lade dem strømme – hun sad der med tørre øjne, indtil solen stod op. Hun sad ved ligsengen som hensunken i en dvale lige til middag og ville være blevet siddende, hvis jeg ikke havde slæbt hende bort og tvunget hende til at lægge sig.

Det var en lykke, at jeg gjorde det, for ved middagstid kom advokaten, der først havde været Wuthering Heights, for der at indhente instruktioner for sin opførsel. Han havde solgt sig til mr. Heathcliff, og dette var grunden til, at han havde tøvet med at efterkomme min herres opfordring. Heldigvis havde ingen tanke om verdslige anliggender foruroliget denne siden hans datters tilbagekomst.

Mr. Green erklærede sig bemyndiget til at forandre alt i huset. Han opsagde alle tjenestefolkene, mig undtagen, af deres kondition, og ville endog drive sin autoritet så vidt som til at fordre, at Edgar Linton ikke skulle begraves ved sin ægtefælles side, men i kapellet hos sin familie.

Dette blev dog forhindret ved testamentet såvel som ved min højrøstede protest imod enhver krænkelse af samme.

Ligbegængelsen fandt sted. Catherine, eller nu rettere mrs. Linton Heathcliff, fik lov til at blive i Thrushcross, til hendes faders lig havde forladt huset.

Hun fortalte mig, at hendes smerte endelig havde ansporet Linton til at udsætte sig for den fare at befri hende. Hun hørte de folks ordstrid, jeg havde afsendt, udenfor døren og Heathcliffs svar. Dermed var hun blevet bragt til fortvivlelse. Linton, der kort efter min bortgang var gået op i deres værelse, blev af skræk drevet til at hente nøglen til hende, inden hans fader kom op igen. Han havde været snu nok til at åbne låsen og skyde slåerne for igen, og da han skulle gå til sengs, havde han bedt om tilladelse til at ligge hos Hareton, en bøn, som for denne ene gang var blevet ham bevilget.

Catherine havde stjålet sig ud før daggry; hun havde listet sig gennem de tomme kamre, undersøgt deres vinduer og lykkeligvis fundet sin moders, hvorfra hun sagte var steget ud og havde nået jorden ved hjælp af det udenfor stående fyrretræ. Men hendes medvider havde, trods sine frygtsomme forsigtighedsregler, dog måttet bøde for sin andel i hendes undvigelse.

29

Om aftenen efter begravelsen sad jeg i biblioteket med min unge herskerinde, og med mørk fortvivlelse tænkte vi på vort tab og opstillede formodninger om, hvad fremtiden ville bringe.

Vi var netop kommet overens om, at den skæbne, Catherine kunne vente, ville være tilladelsen til at blive boende i Thrushcross, i det mindste så længe Linton levede, hvor han da skulle bo hos hende og jeg bestyre deres hus. Dette arrangement syntes at være for gunstigt til at kunne håbes, og dog håbede jeg og begyndte at glæde mig ved udsigten til, at jeg kunne beholde mit tag over hovedet, min plads og frem for alt min unge herskerinde – da en tjener, en af de afskedigede, som endnu ikke var taget bort – kom ilende ind og råbte: "Der har vi den nederdrægtige Heathcliff ... skal jeg slå døren i for hans næse?"

Havde vi været forrykte nok til at befale ham det, ville vi dog ikke have haft tid til det. Han gjorde ingen omstændigheder med at banke på eller melde sit navn; han var herre og benyttede det hovedprivilegium af går lige ind uden at sige et ord.

Tjenerens stemme ledte hans skridt til biblioteket; han trådte ind, viste ham ud og lukkede døren.

Det var det samme værelse, hvor han havde været gæst for atten år siden. Den samme måne skinnede gennem vinduet, det samme høstlandskab lå udenfor. Vi havde endnu ikke tændt lys, men alle genstandene i værelset sås tydeligt – selv

portrætterne på væggen – mrs. Lintons imponerende og hendes ægtefælles graciøse hoved.

Heathcliff trådte hen til kaminen; tiden havde heller ikke forandret ham synderligt. Han var endnu den samme mand; kun det mørke ansigt var blevet noget brunere og roligere og hans legeme noget sværere i omfang; ellers bemærkede jeg ingen forskel.

Catherine havde rejst sig for at løbe ud, da hun så ham.

"Holdt!" sagde han, idet han greb hende ved armen. "Nu kan der ikke være tale om at løbe bort mere. Hvor ville du også løbe hen? Jeg kommer for at hente dig hjem og håber, at du vil blive en lydig datter, der ikke opmuntrer min herr søn til ulydighed oftere. Jeg var uenig med mig selv om, hvorledes jeg skulle straffe ham, da jeg opdagede hans andel i sagen – han er jo ligesom et spindelvæv, der tilintetgøres af et pust – men du vil se på hans ansigt, at han har fået sin ration. I forgårs aftes tog jeg ham med og satte ham på en stol, men rørte ikke videre ved ham. Jeg lod Hareton gå ud, så vi havde værelset for os selv. To timer efter kaldte jeg på Joseph og lod ham bære op igen, og siden den tid udøver min nærværelse en lige så stærk indflydelse på hans nerver som et spøgelse; og jeg tror, han ser mig tit, selv når jeg ikke er i hans nærhed. Hareton siger, at han vågner op om natten, skriger i hele timer og opfordrer dig til at beskytte ham mod mig – og hvad enten du nu kan lide din smukke fyr af en mand eller ej – komme må du; han er nu din ejendom; jeg afstår al den del, jeg har i ham, til dig."

"Hvorfor vil De ikke lade Catherine blive her og sende Linton her over?" spurgte jeg. "Da De hader dem begge, ville De ikke

savne dem – de kan ikke andet end være en daglig plage for Deres unaturlige hjerte."

"Jeg søger en forpagter til Thrushcross," svarede han, "og jeg ønsker at have mine børn om mig. Forresten skylder tøsen der mig sin tjeneste for sit brød; jeg vil ikke fodre hende i yppighed og lediggang, når Linton er død. – Skynd dig og gør dig færdig! Nød mig ikke til at tvinge dig!"

"Linton," svarede Catherine, "er den eneste i verden, jeg endnu holder af, og skønt De har anstrengt Dem til det yderste for at gøre mig ham forhadt, og omvendt, *kan* De dog ikke bringe os til at hade hinanden. Jeg udfordrer Dem til at gøre ham noget ondt, når jeg er til stede; jeg udfordrer dem til at indjage mig frygt!"

"Du er en brovtende amazone," sagde Heathcliff, "men jeg har dig ikke kær nok til at gøre ham noget ondt; du skal nyde plagen, så længe den varer. Det er ikke mig, der vil gøre ham forhadt hos dig – det er hans egen smukke karakter. Han er blevet galdesyg over din bortløben og dens følger – vent ingen tak for denne ædle hengivenhed. Jeg har hørt ham give Zillah en skøn beskrivelse af, hvad han ville gøre, hvis han var så stærk som jeg – tilbøjeligheden er der, og hans svaghed vil skærpe hans forstand og erstatte, hvad der fattes ham i kraft."

"Jeg ved, at han har en slet karakter," svarede Catherine; "han er Deres søn, men jeg er glad over at min er bedre og at jeg kan tilgive ham; jeg ved, at han elsker mig, og af den grund elsker jeg ham igen. Mr. Heathcliff, De har ingen, der elsker *Dem*, og hvor elendig De end gør os, nyder vi dog den hævn at kunne tro, at Deres grusomhed udspringer af en endnu større elendighed. Er De ikke ulykkelig? Ensom ligesom Djævelen, og misundelig

som han! Ingen elsker Dem – ingen vil begræde Dem, når De dør! Jeg ville ikke være i Deres sted!"

Catherine talte med en slags sørgelig triumf; hun syntes at have gjort sig fattet på at gå ind i sin fremtidige families ånd og at øse sine glæder af sin fjenders smerter.

"Du vil snart selv blive bedrøvet," sagde hendes svigerfader, "hvis du dvæler her et minut længere. March, din heks! Hent dine sager!"

Hun bortfjernede sig med en foragtelig mine.

Mens hun var fraværende, begyndte jeg at bede om Zillahs plads på Heights og tilbød at ville opgive min; men det ville han under ingen omstændigheder høre tale om. Han bød mig at tie og så sig nu for første gang om i værelset. Hans blik faldt på portrætterne. Efter at have betragtet mrs. Lintons med opmærksomhed, sagde han:

"Dette skal jeg lade afhente – ikke fordi jeg skal bruge det – men –"

Han vendte sig hastigt om mod ilden og vedblev med, hvad jeg af mangel på et bedre ord, må kalde et smil:

"Jeg skal fortælle dig, hvad jeg gjorde i går. Jeg fik graveren, der syslede med Lintons grav, til at borttage jorden af hendes ligkiste og åbnede den. Jeg tænkte engang, at jeg ville blive der med det samme, når jeg atter fik hendes ansigt at se – det er endnu stadig hendes! – det faldt ham svært at slæbe mig bort, men han sagde, at det ville forandre sig, når luften berørte det, og jeg slog nu det ene på sidebræt løst på kisten, dækkede den til med jord igen – ikke Lintons – Gud fordømme ham! Jeg ville ønske, han var nedsyltet i smeltet bly! – og jeg gav graveren penge for at tage det bort, når jeg engang blev lagt der, og

ligeledes slå det ene sidebræt ud af *min* kiste. Og når Linton da besøger os der, så ved han ikke, hvem der er Catherine og hvem der er mig."

"Det var højst ugudeligt, mr. Heathcliff!" råbte jeg. "Skammede De Dem ikke ved at forstyrre de døde?"

"Jeg har ingen forstyrret, Nelly," svarede han, "men beroliget mig selv. Jeg vil nu leve langt behageligere, og du vil have bedre udsigter til at beholde mig under jorden, når jeg kommer der. Forstyrret hende? – Nej, hun har forstyrret mig dag og nat i samfulde atten år – uafbrudt – uden medlidenhed – lige til sidste nat; da blev jeg rolig. Jeg drømte, at jeg sov ved denne sovendes side med stillestående hjerte og med min kind lagt op til hendes."

"Og hvis hun nu var blevet opløst til støv eller til noget endnu værre, hvad ville De da have drømt om?"

"Om at være opløst med og i hende, hvilket ville have været endnu lykkeligere," svarede han. "Tror du måske, jeg frygter for en forandring af den beskaffenhed? Jeg ventede en sådan forvandling, da jeg tog låget af, men det er mig kærere, at den ikke begynder, førend jeg selv deler den. Forresten ville den sælsomme følelse næppe have tabt sig, hvis jeg ikke havde fået et tydeligt indtryk af hendes ulidenskabelige træk. Det begyndte på en besynderlig måde. Du ved, at jeg efter hendes død var som gal, og stadig fra aften til morgen bad hende vende tilbage til mig – i ånden; jeg tror fuldt og fast på ånder, jeg er om overbevist om, at de *kan* eksistere, og virkelig også eksisterer iblandt os."

Dagen efter hendes begravelse blev det snevejr. Om aftenen gik jeg til kirkegården, det var isnende koldt, ligesom om

vinteren – rundt om mig var alt øde – jeg frygtede ikke for, at hendes nar af mand skulle komme der så sent – og ellers havde ingen noget at søge der.

Da jeg var alene og vidste, at den eneste skillevæg mellem os bestod af seks fod løs jord, sagde jeg til mig selv:

"Jeg må have hende i mine arme engang endnu. Er hun kold, vil jeg tro, at jeg bliver gennemisnet af nordenvinden, og er hun ubevægelig, så er det søvn."

Jeg hentede en spade fra gravskuret og begyndte at arbejde af alle livsens kræfter. Den berørte kisten; jeg arbejdede med hænderne, brædderne begyndte at knage i skruerne, jeg var på nippet til at nå mit mål, da det forekom mig, jeg hørte et suk af nogen oven over mig tæt ved gravens rand. Jeg bøjede mig ned og mumlede: 'Kan jeg kun få låget fra, så lad dem kaste jorden ned over os begge,' – og jeg anstrengte mig dobbelt. Et nyt suk lød tæt ved mit øre. I stedet for den kolde blæst følte jeg et varmt åndedræt; jeg vidste, at intet levende væsen med kød og blod var i min nærhed, men lige så vis man er i sin sag, når man kommer et fast legeme nær i mærket, selv om man ikke kan skelne det, lige så vis følte jeg mig på, at Catherine var der, ikke under, men på jorden.

En pludselig fornemmelse af lethed strømmede fra mit hjerte igennem alle mine lemmer, jeg opgav mit arbejde og følte mig straks trøstet, usigelig trøstet. Hun var hos mig, hun blev, mens jeg fyldte graven op igen, og hun ledte mig hjemad.

Da jeg kom til Heights, ilede jeg straks til døren – den var lukket, og jeg husker, at den fordømte Earnshaw og min kone modsatte sig, at jeg kom ind. Jeg husker, at jeg blev stående for at slå ham til jorden, og derpå styrtede op af trappen til mit og

hendes værelse – jeg så mig utålmodigt om – jeg følte hende hos mig – jeg kunne næsten se hende, og dog så jeg hende ikke. I min ængstelige higen, i min indstændige beden om et eneste blik, kunne jeg have svedt blod. Jeg så hende ikke. Hun viste sig som det, hun ofte var i livet, som en djævel imod mig, og siden den tid har jeg tit og ofte, mere eller mindre, været et bytte for denne utålelige kval – ja, utålelige! Mine nerver blev holdt i en sådan spænding, at de, hvis de ikke havde lignet tarmstrenge, for længst ville være blevet lige så slappe som Linton'ernes.

Når jeg sad med Hareton i køkkenet, var det mig, som om jeg måtte træffe hende, når jeg gik ud, gik jeg på heden – som om jeg måtte træffe hende, når jeg kom hjem. Var jeg ude, ilede jeg med at vende tilbage: jeg var vis på, at hun måtte være et sted på Heights, og når jeg sov i hendes kammer, blev jeg drevet ud – jeg kunne ikke ligge der, for i det øjeblik, jeg lukkede mine øjne, var hun enten udenfor vinduet, eller hun skød panelet tilbage, eller hun trådte ind i kammeret eller hvilede med sit kære lille hoved på den samme pude som jeg med mit – det gjorde hun altid som barn. Og jeg måtte åbne øjnene for at se hende, og således åbnede og lukkede jeg dem vel de hundrede gange hver nat, for hver gang at blive bedraget. Det berøvede mig forstanden. Jeg har ofte stønnet så højt, at den gamle skurk, Joseph, uden tvivl troede, det var samvittigheden, der vågnede i mig.

Nu, siden jeg har set hende, er jeg beroliget – en smule. Det var en mærkværdig måde at dræbe på – ikke tommevis, men hårsbredvis, ved i atten år at narre mig med skyggen af et håb."

Mr. Heathcliff tav og tørrede sin pande – hans hår klæbede sig fast til den af sved. Hans øjne stirrede på de gloende emmer

i kaminen, mens hans, ikke sammentrukne, men henimod tindingerne opgående bryn ikke forringede det frygtelige syn af hans ansigt, men gav ham et ejendommeligt udtryk af sindsforvirring, et pinefuldt udseende, som om hans ånd udelukkende og spændt drejede sig om en eneste genstand, der fortrængte alt andet. Han talte kun halvt til mig, og jeg forblev tavs – jeg holdt ikke af at høre ham tale!

Efter et kort ophold fortsatte han at stirre på maleriet som før, tog det ned og stillede det på sofaen, for at kunne betragte det bedre. Mens han var således beskæftiget, trådte Catherine ind og meldte, at hun var færdig, så snart hendes pony var blevet sadlet.

"Send mig dette billede over i morgen," sagde Heathcliff til mig og vendte sig derpå om til hende med de ord:

"Du kan undvære din pony; det er en smuk aften, og på Wuthering Heights bruger du ingen ponyer; for til de rejser du gør fra nu af, vil dine egne fødder være tilstrækkelige. Kom med!"

"Lev vel, Ellen!" hviskede min kære lille herskerinde, og hendes læber syntes at være af is, da hun kyssede mig. "Besøg mig, Ellen! Glem det ikke!"

"Vogt dig for at gøre det, mrs. Dean," sagde hendes ny fader. "Når jeg vil tale med dig, kommer jeg herover. Jeg vil ikke have dit spioneri i mit hus."

Han gav hende et vink til at gå foran, og hun adlød, idet hun kastede et blik tilbage, der skar mig i hjertet.

Jeg så hende fra vinduet af gå igennem haven. Heathcliff tog Catherines arm under sin, skønt hun tydeligt vægrede sig ved

det i begyndelsen, og trak hende med hastige skridt ind med sig i alleen, hvis træer skjulte hende for mig.

30

Jeg har senere været på Heights, men jeg har ikke set hende, siden hun gik herfra. Joseph beholdt døren i hånden, da jeg spurgte om hende og ville ikke slippe mig ind. Han sagde, at mrs. Heathcliff var syg og at herren ikke var hjemme. Zillah har fortalt mig noget om den måde, de levede på; ellers ville jeg ikke vide, hvem der er død og hvem der lever.

Hun anser Catherine for stolt, og holder, som jeg kan slutte mig til af hendes ytringer, ikke af hende. Min unge herskerinde bad hende, da hun kom, være sig lidt behjælpelig, men mr. Heathcliff sagde til hende, at hun skulle passe sine egne sager og lade hans svigerdatter skøtte sig selv, og Zillah, det er et snæverhjertet, egenkærligt fruentimmer, var fuldkommen enig med ham i det. Catherine viste en barnagtig ærgrelse over denne ligegyldighed, gengældte den med foragt, og har således forøget antallet af sine fjender med min meddeler, lige så sikkert som om hun havde gjort hende en stor uretfærdighed.

Henved seks uger førend De kom hertil, talte jeg længe med Zillah en dag, da vi traf sammen på heden, og hun fortalte mig følgende:

"Det første, mrs. Linton gjorde ved sin ankomst til Heights," sagde hun, "var at løbe op af trappen, uden at sige goddag hverken til mig eller Joseph. Hun lukkede sig derpå inde i Lintons kammer og blev der til næste morgen – da kom hun ned i køkkenet, hvor herren og Earnshaw sad ved frokosten, og spurgte skælvende, om man ikke kunne sende bud efter doktoren, hendes fætter og mand var heftigt syg.

"Det ved vi," svarede Heathcliff, "men hans liv er ikke en hvid værd, og jeg vil ikke give en hvid ud for hans skyld."

"Men jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre med ham," sagde hun, "og hvis ingen vil hjælpe mig, så dør han."

"Gå ud!" råbte herren. "Og lad mig aldrig høre et ord om ham mere! Ingen af os bryder sig om, hvad der bliver af ham! Gør du det, så plej ham – og vil du ikke det, så luk ham inde og forlad ham!"

Hun begyndte nu at plage mig," fortalte Zillah, "og jeg sagde, at jeg havde haft kval nok med det kedsommelige menneske. Vi havde alle vort arbejde, og det var hendes at passe Linton. Mr. Heathcliff havde befalet mig at overlade den dont til hende."

Hvordan de levede sammen, kan jeg ikke sige; jeg tror, han jamrede sig meget og stønnede dag og nat, og hun havde slet ingen ro – som man kunne se på hendes hvide ansigt og tunge øjenlåg. Ofte kom hun ligesom ganske forvirret ned i køkkenet og så ud, som om hun gerne ville have bedt mig om hjælp, men jeg ville ikke være ulydig mod herren – det tør jeg aldrig vove, mrs. Dean, og skønt jeg holdt det for urigtigt, at Kenneth ikke blev hentet, var det dog ikke min sag at give råd eller at klage, og jeg vægrede mig altid ved at blande mig i sagen. En eller to gange åbnede jeg tilfældigvis min dør, efter at vi var gået til ro, og da så jeg hende sidde på det øverste trappetrin og græde, men så lukkede jeg straks for mig igen, af frygt for at blive bevæget til at hjælpe hende. Dengang beklagede jeg hende unægtelig, men jeg ville ikke miste min kondition, forstår De.

Endelig kom hun en aften uden videre ind i mit kammer og forskrækkede mig grueligt, idet hun sagde:

"Meld mr. Heathcliff, at hans søn dør – denne gang er jeg vis på det. Stå straks op og sig ham det!"

Efter disse ord forsvandt hun igen. Jeg lå et kvarters tid og rystede og lyttede – intet rørte sig – det var ganske stille i huset.

"Hun har taget fejl!" tænkte jeg. "Han har overstået det; jeg behøver ikke at forstyrre nogen." Og jeg begyndte at slumre ind igen, men min søvn blev på ny afbrudt ved den heftige lyd af en klokke – vi har kun en eneste klokkestreng, og den er blevet hængt op for Lintons skyld. Herren råbte til mig, at jeg skulle se efter, hvad det var, og sige, at han ikke ville høre denne larm tiere.

Jeg meddelte ham Catherines budskab. Han bandede og kom et par minutter efter ud med et tændt lys. Jeg fulgte med ham ind i Lintons kammer – mrs. Heathcliff sad ved siden af sengen med hænderne foldede over knæet. Hendes svigerfader gik hen til hende, holdt lyset hen til Lintons ansigt, så på ham og rørte ved ham. Derpå vendte han sig om til hende.

"Nå, Catherine," sagde han, "hvordan er det fat?"

Hun tav.

"Hvordan er det fat?" gentog han.

"Han er frelst, og jeg er fri!" svarede hun. "Jeg burde befinde mig vel, men," vedblev hun med en bitterhed, som hun ikke kunne skjule, "De har ladet mig kæmpe alene mod døden, så at jeg intet andet føler eller ser end døden. Jeg føler mig som død."

Og hun så også således ud. Jeg gav hende lidt vin. Hareton og Joseph, som var blevet vækket af klokken og vore skridt og havde hørt os tale udefra, kom nu også til. Jeg tror, Joseph var glad over, at drengen var borte; Hareton syntes at være noget bevæget, skønt han var mere beskæftiget med at stirre på

Catherine end med at tænke på Linton; men herren befalede ham at gå i seng igen – vi behøvede ikke hans hjælp. Derpå lod han Joseph bringe liget op i sit kammer; jeg begav mig tilbage til mit, og mrs. Heathcliff blev alene.

Om morgenen sendte han mig op for at opfordre hende til at komme ned til morgenmaden. Hun havde klædt sig af og syntes at være i begreb med at slumre ind; hun var syg, sagde hun, og det undrede mig da ikke. Jeg meldte mr. Heathcliff det, og han svarede:

"Nå, til begravelsen er ovre, kan hun blive, hvor hun er; gå du op til hende af og til og bring hende det nødvendigste, og sig mig til, når hun synes at befinde sig bedre."

Cathy blev liggende i fjorten dage, og Zillah, der besøgte hende to gange om dagen, ville gerne have været venligere, men hendes forsøg på det blev afvist med stolthed og kulde.

Heathcliff gik engang op, for at vise hende Lintons testamente. Han havde afstået hele sin rørlige ejendom såvel som den, der engang havde været hendes, til sin fader. Den stakkels dreng var blevet truet eller lokket til det under hendes korte fraværelse, da hans onkel døde. Over grundstykkerne kunne han ikke disponere som mindreårig, men mr. Heathcliff har dog tilrevet sig dem som hans kones ejendom, formodentlig i overensstemmelse med loven; i hvert tilfælde kan Catherine, som det ganske fattes på penge og venner, ikke forstyrre ham i besiddelsen.

"Med undtagelse af denne ene gang," fortsatte Zillah, "nærmede intet menneske sig hendes dør, og ingen erkyndigede sig om hende. En søndageftermiddag kom hun for første gang ned i køkkenet.

Da jeg bar hendes mad op, havde hun råbt på, at hun ikke kunne holde det ud længere i kulden, og jeg havde svaret, at herren ville til Thrushcross, og at Earnshaw og jeg ikke ville hindre hende i at gå ned. Da hun derfor hørte Heathcliffs hest trave bort viste hun sig i en sort kjole med de gule lokker kæmmet tilbage bagved ørerne, så simpel som en kvækerinde.

Joseph og jeg går gerne i kirke om søndagen. Joseph var gået, men jeg holdt det for rigtigst at blive hjemme. Det er altid bedst, at unge mennesker er under en ældre persons opsigt, og Hareton er med al sin blyhed intet mønster på en god opførsel. Jeg sagde til ham, at hans kusine efter al sandsynlighed ville komme ned og at hun altid havde været vant til at højtideligholde søndagen; han ville derfor gøre bedst i at ophøre med sin geværpudsning og sit huslige arbejde, så længe hun var til stede.

Han rødmede ved denne efterretning og betragtede sine hænder og klæder. Ethvert spor af tran og krudt blev øjeblikkelig fjernet. Jeg sluttede deraf, at han ville blive og på sin vis gøre sig præsentabel; jeg tilbød mig derfor leende at hjælpe ham, hvis han ønskede det, og spøgte over hans forvirring. Det gjorde ham vred, og han begyndte at bande.

De mener måske, mrs. Dean," vedblev Zillah, da hun så, at hendes manér ikke behagede mig, "at vor unge dame er for fornem for Hareton, og det har De måske ret i, men jeg tilstår, at jeg gerne gad give hendes stolthed et ret føleligt stød.

Og hvad vil nu al hendes lærdom og finhed hjælpe hende? Hun er lige så fattig som De eller jeg – ja, endnu fattigere – jeg er overbevist om, at De sparer, og jeg lægger også min lille fortjeneste til side."

Hareton lod Zillah hjælpe sig, og ved sine smigrerier bragte hun ham i godt lune; og da Catherine kom, forsøgte han, idet han glemte hendes tidligere fornærmelser, at gøre sig behagelig.

"Damen," sagde Zillah, "trådte ind, kold som en istap og fornem som en prinsesse. Jeg rejste mig og bød hende mit sæde i lænestolen; men nej, hun slog krøller på næsen ad min høflighed. Earnshaw rejste sig også og bad hende komme hen til bænken og sætte sig tæt ved ilden, da hun vist måtte fryse.

"Jeg har frosset i en måned og endnu længere," svarede hun så koldt som vel muligt.

Og hun hentede selv en stol og satte sig i en lang afstand fra os begge. Da hun havde nærmet sig, begyndte hun at se sig om og opdagede en række bøger på hylden. Hun kom straks på benene igen og rakte efter dem, men de stod hende for højt.

Efter at hendes fætter havde iagttaget hende forsøg en tid lang, fattede han endelig mod til at hjælpe hende; hun holdt sit forklæde op og han fyldte det med de første de bedste bøger, han fik fat på.

Det var et stort skridt for drengen – hun takkede ham ikke, og dog var han glad over, at hun modtog hans bistand, og vovede at stille sig bagved hende, mens hun så i bøgerne, ja, endog at bøje sig ned og pege på, hvad der havde været ham påfaldende ved nogle gamle billeder, som de indeholdt.

Den opbrusende måde, hun rev ham bladet af fingrene på, afskrækkede ham ikke; han lod sig nøje med at træde et skridt tilbage og betragte hende selv i stedet for bogen.

Hun fortsatte med at læse eller lede efter noget læseværdigt. Hans opmærksomhed koncentrerede sig lidt efter lidt på

beskuelsen af hendes yppige sidelokker – hendes ansigt kunne han ikke se, og hun lige så lidt hans. Han vidste måske ikke ret, hvad han gjorde, men han blev tiltrukket til hende, som et barn af lyset, gik endelig fra betragtning over til berørelse, strakte sin hånd ud og strøg en af lokkerne så varsomt, som om det havde været en fugleunge. Havde han stukket hende en kniv i halsen, ville hun ikke have kunnet fare heftigere op.

"Gå øjeblikkelig! Hvor tør du vove at røre ved mig? ... Hvorfor bliver du stående her?" udbrød hun med et udtryk af væmmelse. "Jeg kan ikke udstå dig; jeg går op igen, hvis du kommer mig for nær!"

Hareton fo'r tilbage og antog en yderst forbløffet mine; derpå satte han sig stille ned på bænken, og hun vedblev endnu en halv time at blade i sine bøger – men endelig kom Earnshaw over til mig og hviskede:

"Vil du ikke bede hende om at læse noget for os, Zillah? Det keder mig intet at bestille, og jeg kunne nok ønske at høre hende. Sig ikke, at det er mig, der ønsker det, men spørg, som om det kom fra dig selv."

"Mr. Hareton ville vist intet have imod at høre Dem læse for os," sagde jeg øjeblikkelig, "men tværtimod være Dem forbunden for det som en stor føjelighed."

Hun rynkede panden, så op og svarede:

"Mr. Hareton og hele jeres selskab må have den godhed at indse, at jeg tilbageviser enhver falsk venlighed, I er hykleriske nok til at komme mig i møde med. Jeg foragter jer og vil intet have at gøre med jer. Da jeg ville have givet mit liv for at høre et venligt ord eller endog blot for at se et af jeres ansigter, holdt I jer alle borte fra mig. Men jeg vil ikke beklage mig for jer! Jeg er

kommet herned, tvunget til det af kulden, men ikke i den hensigt at more jer eller nyde jeres selskab."

"Hvad kunne jeg vel gøre?" begyndte Earnshaw. "Jeg var ikke skyld i det."

"O, du er en undtagelse," svarede mrs. Heathcliff. "Din medlidenhed har jeg aldrig savnet."

"Men jeg har budt mig til mere end én gang," sagde han opbrusende. "Jeg har bedt mr. Heathcliff om at lade mig våge i dit sted."

"Tys! Jeg vil hellere gå ud eller hvor som helst, end høre lyden af din modbydelige stemme," sagde den nådige frue.

Hareton mumlede, at hun for ham kunne gå ad Helvede til, fik atter sit gevær frem og afholdt sig nu ikke videre fra sine søndagsbeskæftigelser.

Nu fik han munden på gang, og det varede ikke længe, førend hun fandt det rådeligst at trække sig tilbage til sin ensomhed; men frosten var nu blevet stærkere, og trods sin stolthed måtte hun nedlade sig til stadig at komme mere og mere i vort selskab. Dog har jeg sørget for, at min godmodighed ikke bliver forsmået tiere. Jeg har siden den tid været lige så stiv som hun, og hun har ikke en eneste ven blandt os – og hun fortjener ingen at have, for ved det mindste ord, man siger til hende, farer hun op imod én, uden at bryde sig om, hvem det er. Selv herren viser hun tænderne og udfordrer ham på en vis måde til at banke hende, og jo værre han behandler hende, desto giftigere bliver hun."

I førstningen besluttede jeg, efter at have hørt denne beskrivelse fra Zillah, at opgive min plads, leje et hus og tage Catherine til mig; men mr. Heathcliff ville lige så lidt tillade det

som at Hareton flyttede ind i et hus for sig selv, og jeg ser for øjeblikket intet andet middel mod det onde end et nyt giftermål, men at iværksætte et sådant sømmer sig ikke for mig."

Hermed endte mrs. Deans historie.

Trods lægens spådom tiltager mine kræfter for hver dag, og skønt vi først er i den anden uge af januar, er det dog min mening at ride over til Wuthering Heights om et par dage og underrette godsherren om, at jeg vil tilbringe de næste seks måneder i London, og at han fra oktober af må se sig om efter en anden forpagter – jeg ville ikke for alt i verden tilbringe endnu en vinter her.

31

I går var vejret klart, stille og koldt. Jeg begav mig, som jeg havde foresat mig, til Heights. Min husholderske bad mig tage et lille brev med fra hende til hendes unge herskerinde; jeg vægrede mig ikke ved det, og den gode kone så intet besynderligt i sin anmodning.

Døren stod åben, men haveporten var lukket, ligesom ved mit sidste besøg. Jeg bankede på og kaldte på Earnshaw, der arbejdede i haven. Han lukkede op og jeg trådte ind.

Fyren er ret smuk; denne gang betragtede jeg ham med opmærksomhed, men han syntes at opbyde alt for at stille sine fortrin i det sletteste lys.

Jeg spurgte, om mr. Heathcliff var hjemme.

"Nej," svarede han, "men han kommer til middag."

Klokken var elleve, og jeg sagde til ham, at det var min mening at gå ind og vente; hvorpå han straks kastede sit værktøj og ledsagede mig som en gårdhund, ikke som en repræsentant for herren i huset.

Vi trådte ind sammen. Catherine var der, og tilberedte grøntsager til det forestående måltid. Hun så mere mut og modløs ud end første gang. Hun så næppe op, da jeg trådte ind, og fortsatte med sin beskæftigelse, med sin sædvanlige tilsidesættelse af de almindelige høflighedsformer, uden i mindste måde at besvare mit buk eller min hilsen.

"Hun synes ikke at være så elskværdig, som mrs. Dean gerne ville have mig til at tro," tænkte jeg. "Smuk er hun unægtelig, men ingen engel."

Earnshaw befalede hende i en barsk tone at tage sine sager ud i køkkenet.

"Gør det selv!" sagde hun, idet hun stødte fadet fra sig, da hun var blevet færdig, og satte sig på en stol ved vinduet, hvor hun begyndte at udskære allehånde fugle og dyr af roeaffaldet på sit skød.

Jeg nærmede mig hende, som om jeg ville se ud i haven og lod, som jeg troede, på en snild måde mrs. Deans brev falde ned på hendes knæ, uden at Hareton bemærkede det, men hun sagde højt:

"Hvad er det?" – og stødte den foragteligt fra sig.

"Et brev fra Deres gamle veninde, husholdersken i Thrushcross," svarede jeg, ærgerlig over at hun optog min venlighed således, for at hun ikke skulle tro, at brevet måske kom fra mig selv.

Nu ville hun gerne have taget det op, men Hareton kom hende i forkøbet, stak det i sin vestelomme og sagde, at mr. Heathcliff først skulle læse det.

Catherine vendte nu sit ansigt stille bort fra os, tog sagte sit lommetørklæde frem og holdt det for sine øjne. Hendes fætter prøvede i nogen tid at underkue sine blidere følelser, men endelig tog han brevet frem igen og kastede det, så unådigt han kunne, på gulvet ved siden af hende.

Catherine greb det og læste det begærligt. Derpå stillede hun mig nogle spørgsmål om godsets fornuftige og fornuftløse beboere, så hen over højene og mumlede, som ved sig selv:

"Jeg gad ride derhen på Minny – jeg gad klatre op ad de høje – o, jeg er træt af livet! Jeg er lænket fast i stalden, Hareton!"

Og med et halvt suk og en halv gaben lænede hun sit smukke hoved til vindueskarmen og hensank i vemodige drømmerier, uden at bryde sig om eller vide, at vi iagttog hende.

"Mrs. Heathcliff," tog jeg ordet, efter at have siddet tavs en tid lang, "De ved ikke, at jeg er en så nøje bekendt af Dem, at jeg anser det for besynderligt, De ikke vil tale med mig. Min husholderske bliver aldrig træt af at tale om Dem og rose Dem, og hun vil blive meget skuffet i sine forhåbninger, hvis jeg vender tilbage uden nogen anden efterretning fra eller om Dem, end at De har modtaget hendes brev og intet sagt."

Hun syntes at undre sig over disse ord og spurgte:

"Er Ellen Dem kær?"

"Meget kær," svarede jeg uden at betænke mig.

"De må sige hende," vedblev hun, "at jeg gerne ville besvare hendes brev, men jeg har ingen skriveredskaber og ikke engang en bog, jeg kan rive et blad af."

"Ingen bøger?" udbrød jeg. "Hvorledes bærer De Dem ad med at leve her dem foruden, hvis jeg må tage mig den frihed at spørge? Skønt jeg har et stort bibliotek, keder jeg mig ofte i Thrushcross – tog man mine bøger fra mig, ville jeg fortvivle."

"Jeg læste altid, mens jeg havde nogle," svarede Catherine, "men mr. Heathcliff læser aldrig; han fik derfor det indfald at brænde dem. Jeg har ikke set en eneste bog i mange uger; kun gennemsøgte jeg engang Josephs teologiske forråd, til hans store harme, og engang, Hareton, traf jeg på en hemmelig skat i dit kammer – nogle latinske og græske værker og et par fortællinger og digte – lutter gamle venner. De sidste havde *jeg* bragt hertil, og du har rapset dem, som en skade rapser sølvskeer, blot af hang til at stjæle! De nytter dig intet – og

måske du endog havde gemt dem i den slette hensigt, at fordi du ingen nydelse fandt i dem, skulle heller intet andet menneske glæde sig ved dem. Det var måske din misundelse, der rådede mr. Heathcliff til at berøve mig mine skatte; jeg har de fleste skrevet i mit hoved og indprentet i mit hjerte, og dem kan du ikke berøve mig."

Earnshaw blev blodrød, da hans kusine på denne måde afslørede hans litterære jagtmani, og fremstammede en harmfuld gendrivelse af hendes beskyldning.

"Mr. Hareton ønsker at forøge sine kundskaber," kom jeg ham til hjælp. "Han *misunder* Dem ikke, men ønsker at nå Dem. Om et par år vil han være en halv lærd."

"Og imidlertid ønsker han, at jeg skal blive en ignorant," svarede Catherine. "Ja, jeg hører undertiden hans forsøg på at bogstavere og læse og de nydelige bommerter, han begår. Hvordan var det du læste "Cheviotjagten [Note 1)]" i går? Det var højst morsomt! Jeg hørte dig – og jeg hørte, hvorledes du slog op i leksikonet for at opsøge de vanskelige ord, og så bandede, når du ikke kunne læse forklaringerne."

Den unge mand mente øjensynligt, at det var for galt at blive leet ad såvel for sin uvidenhed som for sine forsøg på at afhjælpe den. Jeg nærede den samme anskuelse, for jeg mindedes mrs. Deans anekdote om hans første forsøg på at opklare det mørke, han var blevet opdraget i, og jeg bemærkede:

"Men, mrs. Heathcliff, vi har alle været begyndere engang, vi har alle vaklet på dørtærsklen, og hvis vore lærere havde forhånet os, i stedet for at stå os bi, ville vi endnu stadig stamme og vakle."

Note 1: **Cheviotjagten:** The Ballad of Chevy Chase, engelsk folkesang. *Red.anm*

"O," svarede hun, "jeg ønskede ingenlunde at indskrænke hans uddannelse; men han har heller ingen ret til at tage min ejendom fra mig og gøre mig den latterlig ved sine afskyelige bommerter og sin falske udtale. Disse bøger var mig hellige ved andre erindringer, og jeg hader at se dem nedværdiget og profaneret i hans mund. Desuden har han netop valgt mine yndlingsstykker, dem, jeg repeterer hyppigst, som om det skete af forsætlig ondskab."

Haretons bryst hævede og sænkede sig heftigt i et helt minut; han var dybt krænket og opfyldt af en harme, der ikke let lod sig beherske.

Jeg rejste mig og stillede mig, for at forringe hans forlegenhed, i døren, som for derfra at betragte landskabet.

Han fulgte mit eksempel og forlod værelset, men kom snart tilbage igen med et halvt dusin bøger i hånden, som han kastede Catherine i skødet, idet han råbte:

"Der! Tag dem! Jeg vil aldrig bryde mig om at høre dem, læse dem eller tænke på dem mere!"

"Nu vil jeg ikke eje dem," svarede hun, "under læsningen ville jeg huske på dig, og jeg hader dem nu!"

Hun åbnede den ene, som åbenbart var blevet tit gennembladet, læste et par sætninger i en begynders slæbende tone, lo derpå og kastede den fra sig.

"Og hør!" fortsatte hun, idet hun på samme måde begyndte at fremsige et vers af en gammel ballade.

Men hans egenkærlighed kunne ikke holde kvalen ud længere – jeg hørte, og det just ikke ganske misbilligende, at han gav hende en ørefigen. Hun havde gjort sig al umage for at såre sin fætters ømfindtlige, om end uuddannede følelser, og en fysisk

bevisførelse var det eneste middel, han besad, til at udjævne regningen og gengælde sin plageånd hendes drillerier.

Derpå tog han bøgerne og kastede dem i ilden. Jeg læste på hans ansigt, hvilken smerte det voldte ham at bringe sin vrede dette offer – det kom mig for, som om han, mens de brændte, tilbagekaldte de glæder i sin erindring, de allerede havde ydet ham, såvel som den triumf og stedse voksende fornøjelse, han havde håbet sig af dem – og det forekom mig, som om jeg også gættede bevæggrunden til hans hemmelige studier. Han havde været tilfreds med dagligt arbejde og grove dyriske fornøjelser, indtil Catherine krydsede hans vej – skammen over hendes foragt og håbet om hendes bifald havde først givet han impulsen til noget højere, men i stedet for at beskytte ham mod den første og erhverve ham det sidste, havde hans bestræbelser for at hæve sig netop haft de modsatte følger.

"Ja, det er alt, hvad et dyr som du kan høste af dem!" udbrød Catherine, idet hun sugede på sin smertende læbe og betragtede ilden med flammende øjne.

"Hold nu mund!" råbte han rasende.

Hans oprør tillod ham ikke at sige mere, og han gik hastigt hen mod indgangen, hvor jeg gjorde plads for ham. Men inden han endnu var kommet over dørtærsklen, mødte han mr. Heathcliff, der netop kom hjem. Denne greb ham ved skulderen og spurgte:

"Hvad er der i vejen, min dreng?"

"Intet! Intet!" svarede han, og rev sig løs for at give sin smerte og vrede næring i ensomheden.

Heathcliff så efter ham og sukkede.

"Det ville være besynderligt, om jeg selv skulle tilintetgøre mine planer," mumlede han, uden at bemærke, at jeg stod bagved ham. "Når jeg i hans ansigt leder efter spor af faderen, finder jeg *hende* tydeligere for hver dag. Hvor Djævelen kommer det, at han ligner hende så meget? Jeg kan næppe tåle at se ham."

Han fæstede øjnene på gulvet og trådte ind med en mørk mine. I hans ansigt lå et uroligt, ængsteligt udtryk, som jeg tidligere ikke havde bemærket deri, og han så mere mager ud.

Da hans svigerdatter så ham gennem vinduet, undveg hun straks ud i køkkenet, så at jeg blev alene tilbage.

"Det glæder mig at se Dem igen, mr. Lockwood," svarede han på min hilsen, "til dels af egennyttige grunde. Jeg tror ikke, jeg let ville kunne få tabet af Dem erstattet i denne udørk. Jeg har mere end én gang grundet over, hvad der vel har kunnet bringe Dem hertil."

"Jeg er bange for, det var en kaprice, sir," svarede jeg, "eller måske det er en kaprice, der vil jage mig herfra igen – i næste uge tager jeg til London og må sige Dem, at jeg ikke har i sinde at beholde Thrushcross længere end for det år, jeg har forpagtet det for. Jeg tror ikke, jeg kommer tilbage mere."

"O, De er træt af at afsondre Dem fra verden!" udbrød han. "Men hvis De er kommet for at blive betalingen kvit for det hus, De ikke vil bebo, så har Deres ridt været forgæves; jeg eftergiver ingen, hvad han er mig skyldig."

"Det var ingenlunde min hensigt," svarede jeg ophidset. "Ønsker De det, vil jeg straks gøre regningen op med Dem."

Og dermed tog jeg min brevtaske op.

"Nej, nej," sagde han koldblodigt. "De vil efterlade nok til at dække Deres gæld, selv om De ikke skulle komme tilbage; så stor hast har det ikke hos mig. Sæt Dem ned og spis med os. En gæst, som man med sikkerhed ved om, at han ikke vil gentage sit besøg, er som regel velkommen – Catherine, bring middagsmaden ind! – hvor er du?"

Catherine trådte ind med en kurv, fuld af knive og gafler.

"Du kan spise med Joseph," mumlede Heathcliff afsides, "og blive i køkkenet, til han her er borte."

Hun adlød hans opfordring på det punktligste; måske havde hun heller ingen lyst til andet. Da hun lever mellem bønder og menneskehadere, forstår hun sandsynligvis ikke at sætte pris på en bedre menneskeklasse.

Siddende mellem den vrantne, mørke mr. Heathcliff og den fuldstændig stumme Hareton, fandt jeg ingen synderlig nydelse i mit måltid, og jeg tog snart afsked med dem. Jeg ville gå igennem bagdøren for endnu engang at se Catherine og ærgre den gamle Joseph; men Hareton fik befaling til at trække min hest frem, og Heathcliff fulgte mig selv til døren, så at jeg ikke kunne få mit ønske opfyldt.

"Hvor livet må henrinde sørgeligt i det hus!" tænkte jeg, da jeg red ned ad vejen. "Hvilken realisation af et eventyr ville det ikke have været for mrs. Heathcliff, hvis vi, som hendes gode plejemoder ønskede, havde knyttet en forbindelse med hinanden og nu vandrede omkring i Londons livlige atmosfære!"

32

1802. – Sidste september blev jeg indbudt af en ven til at hjælpe ham med at decimere vildtet på hans hede i det nordlige England, og kom på min rejse til hans gods til et sted, der ligger femten mile fra Gimmerton. Gårdskarlen i et værtshus ved landevejen holdt netop en spand vand for mine heste, da en vogn kom forbi med friskmalet, endnu grøn havre, og han bemærkede:

"Den kommer fra Gimmerton! Der er høsten altid tre uger senere end hos os."

"Gimmerton?" gentog jeg, for mit ophold i den egn var allerede blevet drømmeagtig og omtåget. "O, nu ved jeg det. Hvor langt ligger landsbyen vel derfra?"

"En fjorten mil over højene, og det er en slem vej," svarede han.

Jeg blev grebet af en pludselig længsel efter at besøge Thrushcross. Det var næppe middag endnu, og jeg tænkte, at jeg lige så godt kunne tilbringe natten under mit eget tag som i et værtshus. Forresten kunne jeg gerne afse en dag til at opgøre regnskabet med Heathcliff og således spare mig den ulejlighed at komme der mere.

Efter at have hvilet mig en tidlang, befalede jeg min tjener at erkyndige sig om vejen, og det lykkedes os, ved en betydelig anstrengelse af vore dyr, at tilbagelægge strækningen på henved tre timer.

Jeg efterlod dem i Gimmerton og red alene ned gennem dalen. Den grå kirke syntes at være endnu mere grå og den

ensomme kirkegård endnu ensommere. Jeg så et hedefår afgnave det korte græs på gravene. Det var et varmt, mildt vejr, for varmt til at rejse i, men varmen hindrede mig ikke i at finde nydelse i de smukke omgivelser. Havde jeg set dem i august måned, ville de vist have lokket mig til at tilbringe en måned i denne ensomhed. Der gives intet sørgeligere om vinteren, intet herligere om sommeren end disse af høje omsluttede smådale og hedens dristige bølgegang.

Jeg ankom til Thrushcross før solens nedgang og bankede på, men tyendet var – som jeg formodede ved synet af den tynde, blålige sky, der hvirvlede sig op af køkkenskorstenen – i lokalet bagtil og hørte mig ikke.

Jeg red ind i gården. Under et skur sad en ni eller tiårig pige i færd med at strikke, og på trappen en gammel kone, der eftertænksomt smøgede på sin pibe.

"Er mrs. Dean hjemme?" spurgte jeg den gamle.

"Mrs. Dean? – nej," svarede hun. "Hun er på Wuthering Heights."

"Er De da husholdersken?" vedblev jeg.

"Ja, jeg passer huset."

"Nå, jeg er mr. Lockwood – herren, – og jeg ønsker at vide, om her er et værelse, man kan sove i – jeg vil blive her i nat."

"Herren!" udbrød hun forbavset. "Ej, intet menneske har anet, at De kom! Det skulle De have ladet os vide! Nu er intet tørt – der er ikke en bid i huset – ikke det ringeste!"

Hun lagde sin pibe fra sig og ilede ind. Pigen fulgte hende, og jeg gik ligeledes ind i huset, hvor jeg bemærkede, at hendes ord grundede sig på sandhed, og at jeg desuden næsten havde bragt hende fra sans og samling ved mit uventede komme.

Jeg bad hende fatte sig og forsøge at bringe et hjørne af dagligstuen i orden, for at jeg kunne stille min hunger, samt ordne et natteleje til mig i et andet værelse; der behøvedes ingen fejen eller afstøven; jeg forlangte kun en god ild i kaminen samt tørre lagener.

Hun syntes at være villig til at gøre sit bedste, skønt hun fo'r i ilden med kaminbørsten i stedet for med ildtangen og anvendte flere andre af sine husholdningsredskaber på en urigtig måde, men jeg fjernede mig og overlod det til hendes iver at arrangere et lille hvilested til min tilbagekomst.

Wuthering Heights var målet for min tilsigtede udflugt. Jeg havde allerede forladt gården, da en tanke, der nu først opsteg hos mig, kaldte mig tilbage.

"Er alt vel på Heights?" spurgte jeg den gamle.

"Ja, så vidt jeg ved," svarede hun og ilede bort med en gryde fuld af gløder.

Jeg ville spørge, hvorfor mrs. Dean havde forladt Thrushcross, men det var umuligt at opholde hende under en sådan krise; jeg vendte mig derfor bort fra hende og vandrede mageligt, med den dalende sol bagved mig og den opgående månes milde glans foran mig, hen ad vejen. Den første blegnede, og den sidste blev klarere, da jeg forlod parken og klatrede op ad den stenede bivej, der fører fra landevejen til mr. Heathcliffs bopæl.

Inden jeg endnu fik øje på denne, var dagslyset forsvundet, på et stråleløst, ravfarvet skær nær i vesten; men jeg kunne i det klare måneskin se hver en kiselsten på vejen og ethvert græsstrå.

Jeg behøvede ikke at banke på; døren gav efter for min blotte berøring.

"Det er en forbedring!" tænkte jeg, og ved hjælp af mit lugteorgan bemærkede jeg en anden, da en liflig blomsterduft svævede over til mig på vingerne af aftenluften under de gamle frugttræer.

Døre og vinduer stod åbne, men et hyggeligt rødt bål knitrede, som skik og brug er i stenkulsdistrikterne, i kaminen; dog havde husets beboere fjernet sig fra varmen hen i nærheden af vinduet. Jeg kunne se dem og høre dem tale, inden jeg trådte ind, og jeg lyttede og stirrede derfor, drevet af en blanding af nysgerrighed og misundelse, der blev så meget desto stærkere, jo længere jeg dvælede.

"Nu har jeg sagt dig det tre gange, du dumrian," sagde en stemme, der var så ren som en sølvklokke, "jeg gentager det ikke oftere; vogt dig nu, ellers rykker jeg dig i håret."

"Nå, men således er det rigtigt!" svarede en anden i en dyb, men blid tone. "Og kys mig nu, fordi jeg har passet så godt på."

"Nej, først må du læse det endnu engang rigtigt og uden fejl."

Eleven begyndte at læse – det var en ung, anstændigt klædt mand, der sad ved et bord med en bog for sig. Hans smukke ansigt blussede af glæde, og hans blik vandrede utålmodigt fra bogen hen til en lille hvid hånd på hans skulder, som ved et slag på kinden atter kaldte ham til orden, når damen bemærkede et sådant tegn på uopmærksomhed.

Hun stod bagved ham; hendes lyse, gyldne lokker blandede sig fra tid til anden med hans brune hår, når hun bøjede sig ned for at holde øje med hans pensum, og hendes ansigt – det var en lykke, at han ikke kunne se det, ellers ville han ikke have lært

så ivrigt – jeg så det og bed mig i læberne af ærgrelse over, at jeg havde forskertset mine udsigter til en større lykke end den blot at være vidne til hendes skønhed.

Lektionen var endt, ikke uden nogle små fejl, men eleven forlangte en belønning og fik i det mindste fem kys, som han dog ædelmodigt betalte tilbage.

Nu gik de hen til døren, og af deres ord sluttede jeg, at de stod i begreb med at gå ud og foretage en spadseretur på heden. Jeg formodede, at jeg af Hareton Earnshaws hjerte, om end ikke af hans mund, ville blive fordømt ned i helvedregionernes dybeste afgrund, når jeg nu viste min ulyksalige person i hans nærhed, og sneg mig med en højst misundelig, ondskabsfuld følelse hen til køkkenet, for at søge tilflugt der.

Også på denne side fandt jeg fri indgang, og ved døren sad min gamle veninde, Nelly Dean, og syede og sang en vise, som hyppigt blev afbrudt indefra af rå, foragtelige og utålmodige udråb, der på ingen måde blev fremsat i harmoniske toner.

"Jeg ville hellere høre mig blive forbandet fra morgen til aften, end jeg hører på dine viser," svarede den barske stemme i køkkenet på noget, Nelly bemærkede, "det er synd og skam, at jeg ikke kan lukke den hellige bog op, uden at I straks begynder med jeres satans melodier og al den anden ugudelighed! O, du er lige så god som hun, den anden, og den stakkels dreng bliver da lokket i afgrunden med af jer begge. Den arme fyr!" tilføjede han stønnende, "han er forhekset, det er jeg overbevist om! Men herren lader sin forfærdelse komme over dem, for nu er der hverken ret eller retfærdighed at finde blandt menneskene."

"Nej, ellers ville vi sandsynligvis ligge i brændende svovl," sagde Nelly, "men vær rolig, gamle, og læs din bibel som en

kristen, og hør ikke på os! Dette er *Skøn Annas Bryllup*, en dejlig melodi, som man også kan danse efter."

Mrs. Dean ville netop begynde igen, da jeg trådte nærmere. Hun genkendte mig straks, sprang op og råbte:

"Du milde Gud – mr. Lockwood! Hvorfor er De kommet tilbage på denne måde? I Thrushcross er der lukket for alt; De burde have sendt os bud i tide!"

"Jeg har givet ordre til at drive det nødvendigste op, så længe jeg bliver der," svarede jeg, "i morgen tager jeg bort igen. Men hvorledes er De kommet hertil, mrs. Dean? Sig mig det!"

"Zillah kom herfra, og kort efter Deres afrejse til London opfordrede Heathcliff mig til at komme over og blive her, til De vendte tilbage. Men jeg beder Dem, kom dog nærmere – er De kommet hertil fra Gimmerton i aften?"

"Fra Thrushcross," svarede jeg, "og mens et værelse bliver bragt i orden derovre, vil jeg afgøre mine forretninger med Deres herre, for jeg tror ikke, jeg så snart vil få lejlighed til det igen."

"Hvilke forretninger, sir?" spurgte Nelly og førte mig ind i huset. "Han er gået ud nu og kommer ikke tilbage foreløbig."

"Jeg mener forpagtningsafgiften," svarede jeg.

"Det må De afgøre med mrs. Heathcliff," bemærkede hun, "eller rettere med mig. Hun har endnu ikke lært at bestyre sine anliggender, og jeg besørger dem for hende; ellers er der ingen."

Jeg så forbavset på hende.

"Ah, jeg ser, at Heathcliffs død endnu ikke er Dem bekendt?" vedblev hun.

"Er Heathcliff død?" udbrød jeg overrasket. "Hvor længe er det siden?"

"Tre måneder. Men sæt Dem og giv mig Deres hat; jeg skal straks fortælle Dem alt. Dog vent – De har vist intet fået at spise eller drikke endnu?"

"Jeg behøver intet, jeg har rekvireret aftensmad hjemme. Sæt Dem også ned her! Jeg kunne sandelig ikke drømme om, at han ville dø så snart. Lad mig høre, hvorledes det gik til. De siger, at De ikke venter de unge folk hjem foreløbig?"

"Nej, jeg må skænde på dem hver aften for deres lange udeblivelse, men det er lige som at slå vand på to gæs. Drik i det et glas af vor gamle ale – det vil gøre Dem godt – De lader til at være træt."

Hun ilede bort for at hente det, inden jeg kunne sige Nej, og jeg hørte Joseph spørge, om det ikke var en himmelråbende skandale, at hun i sin alder endnu havde kærester og hentede øl til sine galaner i herrens kælder!

Hun opholdt sig ikke for at betale ham med lige mønt, men vendte tilbage efter et minuts forløb med et skummende sølvbæger, hvis indhold jeg priste på behørig måde. Derpå meddelte hun mig fortsættelsen af Heathcliffs historie. Den havde fået en ejendommelig ende.

"En fjorten dages tid efter Deres afrejse," begyndte hun, "blev jeg kaldt til Wuthering Heights, og jeg adlød med glæde for Catherines skyld.

Min første samtale med hende fyldte mig med sorg og skræk; hun havde forandret sig såre, siden vi sås sidst. Mr. Heathcliff opgav ingen grunde for sin ny beslutning, hvad mig angik, men sagde blot at han behøvede mig og var træt af at se på Catherine. Jeg skulle gøre det lille kammer ovenpå til min

dagligstue og beholde hende hos mig. Det var nok for ham, at han skulle se hende en eller to gange om dagen.

Hun syntes at være glad over dette arrangement, og jeg indsmuglede lidt efter lidt en mængde bøger og andre genstande, som havde udgjort hendes underholdning i Thrushcross, og smigrede mig med, at det nu ville gå ret tåleligt.

Illusionen varede ikke længe. Catherine, som i begyndelsen havde været tilfreds, blev snart urolig og vranten. For det første var det hende forbudt at komme længere end i haven, og hun harmede sig, da foråret indtraf, over at hun var indskrænket til dens snævre grænser – for det andet måtte jeg ofte forlade hende, når jeg besørgede mine husholdningspligter, og hun klagede over sin ensomhed; hun ville hellere kives med Joseph i køkkenet end sidde således alene.

Jeg bekymrede mig ikke om deres skærmydsler, men Hareton måtte også tit opholde sig køkkenet, når herren ønskede at have dagligstuen for sig selv, og skønt hun i begyndelsen enten forlod det, når han nærmede sig, eller hjalp mig stille med mit arbejde og undgik at bemærke og tiltale ham – og skønt han altid var så gnaven og tavs som muligt, forandrede hun dog efter nogen tids forløb sin opførsel og kunne ikke lade ham være i fred, hun tiltalte ham, ytrede sig om hans enfoldighed og ørkesløshed og udtalte sin forundring over, at han kunne udholde det liv, han førte – hvorledes han kunne sidde hele aftenen ved ilden og stirre på den og nikke.

"Han er ligesom en hund, ikke sandt, Ellen?" bemærkede hun engang, "eller som en karrehest. Han forretter sit arbejde, tærer sit foder og sover den ene dag som den anden. Hvilken dorsk,

sløv ånd må han ikke have! Drømmer du vel nogensinde, Hareton? Og i så fald om hvad? – Men du kan ikke tale med mig."

Og hun så på ham, men han ville hverken åbne sin mund eller se på hende igen.

"Nu drømmer han måske," vedblev hun, "han trækker på skuldrene, ligesom Juno gør på sine. Spørg ham engang, Ellen."

"Mr. Hareton vil bede herren om at forvise dig op på dit kammer, hvis du ikke opfører dig bedre," svarede jeg.

Han havde ikke blot trukket på skuldrene, men også knyttet hånden, som om han følte sig fristet til at bruge den.

"Jeg ved, hvorfor Hareton aldrig taler, når jeg er i køkkenet," sagde hun en anden gang. "Han er bange for, jeg skal le ham ud. Hvad tror du, Ellen? Engang begyndte han at lære at læse; men brændte sine bøger, fordi jeg lo, og opgav det. Var det ikke tåbeligt?"

"Var du da ikke uartig?" spurgte jeg. "Svar mig på det."

"Det kan vel være," vedblev hun, "men jeg ventede ikke, at han ville være så tåbelig. Hareton, ville du vel modtage en bog af mig nu, hvis jeg gav dig en? Jeg vil prøve det."

Hun lagde den, hun havde læst i, på hans knæ; han kastede den hen ad gulvet og brummede, at han ville knække halsen på hende, hvis hun ikke lod ham være i fred.

"Nå, så vil jeg lægge den her i bordskuffen," sagde hun, "og nu går jeg til sengs."

Hun hviskede derpå til mig, at jeg skulle lægge mærke til, om han rørte den, og bortfjernede sig. Men han ville ikke komme den nær, hvilket jeg meddelte hende næste morgen, til hendes store ærgrelse. Jeg så, at hans hårdnakkede buthed og

ørkesløshed gjorde hende ondt; hendes samvittighed dadlede hende, fordi hun havde afskrækket ham fra at uddanne sig – det var lykkedes hende fuldkomment.

Men hendes skarpsindighed grundede uafbrudt på nye midler til at afhjælpe dette onde. Når jeg strøg eller havde en anden beskæftigelse for, som jeg ikke kunne udføre i dagligstuen, tog hun en smuk bog ned og læste for mig. Var Hareton til stede, holdt hun i almindelighed op på et interessant sted og lod bogen ligge. Dette gjorde hun gentagne gange, men han var så stædig som et muldyr og begyndte, i stedet for at nappe efter hendes madding, at ryge tobak med Joseph ved kaminen, hvor de sad som to automater, den ældre for tunghør til at forstå hendes ugudelige sladder, som han ville have kaldt det, og den yngre opbydende alt for ikke at lægge mærke til den.

Var vejret godt, gik Hareton på jagt, og Catherine sukkede og gabte og plagede mig om at fortælle hende et eller andet, og når jeg gjorde det, løb hun ud i haven eller gården og begyndte endelig at græde og forsikre mig, at hun var led af livet: hendes liv var til ingens nytte.

Mr. Heathcliff, som for hver dag blev mere menneskefjendsk, havde så godt som forvist Earnshaw fra sit værelse. Et uheld på jagten gjorde denne i nogle dage i begyndelsen af marts måned til et fast inventar i køkkenet. Hans gevær var sprunget; en af stumperne havde såret hans arm, og han havde mistet meget blod, inden han kunne komme hjem. Følgen af dette var, at han blev fordømt til at forholde sig i ro ved kaminen til hans sår var lægt.

Dette favoriserede Catherines planer; i alt fald gjorde det hende kammeret ovenpå mere forhadt end nogensinde før, og hun tvang mig til at optænke beskæftigelser hernede, for at hun kunne gå mig til hånde.

Anden påskedag gik Joseph med kvæg til markedet i Gimmerton, og om eftermiddagen syslede jeg med linned i køkkenet – Earnshaw sad på sin sædvanlige trevne måde i kaminkrogen, og min unge herskerinde fordrev en ledig time med at tegne figurer på ruderne, en syssel, som hun varierede med at nynne viser og give sin ærgrelse og utålmodighed luft i mumlen og harmfulde blikke hen på fætteren, mens denne sad ganske roligt og stirrede på ilden og røg på en cigar.

Da jeg sagde, at hun ikke måtte står i lyset for mig længere, gik hun hen til kaminen. Jeg lagde ikke mærke til hendes påskud, men kort efter hørte jeg hende sige:

"Jeg har fundet, Hareton, at det glæder mig – at jeg nu ville være glad over at have dig til fætter, hvis du ikke var blevet så rå og uartig imod mig."

Hareton svarede ikke.

"Hareton – Hareton – Hareton! Hører du ikke?" vedblev hun.

"Gå din vej!" brummede han, uden at lade sig formilde.

"Lad mig tage cigaren," sagde hun, idet hun forsigtigt udstrakte sin hånd og tog ham den af munden.

Inden han kunne gøre noget forsøg på at tilbageerobre den, lå den i ilden.

Han skældte og smældede og tog en anden.

"Lad være!" råbte hun. "Du skal høre mig først, og jeg kan ikke tale, så længe du blæser mig disse skyer i ansigtet."

"Vil du pakke dig!" skreg han rasende; "og lade mig i fred!"

"Nej," svarede hun, "det vil jeg ikke; jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre for at få dig til at tale til mig, og du er fast bestemt på ikke at forstå mig. Når jeg kalder dig dum, mener jeg intet ondt med det – jeg mener ikke, at jeg foragter dig. Du skal høre mig, Hareton, du er min fætter og du skal anerkende mig som din kusine."

"Jeg vil intet have at gøre med dig og din betlerstolthed og dine fordømte spydigheder," sagde han. "Jeg vil fare til Helvede med liv og sjæl, inden jeg giver mig af med dig igen. Gå fra mig, og det straks!"

Catherine rynkede panden og trak sig tilbage til vinduet, bed sig i læberne og søgte, ved at nynne en excentrisk melodi, at dølge sin stadig stigende trang til at græde.

"De skulle være gode venner med Deres kusine, mr. Hareton," bemærkede jeg, "siden hun angrer sine uartige ord. Det ville være til Deres eget gavn; De ville blive et andet menneske, når De havde hende til selskab."

"Til selskab!" gentog han "når hun hader mig og ikke anser mig for værd at tørre sine sko af på! Nej, selv om jeg kunne blive konge, lod jeg mig ikke forhåne blot fordi jeg igen søgte hendes venskab."

"Det er ikke mig, der hader dig, det er dig, der hader mig," mente Catherine, der ikke længere lagde skjul på sin bedrøvelse. "Du hader mig lige så meget som mr. Heathcliff, og endnu mere!"

"Du er en fordømt løgnerske!" råbte han. "Hvorfor har jeg da hundrede gange fortørnet ham ved at tage dit parti, og det oven i købet mens du forhånede og foragtede mig? Og bliv kun ved at

plage mig; så går jeg ind og siger, at du har jaget mig ud af køkkenet!"

"Jeg vidste ikke, at du havde taget mit parti," svarede hun og tørrede sine øjne, "og var ulykkelig og forbitret mod alle, men nu takker jeg dig og beder dig tilgive mig – hvad kan jeg gøre mere?"

Hun vendte tilbage til kaminen og rakte ham hånden med hjertelighed.

Han blev mørk som en tordensky og holdt med knyttede hænder blikket fæstet på gulvet.

Catherine måtte instinktivt have gættet, at det var forstokket hårdnakkethed og ikke aversion, der foranledigede denne opførsel; for efter at have stået et øjeblik uenig med sig selv, bøjede hun sig ved og trykkede et sagte kys på hans kind.

Den lille skælm troede, jeg ikke havde set hende; hun trak sig tilbage og indtog, ganske skamfuld, sin tidligere plads ved vinduet.

Jeg rystede misbilligende på hovedet, og nu rødmede hun og hviskede:

"Nå, hvad skulle jeg gøre, Ellen? Han ville ikke se på mig, og jeg måtte dog på en eller anden måde vise, at jeg ønskede at være gode venner med ham."

Jeg ved ikke, om kysset overbeviste Hareton; han lod ikke sit ansigt se i flere minutter, og da han atter løftede det, vidste han ikke, hvor han skulle gøre af sine øjne.

Catherine svøbte en smuk bog sirligt ind i hvidt papir, knyttede et bånd om omslaget og adresserede den til "Mr. Hareton Earnshaw", hvorpå hun bad mig være hendes gesandt og besørge gaven til dens bestemmelse.

"Og sig ham, at hvis han vil modtage den, vil jeg gå hen og lære ham at læse den rigtigt," tilføjede hun, "og hvis han viser den tilbage, vil jeg gå op og aldrig plage ham mere."

Jeg udrettede mit ærinde, under hvilket Catherine iagttog mig ængsteligt. Hareton ville ikke åbne hænderne, hvorfor jeg lagde bogen på hans skød. Men han skød den ikke fra sig. Jeg vendte tilbage til mit arbejde – Catherine lænede armene og hovedet til bordet, indtil hun af en let raslen hørte, at omslaget blev taget af, og derpå trådte hun roligt hen til sin fætter og satte sig ned ved siden af ham. Han skælvede og hans ansigt glødede. Al hans råhed og brutale hårdhed var forsvundet; i begyndelsen kunne han ikke opbyde mod nok til at svare en stavelse på hendes blikke og dæmpede bønner.

"Sig, at du tilgiver mig, Hareton," hviskede hun halvsagte, "jeg beder dig! Du kan gøre mig så lykkelig, når du udtaler det lille ord."

Han mumlede uforståelige ord.

"Og du vil altså være min ven?" tilføjede Catherine spørgende.

"Nej, du vil hver dag skamme dig over mig," svarede han, "og det desto mere, jo bedre du lærer mig at kende – og det kan jeg ikke holde ud!"

"Du vil altså ikke være min ven?" gentog hun med et smil så sødt som honning, idet hun flyttede sig nærmere op til ham.

Jeg hørte ingen forståelige ord mere, men da jeg vendte mig om igen, så jeg to strålende ansigter, hvis øjne fæstede sig på en side af den modtagne bog, så at jeg ikke tvivlede om, at fredstraktaten var blevet realiseret på begge sider, og at fjenderne fra nu af var allierede.

Bogen, de studerede, indeholdt værdifulde billeder, og disse såvel som deres gensidige stilling besad trylleri nok til at holde dem ubevægelige, til Joseph kom hjem. Den stakkels mand blev ganske bestyrtet, da han så Catherine sidde på samme bænk som Hareton Earnshaw, med sin hånd på hans skulder, og helt forbløffet over, at hans yndling tålte hendes nærhed. Han blev for dybt grebet af det til at kunne gøre nogen bemærkning om sagen den aften – hans oprør røbede sig kun i de svære suk, han udstødte, idet han højtideligt lagde sin store bibel på bordet og på denne udbredte et antal smudsige banknoter – udbyttet af hans dagsarbejde – som han tog ud af sin brevtaske. Endelig råbte han til Hareton:

"Bær disse penge ind til herren, dreng, og bliv derinde. Jeg vil gå op på mit kammer. Køkkenet er hverken sundt eller anstændigt for os; vi må rømme det og opsøge os et andet opholdssted."

"Kom, Catherine," sagde jeg, "vi må også rømme det – jeg er færdigt med mit arbejde. Konvenerer det dig at følge med?"

"Klokken er ikke otte endnu," svarede hun og rejste sig modvilligt. "Hareton, jeg vil lade denne bog blive liggende på kamingesimsen og bringe nogle andre ned i morgen."

"Alle de bøger, I lader ligge her, bringer jeg herren," sagde Joseph, "og vil vanskeligt finde dem igen. – Så kan I gøre, hvad I lyster."

Cathy truede ham med at lade hans bibliotek undgælde for hendes, gik smilende forbi Hareton, og begav sig op til vort værelse med et lettere hjerte, end hun nogensinde havde haft under dette tag, måske med undtagelse af hendes første besøg hos Linton.

Det således begyndte forhold blev dagligt fortroligere, skønt det undertiden led afbræk. Det blotte ønske var ikke nok til at civilisere Earnshaw, og min unge herskerinde besad ingen filosofisk ånd og var intet mønster på tålmodighed, men da begge stræbte mod det samme mål – da hun elskede og ønskede at agte, og han elskede og ønskede at blive agtet, så lykkedes det dem til sidst at nå det.

De ser, mr. Lockwood, at det var let nok at vinde mrs. Heathcliffs hjerte; men nu er jeg glad over at *De* ikke gjorde forsøget – forbindelsen mellem de to vil sætte kronen på alle mine ønsker. På deres bryllupsdag vil jeg intet menneske misunde mere – der vil ikke findes en lykkeligere kvinde i England end jeg."

33

"Næste dag var Earnshaw heller ikke i stand til at udrette sine sædvanlige beskæftigelser, og da han af den grund så sig nødt til at blive hjemme, fandt jeg snart, at det ville være mig umuligt at holde Catherine hos mig som hidtil,

Hun stod op førend jeg og begav sig ud i haven, hvor hun havde set sin fætter i færd med et let arbejde, og da jeg kom ned for at kalde dem til morgenbordet, bemærkede jeg, at hun fik overtalt ham til at rense et betydeligt bed for de deri stående stikkelsbær- og solbærbuske og var i en ivrig samtale med ham om en import af blomster fra haven i Thrushcross.

Jeg blev bestyrtet over den på denne korte halve time anrettede ødelæggelse. Solbærrene var Josephs øjesten, og hun havde besluttet at anlægge sit blomsterbed midt imellem dem.

"Der har vi det! Det vil alt sammen blive vist til herren, når Joseph opdager det!" råbte jeg. "Og hvorledes vil I kunne undskylde den frihed, I tager jer med haven? Det vil blive en eksplosion! Det undrer mig, mr. Hareton, at De ikke har mere forstand end at anrette en sådan skade på Catherines anmodning."

"Jeg glemte, at de tilhørte Joseph", svarede Earnshaw temmelig forlegen, "men jeg vil sige ham, at jeg har gjort det."

Vi indtog altid vore måltider i mr. Heathcliffs selskab. Ved bordet måtte jeg altid overtage husmoderens post og var derfor på en vis måde uundværlig. Catherine sad som regel ved siden af mig, men denne dag listede hun sig nærmere hen til

Hareton, og jeg opdagede snart, at de ikke ville vise mere diskretion i deres venskab end de havde gjort i deres fjendskab.

"Tal og hvisk ikke så meget med din fætter," sagde jeg til hende, da vi trådte ind. "Mr. Heathcliff vil ærgre sig over det og blive forbitret på jer begge."

"Jeg skal heller ikke gøre det," svarede hun.

Men i næste minut havde hun sneget sig hen til ham og stak nogle primulablomster i hans grødtallerken.

Han vovede ikke at tale til og næppe at se på hende, men dog vedblev hun at drille ham, indtil han to gange stod på nippet til at le og jeg antog en vred mine; da så hun over til herren, hvis tanker, som man kunne slutte af hans mine, var beskæftiget med andre genstande end hans bordfæller, og blev for et øjeblik alvorlig og betragtede ham med den største gravitet, men så vendte hun sig om igen og begyndte sine løjer på ny, indtil Hareton endelig udstødte en dæmpet latter.

Mr. Heathcliff fo'r sammen; hans blik overskuede snart vore ansigter; Catherines mødte hans med det sædvanlige udtryk af ængstelighed blandet med trods, som han afskyede.

"Det er godt, at jeg ikke kan nå dig!" råbte han. "Hvilken satan er faret i dig, siden du bestandig stirrer på mig med disse øjne? Ned med dem og mind mig ikke oftere om din tilværelse! Jeg troede, jeg havde vænnet dig af med at le."

"Det var mig," mumlede Hareton.

"Hvad siger du?"

Hareton så ned på sin tallerken og gentog ikke tilståelsen.

Mr. Heathcliff betragtede ham en tidlang og overlod sig derpå atter til samme nydelse af sin mad og sine afbrudte betragtninger.

Vi var næsten færdig med måltidet, og de to unge folk havde klogeligt fjernet sig længere fra hinanden, så jeg ingen videre forstyrrelse befrygtede, da Joseph viste sig i døren og ved sine sitrende læber og sine rasende ansigtstræk antydede, at den mishandling, hans dyrebare buske havde lidt, var opdaget.

Han måtte have set Cathy og hendes fætter på stedet, inden han begav sig derud, for mens hans kæber arbejde som en drøvtyggende kos, så at man næppe kunne forstå hans ord, begyndte han:

"Jeg må have min løn, og jeg må flytte! Jeg havde troet, jeg skulle dø her, hvor jeg har tjent i tresindstyve år, og det var min mening at gemme mine bøger og alle mine pakkenelliker på loftskammeret og overlade de andre køkkenet, blot for at få ro; det var tungt at opgive min plads ved kaminen, men jeg troede dog, jeg kunne gøre det! Men nu har de også taget min have fra mig, og det kan jeg ikke tåle, herre! I kan bøje Jer under åget, om I vil – jeg er ikke vant til det, og en gammel mand vænner sig ikke til ny manerer – jeg vil hellere tjene mit brød ved at slå sten på landevejen!"

"Hvad er der i vejen, dumrian?" afbrød Heathcliff ham. "Gesvindt! Hvad har man gjort dig? Jeg vil ikke blande mig i dine stridigheder med Nelly – hun kan putte dig i kulkassen, om hun vil – mig er det ligegyldigt!"

"Det er ikke Nelly," svarede Joseph. "For Nellys skyld vil jeg ikke herfra, skønt hun ikke duer meget. Hun kan, Gud være lovet, ikke stjæle sjælen ud af livet på et menneske; hun har aldrig været så smuk, at man ikke har kunnet se på hende uden at blinke. Det er den afskyelige, ugudelige taske dér, som har forført drengen med sine dristige øjne og sit frække væsen og

forhekset ham i den grad, at – nej, mit hjerte brister! – at han har forglemt alt, hvad jeg har gjort og lidt for ham, og er gået ud og har revet en hel rad af de største solbærbuske op i haven –"

Og overvældet af følelsen af den ham tilføjede bitre uret og af Earnshaws utaknemmelighed og farlige stilling, begyndte han at græde højt.

"Er narren fuld?" spurgte mr. Heathcliff. "Er det dig, Hareton, han beklager sig over?"

"Jeg har revet to eller tre buske op," svarede den unge mand, "men jeg vil plante dem igen."

"Og hvorfor har du revet dem op?" vedblev herren.

Her var Catherine klog nok til at blande sig i sagen.

"Vi ville plante blomster der," svarede hun, "jeg er den eneste, der fortjener dadel, for jeg bad ham om at gøre det."

"Og hvem fanden har givet dig tilladelse til at lade et halmstrå blive flyttet fra sit sted her?" spurgte hendes svigerfader højst forbavset. "Og hvem har befalet dig at adlyde hende?" tilføjede han, idet han vendte sig til Hareton.

Da denne tav, svarede hans kusine:

"De skulle ikke være så kneben om en lille plet jord til min morskab, De, som har taget al den jord, jeg ejede!"

"Al den jord, du ejede! Du uforskammede laptaske, du har aldrig haft noget!" råbte Heathcliff.

"Og mine penge!" vedblev hun, idet hun besvarede hans vrede blik og bed i et stykke brød, som hun havde beholdt til overs fra morgenmaden.

"Og Haretons jord og penge!" tilføjede den forvovne. "Nu er Hareton og jeg gode venner, og jeg vil fortælle ham alt, hvad jeg ved om Dem!"

Min herre syntes for et øjeblik at være ganske bedøvet; han blev bleg, rejste sig, og betragtede hende med udtrykket af det dødeligste had.

"Slår De mig, vil Hareton slå Dem igen!" fortsatte hun. "Sæt De Dem kun roligt ned!"

"Hvis Hareton ikke kaster dig ud af stuen, knuser jeg ham!" tordnede Heathcliff. "Fordømte heks! Drister du dig til at ville ophidse ham imod mig? Pak dig! Hører du? – Kast hende ud i køkkenet! Jeg ombringer hende, Ellen Dean, hvis du lader hende komme mig for øje tiere!"

Hareton forsøgte sagte at overtale hende til at gå.

"Slæb hende bort!" vedblev Heathcliff rasende, "Ræsonnerer du endnu med mig?"

Og han nærmede sig hende for at udføre sin egen befaling.

"Han adlyder Dem ikke mere, forvorpne menneske!" råbte Catherine. "Og han vil snart hade Dem lige så meget som jeg!"

"Stille! Stille!" mumlede den unge mand bebrejdende. "Således må du ikke tale til ham – vær rolig!"

"Men du tillader dog ikke, han slår mig?" udbrød hun.

"Kom! Kom!" hviskede han indstændigt.

Det var for sent – Heathcliff havde grebet hende.

"Nu går du!" sagde han til Earnshaw. "Den fordømte øgle! Denne gang har hun tirret mig, netop da jeg ikke kunne tåle det, og det skal hun også evigt fortryde!"

Han havde sin hånd i hendes hår. Hareton forsøgte at løsne hendes lokker og bad ham ikke gøre hende noget ondt denne gang. Hans sorte øjne lynede. Han syntes at ville rive Catherine i stykker, og jeg havde netop bestemt mig til at trodse alt for at befri hende, da hans fingre pludselig slappedes; han greb hende

om armen og så hende opmærksomt ind i ansigtet – derpå fo'r han sig med hånden over øjnene, stod stille i flere sekunder, tilsyneladende for at fatte sig, vendte sig på ny til Catherine og sagde med en sælsom rolighed:

"Du må lære at undgå at fortørne mig, ellers myrder jeg dig dog til sidst! Gå nu med mrs. Dean og bliv hos hende, og lad din uforskammethed indskrænke sig til hendes øren. Hvad Hareton Earnshaw angår, vil jeg, hvis jeg ser, at han retter sig efter dig, jage ham bort og lade ham søge sit brød, hvor han lyster. Din kærlighed vil gøre ham til en landstryger og en betler. Tag hende med dig, Nelly, og forlad mig alle sammen – forlad mig!"

Jeg førte min unge herskerinde ud; hun var for glad over at være sluppet så godt fra det til at gøre modstand; Hareton fulgte, hende, og mr. Heathcliff var alene i værelset, til middagsbordet skulle dækkes.

Jeg havde rådet Catherine til at lade sin mad bringe op; men herren befalede mig at kalde på hende, da han så hendes stol stå tom. Han talte ikke til nogen af os, spiste kun ubetydeligt, og gik straks efter ud med den besked, at han ikke kom tilbage før aften.

De to nye venner forblev under hans fravær i dagligstuen, hvor jeg hørte, at Hareton strengt befalede sin kusine at tie, da hun ville fortælle ham, hvorledes hendes svigerfader havde opført sig mod hans fader.

Han sagde, at han ikke kunne tillade hende at ytre et ondt ord om Heathcliff i hans nærværelse; om han også var Djævelen selv, ville han tage hans parti, og det ville være ham kærere, at hun lod sin vrede gå ud over ham, end at hun forsøgte det med mr. Heathcliff.

Dette ærgrede Catherine, men han fandt midler til at bringe hende til tavshed, idet han spurgte, hvordan det ville behage hende, om *han* talte slet om *hendes* fader; og nu indså hun, at Earnshaw havde identificeret sig med Heathcliffs rygte og var knyttet til ham med stærkere bånd end fornuften formåede at bryde – lænker, der var smedet af vanen, og som det ville have været grusomt at prøve på at sprænge.

Hun viste fra nu af sit gode hjerte, idet hun undlod at klage over eller ytre sin aversion for Heathcliff, og for mig tilstod hun, at hun var bedrøvet over, at hun havde villet vække splid mellem ham og Hareton – jeg tror virkelig ikke, at hun nogensinde senere i den sidstes påhør har ymtet en stavelse mod sin undertrykker.

Da denne lille uenighed var ovre, sluttede de sig endnu tættere til hinanden og fik overordentlig travlt i deres forskellige funktioner, han som elev og hun som lærerinde. Jeg satte mig ind til dem, da jeg havde endt mit arbejde, og følte mig så trøstet og beroliget i deres nærhed, at jeg ikke lagde mærke til, hvorledes tiden løb. De ved, at begge, så at sige, var mine børn; af den ene havde jeg længe været stolt, og nu var jeg overbevist om, at den anden ville blive en kilde til lignende tilfredshed. Hans ærlige, varme og forstandige natur frigjorde sig snart fra de vankundigheds- og fornedrelsesskyer, han var blevet opdraget i, og Catherines oprigtige lovtaler ansporede ham til flid. Hans opvågnende ånd gjorde også hans træk mere opvakte og gav ham en vis adel – jeg kunne næppe tro, det var det samme individ, jeg havde set, da jeg fandt min unge herskerinde på Wuthering Heights efter hendes udflugt til Peniston-klippen.

Mens jeg beundrede dem og de arbejdede af alle kræfter, indfandt tusmørket sig og med det herren. Han kom ganske uventet gennem den forreste dør og så os alle tre tydeligt, inden vi fik tid til at løfte vore hoveder for at se på ham.

"Man kan," mente jeg, "ikke tænke sig et behageligere eller uskyldigere syn, og det ville være synd og skam at skænde på dem."

Kaminilden kastede sit røde skær over begge de smukke ansigter, der var oplivede og besjælede af to børns begærlige interesse, for skønt han allerede var treogtyve og hun atten år, havde begge dog endnu så meget at se og lære, at ingen af dem kendte eller forrådte den modnere og besindigere alders følelser.

De løftede begge deres på blikke på én gang for at møde mr. Heathcliffs. De har måske endnu aldrig bemærket, at deres øjne er fuldkommen ens, med andre ord, det er Catherine Earnshaws. Den nulevende Catherine ligner hende ellers ikke, med undtagelse af at hun har hendes brede pande og en vis måde at udspile næseborene på, der bevirker, at hun ser noget stolt ud, hvad enten hun nu vil være det eller ej. Hos Hareton går ligheden videre, den er altid påfaldende – men den var det navnlig dengang, fordi hans sanser såvel hans åndsevner var vakt til en usædvanlig virksomhed.

Denne lighed afvæbnede måske mr. Heathcliff; han gik hen til kaminen i en åbenbar bevægelse, men den lagde sig snart, mens han stirrede på den unge mand, eller rettere den forandrede sin karakter, for den sås endnu hos ham.

Han tog ham bogen ud af hånden og så på det åbne blad, hvorpå han gav ham den tilbage uden at sige et ord, og blot gav

Catherine et vink til at fjerne sig. Hendes ven opholdt sig kun en kort tid efter hende, og jeg ville ligeledes forlade stuen, men herren bad mig blive siddende.

"Er det ikke en ynkelig slutning," bemærkede han, efter at have tænkt en tidlang over det syn, han netop havde set, "en jammerlig ende på mine voldsomme anstrengelser? Jeg tager løftestang og hakke, for at nedbryde de to huse, og gør mig færdig til at arbejde som en Herkules, og når da alt er bragt i orden, alt står i min magt, finder jeg, at viljen til endog blot at afrive en eneste teglsten af det ene eller andet tag er forsvundet! Mine gamle fjender har ikke besejret mig – nu ville det være den rette tid til at hævne mig på deres efterkommere – jeg kunne gøre det og ingen hindre mig i det, men hvad nytter det? Jeg bryder mig ikke om at slå til – jeg gider ikke gøre mig den ulejlighed at løfte en hånd. Det klinger, som om jeg havde anstrengt mig den hele lange tid, blot for at øve et skønt træk af ædelmodighed, men det er ingenlunde tilfældet – jeg har mistet evnen til at finde nydelse i deres fordærvelse og er for lad til at tilintetgøre uden hensigt.

Nelly, en sælsom forandring nærmer sig mig – jeg befinder mig for nærværende tid i dens skygge – jeg føler så ringe interesse for mit daglige liv, at jeg næppe tænker på spise eller drikke. De to, der netop forlod værelset, er de to eneste genstande, der endnu har bevaret et tydeligt, væsentligt udseende for mig, og synet af dem volder mig en smerte, der næsten stiger til tortur. Om *hende* vil jeg ikke tale, og jeg ønsker ikke at tænke på hende, men det ville være mig såre kært, om hun blev usynlig; hendes nærværelse fremkalder kun følelser, der gør mig forrykt. *Han* gør et andet indtryk på mig, og dog

ville jeg aldrig se ham mere, hvis jeg kunne undlade det uden at blive anset for vanvittig.

Du anser mig måske for at være nær ved at blive det," vedblev han med et forsøg på at smile, "når jeg beskriver dig de tusinde former af gamle erindringer og ideer, han fremmaner eller legemliggør. Men du vil ikke fortælle nogen om, hvad jeg har sagt dig; min ånd er så indelukket i sig selv, og jeg føler mig fristet til at afsløre den for et andet menneske.

For fem minutter siden syntes Hareton at være en inkarnation af min ungdom og ikke et menneskeligt væsen. Min stemning mod ham var så ganske forskellig fra den sædvanlige, at det ville have været mig umuligt at tiltale ham på en fornuftig måde.

For det første bragte hans påfaldende lighed med Catherine ham i en forfærdelig forbindelse med hende. Dog er det, du måske anser for for mægtigt til at fængsle min indbildningskraft, virkelig det ringeste, for hvad forbinder sig i mine øjne ikke med hende? Jeg kan ikke se på dette gulv, uden at hendes træk former sig på fliserne. I enhver sky, i ethvert træ omgiver hendes billede mig – opfylder luften om natten og stirrer på mig i en enhver genstand om dagen. De sædvanlige mands- og kvindeansigter – ja, mine egne træk forhåner mig med en lighed. Hele verden er en uhyre samling af erindringer om hendes tilværelse og mit tab.

Nå, Haretons udseende var genfærdet af min udødelige kærlighed, af mine vilde bestræbelser for at hævde min ret – af min nedværdigelse, min stolthed, min lykke og min kval.

Men det er raseri at gentage disse tanker for dig; kun vil det vise dig, hvorfor hans selskab, trods min utilbøjelighed til

stedse at være alene, ikke er en velgerning, men snarere en tilvækst i de bestandige kvaler, jeg lider – og den bidrager for en del til at gøre mig ligegyldig for forholdet mellem ham og hans kusine."

"Men hvad forstår De ved en forandring, mr. Heathcliff?" spurgte jeg, bekymret over hans væsen, skønt han hverken var i fare for at miste sin forstand eller for at dø. Efter min overbevisning var han fuldkommen fri og kraftig, og hvad hans forstand angik, havde han allerede fra barndommen moret sig med at dvæle ved dunkle ting og nære sælsomme fantasier. Med hensyn til sit afdøde idol kunne han vel have en fiks idé, men i enhver anden henseende var hans ånd lige så sund som min.

"Det vil jeg ikke få at vide, førend den kommer," svarede han. "Nu aner jeg det kun."

"De har dog ingen fornemmelse af sygdom?" spurgte jeg.

"Nej, Nelly, det har jeg ikke."

"Så nærer De vel heller ingen frygt for at dø?" vedblev jeg.

"Frygt? ... Nej!" svarede han. "Jeg nærer hverken frygt eller nogen anelse om døden eller håb om den – hvorfor skulle jeg det? Med min hærdede konstitution og mit mådeholdne liv og mine fareløse beskæftigelser vil jeg sandsynligvis blive på jorden, til der næppe er et sort hår at finde på mit hoved, og dog kan jeg ikke blive i denne tilstand – jeg må minde mig selv om at drage ånde, ja, næsten mit hjerte om at slå. Og det er, som når man bøjer en stiv fjeder tilbage; jeg må tvinge mig til at udøve den mindste handling, og kun ved selvovervindelse bemærker jeg levende eller døde ting, som ikke forbinder sig med den ene almindelige idé – jeg har kun ét ønske – og mit hele væsen og hele min åndskraft længes efter at nå det. Min

længsel efter det har været så langvarig og uforanderlig, at jeg er overbevist om, det blive nået – og det snart – fordi det har fortæret min eksistens – jeg er hensunket i forventningen af dets indtræden.

Mine bekendelser har ingen lettelse ydet mig, men de vil forklare nogle ellers uforklarlige luner, jeg viser. O Gud, det er en svær kamp – jeg ville ønske, den var forbi."

Han begyndte at gå frem og tilbage i værelset og fremmumle forfærdelige ting, så at jeg begyndte at hælde til den samme tro som Joseph, at samvittigheden havde forvandlet hans hjerte til et jordisk helvede – og jeg ønskede nok at vide, hvorledes det ville ende.

Skønt han tidligere sjældent havde lagt denne sindstilstand for dagen, tvivler jeg dog ikke om, at det var hans sædvanligste tilstand. Han påstod det selv – men ingen menneskesjæl ville have anet det af hans sædvanlige opførsel. De formodede det ikke, da De så ham, mr. Lockwood, og i den periode, jeg taler om, var han ganske den samme som dengang, med den forskel, at han yndede ensomhed mere og var måske endnu mere lakonisk i selskab.

34

I nogle dage efter den aften undveg mr. Heathcliff os ved vore måltider, men ville dog ikke ligefrem udelukke Hareton og Cathy fra dem; han ville nødig underkaste sig sine følelser så ganske og aldeles og foretrak at bortfjerne sig. Det syntes at være ham nok, når han spiste én gang i fireogtyve timer.

En aften, da hele familien var gået til sengs, hørte jeg ham gå ned af trappen og ud af den forreste dør. Jeg hørte ham ikke komme tilbage, og om morgenen fandt jeg, at han endnu stadig var fraværende.

Vi befandt os i april måned, vejret var mildt og varmt, græsset så grønt, som regn og solskin kunne gøre det, og begge dværgæbletræerne ved den sydlige mur stod i fuldt flor.

Efter morgenmaden bad Catherine mig tage en stol ud og sætte mig med mit arbejde under fyrretræerne bagved huset; og hun lokkede Hareton, hvis sår nu var ganske lægt, til at grave jorden i hendes lille have, som Josephs klager havde fået henlagt til denne afkrog, og bringe den i orden.

Jeg glædede mig netop over den forårsluft, der omgav mig, og over den skønne, milde blå himmel, da Catherine, der var løbet ned til havedøren for at hente løg til en indfatning om et bed, vendte tilbage med langt færre end der behøvedes, og underrettede os om, at mr. Heathcliff netop var kommet hjem.

"Og han talte til mig," tilføjede hun med en undrende mine.

"Hvad sagde han?" spurgte Hareton.

"Han sagde, at jeg skulle pakke mig jo før jo bedre," svarede hun, "men han så så forskellig ud fra hvad han plejer, at jeg blev

stående et øjeblik for at betragte ham."

"Hvordan så han da ud?"

"Næsten munter og strålende – jeg ved ikke selv – højst forstyrret og oprørt, og dog glad," svarede Catherine.

"Denne nattevandring har moret ham," bemærkede jeg med en påtaget ligegyldighed.

Men jeg var lige så overrasket som hun, og da jeg længtes efter at forvisse mig om sandheden af hendes forklaring – for det var intet hverdagssyn at se min herre glad – fandt jeg på et påskud til at gå ind.

Heathcliff stod ved den åbne dør – han var bleg og skælvede, men i hans øjne strålede unægtelig en sælsom, frydelig glans, der forandrede hele udtrykket i hans ansigt.

"Vil De ikke have morgenmad?" spurgte jeg. "De må være sulten, når De har været ude hele natten."

Jeg ville gerne vide, hvor han havde været, men ville ikke ligefrem spørge om det.

"Nej, jeg er ikke sulten," svarede han med bortvendt ansigt og noget foragteligt, som om han gættede, at jeg ville udforske grunden til hans gode lune.

Jeg var forlegen – jeg vidste ikke, om dette var en gunstig lejlighed til at give ham en lille formaning.

"Jeg anser det ikke for klogt sådan at strejfe om under åben himmel i stedet for at ligge i sengen," bemærkede jeg. "I alt fald er det ikke rådeligt i denne fugtige årstid. De vil vist få en stærk forkølelse eller feber – De fejler allerede noget nu."

"Ikke mere end jeg kan tåle," svarede han, "og jeg tåler det gerne, hvis du blot vil lade mig have ro. Gå ind, og plag mig ikke!"

Jeg adlød, og da jeg kom forbi ham, mærkede jeg, at han åndede så hurtigt som en kat.

"Ja," tænkte jeg, "han bliver sikkert syg. Jeg kan ikke forestille mig, hvad han kan have haft for."

Ved middagsbordet tog han plads med os andre og lod mig give sig en dyb tallerken fuld, som om han ville have oprejsning for sin lange faste.

"Jeg har ikke forkølet mig eller fået feber, Nelly," bemærkede han med hensyn til, hvad jeg havde ytret om morgenen, "og jeg er disponeret til at lade dine retter vederfares retfærdighed."

Han tog skeen og ville netop begynde at spise, da appetitten pludselig syntes at forlade ham. Han lagde skeen på bordet igen, så begærligt ud af vinduet, rejste sig derpå op og gik ud.

Vi så ham gå frem og tilbage i haven, mens vi endte vort måltid, og Earnshaw sagde, at han ville gå ud til ham og spørge, hvorfor han ikke ville spise. Han troede, vi havde gjort ham noget imod.

"Nå, kommer han?" spurgte Catherine, da hendes fætter vendte tilbage.

"Nej," svarede han, "men han er ikke fortørnet, han lader virkelig til at være meget glad, men jeg gjorde ham utålmodig, da jeg tiltalte ham to gange, befalede mig at gå ind til dig og undrede sig over, at jeg kunne attrå nogen andens selskab."

Jeg satte hans tallerken i kaminen for at holde den varm, og et par timer efter, da stuen var bragt i orden igen, trådte han ind i den samme sælsomme bevægelse. Under hans sorte øjenbryn strålede endnu den samme unaturlige ild, hans ansigt var endnu lige så blodløst som før, og en slags smil blottede fra tid til anden hans tænder; hans lemmer sitrede, ikke som af

kulde eller svaghed, men som en strammet, vibrerende streng – man kunne snarere kalde det en stærk bæven end en sitren.

"Jeg vil spørge om, hvad der er foregået," tænkte jeg, "for hvem skulle vel ellers gøre det!" Og jeg spurgte så:

"Har De fået gode efterretninger, mr. Heathcliff? De ser usædvanlig oprømt ud."

"Hvor skulle jeg få gode efterretninger fra?" sagde han. "Jeg er animeret af sult, og tør, som synes, ikke spise."

"Deres middagsmad står her," svarede jeg, "hvorfor vil De ikke spise den?"

"Jeg behøver den ikke nu," mumlede han hastigt, "jeg vil vente til i aften, og jeg må én gang for alle bede dig, Nelly, om at holde Hareton og de andre borte fra mig – jeg vil ikke forstyrres af nogen – jeg vil have stuen for mig selv alene."

"Er der nogen ny grund til denne forvisning?" spurgte jeg. "Sig mig, hvorfor De ser så besynderlig ud, mr. Heathcliff! Hvor var De i nat? ... Det er ikke af nysgerrighed, jeg spørger, men –"

"Det er netop af nysgerrighed," afbrød han mig leende, "men jeg vil dog svare dig. I nat stod jeg på Helvedesportens tærskel – i dag skuer jeg min himmel – jeg har mine øjne fæstet på den – jeg er næppe tre fod fra den! Men gå nu – du vil hverken få noget at se eller høre, der kan forskrække dig, når du blot afholder dig fra at spionere."

Da jeg havde fejet kaminen og aftørret bordet, fjernede jeg mig, mere mystificeret end nogensinde før.

Den eftermiddag forlod han ikke huset, og hans ensomhed blev ikke forstyrret fra nogen kant for klokken otte, da jeg holdt det for min pligt, selv uopfordret, at bringe ham et lys og hans aftensmad.

Han lænede sig til det åbentstående vindue, dog uden at se ud, for hans ansigt var vendt indad mod mørket. Ilden var brændt ned til aske, værelset fyldt med aftenens milde, fugtige atmosfære, og det var så stille, at man kunne høre bækkens rislen mellem de store sten, der hævede sig over dens overflade.

Jeg gav min utilfredshed luft i et udråb, da jeg så den mørke kamin, og begyndte at lukke det ene vinduesskod efter det andet, indtil jeg kom til hans.

"Skal jeg ikke også lukke dette?" spurgte jeg, for at opmuntre ham, for han ville ikke røre sig fra stedet.

Skinnet af mit lys faldt lige på hans ansigt, da jeg tiltalte ham.

O, mr. Lockwood, jeg kan ikke beskrive Dem, hvor frygtelig forskrækket jeg blev ved dette flygtige syn. Disse dybe, sorte øjne! Dette smil, forenet med denne bleghed! Det syntes ikke at være mr. Heathcliff, men et genfærd, og i min skræk lod jeg lyset synke nedad mod væggen, som det slukkedes mod.

"Jo, luk det," svarede han med sin sædvanlige stemme. "Hvordan er det, du bærer dig ad? Hvorfor holdt du lyset sådan? Skynd dig at bringe mig et andet!"

Jeg ilede ud og sagde i min tåbelige frygt til Joseph:

"Herren forlanger, du skal bringe ham et lys og lægge i igen!"

I det øjeblik vovede jeg nemlig ikke at gå derind igen.

Joseph skrabede nogle gløder sammen og gik, men kom straks tilbage med ildskuffen i den ene og aftensmaden på tallerkenen i den anden hånd. Mr. Heathcliff ville gå til sengs, hed det, og behøvede intet førend næste morgen.

Kort efter hørte vi ham gå op af trappen; han begav sig ikke til sit sædvanlige kammer, men til det med alkoven – vinduet

dér er bredt nok, til at et menneske kan komme igennem, som De ved, og det faldt mig ind, at han påtænkte en natlig udflugt, som han ville holde hemmelig for os.

"Er det en jordånd eller en vampyr?" tænkte jeg. Jeg havde læst om disse dæmoner, men så betænkte jeg, hvorledes jeg havde plejet ham i hans barndom og set ham vokse op til yngling og fulgt ham næsten på hele hans livsbane, og indså det tåbelige i at overlade mig til denne overtroiske følelse.

"Men hvorfra kom den lille sorte tingest, som en god mand optog til sin forbandelse?" mumlede overtroen, netop da jeg var i begreb med at slumre ind. Og halvt drømmende begyndte jeg at bryde min hjerne med at finde på en passende familie for ham, og forfulgte hans tilværelse på ny med mørke afvekslinger og forestillede mig endelig hans død og begravelse, om hvilken sidste jeg kun husker så meget, at jeg var højst ærgerlig over at den opgave tilfaldt mig at diktere en indskrift til hans gravsten; jeg tog graveren med på råd, og da han intet familienavn havde, og vi ikke vidste hans alder, måtte vi lade os nøje med ordet *Heathcliff*. Det skete. Vi vidste det. Kommer De på kirkegården, vil De kun finde dette navn og hans dødsdato på stenen.

Med morgendæmringen håndhævede fornuften atter sin ret. Jeg stod op, og så snart jeg kunne se, gik jeg ud i haven, for om muligt at opdage fodspor under hans vindue.

Han var blevet hjemme og ville i dag være i sin sædvanlige, tidligere sindstilstand.

Jeg tillavede, som jeg plejede, morgenmaden til husets folk, men opfordrede Hareton og Catherine til at indtage deres, inden herren kom ned, for han blev liggende længe i sengen. De

indtog den det fri under træerne, hvor jeg havde bragt dem et lille bord ud.

Da jeg kom ind igen, fandt jeg mr. Heathcliff nede. Han og Joseph talte sammen om forretningsanliggender, han gav klare, detaljerede instrukser om de foreliggende emner, men han talte hurtigt og vendte hele tiden hovedet om til siden og havde det samme udtryk af indre spænding, måske endda i en endnu højere grad.

Da Joseph havde forladt stuen, satte han sig på sin sædvanlige plads, og jeg satte en kop kaffe hen foran ham. Han trak den nærmere til sig, lagde derpå armene på bordet og så, som det forekom mig, hen mod væggen foran sig, hvor han vedblev at betragte en bestemt del med glinsende, urolige øjne, og en så begærlig interesse, at han i vel et halvt minut ophørte at trække vejret.

"Kom," sagde jeg, og stak ham et stykke brød i hånden, "spis og drik, mens det er varmt; det har stået og ventet næsten en hel time."

Han bemærkede mig ikke, og dog smilede han. Det havde været mig kærere, om han havde skåret tænder end at han smilede således.

"Mr. Heathcliff! Herre!" råbte jeg. "Stir dog for Guds skyld ikke således frem for Dem, som om De så et overjordisk fænomen!"

"For Himlens skyld, skrig ikke så højt!" svarede han. "Vend dig om og sig mig, om vi er alene."

"Ja, naturligvis er vi alene," sagde jeg.

Dog adlød jeg uvilkårligt, som om jeg ikke var fuldkommen vis på det.

Med en håndbevægelse skød han servicet til side, således at der blev et tomt sted på bordet, og bøjede sig fremad for at kunne se bekvemmere.

Nu bemærkede jeg, at han ikke så på væggen, for da jeg betragtede ham nøjere, forekom det mig, at han så på noget, der befandt sig i næppe to skridts afstand fra ham. Hvad det nu end var, voldte det ham tilsyneladende både smerte og fornøjelse, og det i den yderste grad, i det mindste bragte det pinefuld og henrykte udtryk i hans ansigt mig på den idé.

Den genstand, han tænkte sig, var dog ikke ubevægelig; hans øjne fulgte den med utrættelig årvågenhed og vendte sig ikke et sekund bort fra det, selv ikke når han talte med mig.

Jeg mindede ham forgæves om hans lange afholdenhed; når han bevægede sig for efter min anmodning at spise noget, når han strakte hånden ud for at tage et stykke brød, trak hans fingre sig sammen inden de nåede dit, og blev liggende på ordet og glemte deres formål. Jeg sad der, som et mønster på tålmodighed, og søgte at aflede hans opmærksomhed fra den genstand, der udelukkende lagde beslag på den, indtil han blev ærgerlig, rejste sig og spurgte, hvorfor jeg ikke ville tillade ham at indtage sine måltider, når det behagede ham; næste gang behøvede jeg ikke at vente, men kunne sætte maden fra mig og gå.

Efter at have ytret dette, forlod han huset, slentrede langsomt ned ad havegangen og forsvandt gennem porten.

Timerne sneg sig langsomt hen, og en ny aften brød frem. Jeg kunne for sent begive mig til ro, og da jeg gjorde det, ville søvnen ikke indfinde sig. Heathcliff kom hjem efter midnat og lukkede sig inde i stuen nedenunder i stedet for at gå i seng.

Jeg lyttede, kastede mig fra den ene side til den anden, klædte mig endelig på og gik ned. Det var alt for utåleligt at ligge deroppe og pine min hjerne med tusinde ængstelige gisninger.

Jeg hørte, hvorledes han gik uroligt frem og tilbage og nu og da afbrød stilheden ved dybe åndedrag, der lignede en stønnen. Af og til mumlede han afbrudte ord, af hvilke jeg kun kunne skelne navnet Catherine, der blev udtalt med et udtryk af ømhed eller lidelse, således som man ville tale til en fraværende kær person, sagte og inderligt og af sjælens dyb.

Jeg havde ikke mod til at gå lige ind i stuen, men ønskede at vække ham af hans drømmerier, og gav mig derfor i færd med køkkenilden og begyndte at lægge kullene til rette. Det lokkede ham ud, førend jeg havde ventet. Han åbnede straks døren og sagde:

"Nelly, kom ind! Er det morgen? – Kom ind med dit lys!"

"Klokken er på slaget fire," svarede jeg. "De behøver et lys til at gå op med. Jeg kan tænde Dem et ved ilden her."

"Nej, jeg vil ikke gå op," sagde han, "kom ind og læg i kaminen og gør, hvad der ellers er at forrette i stuen."

"Jeg må have kullene i gløder først, inden jeg kan bære dem ind," svarede jeg, idet jeg tog blæsebælgen og en stol.

Han fortsatte imidlertid sin gang i en tilstand, der grænsede til fortvivlelse; hans tunge suk fulgte så hastigt efter hinanden, at der ikke blev tid nok imellem dem til et regelmæssigt åndedræt.

"Når dagen bryder frem, må jeg have bud efter Green," sagde han. "Jeg ønsker at stille ham nogle retslige spørgsmål, mens jeg endnu kan fæste tankerne på den slags og handle roligt. Jeg har

endnu ikke skrevet mit testamente og kan ikke blive enig med mig selv om, hvem jeg skal efterlade min formue. Jeg ville ønske, jeg kunne gøre den til støv!"

"I Deres sted ville jeg ikke tale således, mr. Heathcliff," sagde jeg. "Lad De testamentet bero endnu en tid lang; De vil endnu leve længe nok til at angre Deres mange uretfærdigheder. Jeg havde aldrig ventet, at Deres nerver skulle komme i uorden, men for øjeblikket er de det i højeste grad, og det bærer De selv skylden for. Den måde, De har tilbragt de sidste tre dage på, måtte jo dræbe en kæmpe. Spis noget og læg Dem. De behøver blot at se Dem selv i spejlet for at indse, hvor nødvendig begge dele er Dem, Deres kinder er hule og Deres øjne underløbne med blod, som om De var ved at sulte ihjel, og blev blind af mangel på søvn."

"Det er ikke min skyld, at jeg ikke kan spise eller sove," svarede han, "jeg forsikrer dig, at jeg ingen bestemt plan har med det. Jeg vil gøre begge dele, når jeg kan, men du kunne lige så godt befale en druknende at svømme hen til strandbredden. Først må jeg nå den, og så vil jeg hvile ud. – Nå, vi vil da ingen ulejlighed gøre Green. Hvad angeren over mine uretfærdigheder angår, så har jeg ingen begået og angrer intet. Jeg er for lykkelig og ikke lykkelig nok. Min sjæls salighed dræber mit legeme, men tilfredsstilles ikke."

"Lykkelig, herre?" udbrød jeg. "En særegen lykke! Ville De høre mig, uden at blive vred, kunne jeg give Dem et råd, som ville gøre Dem lykkeligere."

"Hvad består det i?" spurgte han. "Sig frem!"

"De ved, mr. Heathcliff, at De siden Deres trettende eller fjortende år har ført et egenkærligt og ukristeligt levned og i al

den tid måske ikke har haft en bibel i hånden. De må have forglemt bogens indhold, og nu tillader tiden Dem måske ikke mere at tilegne Dem det. Kunne det skade Dem at lade nogen komme til Dem – en præst af en eller anden trosbekendelse, lige meget hvilken – der kunne oplyse Dem og vise Dem, hvor langt De er skejet ud fra Bibelens lærdomme, og hvor uskikket De vil være for dens Himmel, hvis der ikke endnu indtræder en forandring, førend De dør?"

"Jeg er dig snarere forbunden end vred på dig, Nelly," sagde han, "for du erindrer mig om den måde, jeg vil begraves på. Man skal bære mig til kirkegården om aftenen; du kan ledsage mig med Hareton, hvis du vil, og glem navnlig ikke at sørge for, at graveren følger mine befalinger betræffende begge kisterne! Der behøver ingen gejstlig at være til stede, der behøver intet at tales over mig – jeg har jo sagt dig, at jeg næsten har nået min Himmel, og andres hverken begærer jeg eller sætter pris på."

"Og hvis De nu fremturer i denne halsstarrige fasten og dør af den grund og man vægrer sig ved at begrave Dem på kirkegården," sagde jeg, forfærdet over hans ugudelige ligegyldighed, "hvorledes ville De synes om det?"

"Det vil man ikke," svarede han. "Gjorde man det, måtte du hemmeligt lade mig opgrave igen, og hvis du forsømte det, ville du på en praktisk måde erfare, at de døde ikke er ganske tilintetgjorte."

Da han hørte familiens øvrige medlemmer røre sig, trak han sig tilbage i dagligstuen, og jeg åndede friere. Men om eftermiddagen, mens Joseph og Hareton var ved deres arbejde, kom han atter ud i køkkenet og bad mig med en forstyrret mine

om at komme ind og sætte mig hos ham – han behøvede nogen hos sig.

Jeg vægrede mig ved det og sagde ham lige ud, at hans besynderlige tale og væsen indjog mig frygt, og at jeg hverken besad kraft eller vilje til at være alene i hans selskab.

"Jeg tror, du holder mig for en djævel," sagde han med sin bedrøvelige latter, "for noget, der er for rædsomt til at leve under et anstændigt tag."

Derpå vendte han sig til Catherine, der befandt sig hos mig og ved hans indtrædelse havde listet sig om bagved mig, og tilføjede halvt spottende:

"Vil du komme, min lille høne? Jeg vil intet ondt gøre dig – Nej! Mod dig har jeg opført mig værre end en djævel. Nu vel, der gives en, der ikke vil gyse tilbage for min nærhed! Ved Gud, hun er ubarmhjertig – o, fordømmelse, det er for meget! Mere end selv *mit* kød og blod kan tåle!"

Han forlangte nu intet selskab mere; – da det blev mørkt, gik han op på sit kammer; vi hørte ham hele natten stønne og mumle til langt ud på morgenen. Hareton ville gå ind til ham, men jeg befalede ham at hente mr. Kenneth og lade ham bedømme, hvorledes det var fat med ham.

Da han kom og jeg forlangte adgang og forsøgte at åbne døren, fandt jeg den aflåset, og Heathcliff bad os gå Fanden i vold: "han befandt sig bedre og ville være alene." Doktoren gik derfor igen.

Næste aften regnede det stærkt; det skyllede ned lige til om morgenen, og da jeg gjorde min morgenrunde omkring huset, så jeg herrens vindue stå på vid gab og regnen strømme ind.

"Han kan ikke være i seng," tænkte jeg, "regnen ville gennembløde ham – Han må enten være stået op eller gået ud. Men nu kan det være det samme – derind må jeg og se, hvordan det står til."

Da det var lykkedes mig at åbne døren ved hjælp af en anden nøgle, skyndte jeg mig med at skyde panelet til side, for værelset var tomt.

Mr. Heathcliff lå på ryggen i sengen; hans blik mødte mit så skarpt og vildt, at jeg fo'r sammen, og derpå syntes han at smile.

Jeg mente ikke, han var død, men hans ansigt og hals var drivvåde; regnen dryppede ned fra lagnerne, og han lå der ganske stille. Vinduet fløj op og i og havde strejfet den ene hånd, som hvilede på karmen; den blødte ikke, og da jeg rørte ved den, kunne jeg ikke tvivle længere – han *var* død og stiv.

Jeg lukkede vinduet, jeg kæmmede hans lange, sorte hår fra panden, jeg forsøgte at lukke øjnene til for, om muligt, at skjule det frygtelige, livshyklende triumferende blik, inden nogen anden så det. De ville ikke lukke sig – de syntes at spotte mine forsøg, og hans åbne hvide læber og skarpe hvide tænder spottede dem også. Grebet af et nyt anfald af fejhed skreg jeg efter Joseph. Han kom tøflende op og gav et udbrud fra sig; han vægrede sig på det bestemteste ved at røre ved ham.

"Djævelen har hentet hans sjæl!" skreg han, "og for mig må han gerne få ådslet med! O, hvor ond ser han ikke ud endnu! Hvor han griner i døden!"

Og den gamle synder grinede selv spottende ad liget.

Jeg troede, han vil hoppe og springe rundt om sengen, men pludselig fattede han sig; han faldt på knæ, løftede sine hænder

og takkede Gud for at den retmæssige herre og den gamle familie atter var kommet til deres ret.

Jeg var bedøvet af den frygtelige begivenhed, og mine tanker vendte uvilkårligt tilbage til tidligere tider med en slags beklemmende vemod, men den stakkels Hareton, som den største uret var blevet tilføjet, var den eneste, der virkelig led.

Han sad hele natten ved liget og græd bittert og oprigtigt. Han trykkede dets hånd og kyssede det sarkastiske, mørke ansigt, der skræmte enhver anden tilbage, og beklagede ham med den heftige smerte, der udstrømmer af et ædelt hjerte, om det også er sejt som stål.

Kenneth kunne ikke sige, af hvilken sygdom herren var død. Jeg fortav den omstændighed for ham, at han i fire dage intet havde indtaget, da jeg frygtede for, det kunne lede til ubehageligheder; og desuden var jeg overbevist om, at han ikke med forsæt havde afholdt sig fra at tage næring til sig; det havde været følgen af hans sælsomme sygdom og ikke dens årsag.

Vi begravede ham, til hele omegnens forargelse, netop således som han havde ønsket det. Earnshaw og jeg, graveren og seks mænd, som bar kisten, udgjorde hele ligtoget.

De seks mænd fjernede sig, da de havde nedsænket ham i graven, men vi blev tilbage for at se jorden blive kastet til. Med tåreblændede øjne udskar Hareton græstørv, som han selv lagde over den brune jord. Nu er graven lige så glat og grøn som de to andre – og jeg håber, at dens beboer sover lige så fast. Men spørger De bønderne, vil de sværge ved alt, hvad der er helligt, at han går igen. Der gives folk, som vil have set ham i nærheden af kirken og på heden og selv i dette hus – De mener

sagtens, at det er fabel, og det mener jeg med. Men den gamle mand derhenne i krogen påstår, at han hver regnnat siden Heathcliffs død har set to ansigter på sit kammervindue – og for omtrent en måned siden oplevede jeg selv en sælsom historie.

Jeg gik en aften over til Thrushcross – det var en mørk, lummer aften – og netop der, hvor bivejen bøjer af fra landevejen, mødte jeg en lille dreng med et får og to lam; han græd heftigt, og jeg troede, at hans lam var kåde og ikke ville lade sig regere.

"Hvad fattes dig, min lille ven?" spurgte jeg.

"Dernede under skråningen står Heathcliff og et fruentimmer," hulkede han, "og jeg kan ikke komme forbi dem."

Jeg så intet, men hverken fårene eller han ville gå et skridt længere, og jeg rådede ham derfor til at slå ind på landevejen.

Formodentlig havde han fremmanet spøgelserne derved, at han, mens han gik alene over heden, tænkte på det nonsens, han havde hørt af sine forældre og kammerater; men selv jeg holder nu ikke af at være ganske alene i dette skumle hus – jeg kan ikke betvinge min ængstelighed og vil blive glad, når de forlader det for at flytte til Thrushcross."

"De vil altså bo i Thrushcross?" sagde jeg.

"Ja, når de har holdt bryllup," svarede mrs. Dean. "Det skal stå førstkommende nytårsdag."

"Hvem skal så bo her?"

"Joseph bliver her – måske med en dreng, der holder ham med selskab; de vil da opholde sig i køkkenet, og hele resten af huset bliver afspærret."

"Til brug for de ånder, der vil færdes i det," bemærkede jeg.

"Nej, mr. Lockwood," sagde Nelly og rystede på hovedet, "jeg tror, de døde har ro, men det er ikke rigtigt at tale om dem på en letsindig måde."

I dette øjeblik gik havedøren; de to unge var kommet tilbage fra deres spadseretur.

"*De* frygter intet!" mumlede jeg, da jeg gennem vinduet så dem komme. "Når de blot er hos hinanden, trodser de Satan og alle hans legioner."

Da de betrådte trappetrinene og blev stående for at kaste det sidste blik på månen, eller rettere for ved dens skin at betragte hinanden indbyrdes, følte jeg en uimodståelig drift til atter at undvige dem. Jeg trykkede mrs. Dean en belønning i hånden og forsvandt, uden at agte på hendes forestillinger betræffende min uhøflighed, gennem køkkenet, netop som de åbnede studøren – en fremgangsmåde, der ville have bestyrket Joseph i hans mening om husholderskens elskovsintrige, hvis han ikke til alt held havde hørt på klangen af et for hans fødder faldende guldstykke, at jeg var et anstændigt menneske.

Min hjemvej forlængede sig på grund af en afstikker hen til kirken. Da jeg kom i nærheden af den, bemærkede jeg, at dens forfald allerede havde gjort store fremskridt i de sidste syv måneder – i flere vinduer sås sorte åbninger uden ruder, og hist og her havde skifferstykker løsnet sig for at blive blæst bort under de forestående efterårsstorme.

Jeg ledte om og opdagede snart de tre gravsten på skråningen ved heden – den mellemste var grå og halvt skjult af lyng – Edgar Lintons var dækket med mos – Heathcliffs endnu stadig bar og glat.

Jeg dvælede ved dem, iagttog natsværmerne, der flagrede omkring lyng- og klokkeblomsterne, lyttede til den i milde vind, der hviskede i bladene, og undrede mig over de mennesker, der kunne tro, at de, der slumrede i denne stille jord, kunne have en urolig søvn.

Om "Stormfulde Højder"

Forfatter: Emily Brontë (1818-1848).
Org.titel: *Wuthering Heights.* A Novel, by Ellis Bell. Thomas Cautley Newby, London 1847. Rev. udgave ved Charlotte Brontë: "*Wuthering Heights; and Agnes Grey.* By Ellis and Acton Bell. A New Edition Revised ... by Currer Bell." Smith, Elder and Co., London 1850.
Denne udgave efter: *Hittebarnet. Af Currer Bell.* Føljeton i *Morgenposten* (København) 24.01.1851-25.04.1851. Oversætteren er ikke oplyst i forlæg.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter gammelt koloreret postkort af gården "Top Withens" i West Yorkshire, som skal have været en del af forfatterens inspiration til Earnshaws gård i "*Stormfulde Højder*".

ISBN 978-87-7628-429-9
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-683-6 (Ølstykke 2020).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk